

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ORDER OF THE SHADOWS DUOLOGY

— Book 1 —

SECRET SHADOWS

J. J. OTIS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

c Gizli Gölgele Gölgele Tarikatı'nın 1. Kitabı

Copyright © 2025 by J.J. Otis.

Tüm hakları saklıdır. Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, organizasyonlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN: 9798227133977

Bilgi için iletişime geçin: jjotis.com

Editör : Fioan McLaren

Metin Editörü : Jenna O'Malley

Kapak Tasarımı : 100 Covers

İlk Baskı: Ocak 2025 10 9 8 7

6 5 4 3 2

İçindekiler

[Ayrıca J. J. Otis](#)

[tarafından](#)

[edilmiştir.ithaf](#)

[Gölgeler Tarikatına Giriş Bölüm 1](#)

[Hattaway Evi Hattaway](#)

[Evi Günlüğü Günlüğü](#)

[Bölüm 2](#)

[Hattaway Evi Günlüğü](#)

[Bölüm 3](#)

[Hattaway Evi Günlüğü](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Hattaway Evi Günlüğü](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Hattaway Evi Günlüğü](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Hattaway Evi Günlüğü](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Hattaway House Günlüğü](#)

[Bölüm 15](#)

[Hattaway Evi Günlüğü Bölüm](#)

[16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Hattaway Evi Günlüğü Bölüm](#)

[21](#)

[Bölüm 22](#)

[Hattaway Evi Günlüğü Bölüm](#)

[23](#)

[Hattaway Evi Günlüğü Bölüm](#)

[24](#)

[Hattaway Evi Günlüğü Bölüm](#)

[25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37 Şeytani](#)

[Kayıtlar Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Hattaway Evi Günlüğü Bölüm](#)

[40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Yazarın Notu](#)

[J.J.'s Book Nook'a Katıl](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Ayrıca J. J. Otis tarafından

İlahi Cadılar Duolojisi

Kader İlahları Birleşik

İlahlar

Adanmışlık

*Kendini değersiz ve/veya yük gibi hisseden herkese. Yalnız değilsiniz.
Yük değilsiniz. Siz değerlisiniz. Seviliyorsun. Seviliyorsunuz.*

Mükemmel!

Gölgeler Tarikatı'na girme riski size aittir.

Bu kitap aşağıdakileri içermektedir.

Kan

Şiddet

Ölüm

Cinayet

Zorbalık

Bölüm 1

Agarip, neredeyse elektriksel bir uğultu üniversitenin tarihi kütüphane arşivlerini doldururken, omurgamdan aşağı bir korku hissi süzülüyor. Buna rağmen

her zerresi onu görmezden gelmem ve gizli köşeme geçmem için yalvarırken, birkaç metre ötede kitap arabasıyla bir öğrenci bulmak için koridora bakıyorum. Üzerinde solmuş bir kot pantolon, büyük boy bir sweatshirt ve sarı saçlarını at kuyruğu yapmış. Bir kitabı rafa kaldırmak yerine, sayfalarını çeviriyor. Yanında hayalet gibi yaşlı bir kadın geziniyor, uzun siyah elbisesi var olmayan rüzgarda dönüyor.

Her nasılsa, az görmeme rağmen, ruhlar benim için başka bir şey, sanki büyütülmüş gibi, bu yüzden daha netler, ama keşke olmasalardı. Kadının kemikli eli kitaba vuruyor. Ruh kitaba vurmaya devam ettiğinde kız irkilmiyor ve eli her doğru savruluyor.

"İşinizi düzgün yapın genç bayan," diyor kadın.

Onu çok uzun süre incelemek gibi bir hata yapıyorum çünkü saniyeler içinde kadın titriyor ve birkaç santim önümde duruyor.

"Beni görebiliyor musun?" Başımı onaylarcasına eğip bir adım geri çekildiğimde parmağını bana doğru uzatıyor. "Ona bunu düzgün yapmasını söyle. Oyalanacak zaman yok."

Kızın beni fark etmemesi için umutsuzca geri çekiliyorum, ama başını kaldırıp döndüğünde şansım tükeniyor.

"Kayıp mı oldun? Bir şey bulmak için yardıma mı ihtiyacın var?"

"Hayır, değil. Görünüşe göre bütün geceni alacak." El arabasının üzerine yığılmış kitap yığınının gösteriyorum.

Kız saatine bakıyor, kitabı rafa yerleştiriyor, sonra el arabasını bana doğru yuvarlıyor. "Yok, benim vardiyam bitti." Geçip gidiyor ve bana geri dönüyor. "Bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Böyle iyiyim. Teşekkürler."

Başını sallıyor ve geldiğim yoldan geri dönüyor, giderken bir araba tekerleği takırdıyor.

Kadın ruh oflayıp pufluyor ve kızın peşinden koşuyor. "Tembel ve sorumsuz."

Arşivlerdeki konumumu kontrol etmek için telefonumu kaldırıyorum ve kamerayı kullanarak kitaplıkların üzerindeki işaretleri yakınlaştırıyorum. Rakamlar henüz doğru yerde olmadığını gösteriyor, bu yüzden arşivin derinliklerine doğru acele ediyorum, ruh beni yalnız bıraktığı için minnettarım.

Aylar önce, kız kardeşim Val bir araba kazasında ölene ve ben bu yeteneği kazanana kadar ailemizin kalıtsal ruhları görme yeteneği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bazı ruhlara iyi görünüyorum, ancak diğerleri ölü olduklarını anlamıyor, bu yüzden onlarla konuşmak her zaman akıllıca değil. Zamanla, uzak durmam ve kendimi savunmam gerekenlerin intikamcı ruhlara olduğunu öğrendim.

Parmaklarım Val'in haçına değene kadar elimi kotumun cebine sokuyorum. Tanrıya şükür geçen seferki gibi unutmadım. Omuzlarım

haftalar önce sömestr başladığında bulduğum saklanma yerini ararken rahatlıyorum.

Kimsenin, özellikle de ruhun beni takip etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum ve sadece daha fazla raf sırası buluyorum.

Dönerek, sağımda küçük bir oyuk olan çıkmaz sokağa kadar koridorda koşturuyorum ve özel kaçış yerime yerleşirken yavaş, titrek bir nefes bırakıyorum. Kimse beni burada bulamayacak.

Ama huzursuzluk hissi intikam duygusuyla geri dönüyor, ben de sırt çantamı çıkarıp Val'in eski bulmaca kutusunda bulduğum küçük bir ruh aynasını çıkarıyorum. Val bulabildiği her bulmaca kutusunu çözmeyi severdi ve ilerine çeşitli şeyler saklardı. Ayna pek bir şeye benzemiyor ama basit dairesel obsidyen parçası bazı ruhları uzaklaştırabildiği için benim için önemli bir araç. Daha güçlü ruhlar bundan etkilenmiyor ama onu her zaman yanımda taşımayı faydalı buluyorum. Aynanın yüzeyi ışığı derin, mürekkep gibi bir siyah renkte yansıtıyor ve pürüzlü kenarları tenime sertçe vuruyor. Aynanın ve demir haçın her zaman ulaşabileceğim bir yerde olması göğsümdeki gerginliği hafifletmeye yardımcı oluyor.

Geldiğim yöne doğru bakıyorum. Orada kimse yok, her ne kadar İçimdeki dırdırcı his bana yanıldığımı söylüyor. Başımı sallayarak bu tuhaf hissi omuz silkiyorum. Başka bir ruh endişelenecek vaktim yok. Val'in öldükten sonra eşyaları arasında bulduğum yırtık pırtık kahverengi deri günlüğü dikkatlice sırt antamdan . İlk sayfayı Hattaway House Journal yazan büyük bir yazı dolduruyor. En sevdiğim antika metal kitap ayralarından birini masanın üzerine koyarak dn bıraktığım sayfayı açıyorum.

Sarı, kırılğan kağıtların kf kokusu havada ağır ağır asılı duruyor

Ailemin eski günlüğü ise henüz bulamadığım cevaplarla benimle alay ediyor.

Val birkaç ay önce öldüğünde milyonlarca parçaya ayrıldım ve kendimi bir daha . Haftalarca yataktan . Ruhları görmeye başladığımda, travma ve keder nedeniyle halüsinasyon gördüğümü düşündüm. Ama sonra, günlüğü okurken, doğaüstü dünyanın bizimkinin yanında, bir perdeyle gizlenmiş olarak nasıl var olduğunu keşfettim. Çoğu kişi doğaüstü görmez ama ailemdeki kadınlar gibi bazılarımız görür.

Başlangıçta, diğer aile üyelerinin eski kayıtlarını okudum, Annemiz de dahil, ama Val'inkinden hep uzak durdum. Onun el yazısını her gördüğümde gözlerim doluyor ve kelimelerini okumaya asla dayanamıyordum.

Aile soyumu kucaklarken, günlük sayfaları doğaüstü şeylere dair fısıltılı uyarılar ve Val'in tuhaf, kırık, şifreli sözleriyle bana bir amaç vermeye devam ediyor. Okuduğum her yazı ve deşifre ettiğim diğerleriyle ailemin yetenekleri, doğaüstü varlıklar ve Val'in sırları hakkında daha çok şey keşfediyorum.

Val'in küçük el yazısını okumama yardımcı olması için telefonumun büyüteç uygulamasını açarken yardımcı teknoloji için minnettarım. Eğer bu uygulamaya ya da son derece güçlü bir el büyütecine erişimim , Val'in asla okuyamazdım. Keşke bu kadar küçük yazmasaydı ama Val için bu normaldi.

Bana rehberlik etmesi için işaret parmağımı kullanarak Val'in kayıtlarından birini gözden geçiriyorum ve çocukken kullandığımız gizli kodu arıyorum. Nedense Val, şifreli kelimeleri ekmek kırıntıları gibi dağınık bir şekilde saklamıştı.

ve her gün parçaları titizlikle deşifre ederken benimle alay etmeye devam ediyorlar.

Val'in şu ana kadar deşifre ettiğim bazı ifadeleri, sanki daha büyük bir mesajın sadece bir parçasıymış gibi çok az anlam ifade ediyor.

*Kimseye güvenme ya da
söyleme. Saklı tut*

Neyi gizli tutalım? Ve neden tek bir uzun mesaj yerine çeşitli girişlerde birkaç gizli ifade bırakılıyor? Daha da fazla soru kurcalıyor. Val'in bana söylemek istediklerini saklamak için kadar çaresiz olduğunu bilmek damarlarıma buz gibi bir dehşet salıyor.

"Ne saklıyordun Val?" Kendi kendime mırıldandım.

Dağınık bir girişte gizlenmiş başka bir satırı çözmeye yardımcı olması için büyüteç uygulamasını kullanmaya devam ediyorum. Şimdiye kadar ortaya çıkardığım en uzun cümle bu.

Gölgeler Tarikatı herkesi korumaya yemin etmiş olsa da bazen kendimi güvende hissetmiyorum.

Nefesim kesildi. Neden kendini güvende hissetmiyordu? Üniversitede okuyan herkes bu gizli cemiyeti duymuştur ama ben bunun hep bir söylenti olduğunu düşünmüştüm. Ta ki Val'in Tarikat'a üye olduğundan bahsettiği birkaç günlük yazısını okuyana kadar. Val'in üye olduğuna hâlâ inanamıyorum.

Kütüphane boyunca alçak bir uğultu titreşiyor; uzak seslerin, klavye tıkırtılarının ve masalara yerleşen kitapların yumuşak gümbürtüsünün bir senfonisi. Bu, sığınağımın dışındaki dünyanın zayıf bir hatırlatıcısı. Kütüphanenin bu köşesinin meraklı gözlere karşı kırılğan bir kalkan sunmasına minnettarım. Val'in mesajlarının şifresini çözmek içinde benim yurt odam gibi hissediyor

Oda arkadaşım Lucy'nin bir tehdit olduğundan şüphelensem de bir akvaryumdaki sırları deşifre etmek. Lucy bana Val'i o kadar çok hatırlatıyor ki ona güvenmeden edemiyorum. Yine de, Val'in günlüğün kırılğan sayfalarına kazınmış çılgın ses tonunun ağırlığı nabzımı hızlandırıyor ve kime gerçekten güvenilebileceğime dair şüpheler beni iğneliyor.

Val'in yazısı bir dönüş yaptığında duraksıyorum ve bir kısmını tekrar okumama neden oluyor.

Tarikat'a katılmadan önce biri bana doğaüstü varlıkların gerçek olduğunu söyleseydi ona inanmazdım ama artık inanıyorum. Rowen ve Asher'in hastalıklı bir orman perisini bulmasına yardım ettim. Sanki gözlerimizin önünde çürüyordu. Çürümüş kokusu hâlâ burnumda. Keşke Lonca bir tedavi bulabilseydi. Bu hafta üçüncü kez enfekte bir doğaüstüyle uğraşmak zorunda kaldık.

Enfekte olmuş doğaüstü varlıklar mı? Hiç mantıklı değil. Onlar ölümsüz değil mi? Nasıl hastalanıyorlar?

Val, Tarikat'ta Rowen'dan ilk kez bahsetmiyor. Göğsüm ağrıyor, midemde bir düğüm oluşuyor, midem bulanıyor ve derin bir nefes alıp yavaşça bırakmam gerekiyor. Hâlâ Rowen'la konuşmam gerekiyor. Tarikat'ta olması muhtemelen gizlilik yemini ettiği anlamına geliyor ama umurumda değil çünkü bu aynı zamanda Rowen'ın Val'in özel yetenekleri olduğunu bildiği ve benim de onlara sahip olabileceğim anlamına geliyor. Beni uyarması gerekirdi. Rowen, Val öldüğünden beri olanları anlamama yardım etmeliydi ama etmedi. Beni bunlarla başa çıkmam için yalnız bıraktı.

Derin bir nefes daha alarak duygu kasırgasını bir kenara itiyorum. Her şeye rağmen sakın kalmalı ve bu oyunu doğru oynamalıyım.

Rowen beni Tarikat'a sokabilir. Ve benim de içinde olmam gerek. Belki o zaman yeni yeteneklerim hakkında cevaplar bulabilirim. Günlükte bir sürü harika bilgi var, ama burada oturup bu yeteneklere sahip olmanın ve Will Amca ve Mia Teyze gibi yakınlarıma söyleyememenin nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek başkaları olduğu gerçeğini görmezden gelemem.

Yazıyı tekrar gözden Val'e katılıyorum, ilk başta inanmadım.

Val bunları bana bir yıl önce anlatsaydı, yalan söylediğini ya da bir şeyler düşünürdüm.

Val'in ya da diğer aile üyelerimin günlükte bahsettiği doğaüstü varlıklardan herhangi biriyle henüz karşılaşmadım, ancak korkunç ölümlerle karşılaşan bazı hayaletler gördüm ve onları hiç görmemiş olmayı dilerdim.

Gerindiğimde boynum protesto çığlıkları atıyor, bu ağrı ruhumun derinliklerine işleyen ağrıyı yansıtıyor. Val'in küçük yazısı, telefonumun büyüteç uygulamasının yardımıyla bile gözlerimi zorluyor. Bir molaya ihtiyacım var.

Belki bu tozlu kitaplardan biri Val'in ölümünden beri içimi kemiren sorulara daha fazla yanıt verebilir.

Google pek yardımcı olmadı. Çıkardığı tüm makaleler ve bloglar perili olduğumu gösteriyor, bu yüzden dergiyi bulduğum için minnettarım. Ruhlar ve bazı doğaüstü varlıklar hakkında çok şey öğrendim. Ruhlar saldırganlaştığında kendimi savunacak kadar.

Parmaklarım raflardaki kitapların sırtlarına dokunduğunda garip bir heyecan, neşeye benzer bir titreşim kıvılcımlanıyor. Mavi, siyah, kırmızı, eskimiş sayfalardan oluşan bu mezarda var olmaması gereken canlı bir spektrum. Tutuştuğu kadar çabuk söner. Hayır. Mutluluk bir lüks.

Val'in yokluğunda kalbimde bir boşluk oluşmasını göze alamam. Ruhumun sızısı, kafatasımın etrafını sararak zonklayan bir baş ağrısına dönüşene kadar çiçek açıyor. Ve tek bir şüphe geri dönüyor, gördüğüm tüm hayalet formlardan daha parlak bir şekilde yanıyor.

Artık ruhları görebiliyorsam, Val neden bana gelmedi? Neden günlüğün sayfalarında saklı olan mesajları bana söylemedi?

Kitaplıkların olduğu başka bir koridora dönmek üzereyken telefonum çalıyor. Ekranda Will Amca'nın fotoğrafı beliriyor ve iç çekiyorum. Mesaj atmayı ya da görüntülü konuşmayı reddediyor. Eski moda bir telefon görüşmesinin işe yaradığını söylüyor.

"Hey," diye fısıldadım.

"Mia bu gece gelemedi, biz de çok yoğunuz. Amcana birkaç saat ayırabilir misin?"

Umutla, cevaplar vaat eden kitapların bulunduğu kitaplığa bakıyorum ve raftan iki kitap alıyorum - bir tanesi okültizm üzerine, diğeri ise ölümden sonraki yaşam üzerine. Diz çöküp büyüteç uygulamasıyla kitapları tararken bir nefes alıyorum.

"Nori? Orada mısın?"

Kitapları kapattıktan sonra kitaplığa geri itiyorum. "Özür dilerim. Geldim işte. Önce eşyalarımı yurda bırakmam gerekiyor."

"Bir araba al. Yalnız yürümeni istemiyorum."

Alnımı ovuşturuyorum. Will Amca iyi niyetli ve karanlıkta bara yürümek için sabırsızlanıyorum, ama bir araç çağırmaya param yetmiyor ve işler onun için de zor görüldüğü için ona söylemek istemiyorum. Özellikle de okul masraflarımı karşılamama daha uzun süre yardım edemeyeceği için ve ben daha ilk dönemime yeni başlamışken.

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." Beni bırakması konusunda tartışmadan telefonu kapattım.

Gözlerden uzak kuytuma geri dönerken zihnim dolaşüyor. Üniversitenin tüm kütüphaneleri arasında bu kütüphanenin bana biraz bilgi ve teselli sunabileceğini düşünmüştüm. Ancak kitaplar sadece önceki araştırmalarımın keşfettiğim detaylardan bahsediyor.

Bazı ruhlar öfke ya da intikam yanıp tutuşarak yeryüzünde kalır. Tuz, demir, tılsım ve obsidyen ayna gibi bazı eşyalar onları uzaklaştırmaya yardımcı olabilir. İlk başta Val'in neden aynaya sahip olduğunu anlamamıştım ama ruhlarla ilgili bir yazı bana aynanın yararlı kullanımıyla ilgili bilgi verdi.

Günlük beni sadece kullanılacak fiziksel savunmalar konusunda eğitmekle kalmadı, aynı zamanda Val'in neden belirli dövmeleri seçtiğini de şimdi anlıyorum. Yaptırdığı bir dövme ruhları ondan uzak tutmaya yardımcı olmuş olmalı. Gerçi ben iğneden ölesiye korkarım, bu yüzden dövme benim için bir seçenek değil.

Hattaway House'un günlüğü masanın üzerinde sessiz bir nöbetçi gibi duruyor. Masadan kaptığım gibi nabzım hızla atıyor. Onu asla gözetimsiz bırakmamalıydım. Şu itibaren, bu kadar küstah olamam ve onu herkesin bulabileceği bir yerde bırakamam.

Daha fazlasını öğrenmek ve Val'in saklamaya çalıştığı şeyi keşfetmek için duyduğum derin arzuya rağmen günlüğü, obsidyen aynayı ve defteri sırt çantama tikiştirip kütüphane ışıkları hastalıklı bir sarı renkte titrerken omuzlarımın üzerinden geçiriyorum. Gözlerimi kapatıp beyaz lekelerin kaybolmasını bekliyorum. Parlak olmasalar da, bunun gibi flaşlar ışığa duyarlı gözlerimi rahatsız ediyor. Onları tekrar açtığımda, ilkel bir korku çöküyor, soğuk ve istenmeyen, hayalet bir el gibi

kalbimi sıkıyor.

Yakınlarda bir adam duruyor, ya da bir zamanlar bir adamdı demeliyim. Şimdi kabuslardan yontulmuş bir şey.

Gümüş gözlükleri kıpkırmızı kanla kayganlaşmış, yarım ve eğri burnunun üzerinde duruyor; kan lekeleri alnındaki açık deliği yansıtıyor. Çürüme kokuyor ve çok daha iğrenç bir şey duyularıma saldırarak gözlerimi sulandırıyor. Yakınlığı onun her korkunç detayını ortaya çıkarıyor. Parçalanmış lensler ve yüzünden aşağı sızan beyin dokusundan gömleğini ıslatan kana kadar her şey beynimi yakıyor.

Korkunç ruhtan kaçmak için soluma doğru hamle yapıyorum ama kanlı eli , parmakları iskelet pençeleri gibi. Boğucu sessizlikte nefesim kesiliyor ve biraz mesafe koymak için çaresizce geri çekiliyorum.

O sadece bir hayalet. Bana zarar veremez. Tek savunma hattımı bulmak için kot pantolonumun cebine uzanırken kendime tekrar tekrar söylüyorum.

Ruh, örgümü çekerek yanıldığımı kanıtlıyor, böylece çenem yukarı doğru çıkıyor. "Nori."

Yerimde donup kaldım, bu ruh karşısında sersemlemiştim. Saçımı daha sert çekiştirdiğinde şaşkınlığım geçiyor ve cebimi karıştırmaya devam ediyorum. Sonunda elim aradığım nesnenin etrafına dolanıyor: Val'in demir haçı, her iki ucunda bir fleur-de-lis deseni ve ortasında bir çiçek var.

O kadar yakınıma eğiliyor ki pis kokusundan öğürüyorum. "O seni bekliyor." Sesi kalın ve bozuk, sanki kanla boğuluyormuş gibi.

"Siktir git!" Haçın sivri ucunu yanağına doğru ittim ve

gri bir toz bulutuna dönüşür.

Topuklarımın üzerinde dönerek kütüphane çıkışına doğru geri çekiliyorum. Ruhun beni takip etmediğinden emin için omzumun üzerinden bakarken, önceden sahip olduğum Doc Martins ayakkabılarım mermer zeminde ve merdivenlerden çıkışa kadar yankılanıyor.

Hattaway House Journal

İntikamcı Ruhlar

Evelyn Hattaway tarafından tercüme edilen giriş, 1650 Orijinal transkript muhtemelen 11. yüzyıla kadar uzanmaktadır.

Genellikle yarım kalmış işlerle bağlantılı olan hayalet varlıklar, korkunç sonuçlarla ortaya çıkabilir. Bilginin en iyi savunmamız olduğuna inanıyorum, bu nedenle hayaletler ve barışa ulaşma yöntemleri hakkında bilgi topladım. Lütfen unutmayın, tüm ruhlar aşağıdaki yöntemlere yanıt vermeyecektir, ancak bunlar bizim en iyi savunmamızdır.

İntikamcı hayaletler genellikle ölen kişilerin kalıntılarıdır

Çözülmemiş öfke, keder ya da intikam arzusuyla. Dünyevi formlarında görünürler. Varlıkları bir yerin canlılığını tüketebilir, ürpertiye, kötü ruh faaliyetlerine ve nadiren fiziksel zarara neden olabilir.

Tamamen ortadan kaldırmak genellikle bir seçenek olmasa da, aşağıdakileri yapmanın yolları vardır

zayıflatmak ve intikamcı bir ruhu yatıştırmak.

Demir: Demir, bir hayaletin hayalet formunu bozan benzersiz bir özelliğe sahiptir. Demir nallar asmak ya da kapıların etrafına demir talaşları yerleştirmek bir bariyer görevi görerek hareketlerini engelleyebilir. Ayrıca demirden yapılmış bir tılsım da iyi bir savunma aracı olarak kullanılabilir.

Aynalar: Hayaletler eksik bir öz imaja sahip olma eğilimindedir. Aynalar onları şaşırtabilir ve yönlerini şaşırtabilir, geçici bir rahatlama sağlayabilir.

musallat olurlar. Ancak bazı intikamcı ruhlar yansımaları karşısında öfkelenebilir.

Obsidyen Ayna: Birçok kültürde obsidyen aynaların ruhları kovma gücüne sahiptir. Bunun nedeni malzemenin ruhlar âlemiyle olan ilişkisi ve negatif enerjiyi emme yeteneği olabilir. Ayrıca, aynanın yansıtıcı yüzeyi fiziksel ve ruhani alemler arasında bir bariyer görevi görür.

Tuz: Tuz arınma ile ilişkilendirilir. Perili bir yerin çevresine tuz serpmek hayaletin enerjisini bozarak orayı daha az misafirperver bir ortam haline getirebilir. Kendinizi tehlikeli bir durumda bulursanız bunu bir savunma aracı olarak da kullanabilirsiniz.

Tılsımlar: Dini veya kişisel önemi olan bazı nesneler, özellikle de yaşayan kişi nesneye değer veriyorsa, bir hayalet üzerinde güç sahibi olabilir. Ölen bir yakınının en sevdiği kolyesini ya da dini bir sembolü musallatın yakınına yerleştirmek teselli hissi verebilir ve ruhun etkisini zayıflatabilir.

Önemli Not: Bu yöntemler her zaman başarıyı garanti etmez. Bazı durumlarda, ruh dünyevi çatışmalarını çözmek için yardıma ihtiyaç duyar. Tarihsel araştırma, iletişim ve hatta ruhun çektiği acıdan sorumlu olanlar adına bir özür dilemek, ruhun huzur bulmasına ve yoluna devam etmesine yardımcı olabilir. Ancak, bir ruh başkalarına zarar verme gücüne sahipse, kemiklerine tuz serpip yakmalısınız. Bunu sadece son çare olarak yapmanız için size yalvarıyorum.

Hayaletler doğaları gereği kötü niyetli değildir. Onların motivasyonlarını anlayarak ve bu teknikleri kullanarak, varlıklarını yönlendirebilir ve barışçıl bir çözüme ulaşabiliriz. Unutmayın, sabır ve

empati çok önemlidir.

Hattaway House Günlüğü

Allison Porter, Mayıs 2007

İlk başladığında, deliriyormuşum gibi hissettim. Yaptığım şeyi görmek mümkün olmamalıydı. Ancak, hepsinin gerçek olduğunu biliyorum. Annem bana ailemizin özel olduğunu çünkü kadınların ruhları görme yeteneğine sahip olduğunu söyledi. Ruhları ne zaman görmeye başladığımız değişir. Bazıları onları beş yaşından beri görürken, diğerleri onlu sonuna ya da yirmili yaşlarının başına kadar bu yeteneği kazanamadı. Ben ilk kez okulda teneffüste bir ruh gördüğümde on iki yaşındaydım. Kızlarım bunu anlamak için henüz çok küçükler ama hazır olduklarında annemin bana yaptığı gibi ben de onları hazırlayacağım.

Bölüm 2

O Merdivenlerden inerken kapkara gökyüzü yıldızlarla parıldıyor. Kütüphanenin ışıkları ve lambalar

bana rehberlik ediyor. Basamakları kendi başıma inebilecek kadar görebildiğim için bastonumu çıkarmıyorum. Evet, tamam, basamakları görebiliyorum. Hepsi gri taştan, bu yüzden birbirlerine karışıyorlar. Devlet kütüphaneyi tarihi bir bina olarak gördüğü ve boyamak her şeyi lekeleyeceği için üniversite kenarlarına çizgi koymaya zahmet edemiyor. Ama az gören bizler için bunu yapmaları faydalı olacaktır.

Avludan geçip Kilise Sokağı'na doğru ilerlerken

Bir grup kız sohbet ediyor. Onlara yetişmek için acele ediyorum, böylece onlarla birlikte olduğum anlaşılıyor. Birkaç ay önce bir adam beni arabasına sokmaya çalışmıştı, bu yüzden geceleri tek başıma yürümekten korkuyorum. Will Amcamın barı O'Malley's'e gittiklerinden eminim, çünkü öğrenciler haftanın çoğu gecesi oraya gidiyor, ben de gruplarının arkasına takılıyorum.

İçeri girdiğimizde, O'Malley's bu gece tüm hızıyla çalışıyor ve Will Amca'nın geçen hafta kurduğu hoparlörlerden müzik sesi yükseliyor. Mia Teyze onu sürekli eski müzik kutusu yerine bir müzik sistemi kullanmaya ikna etti. Tanıdık, neredeyse rahatlatıcı

Havada ter ve bira birbirine karışıyor.

O'Malley's'in her santimini biliyorum çünkü Will Amca ve Mia Teyze'ye yardım ederek büyüdüm. Koyu renkli ahşap masalar ve rahat kabinler mekânın büyük bölümünü oluşturuyor. Will Amca'nın basketbol potası arka taraftaki duvara monte edilmiş durumda ve yıllar boyunca topladığı eski spor formları da açık tuğla duvarlarda asılı. Barın arkasında, Will Amca'nın rafları renkli likör şişeleriyle kaplı.

Birkaç ruh barın her yerinde dolaşıyor, bu yüzden her zaman tetikteyim. Burada mı öldüler yoksa toplanan onca insanın atmosferini mi tercih ettiler emin değilim. Her iki durumda da, son birkaç aydır çok büyük bir acı veriyorlar. Will Amca'ya ya da Mia Teyze'ye aklımı kaçırmışım gibi görünmeden ruhlar hakkında açıklama yapamıyorum, çünkü ikisi de hayaletleri görmüyor ya da onlara inanmıyor. Ailede sadece anne tarafım bu yeteneğe sahip ve hepsi de öldü. Güvenebileceğim kimse yok.

Korkunç bir dehşet sarıyor. Yakınlardaki bir masada oturan bir ruhu görmek için tam zamanında bakıyorum. Bu özel ruh bana birçok kez sorun çıkarmıştı. Boynunda derin kırmızı bir çizgi var. Geçen seferki gibi bana saldıramadan önce masadan bir şişe tuz kapıyorum. Bana dudak büktü ve geri .

Barı incelerken tuzluğu daha sıkı kavriyorum. Kalabalık ve terk ettiğim sessiz kütüphaneye kıyasla rahatsız edici derecede gürültülü. Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ve arşivdeki kanlı adamın anısını görmezden gelmeye çalışıyorum. Ancak, onun yaraları ve sözleri beni terk etmiyor.

Adımı nereden biliyordu? Ve o bekliyor derken ne demek istedi?

Ben mi? O kim? Beni en çok rahatsız eden şey bana nasıl dokunduğu. Daha önce başka hiçbir ruh bunu yapmamıştı. O nasıl yaptı? Başka ruhlar da yapabilir mi? Ellerim o kadar titriyor ki tuzluğu düşürecekimden korkuyorum.

Yakındaki bir masadan kahkahalar yükseliyor ve beni kafamda dönüp duran korkunç sorulardan çekip çıkarıyor. Kendimi kara tahta menüye odaklanmaya zorluyorum, Will Amca bir şeyin çizmiş gibi büyük sarı bir toz lekesi ve onun yerine yeni bir madde var. Okumak için gözlerimi kısıyorum ama harfler çok bulanık. Yaklaştıkça büyük bir P harfi görüyorum, yoksa F mi?

Sonunda, tahtadan birkaç adım ötede, Will Amca'nın yazdığı yeni bir özel yemek çıkıyor. *Kızarmış istiridye*.

Sağ tarafımdaki sarhoş bir adam, öndeki büyük camlı pencerenin yanındaki eski müzik kutusuna vuruyor, fişinin çekili olduğunu fark etmiyor. Ben kıpırdayamadan Will Amca elinde üst üste dizilmiş beyaz tabaklardan oluşan bir tepsiyle bana doğru koşuyor.

Kalın gri saçları dağınık ve mavi düğmeli gömleğinde, Ağustos sıcağında bir mil koşmuş gibi ter lekeleri var.

"Bunları benim için arkaya götürür müsün?" Ben tepsideki tabakları dengelerken o aceleyle bara bakmaya gidiyor.

Bir masanın önünden geçiyorum ve Rowen'in tatlı kahkahası havada çınlayınca duraklıyorum. Koyu mor saçlarını kahverengi yüzünden uzaklaştırıyor ve yanındaki adama sırtıyor. Esmer tenli, yeşil saçlı, tanıdık biri ve Amerikan İşaret Dili kullanıyor. Sırtı bana dönük başka bir adam kıkırdıyor. Rowen'in diğer tarafında uzun siyah saçlı bir kız ellerini çırpıyor.

"Bizi konuşmaya dahil etmemek kabalık olur." Çocuklar gülüyor ve o da kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bana öğret artık, Oscar."

Yeşil saçlı adam"Çok kibarca sordunuz, nasıl karşı koyabilirim?" diyor.

Bu isim kimya profesörümün işitme cihazı kullanan asistanından bahsettiği anıyı canlandırıyor. Rowen'a daha sonra konuşup konuşamayacağımızı sormak için ilerliyorum ama müzik kutusundan gelen sürekli ses bana önce ne yapmam gerektiğini hatırlatıyor. Dikkatini çekmek için dirseğimle onu dürtüyorum.

"O öldü. Biraz dinlen," diye bağıryorum yan masadan gelen kahkaha sesleri arasında.

"Şarkıyı değiştirmek istiyorum."

"Değiştiremezsin. Çalışmıyor."

"Müzik nereden geliyor o zaman?" diye . "Müzik setinden, salak."

Benimle daha fazla tartışmasına izin vermek için burada kalmıyorum. Bu hafta müzik kutusuna vuran üçüncü adam. Artık eskimeye başladı. Belki de daha fazla aptalı önlemek için üzerine sipariş dışı işareti koymalıyım. Will Amca'nın bunu neden hâlâ düşünmediğini kim bilebilir?

Ailemiz öldüğünde, Will ve Mia bizi yanlarına aldılar. Ailemle ilgili hatırladığım tek şey Val, Mia ve Will'in bana anlattıkları.

Birkaç yaş büyük olmasına rağmen Val hep benimle ilgilendi. Özel olduğumu söylerdi ama ben öyle hissetmiyorum. Özel olan Val'di ve ben hep onun gibi olmak istedim. Ne olmuş yani, süsenim yok. Bu beni özel yapmaz. Ben de bu bardaki herkes gibiyim, ne halt anlamaya çalışan bir üniversite öğrencisiyim. Bir şeyler yapıyorum.

vizyonum yüzünden farklı. Ya da vizyon eksikliğim.

Bir masanın etrafında dolanırken, futbol forması giymiş bir adam ayağa kalkıp kolunu sallayarak arkadaşlarına bir şeyler gösterirken, kafasında kötü bir yara olan genç bir kızın ruhu müzikle sallanıyor. Kızın alnındaki kanlı leke kütüphanedeki adamın görüntüsünün gözümün önünden geçmesine neden oluyor. Gözlerimi kırıştıtırıp ikisini de uzaklaştırmaya çalışırken soluma dönüyorum ve futbol oynayan adamın bana çarpmasını engelliyorum.

Kalabalığı geçmek üzereydim ki arkamdan biri bana çarptı. Tepsimde üst üste dizili tabaklar sallanıyor. Onları sabitlemeye çalışmama rağmen, sağır edici bir şangırtıyla barın ceviz zeminine devriliyorlar. Hepsinin beni fark edeceğini bildiğim için midemde endişe ve korku düğümlenirken omuzlarım çöküyor.

O'Malley's'e tıkılmış üniversite öğrencilerinin gevezelikleri kayboluyor ve herkes bana bakıyor, sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi. Görünmez olsaydım, kimse beni görmezdi. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Ne yazık ki, bu sadece okumayı sevdiğim fantastik kitaplarda oluyor. Görünmez olmak imkansız. Beni iten adamın özür dilemesini bekliyorum ama o sadece sarhoş gözleriyle bana bakıyor. Yeşil saçlı adam gibi tanıdık geliyor ve sınıflarımdan birinde olduğu için mi diye merak ediyorum.

Adam elinden dökülen birayı silkeliyor. "Aptal. Nesin sen, kör mü?"

Dudaklarım alaycı bir şekilde bükülüyor. Onun sorunu ne? Bana çarptı. Bakışlarını karşılamak için çenemi kaldırıyorum. "Tamamen kör, hayır. Görme engelli, evet."

"Sanki bir fark varmış gibi."

"Sen varsın-"

"Normal bir insan gibi gözlük tak," diye bağılıyor yüzüme, sanki duyma zorluğum varmış gibi. İnsanlar bunu neden yapıyor? Görme engelli olmak ile işitme engelli olmak aynı şey değil.

Sanki gözlük takmak gözlerimin gelişmemiş olduğu ve düzgün odaklanamadığı gerçeğine yardımcı olacakmış gibi. Ellerimi yumruk yapıp sarhoş olduğu, beni dinlemediği ve söylediğim hiçbir şeyi anlamadığı gerçeğini görmezden geliyorum. Onun gibi dar kafalı pisliklerden bıktım.

"Gözlük herkes için sihirli bir tedavi değildir. Bu işler böyle yürümez."

Homurdanıyor ve gözleri sadece yarıklara iniyor, sanki ciddi miyim yoksa yalan mı söylüyorum emin değilmiş gibi beni değerlendiriyor. "Kör gibi görünmüyorsun."

Gözlerimi deviriyorum, nasıl görünmem gerektiğini düşündüğü klişeyi hayal ediyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu boşa harcanmış aptalla hiçbir yere varamayacağım.

"Bilgin olsun, salak, bir görüş yelpazesi vardır."

Daha yakına eğiliyor ve nefesinin pis kokusu geri tepmeme neden oluyor. "Umurumda bile değil. Kimse senin siyah iblis gözlerini görmek istemiyor, o yüzden normal kör bir insan gibi güneş gözlüğü tak."

Sözleri kalbimin etrafına ördüğüm duvarda büyük bir delik açtı. Birisi bana bu sözleri ilk kez söylemiyor. Daha iyi biliyorum ve tepki vermemeliyim ama tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Keskin köşeli yüzünde kötü niyetli bir sırıtma yayılıyor. Birçok kız onu yakışıklı bulabilir ama ben onun gibi aptallarla çok fazla deneyim yaşadım ve içindeki yılanı görebiliyorum.

Altın bir saati gömleğiyle siliyor ve daha sonra durumu

kampüs benim için netleşti.

"Ne kadar orijinalsin. Nasıl girdin ki, atletizm bursuyla mı? Oh, bekle, hayır, o değil." Parmağımı çeneme vurdu. "Biliyorum, zengin baban sayesinde. Seni içeri sokmak için bazı torpiller yaptı, değil mi? Bizim gibi başvuruların ve test sonuçların yüzünden olmadığı kesin."

Yakındaki bir masada oturan bir grup kız kahkahalarla gülüyor ve arkadaşlarından biri sırtına bir tokat atıyor. "Seni yakaladı, Connor."

"Kapa çeneni!" Connor onu itiyor ve diğer eli koluma yapışıyor ama kıpırdamıyorum. "Belli ki kiminle bilmiyorsun, seni kör sürtük."

Beklediği gibi geri çekilip özür dilemek yerine yerimde duruyorum, o kadar yaklaşıyorum ki onu bir adım geri atmaya zorluyorum. Connor gibi cahil aptallardan bıktım. Onun gibi ayrıcalıklı olanlardan ve dar görüşlü diğerlerinden.

Kalabalıktan derin bir ses "onu," diyor.

Connor'ın bakışları benden ayrılıp etrafımızı saran kalabalığa yöneliyor. Rowen ve Oscar'ın uzun boylu bir adamı itip kaktığını görmek için etrafıma bakıyorum. Futbol forması giyen iki iri yarı adam adamın yüzünü gizliyor. Rowen onunla konuşuyor ve siyah saçlı kız önlerine atılıyor. Eğer benim için ayağa kalkmaya çalışıyorsa, ona ihtiyacım yok. Zorbalığa uğramaktan bıktım. Üniversiteye gitmek benim için yeni bir başlangıç olacaktı.

"Bunun beni korkutması mı gerekiyor?" Berbat nefesi ona bu kadar yakın olduğum için pişman olmama neden oluyor. "Tekrar söylüyorum, seni cahil herif, bir görüş vardır. Az gören insanların hepsi tamamen kör değildir ve bastona ihtiyaç duymazlar. Aslında, görme engellilerin sadece yüzde iki ila sekizi

insanlar bir tane kullanır. Ve-"

"Eleanor!" Will Amca sesleniyor. Barın arkasında durmuş, musluktan bir bira dolduruyor.

, bana sadece sinirlendiğinde tam adımla hitap ediyor. Connor bana çarpmış olsa bile, tüm bunlar için daha sonra bir ders alacağım. Nefes alıp hareket etmeye çalışıyorum ama Connor .

"Salak herif başlattı," diyorum dişlerimi sıkarak. Ona çok daha kötü bir şey de diyebilirdim ama Will Amca'nın tansiyonu yüzünden strese girmesini istemiyorum. Emekli olması gerekiyor ama bu bar onun hayatı ve satmayacak.

Connor'ın tutuşu daha da sıkılaşıyor ve acı koluma yayılırken nefesimi tutuyorum. Beni daha yakına çekiyor ve nefesi midemin altüst neden oluyor. Zehirli sözlerin ya da yumruğun gelmesini bekliyorum. Connor gibi başka adamlar da tanıdım ve o benim için cezalardan birini ya da ikisini birden seçecek.

Will Amca bize doğru yaklaşıyor ve Connor'ın elini kolumdan çekiyor. "Seni buradan kovmadığım için şanslısın!" Connor'ın yüzüne parmağını soktu. "Bir daha asla yeğenime dokunma!"

"O-" Connor yalan söyleyip kendini savunmaya çalışıyor ama Will Amca o kadar yakın ki neredeyse burunları birbirine değecek.

"Baban eski bir dost olduğu için şanslısın." Connor konuşmaya çalışır ama Will Amca dinlemeyi reddeder. "Büyükbabanın bundan haberi olacak." Yıkılmış tabakları işaret ediyor. "Ve bunların parasını sen ödeyeceksin."

"Ama o ."

"Yalan söylemeyi kes evlat," diye Will Amca. "Her şeyin olduğunu gördüm. Bu senin

hata."

Will Amca'nın tansiyonu kontrolden çıkmadan müdahale etmek için harekete geçiyorum ama Val'in eski arkadaşı Blair benden önce davranıyor. Connor'ın kolunu tuttu ve onu geri çekti.

"Üzgünüm Bay Porter. Connor size hemen ödeme yapacak. Değil mi, Connor?" Connor cevap vermeyince Blair'in kırmızı dudakları bükülür.

"Doğru," diye mırıldanıyor Connor. Bir kredi kartı çıkarır, ama Will Amca onu elinin tersiyle iter.

"O kartın parasını büyükbaban ödüyor. Sen de temizleyerek ve arkaya geçip çalışarak ödeyeceksin." Connor'ın ağzı tartışmak için açık kalıyor ama Will Amca onu bulaşıklara doğru itiyor. "Yoksa hemen şimdi büyükbabanı aramamı mı tercih edersin?"

"Hayır, efendim." Connor pisliği temizlemek için diz çöktü. "Güzel. Yeğenimden uzak dur," diyor.

Blair uzanıp elimi sıktı. "Gerçekten çok üzgünüm. Connor bunu söylememeli ya da sana dokunmamalıydı. Onu senden daha erken uzaklaştıramadığım için de üzgünüm. Kalabalığın arasından geçmem çok uzun sürdü."

Bildiğim bir şey var. Blair ve Val uzun yıllardır iyi arkadaşlardı ve benim vizyonumu çoğu insandan daha iyi anlıyor.

"Teşekkürler." tepsimi ama Will Amca oflayıp puflayarak tepsimi kapıyor.

"Git birkaç dakika serinle. Ben ."

Bulaşıkları toplayabilirdim ama bir yanımda Will Amca'nın Connor'a haddini bildirmesine minnettar.

"Hayır, ben yardım ederim. Tansiyonun çok yükselmeden gidip rahatlamalısın."

"Ben iyiyim. Bu taraftan, böylece hiçbir şeye basmazsın." Will Amca sol tarafı işaret ediyor.

"Benim hatam olmadığını biliyorsun. O embesil bana çarptı. Kafamın arkasında gözlerim yok."

Başka kimse duymasın diye eğiliyor. "Bir adamı böyle kışkırtmamalısın Eleanor. Sen daha iyi bilirsin. Şimdi git."

O'Malley'nin arka odasına doğru bir el hareketi yaptı. Onu zaten olduğundan daha fazla üzmemek istemediğim için vazgeçiyorum. İç çekerek Will Amca'nın önerisini görmezden geliyorum ve tabak parçalarının üzerinden geçerek dar koridordan loş dinlenme odasına doğru ilerliyorum.

Burası küçük bir mutfak, iki yuvarlak masa ve birkaç sandalyeyle huzurlu bir yer. Buzdolabından bir şişe su alıyorum ve ayaklarımı oturduğum yerin karşısındaki sandalyeye uzatıyorum.

Will Amca bazen bana çocukmuşum gibi davranıyor. Hiç sorun olmadan temizleyebilirdim. Süpürgeyi almak üzereydim. Böyle şeyler olduğunda başkalarının sizden şüphe etmesinin nasıl bir şey olduğunu kimse benim kadar anlayamaz. Kimse benim vizyonumu anlayamaz. Dürüst olmak gerekirse, boyutlarına bağlı olduğu için tüm parçaları göremiyorum. Tabakları temizleseydim, her parçayı aldığıma emin olmak için süpürge ve küçük el süpürgesiyle alanın üzerinden geçerdim. Daha uzun sürerdi ama yine de yapabilirdim.

Yine de Connor'ı temizlerken izlemek son derece tatmin ediciydi.

Mia Teyze bana Will Amca gibi bebek gibi davranmıyor. Her zaman şöyle der: "En azından denemesine izin vermezsen Nori bir şeyi yapıp yapamayacağını nasıl anlayacak?"

Keşke Mia Teyze bu gece burada olsaydı. Her şeyden çok Val'in burada olmasını isterdim. Sıcak gözyaşları gözlerime batıyor ve onları uzaklaştırıyorum. Hayır. Connor gibi bir pisliğin gecemi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ama endişeli zihnim beni dinlemiyor.

Şeytan kız.

Geçmişteki zorbaların sözleri içimin derinliklerinde titreşiyor ve beni parçalamakla tehdit ediyor.

Geçmişte göz rahatsızlığım olan Aniridia Sendromunu insanlara açıklamaya çalıştım ama beni hiç dinlemediler. Aniridia'nın irisin tamamen ya da kısmen yokluğu anlamına geldiğini ve bu yüzden gözlerimin siyah olduğunu bilmek istemediler ya da umursamadılar.

Hayır, zorbalar ve diğer cahil insanlar sadece zalim olmayı önemsiyorlardı. Kalın bir deri geliştirmeye çalıştım ve bir daha kimsenin beni ezmesine izin vermedim.

Özellikle de kendilerini çok ayrıcalıklı sanan, yenilmez ve her şeyden paçayı sıyrabileceklerini düşünen zengin sarhoş pislikler. Neden bu kadar acımasız olmak zorunda olduklarını anlayamıyorum. Ben onlara hiçbir şey yapmadım, var olmak dışında. Connor bana ucubeymişim gibi davranan birçok kişiden biri.

Geçen ay üniversiteye başladığımda, temiz bir sayfa açacağım ve Will Amca'nın ya da başka birinin beni yargılamayacağı için çok heyecanlıydım. Burada insanların daha açık fikirli olacağını ve gözlerim yüzünden beni yargılamayacaklarını hayal etmişim. Ne yazık ki eski erkek arkadaşım Hudson ve Connor gibi çocuklar bu hayalimi mahvetti.

Dışarıda benimle çıkmak isteyen ve gözlerimin görüntüsünü ya da Aniridia Sendromu'nu çocuklarıma geçirebileceğim gerçeğini aşabilecek bir erkek var mı emin değilim. Belki de safça davranıyorum ve

o yok.

Uzun bir gece oldu. Olanlardan sonra, belki Will Amca bu gece çok az çalışmasına rağmen kalmamı istemez. Tanrı biliyor ya, okul için bahşış parasına ihtiyacım var ama ben sadece yurt odamda bir fincan çay ve Val'in bana gönderdiği şifreli mesajlarda ne sakladığını öğrenmek için bir günlükle dinlenmek istiyorum. Oda arkadaşım Lucy'nin Max'le randevusuna birkaç saatliğine gitmesi gerekiyor, böylece Val'in biraz daha inceleyecek vaktim olacak.

Titreyen ellerimle telefonuma dokunuyorum ve Val'in eski numarasına basmadan önce kendimi zor durduruyorum. Boğazım düğümleniyor ve yeni yaşlar gözlerimi yakıyor ama Val'in Connor'a Will Amca'nın yaptığından çok daha kötüsünü yapacağını hayal ederken dudaklarım titriyor.

Tezgâhın üzerindeki büyük dijital saat molamın son dakikasını gösteriyor. Barda ilk çalışmaya başladığımda Will Amca almıştı. Duvardaki normal saatten daha iyi görebiliyorum. Her iki saati de okuyabilsem de dijital olan gözlerimi yormamama yardımcı oluyor. Kendimi sandalyeden itiyorum, odadan çıktığımda başıma gelebileceklerle yüzleşmeye hazırlanıyorum.

Gecenin bu saatinde kampüse tek başıma dönme düşüncesi ellerimin titremesine neden oluyor, özellikle de aile günlüğüm sayesinde canavarların gerçek olduğunu ama insanların da en az onlar kadar korkunç olduğunu bildiğim için.

Belki Max ve Lucy buradadır. Benimle kampüse kadar yürüebilirler. Yine de onları rahatsız etmemeliyim. Randevudalar. Hayır. Ben bir yetişkinim. Kampüse dönebilirim. Kimseyi rahatsız etmeme gerek yok.

Derin bir nefes alıyorum ve dinlenme odasından çıkıyorum. Ana bar alanı kahkahalar ve müzikle çınlıyor. Will Amca iki kız için birkaç shot doldururken bana bakıyor.

"Kalmamı ister misin?"

Gri kaşları çatılıyor ve içkileri kızlara uzatıyor. "Biraz sakinleşti ve Ashley duble yapacağını söyledi, yani ben iyiyim."

"Emin misin? Ben kalabilirim, sen de gidip biraz oturabilirsin." "Mia gibi peşimi bırakma. Ben iyiyim."

Will Amca'yı zorlamamak gerektiğini bildiğimden, ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum. "Tamam, . Ben kampüse dönüyorum."

"Kim seninle yürüyor?"

"On sekiz yaşındayım. Oraya kendi başıma gidebilirim."

"Yalnız gitmen konusunda rahat değilim. Bu yaz olanlardan sonra olmaz." Will Amca kalın kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Bu kadar kısa bir mesafe için araç sipariş etmemin imkanı yok. Bu ay daha fazla para harcayamam. Ve Will Amca'nın ne kadar bilmesine izin veremem. Çenemi yukarı kaldırıp ona sırtıyorum, olduğumdan daha kendinden emin görünmeyi umuyorum.

"İyi olacağım."

Will Amca başını sallıyor ve tanıdık bir kahkaha . Dönüyorum ve Lucy'nin randevusu için giydiği tişörtü bulana kadar hafif puslu kalabalığı araştırıyorum. Sarı, kablo örgülü bir kazak. Lucy ve Max'in bizim yurttan birkaç kişiyle birlikte oturduğu masayı işaret ediyorum.

"Lucy burada. Ben iyiyim."

Will Amca'nın geniş omuzları gevşer. "Peki, tamam. Ama bir dahaki sefere

Connor Abbott gibi sarhoş bir sik kafalıyla uğraşmak. Anladın mı?"

Kahretsin, hayır. Kötü şöhretli Abbott ile tartışmadım, değil mi? Mideme bir endişe düğümü geri döndü. Abbott'lar kampüsteki en zengin, en nüfuzlu aile. Neyse ki Will Amca, Connor'ın babası David Abbott'la iyi arkadaşı. Umarım Connor bu gece için büyükbabasına koştığında Will Amca'yı ya da beni mahvetmez.

Konuşmadan önce boğazımı temizliyorum ama yine de gıcırtilı çıkıyor. "Connor Abbott? Yani ..."

"David'in oğlu, evet. Ondan uzak durun. Büyükbabası onu şımartmış."

"Belli ki. Connor kendisinin Tanrı'nın dünyaya bir armağanı olduğunu düşünüyor."

Will Amca bir içki daha dolduruyor ve bana ters ters bakıyor. "Bana söz ver, Eleanor." En az benim kadar yorgun sert sesi, onu tekrar üzme istemediğim için beni rahatlatıyor.

"Tamam. ." Masaya doğru aceleyle ilerledim. Lucy beni görünce canlandı.

"Nuri, buradasın!" sandalyeye vuruyor. "Bize katıl."

Belli ki, Connor ve benim daha önceki ana etkinliğimizi kaçırmışlar. Onlar için de tekrar oynatmayacağım.

"Teşekkürler ama uzun bir gece oldu, o yüzden kampüse dönüyorum."

Connor birkaç adım ötemdeyken burada kalmamayı tercih ederim. "Max'in arabası var. Seni bırakabilir," diye teklif ediyor Lucy.

Max ayağa kalkıyor ve kolunu omzuma doluyor. "Elbette. Kimse hamburgerime dokunmadığı sürece."

Arkadaşlarından biri "Dostum, kimse senin iğrenç az pişmiş hamburgerini istemiyor," diyor ve Max onu tersliyor.

Herkese yk oluyorum. Araba kullanamamak berbat bir şey. Yalnız yürümekten tedirgin olsam da Max'in gitmesine neden olup randevularını mahvetmek istemiyorum. Kolunun altından çekiliyorum ve gülümsemeye zorluyorum.

" yok. Sen burada kal."

Max gümüş çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru iterken yeşil gözleri beni inceliyor. Lucy onun yeşil gözlerinin ne kadar güzel olduğundan ve Max onunla konuşurken gözlerini ayıramadığından bahsedip duruyor. Oturmadan önce omuz silkiyor.

"Tamam." Lucy onun koluna vurur ve o da eğilir. "Ne oldu? Yardım istemiyor."

İyi niyetliler ve sadece iyi olduğumdan emin olmak istiyorlar, ancak bazen sanki kendi başıma hiçbir şey yapamayacağımı düşünüyorlar. Oysa ben onların yapabildiği hemen hemen her şeyi yapabilirim, araba kullanmak dışında.

Lucy ve Max didişmeye devam ediyor. Araya girip açıklamaya mı yoksa onlara veda mı etmeliyim? Nefes alıp ağzımı açıyorum ama boynunda kırmızı bir işaret olan bir adamın ruhu yakınımda titreşiyor ve nefes alamıyorum. Hayır. Burada kalamam. Burada bu kadar insan varken ruhları kovmak için fazla bitkinim. Kimse fark etmeden kapıya doğru szlyorum ve O'Malley's'den şehrin acı sonbahar rzgrına doğru koşarak ıkıyorum.

Hattaway House Günlüğü

Valerie Porter, Mart 2023

Sadece doğaüstü canlıları etkileyen bir hastalık var. Kimse ne bir tedavi bulabiliyor ne de buna neyin sebep olduğunu biliyor. Hastalığa yakalanmış başka bir doğaüstü görmeye dayanamıyorum. Enfeksiyonun onları yiyip bitirmesi rahatsız edici ve beni endişelendiriyor. Ya bir Lonca ya da Düzen üyesine bulaşırsa? Ne yapacağız? Bir tedavisi ya da yapabileceğimiz bir şey olmalı.

Bölüm 3

T Sokak lambaları ve solumdan geçen birkaç arabanın farları ıslak kaldırımda parlayarak halelere ve beyaz lekelere neden oluyor çiçek açmak için. Kaldırımı takip ederken ve bir köşede durup trafiği izleyip dinlerken yürüme işaretinin yanmasını beklerken onları silmek için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Yürüme işareti ve yanımdaki araba ilerlediğinde, trafiğin fazla olmamasına şükrederek aceleyle caddeyi geçip tekrar kaldırıma çıkıyorum.

Sağımda karanlık bir şey hareket ediyor ama orada hiçbir şey yok. Başımı sallıyorum. Gergin olduğum için zihnim bana oyun oynuyor, hepsi bu. Sağımdan başka bir karanlık şekil geçiyor.

Belki yine bir yüzerim vardır. Sonuncusunun bir yıldan fazla sürmüştü. Kesinlikle başka taneye ihtiyacım yok.

Bu farklı görünüyor. Çok daha büyük, insan boyutunda. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve tuğla kaldırım boyunca acele ederken paltomu daha sıkı çekiyorum.

Church Sokağı'nın köşesinde bir adam önümde tökezliyor. Yoldan geçen bir arabanın farları adamın solgun tenini ve bitkin görünümünü gözler önüne seriyor.

Makosen ayakkabılarına ve hakilerine kadar tipik bir öğrenci derneği çocuğu. Keşke şu anda ihtiyacım olmasa da bastonumu çıkarmış olsaydım.

Onun kadar iyi göremediğimi ona gösteriyorum. Bu bazen yardımcı oluyor, bazen pek olmuyor. İnsanlar size ya nezaketle ya da acıyarak davranır.

"Hey, güzelim."

Onda bir gariplik var. Yaklaşana kadar tam olarak belirleyemiyorum ve kötü bir koku yayılıyor ve sokak lambası üzerine vurdukça daha fazla ayrıntı ortaya çıkıyor. Gözlerinde koyu halkalar var, sanki biri ona yumruk atmış ve morartmış gibi. Adamın cildi soluk değil, daha çok gri tonda ve sanki yüzünde eriyormuş gibi sarkıyor.

Lanet olsun, o kesinlikle insan değil. Tanrım, bu benim gecem değil. Önce kütüphanedeki ruhlar, sonra Connor ve şimdi de bu şey. Neden bütün ürkütücü şeyler bu gece dışarıda? Onlar için bir mıknatıs falan mı oldum?

Peki o ne? Gözlerimi kısarak bakıyorum. Hayır, o bir Fae değil. Çok güzeller ve kulakları doğru değil. Başka ne olabilir ki? günlüğü karıştırıyorum, çeşitli doğaüstü varlıkların resimlerinin olduğu sayfalara odaklanıyorum, ta ki kafama dank edene kadar.

"Parti ister misin?" diye soruyor çarpık bir sırıtışla ve iki uzun dişi sokak lambasında parlayarak şüphelerimi doğruluyor.

Bu garip vampir bana asılıyor mu? Evren bana korkunç bir şaka yapıyor olmalı. Onun bu saçma girişimi karşısında gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. "Her ne düşünüyorsan, öyle bir şey ."

"Neden bu kadar kabasın?"

Bu garip vampiri azarlamak için ağzımı açtığımda ceketimin cebine uzanıp küçük bir kutsal su şişesini kavriyorum, ama bir ses

arkamdaki karanlıktan dışarı süzülüyor.

"Nuri?"

Tanıdık bir ses gergin sinirlerimi yatıştırıyor ve dikkatimi çekiyor. Rowen yanında yıpranmış siyah deri ceket giyen bir adamla ışığın içinde beliriyor. Kıpırmızı sweatshirt'ünün kollarını yukarı itiyor ve dövmelele kaplı kahverengi kollarını ortaya çıkartıyor. İlk defa Rowen'in dövmelelerinin Val'in dövmeleleri gibi koruyucu olup olmadığını merak ediyorum.

Adamın dalgalı siyah saçları ve güçlü çene çizgisi yakışıklılığını vurguluyor. Tanıdık geliyor ama konuşana kadar onu tanıyamıyorum. Sesi, yaşlı bir adamın beni arabasına çekmeye çalıştığı ama bu adamın onu durdurduğu korkunç anıyı hatırlatıyor. Çatlamış dudaklarımı yalıyorum, onunla tekrar karşılaşmayı nasıl hayal ettiğimi hatırlıyorum. Bunu düşününce vücudumun her zerresi kızartıyor. Şimdi burada, karşımda duruyor. Ağzımdan kelimeler çıkmıyor ve ona bakarken tam bir aptal gibi görünüyorum olmalıyım.

Ses tonundaki sertlik beni getirdi.

"Uzak dur," diyor adam. Benimle mi yoksa vampirle mi konuştuğundan emin değilim.

"O bunun bir parçası değil," diyor Rowen. Vampir sırtıyor ve dişleri parlıyor.

"Artık öyle," diye homurdanıyor ve beni daha yakına çekiyor ama ben hazırım. Kutsal suyu yüzüne fırlatıyorum ve dizlerinin üzerine çökerken acı içinde çığlık atıyor.

"Orospu!" Bana saldırmak için ayağa kalktı.

Onu daha fazla kutsal suyla ıslatmak için duruşumu hazırlıyorum, ama deri ceketli adam öne atılıyor ve onu yakalıyor. Öyle hareket ediyorlar ki

Renklerin bulanıklığında kimin kim olduğunu ayırt etmek imkânsız. Rowen bile şaşırmış görünüyor ve bakışlarını bana çeviriyor.

"Sen iyi misin?" diye soruyor.

Ben iyi miyim? İlk defa vampiri kutsal suyla ıslattım.

Gerçekten iyi olup olmadığımıdan emin değilim ama başımı sallıyorum.

"Nereden biliyorsun?" Kaybolurken savaşı iki adamın bulanıklığını işaret ediyor. Rowen homurdanıyor ve sırt çantasına bir şeyler tikiştiriyor. "Radarın altında kalmanın yolu, Asher." Onu takip etmemi işaret ediyor. "Gel hadi. Konuşmamız gerek." Onunla birlikte adım atıyorum ve Rowen iç çekiyor. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Val öldükten sonra bir şeyler görmeye başladım." Ben devam ederken Rowen uzun bir nefes verdi. "Sonra Val'in yazdığı bir aile günlüğü buldum ama yakın zamana kadar yazdıklarını okumaya başlamamıştım. Araba kazasından sonra bana neden hiçbir şeyden bahsetmedin?"

Rowen cevap vermeden önce bana özür dilerim der gibi bakıyor. "Sana söylersem deli olduğumu düşüneceğini sanmıştım."

Kalbim göğsümde çekiç gibi çarparken acı ve sıcak gözyaşları yüzeye . "Ama biliyordun. Bunun ailemde olduğunu biliyordun. Neden beni uyarmadın? Val öldükten sonra delirecekmişim gibi hissettim. Bana her şeyi anlatarak yardım edebilirdin ama yapmadın." Sesim uyarıda bulunmadan bir oktav yükseliyor ve boğazımı temizlemeye çalışıyorum.

Rowen duruyor ve elini omzuma koyuyor. "Haklısın. Özür dilerim. Tek söyleyebileceğim Val'in seni korumamı istediği ve sanırım bunun seni atlamasını umduğum. Val hep olmasını umdu. Sen de o öldükten sonra hiçbir şeyden bahsetmeyince, aynı yeteneklere sahip olmadığını düşündüm."

Bir silerken durduramadan bir kıkırdama duyuyorum. "Ben de öyle olmasını isterdim. Ama günlük yardımcı oldu."

"Gerçekten çok üzgünüm." Sesi gergin. "Bunun bir aile günlüğü olduğunu mu söylemişsiniz?"

Kız kardeşimin kız arkadaşı bana kederli gözlerle bakıyor. Ona öyle dememeliyim ama eski bir alışkanlık. Val öleli aylar oldu ve Rowen isterse başka biriyle çıkabilir ama henüz çıkmıyor. Ne zaman Val hakkında konuşsak, Rowen'in sesinde acı var. Hayatına etmeye hazır görünmüyor. Ben de hazır değilim.

"Evet, içinde bir sürü hakkında bilgi var." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kalbimdeki acıyı uzaklaştırıyorum. "Gerçek olmaması gereken şeyler, arkadaki vampir gibi." Yine de bir şey beni rahatsız ediyor. Tipik bir vampire benzemiyordu. Derisi griydi ve sanki çürüyen bir ceset gibiydi. Sorularla dolu bir şekilde Rowen'a döndüm. "Val günlüğünde enfekte olmuş doğaüstü varlıklardan bahsetmişti. O da onlardan biri miydi?"

"Evet. Asher onu Lonca'ya götürdü." Rowen devam etmeden önce yüzünü buruşturuyor. "Bana günlükten hiç bahsetmedi."

"Neden Lonca? Onların doğaüstü varlıkların düzenini sağladığını sanıyordum."

"Var ve bir tedavi bulmaya çalışıyorlar. Bunun için de neyin işe yaradığını anlamak için deneklere ihtiyaçları var." Gözlerimi açıyorum ve o da omuz silkiyor. "Enfekte olmuş doğaüstü varlıklar ölmeye mahkum, yüzden ya bir tedavi bulmak için bazı testler yapacaklar ya da tüm doğaüstü varlıkları insanlara maruz bırakmalarına izin verecekler. Lonca herkesi korumayı ve test yapmayı seçiyor."

"Kulağa bir bakıma zalimce geliyor."

"Öyle değil. Size söz veriyorum. Testler onlara zarar vermiyor." Midemdeki düğüm gevşiyor ve başımı sallıyorum.

Kampüse yaklaştığımızda, şehrin tatlı topraksı sonbahar havası bana çocukken Val'le birlikte yaprak yığınlarının içinde zıpladığımız günleri hatırlatıyor. Uzakta, üniversitenin tarihi binaları, alacakaranlık gökyüzüne karşı koyu silüetleriyle dimdik ve gururlu bir şekilde duruyor.

Val'in Rowen'a günlükten neden hiç bahsetmediğinden emin değilim ama sessizce yolumuza devam ederken bu düşünce aklımdan uçup gidiyor. Rowen'la konuşmam gereken başka, daha önemli şeyler var. Enfekte vampir ve birlikte olduğu adam hakkında daha fazla soru sormama rağmen Rowen'a sormam gerekenlere odaklanıyorum. Kaybedecek zamanımız yok, bu yüzden hiçbir şeyi ballandırmayacağım.

"Gölgeler Tarikatı'nda olduğunu biliyorum, Val de öyleydi. İhtiyacım var. Bana yardım eder misin?"

Rowen durdu ve bana dönerek başını salladı. "Tarikat'ta olmak tehlikelidir ve Val'e seni güvende tutacağıma söz verdim."

"Bana hiçbir şey söylememek beni nasıl güvende tutuyor?" Sesim istediğimden daha soğuk ve Rowen irkiliyor. "Özür dilerim, seni terslemek istememiştim. Lütfen Ro. Biliyorsun, ben asla yardım istemem."

Rowen huffs. "Evet, ihtiyacın olduğunda bile."

"Hey, bağımsız olmak iyidir."

"Bağımsız olmakla kendi iyiliğin için fazla inatçı olmak arasında fark vardır. Yardım istediğinde yük olduğunu düşündüğünü biliyorum ama değilsin. İhtiyacın olduğunda yardım isteyebilirsin"

"Evet, şimdi soruyorum. Val bir burstan bahsetti. İhtiyacım var."

yoksa gelecek dönem burada olmayacağım."

Rowen nefesini içine çekiyor ve cevap vermek için ağzını açtığında bir ışık titreşimi ikimizi de ürkütüyor. Odaklanmak için gözlerimi kırıştırıyorum. Gözlerim alıştığında Rowen'ın Asher dediği adam kaşlarını çatmış bir halde karşımızda duruyordu.

Rowen bakıyor. "Ne oluyor Asher? Ya biri seni görseydi?"

Boş sokağı işaret ediyor. "Sakin ol, etrafta kimse yok. Başkaları çok yakın olduğunda hissedebileceğimi biliyorsun."

Rowen çevremizi bir kez daha hızlıca değerlendiriyor ve tatmin olmuş görünüyor. "Bitti mi?"

Başını salladı ve bize baktı. "Onu Lonca'ya götürmeliyiz, hafızasını silecekler."

Bekle, ne? Bunu yapabilirler mi? Yüzüne kazınmış endişeyle bana bakan Rowen'a bakarken korku omurgamdan aşağı süzülüyor.

"Bu Nori. Val'in kız kardeşi. Yapamayız."

"Onun kim olduğunu biliyorum ve bu bir protokol. Bunu biliyorsun."

Aylar önce beni kurtaran adamlar nefes kesici bir şekilde yeniden bir araya gelme hayalim de suya düştü. Böyle bir pislik olduğunu bilseydim, onun hakkında asla iki kez düşünmezdim.

Rowen, "O da istiyor," diyor.

Asher başını sallıyor ve Rowen'ın sözlerini duymazlıktan gelircesine elini yana sallıyor. "Tabii ki hayır. Val onun katılmasını istemezdi."

Tam burada durmuyormuşum gibi konuşmalarından bıkarak kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bana Val'in ne yapacağını söylemeye hakkın yok."

yapmamı isteseler de istemeseler de. Tarikat'ın yardımına ihtiyacım var ve Val'e göre Tarikat'ın yaptığı şey de bu, yardım etmek."

Asher bir adım öne çıkıyor ve altın rengi gözlerini bana diyor. "Bir vampirin üzerine biraz kutsal su sıçratmış olman ona katılman gerektiği anlamına gelmez. Dışarıda başa çıkabileceğinden şüphelendiğim çok daha kötü şeyler var. Yani, biz ortaya çıkmasaydık ne yapacaktın?"

Ağzım açılıp kapanıyor. Konuşamıyorum çünkü haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum. Vampir bana saldırsaydı ne yapardım emin değilim.

Sonunda sesimi buldum. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim ama kendimi kanıtlamama izin verirsiniz, öğrenebilir ve bir dahaki sefere hazırlıklı olabilirim."

Ofluyor ve parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor. "Etrafta dolaşıp sürekli seni kurtaramam."

"Senden bunu istemedim!" Elimi havada salladım. "Ama ilk sefer için teşekkür ederim."

Asher rahatlıyor ve yavaş bir nefes veriyor. "Val'e sana göz kulak olacağıma söz verdim. Ve bunu yaptığım için şanslısın."

"O halde Val bana yardım etmenizi istiyor ve ihtiyacım olan şey Tarikat için yemin etmeniz."

Asher başını sallar. "."

"Neden? Tarikat'ta olmanın nesi kadar korkunç?"

"Her tür doğaüstü varlıkla ilgileniyoruz. Bu gece bunun bir örneği. Yaralanabilir ya da ölebilirsin," diye tersliyor Asher.

Bir an için ona göz kırpyorum. "Kesinlikle, bu gece sokakta yürürken ölebilirdim, ama eğer Tarikat'taysam beni eğitebilirsin,

Böylece kendimi nasıl daha iyi savunacağımı biliyorum."

Rowen konuşurken Asher nefesinin altında şeyler mırıldanıyor. "Haklı olduğu bir nokta var ve Nori bir miras. Ayrıca, bu onun seçimi. Eğer yemin etmeye hakkı var." Rowen beni dürtüyor. "Ve orada harika iş çıkardığını söylemek istemiştin. Katılıyorum, biraz eğitimle bence daha da iyisini yapabilirsin."

Asher homurdanıyor ve kampüse doğru yürüyor. "Bu kötü bir fikir."

Hattaway House Günlüğü

Vampirler

Evelyn Hattaway tarafından tercüme edilen kayıt, 1652 Orijinal transkript muhtemelen 11. yüzyıla veya daha öncesine dayanmaktadır.

Vampirler nesiller boyunca fısıldanan efsaneler, insan kanına susamışlıklarından korkulan gece yaratıkları olarak var oldular. Bu gece onlardan biriyle ilk karşılaşmamdı. Olmam gerektiği kadar hazırlıklı değildim; ancak meslektaşım Tomas çok daha fazlasını bildiği için hayatta kaldım. Gelecek nesillerin de vampirlerle karşılaşma ihtimaline karşı vampirlerin biyolojisini ve zayıflıklarını anlamalarının çok önemli olduğuna inanıyorum. Topladığım tüm bilgiler aşağıda.

Kökenleri: Vampirlerin kesin kökeni bir sır olarak kalmaya devam etmektedir. Nedeni ne olursa olsun, temel prensip aynıdır. Vampirizm bulaşmış bir insan, fizyolojisinin tamamen yeniden yapılandırılmasına maruz kalır.

Biyoloji: Vampirler üstün görme, duyma ve koku alma gibi gelişmiş duylara sahiptir. Vücutları inanılmaz derecede güçlü ve çeviktir, insanüstü yeteneklere sahiptirler. Bununla birlikte, en belirleyici özellikleri kana olan bağımlılıklarıdır. Bu doymak bilmez açlık onların yırtıcı davranışlarını yönlendirir.

Güvenlik açıkları:

Güneş ışığı: Doğrudan güneş ışığına maruz kalmak vampirler için ölümcüldür. Uzun süre maruz kalmak hücresel dejenerasyona ve acı verici, kül benzeri bir parçalanmaya neden olur.

Ateş: Tüm canlı varlıklar gibi vampirler de ateşe karşı hassastır. Ancak, gelişmiş iyileşme yetenekleri nedeniyle ölümcül yaralar açmak zordur.

Kafa kesme: Kafa kesme ve ardından ateş en garantili yöntemdir yok etme yöntemi.

Kazıklar: Özellikle kalbe çakılan fındık ağacı kazıkları son derece etkilidir. Kesin nedeni belirsizliğini koruyor, muhtemelen rejeneratif yeteneklerini bozuyor veya ölümcül bir dolaşım aşırı yüklenmesine neden oluyor.

Dini Semboller: Etkisi değişmekle birlikte, bazı vampirler haç ve kutsal su gibi dini sembollere karşı güçlü bir nefret sergiler. Bu muhtemelen yozlaşmış insanlar olarak kökenlerinden kaynaklanan psikolojik bir tepkidir.

Ek Notlar:

Vampirler zayıf iradeli kişileri etkileyebilen hipnotik bir yeteneğe sahiptir. Doğal olmayan bir güven veya sakinlik hissi uyandıranlara karşı dikkatli olun.

Tüm vampirler hayatta kalmak için insan kanı aramaz. Bazıları barışçıldır.

ve bunun yerine hayvan kanına bağımlı.

Vampirlerle yaşamak acı bir gerçektir. Ancak biyolojilerini ve zayıflıklarını anlayarak kendimizi savunabilir ve umarız bir gün bu illete bir çare bulabiliriz. Unutmayın, bilgi bizim en büyük silahımızdır. Umudunuzu asla yitirmeyin.

Bölüm 4

R Biz yürürken Owen Asher'ı görmezden geliyor. "Bu yıl birkaç tane tam burslu öğrencimiz var. Okuldan ayrılmanı istemiyorum.

Bu yüzden size sponsor olup olamayacağıma bakacağım." Ben cevap veremedi elini kaldırdı. "Val sayesinde mirasçı olmak sana bir avantaj sağlar ama fazla heyecanlanma. Kimin sponsor olabileceği konusunda son sözü Lonca söyler."

kesiliyor ve Rowen'a sarılmak istiyorum, bana bir üye yeri garanti edemese bile ve tam burs mu dedi? Tarikata girersem, Will Amca ve Mia Teyze'nin hiçbir şey ödemek için endişelenmesine gerek kalmayacak. Bir rahatlama dalgası bana öyle sert çarpıyor ki, gözlerim yaşıyor ve onları kırıştırarak uzaklaştırıyorum.

Rowen ekliyor, "Val'in yetenekleri nedeniyle o bir Gümüş Gölge'ydı. Eğer sana kefil olabilirim, sen de eski bir Gümüş Gölge olarak yemin edeceksin. Seni güvende tutmak için katılmanı istememiş olabilir ama yeteneklerin nedeniyle Tarikat'a aitsin. Bağlılık yemini edip etmemeyi seçebilmen gerektiğine inanıyorum."

"Gümüş Gölge nedir ve ben buraya aitim derken neyi kastediyorsunuz?"

"Tarikat'taki herkesin özel yetenekleri vardır. Yapabildiklerimize göre Gölgeler olarak gruplandırılırız. Gümüş Gölgeler sen ve Val gibi ruhları görebilir. Eğer başka yetenekleriniz varsa, size kesinlikle yardımcı olabiliriz.

hepsini anlıyorsun."

"Ruhlardan sonsuza dek kurtulmama yardım edebilir misin? Bu gece bir tanesi beni yakaladı."

"Ne?" Asher dönüp bize bakarken soruyor. Bizimle olduğunu unutmuşum.

"Lanet olsun, ciddi misin?" Rowen soruyor.

"Örgümü kopardı." Uzun saçlarıma dokunuyorum ve hatırladıkça irkiliyorum. "Val ona dokunan bir ruhtan hiç bahsetti mi?"

Asher cevap veremeyecek kadar şaşkın bir halde bana bakıyor.

Sonunda Rowen konuşur. "Ben öyle düşünmüyorum. En azından bana hiçbir şey söylemedi. Asher?"

Başını yavaşça sallar. "Hayır."

"Ya tekrar olursa?" Asher'a ters ters bakıyorum. "Bu, Tarikat'a girme nedenlerimden yalnızca biri."

Dönüp uzaklaşırken omuzları çöküyor.

"Onun sorunu ne?" Rowen'a fısıldıyorum. "Hep böyle huysuz mudur?"

"Bunu duydum." Asher bize bakıyor ve geriye doğru yürümeye devam ediyor.

"Ne, sen vampir misin?" Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda pişman oluyorum. Ya o bir vampirse, Rowen neden onunla takılsın ve Val neden bana göz kulak olması için ona güvensin?

Asher kıkırdıyor ve bu onun ciddi yüzünü aydınlatarak hain kalbimin hızlanmasına ve yanaklarımdan yanmasına neden oluyor. "Hiç de bile."

Rowen'a bakmak için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Asher'ın başkalarıyla iyi geçinmesi biraz zaman alıyor."

". Ben sadece açık sözlüyüm. Buna alışın," diye homurdanıyor Asher ve artık bize bakmamak için arkasını dönüyor.

Kampüse yaklaştığımızda Rowen ona gözlerini deviriyor. "Ruhların sana bir daha dokunamayacağından emin olmak için ne yapabileceğimizi öğrenmek üzere diğer Tarikat üyeleriyle konuşacağım."

"Teşekkür ."

"Henüz bana teşekkür etme. Önce Lonca'yı üye olmana izin vermeleri için ikna etmem gerekiyor. Sonra, eğer kabul ederlerse, denemelerden ve kabul töreninden geçmek zorundasın."

"Bağışta bulunup bulunamayacağımı öğrenmek ne kadar sürer?"

"Süreci mümkün olan en kısa sürede başlatacağım. Lonca talebimi kabul ederse, bir davetiye alacaksınız."

"Bunu takdir ediyorum. Gerçekten, Ro."

Gülümsüyor ve bana yandan sarılıyor.

"Herkesin yetenekleri olduğunu söylemiştin. Sen ne yapabiliyorsun?" diye sordum.

"Durugörü. Bir şeyleri ya da insanları bulmaya yardım edebilirim." Yeşili görünce durdu. "Eğer bir davetiye alırsanız, zarfın içinde bir bilgi paketi olacak. Salı gününden önce baktığınızdan emin olun."

"Neden Salı?"

"Herkesle tanışmak için Sullivan House'da bir hoş geldin yemeği vereceğiz, eğer davet alırsanız bize katılırsınız. Ardından, ilk duruşma Cuma gecesi gerçekleşecek."

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar. Omuzlarımdan bir ağırlık kalkıyor, yerini yenilenmiş bir amaç duygusu alıyor.

Rowen bana sıkıca sarıldı. "Sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Bana bir iyilik yap ve beladan uzak dur," diyor Asher.

"Bunu d    neceğim."

hızla geçerken dudakları sanki g l msememeye  alı ıyormu  gibi seğiriyor.

Serin bir sonbahar r zg rı avlunun içinden fısıldayarak geçiyor, çürümenin kokusunu ve yukarıdaki dalların belli belirsiz, tedirgin edici gıcirtısını da getiriyor. Howl Hall, avlunun sonunda iki heybetli yapıyla çevrili bir şekilde yükseliyor.

Merdivenlerden yukarı çıkıp dar, beyaz duvarlı koridordan odama doğru ilerlemeden önce Asher ve Rowen'a el sallamak için arkama bakıyorum. İçeri girdikten sonra kilidi yerine oturtuyorum ve doğru konumda olduğundan emin olmak parmaklarımı tekrar kilidin üzerinde gezdiriyorum. Sağa dönerek Lucy ile paylaştığım ortak odaya giriyorum ve çay yapmak için mikrodalgaya bir bardak su koyuyorum.

Sırt çantamı masanın üzerine koydum, orada benim gölge kutum antika metal kitap ayracı koleksiyonları oturuyor. Sekiz beri çeşitli kitap ayraçları topladım. Bazıları kılıç ya da hayvan şeklinde, bazıları ise normal bir kitap ayracı gibi düz ama üzerlerinde kabartma çiçekler var. Günlüğü çıkarıyorum ve iki küçük pencereye bakan kırmızı kanepeye yerle iyorum. Neyse ki Lucy çoğu zaman ten rengi perdeleri kapalı tutmam gerektiğini anlıyor, yoksa güneş ışığı migrenime neden oluyor.

Normalde, bana verdikleri tepkiler nedeniyle insanlara g r   mden hemen bahsetmem. Lucy ile ev arkadaşı olduğumuz için, özellikle de eşsiz gözlerim nedeniyle bunu bilmesinin önemli olduğunu düşündüm. Tanrı korusun, bir şey olursa, birinin irislerim olmadığını ve gözlerimin geni lemediğini bilmesi gerekiyor.

Lucy ile tanıştığımız ilk gün, onun alışılmadık şeyleri ya da kendi deyimiyle cadı işlerini sevdiğini anlamıştım.

Ruhları ve şeytanları dışarıda tutacaklarını söyleyerek pencere pervazımıza bitkiler dizdi. Ardından, sehpayı kristallerle kapladı ve bana her birinin belirli şeylere nasıl yardımcı olabileceğini anlattı. Lucy'nin kristaller ve bitkiler hakkında konuşurken ne kadar canlı ve karizmatik olduğunu sevecen buldum. Bana Val'i hatırlattı. Belki de bu yüzden ondan hemen hoşlandım.

Önümde, çeşitli boyut ve renklerde kristaller hala kaplıyor. Avucumda bir ametist yuvarlıyorum. Mor taş zayıf lamba ışığında parıltıyor. İçten içe, onu ruhumdaki köklü acıyı dindirmek için kullanabilmeyi diliyorum. Onu tekrar yerine koyuyorum ve mikrodalgadan kupayı alıyorum. Ametist Lucy'nin taşları arasında en sevdiğimdir çünkü sadece çarpıcı bir renk değil, aynı zamanda benim doğum taşımdır.

Pencere kenarındaki adaçayı, biberiye ve papatya saksılarına bakarak, Lucy'nin onların bir şeyleri dışarıda tuttuğu konusunda haklı olup olmadığını merak ediyorum. Ne zaman bu odada olsam kendimi bir şekilde daha güvende hissediyorum ve ruhlar beni asla rahatsız etmiyor.

Ortak salonun koyu renkli ahşap zemini çok aşınmış ve yıpranmış. Yıllar boyunca yüzlerce öğrenci tarafından birçok yara aldığı kesin.

Buraya ilk taşındığımda, banyolu bir koridorla birbirine bağlanan iki ortak odamız olmasını tuhaf bulmuştum. Şimdi ihtiyacım olduğunda kendime bir alanım olmasını güzel buluyorum. Will Amca ve Mia Teyze ile büyürken sahip olduğum mahremiyetten çok daha iyi. Onların küçücük evinde kapana kısılmış gibi hissedirdim.

Will Amca yurt yerine evde kalmam gerektiğini düşünüyordu, ancak ben onu her gün gidip gelmek için miktarın çok fazla olacağına ve kampüste kalmamın daha mantıklı olduğuna ikna ettim. Will Amca ve Mia Teyze ile yaşamaktan hoşlanmadığımdan değil, daha çok bir şeyleri çözmek için kendime ait bir alana ve zamana ihtiyacım olduğundan. Ve belki beni Val gibi yapayalnız bıraktıklarında, bu kadar acı vermeyecektir.

İç çekerek telefonuma dokunup Val'in iki yıl önce çekilmiş bir fotoğrafını açıyorum

önce. Benim siyah gözlerim ve uzun koyu kahverengi saçlarım, Val'in ise açık gri gözleri ve kısa sarı kahverengi saçları olmasına rağmen, insanlar her zaman kardeş olduğumuzu söyleyebilirlerdi çünkü birbirimize çok benziyorduk. Mia Teyze bile her zaman ona annemizi hatırlattığımızı söylerdi.

Gülümsediğimiz ve kaygısız olduğumuz fotoğrafa bakmak kalbime saplanıyor. Her şey çok hızlı değişti ve Val'in burada olması içimi acıtıyor. Ona ruhlar, gizli mesajı ve Gölgeler Tarikatı hakkında sorular sormak için. Sinirlerimi nasıl yatıştıracağını her zaman bilirdi.

Koridorun sonundaki kapı çarparak açılıyor ve ayak sesleri bana doğru geliyor. "Lucy, sen misin?" Takım arkadaşımız Taylor bağırlıyor.

"Hayır. Benim." Dumanı tüten suyun içine bir poşet çay atıyorum.

"Kütüphanede olduğunu sanıyordum." Taylor uzun, koyu renk saç örgülerini omzunun üzerinden geçiriyor.

"Kapalı." Gerçek bu ve Taylor'a bu geceki maceralarımı anlatmama gerek yok.

"Lucy'yi gördüğünde ona eşyalarını diğer ortak odada bırakmayı bırakması gerektiğini söyle. Ava neredeyse bunu yiyordu." Eldivenli eliyle, son derece uzun uzuvları olan bir insan vücudu şeklindeki kökleri tutuyor. Lucy bir keresinde bana bunun çok zehirli olduğunu ve

Taylor'ın korunuyor olması iyi bir şey. Lucy neden onu diğer ortak odada bıraktı? Ava yine onu kızdırdı mı?

"Bunun yenilebilir olduğunu nasıl düşünebilir?" Taylor omuz silkiyor. "Kim bilir? Night Nor."

Kökü Lucy'nin masasına bırakıyor. "İyi geceler."

"Biri de bunu daha önce kapının altından atmış." Taylor eldivenli olmayan eliyle yatak odasının kapısının yanındaki masamdan bir zarf aldı. "Sana gönderilmiş." Taylor zarfı sehpanın üzerine bırakıyor ve dışarı çıkıyor. Diğer ortak odanın kapısı tıkırdayarak kapanıyor.

Nabzım yükseliyor. Rowen benden bir davetiye mi?
Ama nasıl? Onu ve Asher'ı birkaç dakika önce terk ettim.

Ağrıyan gözlerimi ovuşturarak Taylor'ın bıraktığı zarfı aldım ve içinden tek bir fotoğraf çıkardım. Görüntü beynime kaydedildiği anda kâğıt parmaklarımdan kayıyor, ahşap zemine süzülüyor ve kız kardeşimin kanlı bedeni bana bakarken yere düşüyor.

Bölüm 5

M Yorgun gözlerim beni rahatsız ediyor. Bu Val değil. .
Kararsızca eğilip resmi yaklaşıtıyorum ve inceliyorum. Mikro detayları tam olarak seçemiyorum, bu yüzden telefonumu alıp görüntüyü büyötmek için yukarı kaldırıyorum.

Parçalanmış gövdesini görünce safralarımı yutuyorum. Sanki biri Val'in kalbini göğsünden kesmiş ya da koparmış gibi. Gözlerim yaşıyor ve titrek bir nefes alıyorum. Bu iğrenç bir şaka olmalı.

Val kafa kafaya çarpışmada öldü. Diğer arabayı kullanırken mesajlaşan bir öğrenci birliğı üyesi de öldü. Buna sevinmişim çünkü kız kardeşimi öldürdüğü için bunu hak ettiğini düşünüyordum.

Bir şekilde, birisi fotoğrafla oynamış ya da Val gibi görünmesi için yapay zeka kullanmış olmalı, çünkü böyle bir şey olmadı. Fotoğrafa baktıkça daha fazla ayrıntı fark ediyorum.

Val koyu renkli ahşap zeminde, menekşe rengi yorganlı bir yatağın yanında yatıyor. Mekan tipik bir yurt odasına benzemiyor. Sayvanlı bir yatak ve arkasındaki dantel perdelerle fazla lüks. Val'in gözleri kocaman ve ağzı sanki katil onu şaşırtmış gibi açık.

Ellerim korkudan değil, öfkeden titriyor. Bunu kim ve neden gönderdi? Fotoğrafı ters çeviriyorum ve karalayıcı kelimeler yazılı küçük sarı bir yapışkan not görüyorum. Büyötmek için telefonu tutuyorum.

Gölgeler Tarikatı gerçeği saklıyor.

Bu da ne böyle? Bunu Tarikat'tan biri mi gönderdi? Bursa ihtiyacım var ama bursu, adaylara bu şekilde üzerinde oynanmış korkunç fotoğraflar gönderen bir kaynaktan almamı haklı çıkarabilir miyim? Bunu neden yapsınlar ki? Tabii gerçek değilse ve biri bana gerçeği göstermeye çalışmıyorsa. Tanrım, umarım değildir. Val'in ölmesi yeterince kötü. Onun bu şekilde acı çektiğini düşünmek ruhumu parçalıyor.

Fotoğrafın gerçek olmadığına dair şüphelerime ve umuduma rağmen, Val'in tuhaf günlük kayıtları içimde bir kuşkuya neden oluyor. Belki de fotoğraf gerçektir. Bu ihtimal midemi bulandırıyor.

Tarikata katılmadan önce fotoğrafın gerçek olup olmadığını bilmem gerekiyor. Max bunu kesin olarak öğrenecek kaynaklara sahip. Ona hızlıca bir mesaj yazdıktan sonra resmi zarfa geri sırt çantama atıyorum ve beklerken adımlarımı hızlandırıyorum.

§

Yorgunluktan bitap düştüm ve ertesi gün kimya dersinde dikkatimi zar zor toplayabildim. Dersten hemen önce Max benimle daha sonra buluşabileceğini söyleyen bir mesaj gönderdi ama keşke daha erken buluşabilseydik. Val'in fotoğrafı beynime kazınıyor ve bu fotoğraf beni bırakmayı reddediyor. Sürekli sorular beni bombardımana tutuyor. Sınıfa hiç gelmemeliydim ama Will Amca okul harcımı ödememe zar zor yardım ederken sınıfta kalamam. Eğer başarılı , onu ve Mia Teyze'yi hayal kırıklığına uğratacağım. Genetik programına girme şansımı mahvedeceğimden bahsetmiyorum bile.

Neyse ki bir saat çabuk geçiyor ve çıkışa doğru aceleyle ilerlerken dizüstü bilgisayarımı ve not defterimi sırt çantama tıktırıyorum.

Bardaki Oscar denen adam dolanıyor. Dün gece, ben

Onu hatırlayamayacak kadar dikkatim dağılmıştı. Kimya profesörümün asistanı olduğu ortaya çıktı.

"Notların bir kopyasına ihtiyacınız olursa bana haber verin. Daha büyüklerine ihtiyacınız olursa büyütebilirim bile," diyor Oscar.

Koridorun ortasında durup ona bakıyorum, ta ki Profesör Rodriguez ona söylediği için Oscar'ın imgelemimi biliyor olması gerektiğini fark edene kadar.

"Teşekkürler. Edeceğim."

Oscar etrafımıza bir göz attıktan sonra bana siyah bir zarf uzatıyor. "Rowen bunu sana vermemi istedi."

Bir süre bakıyorum ve telefonumu altın mührü büyütmek için tuttuğumda alıyorum. Folyoya kazınmış tuhaf bir yaratık. Bir aslanın gövdesi, kartal gibi büyük bir kuşun kanatları ve bir insanın başı.

Oscar dirseğimi hafifçe çekiştiriyor ve ben de onu boş bir kadar takip ediyorum. Dikkatlice bir çiviye altına kaydırıyorum ve birkaç parça kâğıt çıkarıyorum. Yığının en üstünde, üzerinde mühürle aynı yaratığın olduğu siyah ve altın rengi bir davetiye duruyor.

, zarif altın harflerle, Gölge Tarikatı yazıyor. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki titremeye başlıyorum. Rowen . Bana bir davetiye ayarladı.

Sesimi alçaltıyorum. "Yani sen ...?" Söylemem gerekip gerekmediğinden emin değilim.

"Bu doğru. Val için üzgünüm. O iyi bir arkadaşı. Bana gözlerinizden bahsetti ve söylemeliyim ki çok güzeller."

Kaşlarım kalktı. Ciddi değil, değil mi? Yoksa bana asılmaya mı çalışıyor?

Birinin böyle bir şey söylemesi alışılmadık bir durum. Aslında ailem dışında hiç kimse gözlerim hakkında olumlu bir şey söylememişti. O kadar şaşırdım ki nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Oscar korkumu hissetmiş olmalı.

"Özür dilerim, arkadaşlarım konuşmadan önce hiç düşünmediğimi söyler. Sizi rahatsız etmek istememiştim. Araştırmayı ve yeni şeyler öğrenmeyi seviyorum, bu yüzden gözlerinizin benzersizliği çekiyor."

"Sen değilsin. Kimse böyle bir şey söylemedi."

Oscar'ın kaşları çatıldı. "O zaman aptallar. Biliyor musun, insanlar yardımcı aletlerim olmasına rağmen bana bağırmaları gerektiğini düşünüyorlar. Sınıfın ilk günü Profesör Rodriguez'in herkese benimle konuşurken yüksek sesle konuşmalarını söylemesi gibi. İyi niyetli ama yardımcı cihazlarım bana yardımcı oluyor. İnsanlar senin engelini hiç yanlış anlıyorlar mı?"

Kıkırdıyorum. "Her zaman. Bir görüş yelpazesi olduğunu anlamadıklarında ya da kabul etmediklerinde nasıl gördüğümü açıklamak zor oluyor."

Ben kâğıtları sırt çantama tıktırırken mırıldanıyor ve koridordaki öğrenci kalabalığının arasından geçmek için sessizce oyuktan çıkıyoruz. Yaşlı bir adamın ruhu bir profesörün yanında dolaşıyor. Sanki diğer adam onu dinliyormuş gibi ders hakkında gevezelik ediyor. Ondan kaçıyorum ve adımlarımı Oscar'ınkilerle eşleştiriyorum.

Val'in fotoğrafını bana Tarikat'tan biri gönderdiyse kimdi? Rowen'in bu kadar zalim olacağından şüpheliyim ve Val'in nasıl öldüğü konusunda bana yalan söylemezdi. Hayır. Rowen değildi. Peki ya Asher? Tarikat'a katılmamı istemiyor, o zaman neden bana fotoğrafı gönderdi? Oscar'a bakıyorum. Gönderen o olabilir mi? Ama neden o olsun ki?

"Val, görme yetinizin sizi hiçbir şeyden alıkoymasına izin vermediğinizi söyledi." Oscar bana gülümsüyor. "Seninle gurur duyuyordu."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve gözlerim yaşıyor. "Teşekkür ."

Boğazını temizliyor. "Her neyse, bir şeye ihtiyacın olursa bana söylemekten çekinme."

"İl olacak. Ben memnun Biz konuştuk. Bu güzel için var biri Bunun bir şey olduğunu anlayan biri," diyorum.

Oscar bana sırtıyor. "Kesinlikle. Eğer dar kafalı aptallar hakkında içini dökmek istersen, aradığın adam benim."

Aylardır ilk kez tamamen gülmekten kendimi alamıyorum. Çıkışa yaklaşırken Oscar elindeki çantayla oynuyor.

"Yani yarın akşam geliyor musun?"

"Yarın mı?"

Eğildi ve fısıldadı. "Sullivan House'daki akşam yemeği. Eğer Val'in söylediği kadar akıllıysan, seni bir Bilge Gölge olarak yanımda görmek isterdim ama Rowen benden önce davrandı ve seni eski bir Gümüş Gölge olarak desteklemek için gerekli belgeleri hazırladı."

Kahretsin, bu doğru. Rowen yemekten bahsetti ve ben tamamen unutmuşum.

"Sage Shade?"

Sırt çantamı işaret ediyor. "Paketi oku; her şeyi açıklayacak."

"Doğru."

Rowen da aynı şeyden bahsetti ama ben unuttum. Val'in fotoğrafı dikkatimi dağıttı.

"Cuma günkü duruşma için Mimikler ve ruhlar üzerine odaklanın."

hazır ol." Oscar benim için kapıyı tutuyor ve ben de tam zamanında güneş gözlüklerimi takıyorum. Binaya giren öğrenci kalabalığının arasından dolambaçlı yollardan geçerken parlak güneş üzerimize vuruyor. Şehirde sonbahar kararsızdır. Bir gün yağmurlu ve soğuk, ertesi gün yaz günü gibi ılık ve parlak.

"Yarın görüşürüz." El sallıyor ve Williams'ın yatakhaneğine doğru koşarak uzaklaşıyor. Oscar'ın Mimikler ve ruhlar hakkındaki sözleri kafamı karıştırıyor ama sanat merkezine doğru kıvrılan beton yolu takip ederken düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum.

Bu yaz, üniversitedeki ilk dönemime başlamadan önce, birkaç binayı internetten inceledim ve görünüşlerini ezberledim, böylece onları daha kolay bulabileceğimi umuyordum. Araştırmam sırasında, sanat merkezinin, daha çok Colonial Revival olan eski binalara göre daha modern bir mimari tarza sahip olduğunu öğrendim.

Bugün, sanat binasının gri petek kısmı, yuvarlak geri kalanından ayrılıyor. İçeride, beyaz fayanslı koridorda bangır bangır çalan müziğe doğru aceleyle ilerliyorum.

Stüdyoya girdiğimde, Max yüksek arkalıklı bir ofis koltuğunda arkasına yaslanmış ve projesine o kadar dalmış ki beni fark etmiyor. Bilgisayarların bulunduğu birkaç masa alanı kaplıyor. Odayı dolaştıktan sonra, çok uzağında olmayan müzik setini keşfediyorum ve sesi kısıyorum.

Max sandalyesinde dönüyor ve bana sırtıtıyor. Kahverengi saçları alnına ve gözlüklerinin üzerine dökülüyor. Dağınık görüntüsü bana Val'in çalıştığı zamanları hatırlatıyor. Suçluluk duygusu midemi yokluyor. I

buraya gelip sorunlarımla onu rahatsız etmemeliydim. Yine de gitmek için çok geç. Ona sorabilirim.

"Peki acil durum nedir?"

"Kimseye söylemeyeceğine yemin eder misin?"

Omuz silkiyor. "Evet, tabii, her neyse. Bana güvenebilirsin."

Birkaç hafta önce oryantasyonda tanışmış olmamıza rağmen nedense öyle hissediyorum. Max'le ilgili bir şeyler var, ya da belki de içgüdüsel bir his, ama onun yanında diğer birçok insan gibi rahatsız olmuyorum. Yine de bir parçam fotoğrafı Max'e göstermek istemiyor. Ya gerçek olduğunu söylerse? O zaman ne olacak? Sinirlerime rağmen derin bir nefes alıyorum ve fotoğrafı çantamdan çıkarıyorum.

"Dün gece odama gittiğimde bunu buldum." Max'e resmi uzatıyorum ve Val'i görünce gözleri doluyor.

"Ne oluyor be?"

"Yasal olup olmadığını bilmem gerek."

Telefonum çalışıyor ve önemli bir şey olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. Bir mesaj, bir görüntü olduğunu söylüyor. Gönderenin bilgilerini kontrol etmek için ekrana dokunuyorum ama numarayı tanımıyorum.

Bana inanmıyor musunuz? İşte daha fazlası.

Bir nefes çekiyorum. Ölü kız kardeşimin bir başka fotoğrafı ekranı dolduruyor. Bu sefer farklı bir açıdan çekilmiş. Telefonumu Max'e uzattım.

"Birileri benimle uğraşmaya çalışıyor. Onlarla yüzleşebilmem için bu fotoğrafların sahte olduğunu kanıtlamanı istiyorum."

Max başını sallıyor ve telefonumu almayı reddediyor. "Dur bakalım. Dur bakalım. Eğer bunlar gerçekse, bana ihtiyacınız yok. Polise ihtiyacınız var."

"Lütfen, Max. O benim kız kardeşim. Bir araba kazasında öldü, yani bu bir çeşit dolandırıcılık olmalı. Bunu kanıtlamak için yardımına ihtiyacım var."

İç çekiyor ve başının arkasını ovuşturuyor. "Ailenle bu konu hakkında konuştun mu?"

"Henüz değil."

Bana şüpheli bir bakış attı.

"Onları üzmem istemiyorum."

Max omuz silkiyor.

"Anlıyorum."

"Bu ne kadar ?"

"Resmi bana gönder." O bilgisayarda e-postasına giderken ben de ona resmi gönderiyorum. Bir programın yüklenmesini beklerken Max şakaklarını ovuşturuyor. "Bu çok . Bunu sana kim gönderir ki? Yani." Duraklar ve nefesini dışarı üfler. "Zar zor bakabiliyorum. Senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Bu yüzden buradayım. Emin olmak istiyorum."

Max başını sallıyor ve fotoğrafı daha iyi incelemesine yardımcı olması için küçük büyüteçleri olan bir gözlük alıyor. Ben çok gerginim ve Max resimleri incelerken adım atmaya başlıyorum.

Max haklı. Eğer yasallarsa, polise haber vermeliyim. Ne yapacaklar? Araştırmak için cesedini mezardan mı çıkaracaklar? Bu düşünce midemi bulandırıyor. Eğer yaparlarsa, bu Will Amca ve Mia Teyze'yi üzebilir ve ben onları incitmek istemiyorum.

Bize tabutun kapalı olması söylendi çünkü morg Val'deki tüm hasarı gizleyememişti. Tanınmaz halde olduğunu söylediler. Bunu düşündüğümde, araba kazasında nasıl olmuş olabilir? Emniyet kemeri takmıyor muydu da ezildi? I

hiç sormadı. Mia Teyze ya da Will Amca da mı sormadı? Onlara inandık ve vücudunu görmeme kararını sorgulamadık. Neden sorgulamadınız? Will Amca buna asla inanmazdı. Val'i görmek için ısrar ederdi. Nefesimi tuttum. Ya Tarikat ya da Lonca'dan biri zihinlerimizi ya da anılarımızı manipüle ettiyse? Asher, Rowen'a Lonca'nın hafızamı silmesini söylemiş. Eğer anıları alabiliyorlarsa, insanların zihinlerini de kontrol edebilirler mi? Aklıma gelen tek açıklama bu. Belki Rowen biliyordur. Başım zonkluyor ve alnımı ovuyorum. Rowen bana Val hakkında yalan mı söyledi? Hayır, söylemez. Söyler miydi?

Max boğazını temizleyerek dalgın düşüncelerimi böldü. Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve ayağa kalkıyor.

"Sahte, değil mi?" Umutlu bir ses tonuyla soruyorum. Bana baktığında kalbim karnıma çarpıyor. Max'in nazik yüzü bana her şeyi anlatıyor ve söylemek üzere olduğu sözlerle dayanamıyorum.

"Özür dilerim. İkisi de yasal görünüyor."

"Yapay zeka üretimi bile değil mi?"

"Bundan şüpheliyim. Onları sana kimin gönderdiğini gerçekten bilmiyor musun?" "Hayır," diye fısıldadım.

"Numara bir şekilde engellenmiş."

"Üzgünüm, Nor. Polise başvurmalsın. Yani, neden birisi bunu göndersin ve neden birisi sizi onun bir araba kazasında öldüğüne inandırısın?"

Max'e nottaki mesajı göstermeli miyim? Asher'ın dün geceki sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor. *Yaralanabilir ya da ölebilirsin.*

Hayır. Max'i bu işe daha fazla . Eğer Tarikat işin içindeyse, fotoğrafları gönderen kişi bir insan ya da doğaüstü bir varlık olabilir ve kötü niyetli olup olmadıklarını bilmiyorum. Bu

Bunu kendim yapsam ve başkasını dahil etmesem daha iyi olur.

"Bilmiyorum. Ama öğrenmem gerek." Fotoğrafı bana uzattı, ben de sırt çantama soktum.

Max elini omzuma koyuyor. "Ben de cevaplar isterdim ama eğer biri kız kardeşini öldürdüyse, onun ölümüyle ilgili bilgi almak için burnunu sokmaya başlarsan senin peşine düşmelerini engelleyen ne? Fotoğrafları polise ver."

Max haklı. Öyle olduğunu biliyorum ama Val'in ölümünün ardında doğaüstü bir şey varsa polisin bana inanacağından şüpheliyim. Ve şans eseri bana inansalar bile, doğaüstü bir şeyi nasıl araştıracaklar? Hayır. Polis bir seçenek değil. Cevaplara ihtiyacım var ve onları kendi başıma bulmalıyım. Bilmemek çok acı veriyor. Ve eğer Tarikat'tan birinin ya da doğaüstü bir şeyin Val'in ölümüyle bir ilgisi varsa, bunu öğrenmek için kesinlikle Tarikat'a sızmam gerekiyor.

"O kadar basit değil."

"Neden olmasın?" Telefonu çalıyor. Mesajı okuyunca Max'in alını kırışıyor ve telefonu cebine sokuyor. "Kahretsin. Üzgünüm, geç kaldım. Gitmem gerek."

Onun peşinden stüdyonun kapısına koşuyorum.

Koridorda aceleyle ilerlerken bana bakıyor. "En azından fotoğrafı teyzene ve amcana göster."

"Will Amca'yı üzmem. Tansiyonu varken olmaz." "Bir şey yapmadan önce düşün diyorum."

Belki Max haklıdır ve cevapları bulmak tehlikeli olacaktır ama denemek zorundayım. Val adaleti hak ediyor ve benim de ne olduğunu bilmeye hakkım var.

Kız kardeşimin başına gelenleri. Acı verse bile. Tek umursadığım Val hakkındaki gerçeği öğrenmek ve kimse beni durduramayacak.

Bölüm 6

S Yeşilliklerin arasından geçip kampüsteki en eski kütüphaneye doğru ilerlerken ağaçlara karanfil ve altın yapraklar serpiştiriliyor. Korint sütunları. Topraksı, odunsu notaların karmaşık bir karışımı ile bir miktar tatlılık havayı doldurur.

Kampüsü online olarak incelerken sadece binaların görünümünü ve tarihini değil, aynı zamanda belirli mimari yapılar arasındaki farkı da keşfettim. Bilimi bu kadar sevmeseydim ve genetik araştırmacısı olmak istemeseydim, daha fazla bilgi edinmek için mimarlık dersleri almayı düşünürdüm.

Öğrenciler kütüphane merdivenlerinde dinleniyor, kitap okuyor ve sohbet ediyor. Mermer giriş kapısı bir kütüphaneden çok bir müzeyi andırıyor. Avizelerin ışığı beyaz mermer zemin üzerinde parıldıyor. Birkaç merdiven daha çıktıktan sonra, kısa gri saçlı bir kadının oturduğu ve eski bir deri kitabı karıştırdığı küçük bir ofise giriyorum.

Val bana Bayan Jameson'ın ofise gelenler konusunda ne kadar titiz olduğunu söylemişti ama Val'i canlı gören son insanlardan biri o, yani bir şeyler biliyor olabilir. Odaya doğru ilerleyip masayı kaplayan kitap yığınlarını incelerken sırt çantamı daha sıkı kavriyorum.

Keşke bütün günümü bu muhteşem kütüphanede geçirebilseydim. Val kitaplara benim kadar değer vermezdi. Val'i burada her gördüğümde kıskançlığım tavan yapmış olabilir ama satın alma bölümünde çalıştığı için ona gerçekten minnettardım. Val olmasaydı, her zaman yapmak istediğim gibi Aniridia Sendromu olan diğer insanlara yardım etmek için genetik çalışma şansım olacağından emin değilim. Çok korktuğumda ve edilmeyeceğimi düşündüğümde Val beni başvurmaya itti.

Val gibi bir kız kardeşim olduğu için şanslıydım. Keşke ona daha çok benzeyebilseydim. Ama ne olursa olsun, asla kadar iyi olamam. Mezun olduğunda Val okul birincisiydi daha sonra mezun olduğumda, kışımı yırtarak çalışmama rağmen ben de okul birincisiydim.

Anılar içimde bir delik açıyor ve onları uzaklaştırıyorum. Val'in düşüncelerinin beni uçuruma sürüklemesine izin veremem.

Boğazımı temizliyorum ve Bayan Jameson'ın şahin bakışları bana yöneliyor. Bakışlarına rağmen yaklaşıyorum ve tam karşısında duruyorum. Gri saçlarını sıkı bir topuz yapmış, okuma gözlükleri dar burnunun ucunda tünemiş ve kalın kahverengi hırkası çelimsiz bedeninin üzerinde asılı duran yaşlı bir kütüphanecinin klişeleşmiş görüntüsüne uyuyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan Jameson. Ben Eleanor Porter. Kız kardeşim Valerie Porter'ı tanıyorsunuz."

İfadesi yumuşuyor ve sesinde bir nezaket var. "Ah, evet. Çok üzgünüm canım. Valerie olağanüstü bir genç . Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Val'in öldüğü gece, onu en son gören sizdiniz. Bu doğru mu?" Başını bir tavuk gibi eğiyor. "Evet. Neden sordunuz?"

Önce bunu düşünmeliydim. Ona daha fazlasını nasıl sorabilirim? Val'in cenazesinde Rowen hasta olduğundan ve Val'le görüşemediğinden bahsetti. Rowen'ın bir şekilde kendini suçladığını biliyorum. Eğer Val'le olsaydı, belki de o sarhoş erkek arkadaşıyla aynı anda yola çıkmayacaktı. Rowen'ın hatası değildi. Ayrıca fotoğraflar gerçek ve Val'in araba kazasında ölmediğini kanıtlıyor. Rowen bu konuda bana nasıl yalan söyleyebilir? Yutkunarak hava alırken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ama ağrıyan ciğerlerime yetmiyor. Odaklanarak birkaç yavaş ve derin nefes daha alıyorum ve sonunda kendime geliyorum. Rowen'ın yalanlarıyla daha sonra uğraşmak zorunda kalacağım. Tarikat üyeleri dışında, zaman çizelgesini düzenlemek için tek seçeneğim Bayan Jameson.

"Val'in öldüğü gece nereye gittiği konusunda size bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Şehrin o araba kullanmak ona göre değildi."

Bayan Jameson mırıldanır ve önündeki kitabı kenara kaydırır. "Ne yazık ki hayır. Üzgünüm."

"Val size hiç güvende hissetmediğini söyledi mi?"

"Hayır, Valerie'nin hiçbir şeyden bahsettiğini hatırlamıyorum. Neden sordunuz? Kendinizi güvende hissetmiyor musunuz, Bayan Porter?"

Elimi kaldırıyorum ve biraz fazla hızlı cevap veriyorum. "Hayır. Ben iyiyim." Belki de ona Val hakkında bir şey sormak hataydı. Söylediğim her şeyi yanlış yorumluyor olabilir. İzlerimi bir şekilde kapatmalıyım ki kimseyle iletişime geçmesin. "Önemli bir şey değil. Val'in günlüğünün bir kısmını okudum ve hayal gücüm beni yenmiş olmalı."

Bayan Jameson gözlüklerini burnuna doğru kaydırır ve onu sallar. "Eğer

Emin misin?"

Başımı sallayıp etrafıma bakıyorum, konuşmayı başka bir yöne çevirmenin bir yolunu arıyorum. Val konusunda bana yardım edemezse. Acaba bana başka bilgiler verebilir mi? Yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "Evet, öyle. Ayrıca belli bir grup hakkında bilginiz olup olmadığını merak ediyordum."

"Daha açık konuşabilir misiniz, Bayan Porter?"

Kendimi durduramadan ismi söyledim. "Gölgeler Tarikatı."

Bayan Jameson'ın kaşları birbirine çatılır ve dudakları ince bir çizgi haline gelir. "Söylentilere göre gizli topluluklar hakkında bilgi toplamıyoruz." Başını eğip mavi çerçeveli gözlüğünün bakıyor. "Bu gizli kısmını ortadan kaldırır, değil mi?"

Bir yalan bulmak için etrafı karıştırıyorum. "Gizli topluluklar hakkında bir makale yazmayı düşünüyorum ve burası ülkenin en eski ve en prestijli kütüphanelerinden biri olduğu için kullanabileceğim bazı bilgilere sahip olduğunu düşündüm."

Bayan Jameson geri oturur ve ellerini kucağına koyar. "Özür dilerim. Keşke size yardım edebilseydim, Bayan Porter." İşaret parmağını dudaklarına götürüyor, sonra bir kâğıda bir şeyler yazıp bana uzatıyor. "Lütfen en derin taziyelerimi kabul edin."

Sözlerinin ve ses tonunun satır aralarını okuyarak anladığımı başımla onaylıyorum. "Teşekkür . İyi günler dilerim."

Aceleyle kapıya doğru gidiyorum ama tekrar konuşunca duruyorum.

"Ve Bayan Porter. Valerie sizden övgüyle bahsetti. Eğer iş arıyorsanız, lütfen bana haber verin. Eminim mükemmel bir

varlık, kız kardeşin gibi."

Kütüphanede çalışmak bir hayal olurdu ama dersler, O'Malley'de Will Amca'ya yardım etmek, Tarikat'a üye olmak ve kız kardeşimin ölümünü araştırmak. Sığdıırabileceğimden şüpheliyim. "Teşekkür ederim. Şu anda aramıyorum."

"Geldiğinde lütfen yabancılık çekme." Kağıda tekrar bakıyorum. "Olmayacağım. Teşekkür ."

Taş basamaklardan hızla inip yeşillik alana geri dönerek büyük bir karaağacın yanında duruyorum ve çimlere doğru kayıyorum. Telefonumu büyüteç uygulamasını kâğıt parçasına çevirmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Bayan Jameson'ın el yazısı, büyük ilmekli harflerle Order'ın davetiyesindeki yazı tipi kadar zariftir.

Kimseye Valerie ya da Tarikat hakkında soru sormayın. Bu çok tehlikeli.

Gözlerimi kapatıp alnımı ovuşturarak soru kasırgasından kaçamıyorum. Bu neden tehlikeli? Ya Tarikat hakkında bir şeyler biliyor ama herkesin içinde bana söyleyemiyorsa? Belki de onunla daha sonra tekrar konuşmayı denemeliyim.

Fikirlerim tükeniyor ve Bayan Jameson'ın sözleri daha da ilgimi çekiyor. Yani yapacak tek bir şey var. İlk deneme için çalışmam gerekiyor. Annem ruhlar hakkında yazmıştı ve günlüğünde Mimikler hakkında bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Sırt çantamı karıştırıyorum ama günlüğü masamın çekmecesinde unuttuğumu fark ederek inliyorum. Omuzlarım çöküyor ve çantamı oflaya puflaya kapatıyorum.

Blair'in sesi birkaç metre öteden bana doğru geliyor ve ben de ona bakıyorum

yaklaşırken. Sivri çenesi ve yüksek elmacık kemikleri ona

bozulmamış ve muhteşem bir görünüm. Soluk sarı saçları sonbahar esintisiyle omuzlarında dalgalanırken bana el sallıyor. Blair sırt çantasını bir bankın yanına bırakırken, diğer elinde büyük bir kâğıt bardak tutuyor ve bir yudum alıyor.

"Sana rastladığıma çok sevindim." Blair yanındaki banktaki boş yere vuruyor ama ben başımı sallıyorum. Yurt odama dönüp günlüğümü ve Tarikat'tan gelen paketi okumam gerekiyor.

"Geçen gece için hâlâ kendimi çok kötü hissediyorum. Connor normalde hiç böyle değildir. Çok stresliydi ve" bir sineği uzaklaştırır gibi elini salladı, "özür dilerim, onun için mazeret uydurmak istemedim."

Derin bir nefes alıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Biliyorum."

"Neyse, ben de seninle bir şey konuşmak istiyordum." "Neymiş o?"

"Ben Magnus Venator'un bir parçasıyım ve sizin de katılmanızın faydalı olacağını düşünüyorum."

Prestijli akademik organizasyon Magnus Venator'u duymuştum ama tam olarak ne yaptıklarından ve Blair'in neden benim uygun olduğumu düşündüğünden emin değilim.

"Sen mi varsın?"

Gülümsüyor ve onaylarcasına başını sallıyor. "Bundan nasıl faydalanabilirim?"

Blair kahvesinden bir yudum alıyor ve daha yakına eğiliyor. "Tam burs."

Gölgeler Tarikatı da aynı şeyi teklif ediyor ve eğer olduğunu anlamama yardımcı olabilirlerse, geçmeye odaklanmalıyım.

bunun için denemeler ve inisiyasyon. Beni düşünmek Blair'e yakışır. Tüm bunlar olurken, tabağıma başka bir şey ekleyebileceğimden şüpheliyim.

"Emin değilim. çok işim var."

"Kesinlikle anlıyorum. Benim de ilk yılım çılgıncaydı. Ama istediğin zaman katılabilirsin. Bana haber ver yeter."

"Teşekkürler."

Blair ayağa kalkıp çantasını omzuna atıyor ve sesini alçaltarak daha yumuşak bir tonda konuşuyor. "Ee, nasılsın?"

Hâlâ yas tutuyor muyum ve nasıl gidiyor demek istediğinden eminim. Acı göğsümü dağlıyor ve ona gerçeği söylemek istiyorum. Sıradan işlerin üstesinden zar zor gelebildiğim günler oluyor. Val'i özlemek bazen beni tüketiyor. Anılar canımı yakıyor ve sesini duymak için son sesli mesajını tekrar tekrar dinliyorum.

Val'in öldüğü gece, ruhumdan bir parça koparılmış gibi hissettim. Kız kardeşimi kaybetmenin yasını tutmayı bırakacağımdan şüpheliyim.

". "

"Ben de onu özlüyorum. Eğer konuşmak istersen burada olduğumu biliyorsun."

"Evet. Teşekkürler." Walton binasını işaret ediyorum. "Derse gitmeliyim."

"Ben de öyle. Ve bu daimi bir teklif. Magnus Venator'a katılma konusunda fikrini değiştirirsen bana haber ver." Blair bana hızla sarılıyor ve batı kampüsüne doğru acele ediyor.

O kalabalığın içinde kaybolurken, içimi derin bir hüznü kaplıyor. Parlak pembe bir elbise giymiş, kısa kabarık etekli bir ruh kız güneş ışığında önümde parlıyor. Boynundan beline kadar uzanan derin bir kesikten kıpkırmızı kan sızıyor. Benim

Geri çekildiğimde dizlerim titriyor ama o beni takip ediyor ve fısıldıyor.

"Kimseye güvenme."

Hattaway House Journal Alkollü İçki Türleri

Giriş *tercüme edildi tarafından Evelyn Hattaway, 1650*
Orijinal transkript muhtemelen 12. yüzyıla kadar
uzanmaktadır.

Çeşitli alkollü içki sınıflandırmalarını anlamak değerli bilgiler sağlayabilir.

Fantomlar

Tanım: Hayaletler, fiziksel bir varlığı olmadan görünen ve kaybolan yarı saydam veya ruhani figürlerdir.

Özellikleri: Gölgeler, sisler veya çarpıtılmış görüntüler olarak görülürler. Fantomlar genellikle iyi huylu görünür ve zarar vermeden gözlem yaparlar.

Hayaletlerle Başa Çıkmak: Bir hayaletle karşılaşıldığında, sadece varlığını kabul etmenin ve saygı göstermenin olumsuz etkileşimleri önlemek için yeterli olduğuna inanılır.

Görünüşler

Tanım: Görünüşler hayaletlerin daha somut ve elle tutulur tezahürleridir, genellikle tamamen şekillenmiş insan figürleri olarak görünürler.

Özellikleri: Hayaletlerin aksine, hayaletler fiziksel dünyayla etkileşime girebilir, izler bırakabilir, kapıları açabilir veya kapatabilir, hatta konuşabilir.

Hayaletlerle Başa Çıkma: Yardım için *İntikamcı Ruhlar* girişine bakın.

Poltergeistler

Tanım: Kötü ruhlar, genellikle nesnelerin açıklanamayan hareketleri veya yüksek sesler olarak ortaya çıkan yaramaz veya yıkıcı davranışlardır.

Özellikleri: Poltergeist'lerin bir şeytanla bağlantılı olduğuna inanılıyor. faaliyetleri için katalizör görevi gören yaşayan bir kişi.

Kötü Ruhlarla Başa Çıkma: Tuz dökmek ya da soğuk su akıtmak gibi topraklama teknikleri bir kötü ruhun enerjisini bozabilir.

Bölüm 7

A Derslerin sonunda, pembe elbiseli kızla karşılaştığım için hala titriyorum ve onun neden aynı şeyi söylediğini anlayamıyorum günlüğündeki Val olarak. Val öldüğünde neler oluyordu?

Gergin kaslarım yüzünden tüm vücudum ağrıyor ama ortak odaya girip Lucy'yi havuç atıştırırken bulduğumda rahatlamaktan kendimi alamıyorum. Bu odada ve Lucy'de beni sakinleştiren bir şey var.

"Bir sorun mu var?" Ben soruyorum.

"Hayır. Sadece bir şeyleri anlamaya çalışıyorum. Hareket ettiğimde yardımcı oluyor."

Lucy volta atmaya devam ederken ben de masamın çekmecesinden günlüğü çıkarıp Avcılar başlığı dikkatimi çekene kadar göz gezdiriyorum. Uzun bir yazı olduğu için sadece bir kısmını haftalar önce okumuştum. Yardımcı olması için büyüteç uygulamamı kullanarak henüz okumadığım bir kısma göz gezdiriyorum.

Doğaüstü dünyadaki büyük çeşitliliğin farkına varamıyorlar. Barışçıl kurtadamlar, fae'ler, browni'ler, nimfler ve hatta hayvan kanıyla beslenen vampirler bile Avcıların gelişigüzel avlanmalarının kurbanı oluyor. Eylemleri, Düzen'in korumaya çalıştığı hassas dengeyi bozmaktadır.

Lucy iç çeker ve üzerine bir şey fırlatır. Gürültü

beni geri sarsıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Avcılar hakkında daha fazla şey öğrenmeyi merak ediyorum. Ancak, şu anda okumam gereken şey bu yazı değil, bu yüzden devam ediyorum ve Mimius Daemonium (diğer adıyla Mimik iblis) başlıklı başka bir yazı buluyorum ve sayfayı tarıyorum.

Mimikler insan formunu mükemmel bir şekilde taklit etme yeteneğine sahiptir. İnsan toplumuna sızar, nifak tohumları eker ve gerçek şeytani efendileri için bilgi toplarlar.

Bu iblisin taklit yeteneği sese, tavırlara ve hatta anılara kadar uzanır. İnsan hayatına sorunsuzca entegre olabilirler.

Oh lanet olsun. Umarım asla bir Mimik iblisiyle karşılaşmam. Oscar onlardan bahsetmişti, bu yüzden onlar hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeliyim.

Lucy sonunda kanepeye uzanıyor ve kucağında bir kitap defter tutuyor. Yazıyı birkaç kez okudum ve gözden kaçırdığım bir şey olmadığından emin olmak için ruhlarla ilgili diğer yazıları tekrar okudum.

Gece için kaldırmadan önce, Val'in kayıtlarının çoğunun bulunduğu arka tarafa dönüyorum.

Taklitçiler bizi olmadıkları kişi olduklarına inandırabilirler. Sevdığımız insanları bile. Umarım yanılıyordumdur çünkü eğer haklıysam? Yazısı cümlelerin ortasında duruyor, sanki Val'in sözü kesilmiş ve düşüncesini hiç bitirmemiş gibi. Sayfanın ilerleyen kısımlarında yazı devam ediyor. İçimde bir şeylerin doğru olmadığına dair korkunç bir his var ve hepimiz tehlikedeyiz. Haklı olup olmadığımı öğrenmeliyim, ne pahasına olursa olsun.

Nori, eğer bunu okursan, lütfen beni affet.

Seni ne için affedeyim? Neyi çözmen gerekiyordu ve bu seni öldürttü mü? Sandalyemde arkama yaslandım, Val'in kafam çok karıştı. telefonum çaldığında ile bir hatırlatma için okuyun Sipariş

bilgi, beni zamana geri getiriyor. Derin bir nefes alarak Oscar'ın bana verdiği zarftan kâğıtları çıkarıyorum.

Her deneme farklı bir Gölge üzerine yoğunlaşmaktadır. Sırası Gölgeler dört Gölgeden oluşur. Sadece Gölgeye değil, her aşına olmanız gerekecektir.

İlk deneme-Adaçayı Gölgesi

İkinci Deneme-Gümüş Gölge

Üçüncü Deneme-Kızıl Gölge

Dördüncü Deneme-Kırmızı Gölge

Oscar'ın bahsettiği gibi Bilge Gölgeler, Tarikat için bir kütüphaneci gibi kayıt ve bilgi tutarlar. Sahip olma eğiliminde oldukları yetenekler fotografik hafıza, durugörü ve daha fazlasıdır.

Gümüş Gölgeler telepati, durugörü, medyumluk ve daha fazlası gibi çeşitli yeteneklere sahip olabilir. Gözlerimin arkasında bir ağrı büyürken başımı ovuşturuyorum. Benim ya da başkalarının sahip olabileceğini düşündüğüm çok daha fazla yetenek var.

Kızıl Gölgeler hız, çeviklik ve güce sahip savaşçılardır.

Cerulean Shades büyü yapabilir ve iksir yaratabilir. Bana temelde cadıların gibi geliyor ve homurdanarak defterinden bir şeyler silen Lucy'ye bakıyorum. Belki de ona pencere kenarındaki bitkileri sormalıyım. Ama ben daha konuşmadan telefonu çalıyor ve hemen yatak odamıza koşuyor. Gülümsemesine bakılırsa arayan Max olmalı. Onlar adına sevindim.

Telefonumu elime alıp Rowen'a bir mesaj yazıyorum.

Gümüş Gölge olarak katılmam gerektiğine emin misin? Sage Shade olmayı tercih ederim.

Cevabını beklerken, Tarikat'ın denemeler ve uymamız gereken kurallar hakkındaki bilgilerinin bir kısmını daha okuyorum. Sonunda telefonum çaldı.

Sen eski bir Gümüş Gölge'sin. Güven bana. Yarın yemeğe geldiğinde konuşabiliriz.

"Gümüş Gölge olup hayaletlerle uğraşmak zorunda kalmamayı tercih ederim." Kendi kendime mırıldanıyorum, günlüğü sırt çantama tikiştiriyorum ve bilgisayarımda bir ödev açıyorum.

Bir süre sonra Lucy ortak salona geri döndü ve masama yaslandı. "Akşam yemeği için Max'le buluşacağım. Bize katılmak ister misin?"

Bunu sorması çok hoş ama kesinlikle üçüncü tekerlek olmak istemiyorum. Gülümsüyorum ve bilgisayar ekranını işaret ediyorum.

"Teşekkürler, ama yapacak bir sürü işim var. Belki bir dahaki sefere."

El sallıyor ve aceleyle koridora inip kapıdan çıkıyor.

İngiliz Edebiyatı ödevimi bitirmeye çalışırken, günlüğün içeriği ve Val'in şifreli mesajları hakkındaki merak beni rahatsız ediyor. O kadar güçlü ki konsantre olamıyorum, bu yüzden günlüğü çıkarıp yırtık pırtık sayfaları geçici olarak çeviriyorum.

Bir sayfada tuhaf bir baykuş çizimi var. Uzun kaslı bacakları ve dev pençeleriyle tipik bir baykuşa benzemiyor. Kanatlarının ucunda pençeleri var. Bu görüntü kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Resmi zihnimden silmeyi umarak dergiyi kapattım ama Val'in fotoğrafı gibi o da beynime kazındı ve beni rahatsız ediyor.

Bölüm 8

C Sonbaharın sert havası saç örgüme çarpıyor ve saçımı arkaya vattırdığıma seviniyorum. Öyle yapmasaydım, cadde boyunca modern evlerle iç içe geçmiş Viktorya dönemi evlerini göremezdim. Viktorya Dönemi her zaman ilgimi çekmiştir ve o dönem ve mimarisi hakkında çok şey okumuşumdur. Her ev, büyük kuleleri ve kuleleri, karmaşık beşik tasarımları ve özenli süslemeleriyle göz alıcıdır. Siri hayranlığımı bölüyor ve varış yerinin solda olduğunu söylüyor.

Ev, Gölgeler Tarikatı'nın oturacağını hayal ettiğim gibi değil. Krem rengi dış cephe kaplaması ve gri çatısı daha modern bir görünüm yaratıyor ve bir kubbeyi çevreleyen parapetli arka kule ve uzun pencereler bana bir deniz fenerini hatırlatıyor.

Beton merdivenleri çıkıyorum, çıkarken sayıyorum ki çıkarken bir basamağı unutup düşmeyeyim. Ahşap kapının üstündeki vitray pencere bana soyut ekspresyonist bir tabloyu hatırlatıyor. Kapının ziline basıp içeriden gelen sesleri dinliyorum.

Kapıyı uzun siyah elbiseli, uzun boylu, kıvrımlı bir kız açar. Soluk teni ve düşük, sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış siyah saçlarıyla Wednesday Addams'ın timsali. Wednesday'e benzeyen kız kaskatı kesilmiş, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyor. Tanıdık geliyor ama konuşana kadar onu tanıyamıyorum. Bu

Geçen gece O'Malley'de Oscar ve Rowen'la birlikteyken duyduğum nefesli ses.

"Sullivan House'a hoş geldiniz. Ben Hazel," diyor sıkılmış bir monotonlukla. Görünüşe göre Hazel burada değil de başka bir yerde misafirleri karşılıyor olmayı tercih ederdi.

"Memnun oldum. Ben Nori." Paltomu çıkardım ve Hazel onu kapının yanındaki bir yığının üzerine attı.

Yüz ifadesi kızgınlıktan üzüntüye dönüşüyor. "Demek sizi Rowen davet etti. Val için üzgünüz. Onu özlüyoruz."

"Teşekkürler." Biri Val'den bahsettiğinde ya da başsağlığı dilediğinde söyleyebildiğim tek şey bu.

"Akşam yemeği henüz hazır değil. Bayan Crane herkesin salonda beklemesini istiyor." Hazel bana odayı göstermeden aceleyle uzaklaşıyor ama sağ tarafımda konuşmalar var.

Salona girdiğimde diğer adaylar ve sponsorlar birbirleriyle sohbet ediyor. Bunalmış bir halde başımı sallıyorum ve odaklanmak için gözlerimi kırıştırıyorum. Konuşmaları kendi kendine çözülmeye başladığında, bazı kelimeleri anlayabiliyorum.

"Sen ölen kızın kör kız kardeşisin, değil mi?" diyor çok tatlı bir ses.

Birkaç metre solumdaki kıza ters ters bakıyorum. Saçları kısa sarı pixie kesim ve parlak kırmızı ruj sürüyor. Kibirli havası bana lisedeki popüler kızları ve bardaki Connor'ı hatırlatıyor.

"Hiçbir şey göremeyeceksen neden üye olma zahmetine giriyorsun ki?" diye gülüyor. Yanındaki uzun boylu, kafası tıraşlı adam boğazını temizliyor. "Eğer o

Kız kardeşi gibi bir Gümüş Gölge olmaya yemin ederse, ne kadar iyi gördüğünün bir önemi kalmayacak."

Omuzlarım gevşedi. Tanrıya şükür, mantıklı bir insan. Ona minnettar bir gülümseme veriyorum ve o da başını sallıyor.

"Başkalarının ölümüne neden olabilir. Tarikat onun üye olmasına izin vermemeli," diye karşı çıkıyor kız.

"Bizim gibi onun da burada olmaya hakkı var Emily," diyor adam.

"Gerçekten mi Justin?" Emily ona ters ters baktı ve bana döndü. "Kanıtlayacağım. Kaç parmağımı kaldırıyorum? Eminim onları göremiyorsundur."

Aslında, dört parmağının havada olduğunu görebiliyorum. Bu, cahil birinin bana bu aptalca soruyu ilk soruşu değilYıllar cevabımı mükemmelleştirdim. Bazen onlara sayıyı söylüyorum. Bu tamamen nasıl hissettiğime bağlı. Şu anda tek derdim bu zehirli insandan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmak, bu yüzden ona kötü niyetli bir sırıtma yapıyorum.

"Kaç tane tutuyorum?" Onu tersliyorum ve odanın içinde biraz daha ilerliyorum. Justin elindeki su şişesine bakıp gülerken, o alay ediyor.

Rowen'ı aramak için salonu inceliyorum.

Odanın diğer ucunda, üzerinde süslü çerçeveli bir ayna bulunan büyük bir ahşap şömine var. Cumbalı pencerelerin önünde bir bebek kuyruklu piyanosu sergileniyor ve odanın ortasında iki aşk koltuğu karşılıklı duruyor. Solumdaki masada su şişeleri var ve bir alıyorum. Açtığımda Rowen bana doğru koşuyor.

"Buradasın!" Bana sıkıca sarılıyor ve ben de üzerine dökmek için şişenin kapağıyla oynuyorum.

"Seni tekrar görmek güzel." Oscar kolumu okşadı. "Sen onu

Bana," diyor Rowen'a.

Rowen ve Oscar Val'in nasıl öldüğünü biliyor mu? Rowen neden bana yalan söylesin ki? Ona sormak istediğim çok şey var ama şimdilik hepsini bir kenara itiyorum. Odaklanmam ve dikkatimi tekrar onların konuşmasına vermem gerekiyor.

"Nori'nin kaderinde Gümüş Gölge olmak olduğunu biliyorsun. Ona sponsor olmak için her türlü hakka sahibim."

Oscar kıkırdar. "Çok ciddisin, Ro. Dalga geçtiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Özür dilerim. Asher daha önce beni sorguluyordu. Nori'nin katılmaması konusunda çok kararlı," diyor Rowen.

Oscar başını sallar. "Onun ne dediği kimin umurunda? Bu onun seçimi." "Ben de aynen öyle dedim!" Rowen ona sırtıtıyor.

Endişe kalbimi sıkıştırıyor. Rowen'ın Val hakkında bir şey bilip bilmediğini kesin olarak öğrenmem gerekiyor. Rowen'a bir dakika yalnız konuşabilir miyiz sormak için ağzımı açtığımda Hazel yanımdan geçip odanın derinliklerine, ekose etek ve hardal rengi bluz giymiş bir kızın yanına gidiyor. Lucy ayrılırken de bunu giyyordu. Gözlerimi kırıştıtırıp onlara doğru bir adım atıyorum. Bir şeyler mi görüyorum? Rowen ve Oscar'ın sesleri azalıyor.

"Lucy?"

Kız yüzünü bana dönecek şekilde dönüyor ve ayağa fırlıyor. "Nori! Burada ne yapıyorsun?" Lucy sorar.

"Aynı soruyu ben de sormalıyım."

Lucy Hazel'a işaret ediyor. "Ben eski bir Cerulean Shade'im."

Aceleyle bana doğru geliyor ve ellerimi sıkıyor. Lucy orada olduğum için çok heyecanlı, ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor ve ellerimizi bir o yana bir bu yana sallıyor. "I

Özel olduğunu hissetmiştim. Ne yapabilirsin? Sponsorun kim?"

Cevap verme fırsatım olmuyor çünkü yakınlardaki biri boğazını temizliyor ve Max'i yanımızda, gözlüklerini burnunun üstüne doğru iterken buluyorum.

"Max?" Lucy ve ben birlikte soruyoruz.

"İkinizi de burada gördüğüme şaşırdım ama aynı zamanda sevindim." Odaya şöyle bir göz gezdirir. "Burada kendimi biraz ligimin dışında hissediyorum."

"Harika olacaksın. Sponsorun kim?" Lucy ona sırtıyor.

"Asher."

Etrafa bakıp Asher'ı arıyorum. Rowen hâlâ üye olmamam konusunda kararlı olduğunu söyledi. Belki bir şekilde fikrini değiştirebilirim. Ne giydiğini bilmediğim için onu bulmak daha zor.

Lucy ve Max sohbet etmeye devam ederken omuzlarım gevşiyor. Derin bir nefes alıp bırakıyorum. Adaylık sürecinde yalnız olmayacağım. Sorularım olursa sadece Rowen'a değil, Lucy ya da Max'e de sorabilirim.

Yumuşak bir ses fısıldıyor. "Nori."

Ama orada kimse yok. Odaya göz gezdiriyorum ama herkes hâlâ sohbet ediyor. Kapının yanında siyah elbise giymiş, kısa sarı kahverengi saçlı bir kızın titreşimi dikkatimi çekiyor ve ona doğru sürükleniyorum.

"Hey." Rowen elini koluma koydu. "Bir sorun mu var?"

Ne gördüğümden emin değilim ama zihnimin bana oyun oynayıp oynamadığını öğrenmem gerek. Buradan çıkmam lazım.

"Bana tuvaletin olduğunu söyleyebilir misin?"

Rowen giriş yolunu işaret ediyor. "Koridoru takip edin, sağdan ikinci kapı." Diğerlerinden uzaklaşıyor. "Size göstermemi ister misiniz?"

"Hayır. Sorun değil. Ben bulurum." O cevap veremedi odadan çıktım.

Kız bana Val'i hatırlattı ama gördüğüm her neyse yok oldu ve kalbim parçalandı. Sonunda Val'in ruhuyla konuşma umudum yok oldu. Val kısa, sarı kahverengi saçları ve eski Hollywood tarzını daha güncel bir görünümle karıştırmasıyla her zaman çok farklıydı.

Rowen Altın Çağ filmlerini çok seviyor ve Val'in modern bir Audrey Hepburn gibi olduğunu defalarca söyledi. Ben de aynı fikirdeyim.

Hâlâ pek çok açıdan Val gibi olabilmeyi diliyorum. Tarzı, kendine güveni, zarif atletizmi ve karizması her zaman insanları kendine çeker ve onu çabucak sevmelerini sağlardı. Her şeyi onun kadar kolay yapabilmeyi bahsetmiyorum bile. Val'in yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Bu yüzden Gölge Tarikatı'nda olması beni şaşırtmadı. Val kelimenin tam anlamıyla eşsizdi.

Bir de ben varım. Eğer makyaj yaparsam, daha doğal renkler kullanırım, Çok cesur bir şey değil. Gardırobum için çaba sarf etmiyorum ve kot pantolon, kazak ya da rahat sweatshirtler giyiyorum. Benim için stil önemli değil, rahatlık ve işlev önemli. Örgümü parmaklarımın arasında büküyorum. Saçımı şekillendirme konusunda iyi değilim ve saçımı açtığımda yoluma çıkıyor, bu yüzden her zaman örgü veya dağınık topuz şeklinde tutuyorum.

Val kısa saçlarını şekillendirmede çok daha iyiydi. Tüm görünümü zahmetsiz görünüyordu, sanki uyandığında mükemmel görünüyordu.

Fısıltı tekrar geldiğinde salona geri döndüm, ama bu

büyük merdivene yaklaşıyor. Tepede bir ışık titreşimi var. Oraya çıkmamalıyım. Paketteki kurallar sadece belirli odaların üyelere açık olduğunu söylüyordu. Ama bedenim mantığımı dinlemiyor ve merdivenleri koşarak çıkıyorum.

En tepede koridor karanlık ve kazağıma rağmen tüylerim diken diken oluyor. Işık ya da ruh yok. Saçmalıyorum. Val'in ruhu bana gelmedi ve onun bana asla gelemeyeceği gerçeğini kabullenmem gerekiyor. Yine de merdivenlerden inmek için dönmeden önce, midemin çukurundaki bir dırdır beni koridorun sonuna yakın bir kapının önünde durana kadar ileri itiyor. Kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ve kendimi durduruyorum. Herkes aşağıdayken neden kapıyı çalayım ki?

Kapı kolunu yavaşça çeviriyorum ve bir yatak odasıyla karşılaşmak için kapıyı açıyorum. Soğuk beni öyle sıkı sarıyor ki sanki minik buz sarkıtları tenime batıyor. Boğazımda düğümlenen endişeye rağmen ışık düğmesini çeviriyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yatak odası. Yemyeşil dört direkli orta boy yatağın üstünü beyaz bir gölgelik örtüyor ve soluk mor bir yorgan süslüyor. Krem rengi alan halısı rahat bir hava katıyor ve yatağın karşısında gri mermer bir şömine duruyor.

Menekşe rengi bir yorgan.

Nefesimi içime çekiyorum. Ne yaptığımın farkına varmadan öne doğru adım atıp diz çöküyorum ve elimi yatağın yanındaki parke zeminde koyu bir lekenin üzerinde gezdiriyorum. Telefonumdan Val'in fotoğrafını açıyorum. Onu tutarak odayla karşılaştırıyorum. Her ayrıntısına kadar aynı.

Korkunç bir gerçekle ellerim titriyor, Val bu odada öldü.

Bölüm 9

Bir döşeme tahtası gıcırdıyor ve açık kapıya doğru dönüyorum, ama neyse ki kimse . Mide bulantısı midemde dönüyor ve ben Hasta olabileceğimden korkuyorum. Yavaşça derin bir nefes alıyorum, sonra bırakıyorum. Nabzım yavaşlamaya başlıyor, ama aynı zamanda garip bir his beni çekiştiriyor, sanki uzaklardan biri beni çağırıyor. Ne olduğunu anlayamadan, bir ses tekrar bana geliyor.

"Git. Kimse seni burada bulamaz."

Ne kadar tuhaf hissettiğimi sorgulamadan kabul ediyorum ve kapıya doğru acele ediyorum ama durup Val'in son nefesini verdiği yere dönüyorum. Fikrimi değiştiremeden telefonumu çıkarıp odanın birkaç fotoğrafını . Aceleyle kapıya geri dönüyorum ve olduğum yerde duruyorum. Asher kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapının çerçevesine yaslanmış duruyor. Bu gece, siyah bir tişört kaslı fiziğini vurguluyor.

"Burada olmamalısın."

Tartışmak ve onu Val hakkında yalan söylemekle suçlamak için ağzımı açtım. Eğer bu odada öldüyse, ona ne olduğunu biliyor olmalı. Ben bunu yapamadan, nazikçe elimi tutuyor ve beni koridora çekiyor, sonra da kapıyı kapatıyor. Onun yakınlığının tenimi karıncalandırmasını görmezden gelmeye çalışırken kalbim göğsümde tekliyor.

"Gel . Akşam yemeği hazır."

Asher yatak odasında kız kardeşime hiçbir şey olmamış gibi nasıl durabiliyor? Benden başka ne saklıyor?

Ellerim yumruk oluyor ve tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Ona vurmak ve mükemmel siyah dalgalı saçlarını koparmak istiyorum. Val'in araba kazasında öldüğü yalanını söylediler. buradayken yatak odasında öldü. Yemeğin ve senin canın cehenneme diye bağırarak istiyorum ama Val'in kimseye güvenmemem konusundaki uyarısı aklıma geliyor. Kardeşimi kimin öldürdüğünü bulmak için sakın kalmalı ve bunu düşünmeliyim. Bir rol oynamalıyım ki bana bilmem gerekenleri söylesinler.

"Fırsatın varken git. Val seni burada istemez." Asher'ın sesinde daha nazik bir ton var ama sözleri içimdeki ateşini yeniden alevlendiriyor.

Sert ve kaslı göğsüne parmağımı sokuyorum. "Söz veriyorum. Hikayenin sonu."

Benden bir şey sakladığını düşünürsek, Asher bana kız kardeşimin ne isteyeceğini söylemeye nasıl cüret eder? Beni merdivenlere doğru çekmeye çalıştığında topuklarımı yere vuruyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Asher iç geçirir ve arkasındaki merdivene bakar. "Eleanor, lütfen. Eğer üye değilsen bu bölge sana yasak. Birileri buralarda dolandığınızı fark etmeden önce geri dönmeliyiz."

Neden beni uyaracak kadar önemsiyor? Başka biri beni burada yakalarsa, beni dışarı atıp Tarikat'a katılma şansımı mahvederler mi? Yine de Val'le ilgili cevaplar için çaresizim, bu yüzden sorularımı ve Asher'ın uyarılarını görmezden geliyorum.

"Bilmek istiyorum. Tarikat'tayken Val'in odası mıydı?" Gözlerini kapadı ve iç geçirdi. "Evet."

"Val'i öldüğü gece gördün mü?"

"Günün erken saatlerinde." Asher başını çevirip benden kaçıyor.

Onu daha fazla sorgulamak istiyorum ama garip bir huzursuzluk hissi beni rahatsız ediyor ve onun yanında fazla kalmaya dayanamıyorum, bu yüzden Asher'ın yanından hızla geçip merdivenlerden aşağı iniyorum. Val hakkında bilgi edinmek için başka bir yol bulacağım.

Otuzlu yaşlarının ortasında, uzun siyah saçlı bir kadın salona doğru yürürken Asher girişte bana katılıyor. Taba rengi pantolonu ve krem rengi kablo örgülü kazağıyla güven veriyor. Sert yüzü midemin bulanmasına neden oluyor. Yakalandım ve üst kata çıktığım için başım belada. Konuştuğunda sesinde bir yumuşaklık var.

"Bay Armstrong."

Asher tereddüt etmeden bana eliyle işaret etti. "Bayan Crane. Bu Eleanor Porter."

Nazik gülümsemesi sinirlerimi yatıştırıyor ve omuzlarım gevşiyor. "Oh, evet. Geldiğine çok sevindim." Ellerimi eski dostlarmışız gibi sıkıyor ve sıkıyor. "Val'i hepimiz çok severdik. Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkürler." İçimdeki öfke cızırdıyor ve tehdit ediyor olsa da ancak bu kadarını söyleyebiliyorum. Ona, hepsine bağırmamak için yanağımın içini ısıriyorum.

Neden yalan söyleyip Val'in ölümünü örtbas etsinler ki? Araba kazası gibi göstermeye karar veren Bayan Crane miydi? Neden?

"Ben de herkese yemek odasına gitmelerini söylemek üzereydim." Salona dönüyor ve Asher bana diğerlerinin baktığı gibi bakıyor.

perili bir bakış olarak tanımlıyor. İçimdeki burkulmayı görmezden gelip ona ters ters bakıyorum, sonra da koridordan yemek salonuna doğru kalabalığı takip ediyorum. Şimdi gitmemin imkanı yok. Bu evde sorularımın cevapları varken olmaz.

Yemek odası bana bir filmde fırlamış gibi geldi. Kristal bir avize, her iki yanında beş sandalye ve masanın başında bir sandalye bulunan uzun bir masanın üzerinde asılı duruyor. Beyaz bir masa örtüsü ve tabakların arasında göze çarpması için yelpaze şeklinde kıpkırmızı peçeteler var. Lucy ben bir şeye dokunmadan önce beni masadan uzaklaştırıyor.

"İsim kartınız burada, "

Onun yanındaki koltuğa kayarken gergin kaslarım nihayet gevşiyor. Sanki sinirlerimi hissetmiş gibi elimi sıkıyor ve ben de teşekkür ederek gülümsüyorum. Oscar karşıma oturuyor ve kadeh kaldırmaya hazırmış gibi su bardağını kaldırıyor.

Rowen sandalyesini bana yaklaştırıyor ve fısıldıyor. "Sen, iyi misin?"

Vücudum tekrar geriliyor ve bana neden yalan söylediğini sormak istiyorum. Val'i sevdiğini sanıyordum. Val'in bir araba kazasında öldüğüne inanmama nasıl izin verebildi ve neden bu evde nasıl öldüğünü örtbas etti? Bunun yerine, ona inanacağını bildiğim bir gülümseme veriyorum.

"Sadece gerginim."

"Bu anlaşılabilir bir durum," diyor Rowen. "Yine de denemeler sırasında harika işler çıkaracağını biliyorum."

Bir bardak şingirtisi bizi böldü ve oda sessizleşti.

"Tüm yeni üye adaylarımız hoş geldiniz. Eğer henüz tanışmadıysak, ben Katherine Crane, Gölge Tarikatı'nın danışmanıyım. Siz de

Bana Bayan Crane deyin. Bu gece, sponsorunuzla tanışmak ve üye arkadaşlarınızı tanımak için buradasınız."

Masadaki diğerlerini inceliyorum. Asher, Bayan Crane'in sağında. Elindeki buzlu suya bakıp bir şeyi kurcalayarak onu tamamen görmezden geliyor. Rowen'ın karşısında ve Oscar'ın yanında kızıl saçlı bir kız oturuyor. Bayan Crane'i dikkatle dinlerken altın çerçeveli gözlüklerini yukarı doğru itiyor.

"Bazı yıllar çok sayıda üyemiz olur, bazı yıllar ise o kadar çok olmaz. Bazılarınız, hepiniz ya da hiçbiriniz sınavları ve kabul törenini geçemeyebilirsiniz. Eski bir üye olsanız bile, Gölgeler Tarikatı'nın bir üyesi olacağınızın garantisi yok."

Vay be, ne güzel bir moral konuşması.

Masadaki diğerlerini incelemeye devam ediyorum. Oscar'ın diğer tarafında ve Lucy'nin karşısında sarışın kız Emily oturuyor. Parlak kırmızı dudakları bir sırıtışa dönüşüyor ve masanın öbür ucundan ona doğru hamle yapmadan önce bakışlarımı kaçırıyorum.

Lucy'nin yanındaki Hazel gözlerini kapatır ve çenesini ellerinin arasına alır. Bu konuşmayı daha önce duymuş olmalı. Ben de çoktan sıkıldım ve keşke gidebilsem. Ama rolümü oynamalı ve Tarikat'a girmeliyim ki Val'e ne olduğunu öğrenebileyim. Ve en önemlisi, onu öldürenlere yaptıklarının bedelini ödetmeliyim.

Bayan Crane her bir duruşma hakkında konuşmaya devam ediyor. Dikkatimi vermeye çalışıyorum ama o konuştuğuca ben de hepsine bağırmak istiyorum. Sonunda oturuyor ve solunda oturan uzun boylu Justin'i işaret ediyor.

"Bay Mitchell. Lütfen bizi . Kendinizi tanıtır." O temizler

ve elini sallıyor. "Ayağa kalk."

Justin homurdanıyor ama onun dediğini yapıyor. Acaba Emily ile arkadaş mı, yoksa daha önce salonda ona sadece şaka mı yaptı?

"Ben Justin ve Scarlet Shade olmaya söz veriyorum." Oturuyor ama Bayan Crane sözünü kesiyor.

"Bize daha fazlasını anlat. Bölümün ne? Mirasçı mısın?"

Justin cevap vermeden önce bir nefes alır. "Ben bir miras değilim. Ve hukuk okuyorum."

"Teşekkür . Bay King, sıra sizde."

Max kendini tanıtırken grafik tasarım okuduğunu ve eski bir Scarlet Shade olduğunu mırıldanıyor. İşini bitirdikten sonra tekrar Asher'ın yanına oturuyor.

Bayan Crane, "Bayan Taylor, sıra sizde," dedi.

Oscar'ın yanındaki kızıl saçlı kız ayağa kalkıyor ve gözlükleriyle oynuyor. Sesi yumuşak ve melodiktir.

"Merhaba. Ben Tessa. New York'tan geldim. Burada her şey çok farklı ve ben hâlâ Boston aksanınıza alışmaya çalışıyorum." Oscar boğazını temizliyor ve Tessa nefes alıyor. "Doğru. Her neyse, bir Sage Shade olmaya söz veriyorum. Eski bir üyeyim ve kütüphane bilimi okuyorum."

Tessa sandalyesine döner dönmez Bayan Crane konuşur. "Bayan Porter."

Derin bir nefes alıyorum ve ayağa kalkıyorum. Herkesle göz temasından kaçınmak için karşımdaki şöminenin üzerindeki altın çerçeveli aynaya bakıyorum.

"Ben Nori. Ben Gümüş Gölge olmaya ant içmiş bir mirasçıyım. Ve ben

genetikte uzmanlaşmak."

Tekrar oturduğumda Rowen elimi okşadı.

Lucy konuşurken herkesin dikkatini çeken ve bana Val'i hatırlatan bir yeteneğe sahip. Lucy eski bir Cerulean Shade olduğunu ve ziraat mühendisliği diplomasına odaklandığını söylüyor.

Sonunda Emily ayağa kalkar. Bardağını sanki partinin ev sahibesiymiş ve bir konuşma yapmaya hazırmış gibi tutuyor. "Ben Emily ve eski bir Cerulean Shade'im. Hukuk okuyorum." Sanki övgü dolu bir tezahürat bekliyormuş gibi çenesini kaldırıyor ama kimse sesini çıkarmıyor, masanın aşağısından Justin'e dik dik baktığında Justin bile. Emily oflayıp pufluyor ve sandalyesine geri kayıyor.

"Güzel. Artık yemeğe başlayabiliriz," diyor Bayan Crane.

Oscar ellerini birbirine sürtüyor ve aramızdaki bir tabağın kapağını kaldırıyor. Masadaki diğerleri de aynı şeyi yaparak tavuk, kızarmış sebze, yeşil salata ve daha fazlasıyla dolu tabakları ortaya çıkarıyor. Her şey harika kokuyor ama benim iştahım yok. Yine de yemezsem biri beni sorgulayabilir. Bu yüzden geçici olarak tavuktan bir ısırık alıyorum. Nemli ve dumanlı bir tadı var.

Etrafımda konuşmalar dönüyor ama hiçbirine konsantre olamıyorum. Üst kattaki yatak odasının zeminindeki kara leke tüm dikkatimi alıyor. Tarikat üyelerinin burada oturup sanki orada değilmiş gibi davranmaları beni daha da öfkeliyor.

Lucy beni dürttüğünde neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Aç değil misin?" "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Muhtemelen sinirlerim bozuk."

"Ben de korkuyorum. Dövüş denemesi beni korkutuyor. Justin beni ikiye bölebilir."

Biriyle kavga etme düşüncesi bile vücudumun gerilmesine neden olsa da peçetemle bir kahkahayı yumuşatıyorum. "Doğru. Bazı kendini savunma teknikleri öğrenmem gerekiyor."

"Belki Max bize yardım edebilir." Lucy masanın üzerinden ona bakarken gülümsüyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eski bir Scarlet Shade olduğu için kendini savunma iyidir.

Belki bize bazı ipuçları verebilir."

Sanırım Max'e duruşmaya hazırlanırken bize yardım edip edemeyeceğini sormaktan zarar gelmez.

"Ona sonra sorarsın."

"Birlikte çalışmak birbirimizi tanımak için harika bir yol," diyor Oscar. Yüzünü yanındaki Tessa'ya çeviriyor. "Sen de onlara katılmalısın."

Tessa'nın sesi titreyerek aşağı bakıyor ve tabaktaki havuçlardan birini itiyor. "Oh, hayır. Kimseyi rahatsız etmek istemem."

"Bize katılabilirsin," diyor Lucy. "İksir sınavına hazırlanmana bile yardım edebilirim." Dirseğiyle beni dürtüyor. "Eğer izin verirsen tabii."

Eğildim ve omzunu çarptım. "Teşekkür . Bu konuda alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var."

"Biliyoruz," diye gülüyor Emily.

Kıpırdamamak için peçetemi kucağıma sıkıştırıyorum ama kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan kaçıyor. "Zavallısın, bunu biliyorsun."

Emily'nin çenesi sanki daha önce kimse onunla bu şekilde konuşmaya cesaret edememiş gibi açılır.

"Zorbaların çoğu, hınçlarını tehdit olarak gördükleri kişilerden çıkararak kendilerini daha iyi hissetmeye çalışan zavallılardır."

"Senin tarafından tehdit edilmiyorum." Bir elini sağa sola sallıyor. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum. İlk duruşmadan sağ çıkamayacaksın."

"Hayır. Yapacağım ve yaptığımda benden özür dileyeceksin."

Burnunu havaya kaldırır ve suyundan bir yudum alır. "Hepimizi kurtar ve hemen git. Buraya ait değilsin."

Bize bakan Asher'a bir göz atıyorum. O da aynı fikirde ama ikisinin de beni Tarikat'a katılmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim.

Daha fazlasını söylemek için ağzımı açıyorum ama Rowen benden önce söze giriyor. "Belki de buraya ait olmayan sensin Emily. Tarikat üyeleri birbirlerine bağlıdır. Biz bir aileyiz ve birbirimize göz kulak oluruz. Eğer bir üye arkadaşına saygılı davranamıyorsan, belki de davetini iptal etmelisin."

Emily'nin nefesi kesilir. "Bunu yapamazsın. Ben bir mirasım."

"Umurumda değil," diyor Rowen. "Çeneni kapalı tut, yoksa Bayan Crane ile görevi kötüye kullanman hakkında konuşurum."

Emily'nin yüzü o kadar kızarıyor ki bayılacak mı diye merak ediyorum. Bunun yerine herkesle göz teması kurmaktan kaçınıyor ve hiçbir şey olmamış gibi yemeye devam ediyor.

Rowen'a "Destek için teşekkürler," diye fısıldıyorum.

Öfkelendi. "Her zaman arkamı kolladığımı biliyorsun. Ayrıca, daha iyi olduğunu düşünen zengin sürtüklere katlanamıyorum. Bu eve adım attığından beri Emily'ye haddini bildirmek istiyorum." Rowen'a sırtıyorum ve o da tekrar omzumu dürtüyor. "Sen buraya aitsin. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Ben tavuktan bir ısırık daha alırken etrafımızdaki herkes sohbet etmeye devam ediyor. Tessa bana bakıyor ve ben de onu daha rahat hissettirmek umuduyla gülümsüyorum. O da bu jeste karşılık veriyor ve yemeğinden bir ısırık daha alıyor.

Rowen'in sözleri bozuk bir plak gibi tekrarlanıyor ve içimde daha fazla acının yükselmesine neden oluyor. Eğer birbirleriyle ilgileniyorlarsa, Val neden öldü? Neden ona yardım etmediler? Ve neden ölümünü örtbas ettiler?

Bir saatten fazla bir süre sonra paltomu giyiyorum ve kimse fark etmeden kapıdan aceleyle çıkıyorum. Serin havadan derin bir nefes almak beni rahatlatıyor, ta ki biri konuşana kadar. Döndüğümde Tessa'nın verandanın merdivenlerinden indiğini görüyorum.

Başını öne eğiyor ve gözlüklerini burnunun üstüne doğru itiyor. "Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim. Kampüse geri mi dönüyorsun?"

"Evet."

"Size katılabilir miyim?" Tessa etrafına bakınır ve ellerini birbirine vurur. "Karanlıkta tek başıma yürümekten nefret ediyorum."

"Ben de." Bana katılmasını işaret ediyorum.

Dostane bir sessizlik içinde yürüyoruz. Tek ses, kaldırımın betonundaki ayak seslerimiz. Kampüse yaklaştığımızda Tessa bana döndü.

"Burnumu sokmak istemem ve bu beni ilgilendirmez. Beni görmezden gelmeye hakkınız var ama Emily'nin salonda kız kardeşiniz hakkında konuşmasına kulak misafiri oldum. Üzgün olduğumu söylemek istedim, çünkü ben de bir süre önce kız kardeşimi kaybettim, o yüzden sizi anlıyorum. Bunu ona karşı son derece saygısızca buldum. Emily kız kardeşin hakkında konuşmamalı." Bana baktı ve bir nefes aldı. "Özür dilerim. Kız kardeşim Tara her zaman

çok konuşuyorum. Ama yemin ederim sadece gergin olduğumda. Özür dilerim, şimdi susacağım."

Tessa biz yürürken önümüzdeki kaldırıma bakmaya devam ediyor. Bir kız kardeşini kaybettiği gerçeği kalbimi sızlatıyor. "Teşekkür ederim. Ben de üzgünüm."

Tessa bakışlarını bana doğru kaldırıyor ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. Korint sütunları ve beyaz çan kulesiyle eski kilise ve kırmızı tuğlalı yatakhaneler görünüyor.

"Howl'dayım," diyor Tessa.

"Ben de öyle. Lucy ile oda arkadaşayım."

"Eğlenceli olmalı. İyi birine benziyor. Beni size katılmaya davet etmesi çok hoş ama kendimi kötü hissederim ve yük olmak istemem. Yine saçmalıyorum, özür dilerim."

Kıkırdıyorum. " değil. Lucy haklı, bize katılmalısın."

Tessa koyu yeşil kapıyı benim için açık tutuyor ve gözlüklerini tekrar yukarı itiyor. "Çok nazıksın. Biliyor musun, bir daha düşündüm de, ben varım. Bana haber ver. 406 numaradayım, istediğin zaman uğra. İlk deneme için çalışabileceğimiz bir sürü kitabım var. Seni tanıdıkça daha az saçmalayacağım, söz veriyorum." Tessa bir dizi merdiveni daha hızla çıkarken el sallıyor.

"Yapacağım." Gülümsüyorum ve el sallıyorum.

Ortak odamıza girdiğimde kapıyı kapatıp günlüğü çıkarıyorum, sonra ilk boş sayfayı çevirip tarihi yazıyorum ve ilk yazımı yazmadan önce bir an arkama yaslanıyorum.

Hattaway House Günlüğü

Valerie Porter, Aralık 2022

Bugün kütüphanede Rowen Roberts ile tanıştım. Beni rahatsız eden intikamcı ruh konusunda bana yardımcı oldu. Bana Gölgeleer Tarikatı'nın bir üyesi olduğunu ve bu tarikata katılmam gerektiğini söyledi. Önceki günlük kayıtlarından Tarikat'ı ve bana nasıl yardımcı olabileceğini biliyorum ama katılmalı mıyım emin değilim. Blair yeteneklerimden şüpheleniyor gibi görünüyor ve tehlikeli bir şeye bulaşmış olmasından korkuyorum. Eğer Tarikat'a katılırsam, kendimizi karşı taraflarda bulabiliriz. Başına bir şey gelmemesi için ondan uzak durmaya ikna etmeliyim.

Bölüm 10

O uma gecesi Lucy ortak odamızda durmuş, yanlış bir hareket yaparsa kırılacakmış gibi eski deri günlüğüme sarılıyordu.

"Bu inanılmaz. Ailemin Grimoire'undan daha eski." "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" diye sordum.

"Kapağın iç tarafındaki tarihler." Ne olduğunu anlayamadığım küçük karalamaları işaret ediyor.

Grimoire'lardan ya da Lucy'kullandığı şeylerden emin değilim, ama ailesinin başka yararlı bilgileri varsa, öğrenmeye hazırım.

"Grimoire'unuzda ruhlarla nasıl iletişim kurulacağına dair bir şey var mı?"

Lucy sehpanın üzerine büyük yeşil bir kitap koyar ve sayfalarını çevirir.

"İşte bu. Kiminle temas kurmak istiyorsun?"

"Val."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Emin misin?"

Lucy henüz Tarikat'ın bir parçası değil ama ona güvenebilir miyim? Ona Val'in resmini göstermeli miyim? Elini koluma koyuyor ve derin bir nefes alıp kendimi ona her şeyi anlatmaya hazırlıyorum ama önce Lucy konuşuyor.

"Kızma ama Max bana resimden bahsetti."

Rahatlayarak nefes veriyorum. Lucy, Val ile neden iletişime geçmem gerektiğini anlayacaktır ve Max'in ona söylemesine şaşırmadım. Her zaman birlikteler.

Zaman.

"Senin için endişeleniyor."

"Çok tatlısın ama ben iyiyim."

Lucy alt dudağını ısırır. "Bunu yanlış anlama. Eğer gerçekten istiyorsan onunla iletişim kurmana yardım ederim ama Val'in söyleyecek bir şeyi olsaydı sana gelirdi, değil mi?"

"Belki." Val'i düşünmekten sesim acıdan boğuklaştı.

Lucy başını yana yatırır. "Deneyebiliriz ama bunu başka bir yerde yapmamız gerekecek." Bitkilerle dolu pencere pervazını işaret ediyor. "Bunlar ruhların girmesini engeller."

Neden ben düşünemedim? Alnımı ovuyorum. "Bu yüzden işe yaramadı."

Kıkırdıyor ve birkaç beyaz mum topluyor. "Val'e ait bir şey dışında ihtiyacımız olan tüm malzemeler bende var."

Kot pantolonumun cebindeki demiri okşuyorum. "Sorun değil. Aklımda bir şey var."

Lucy birkaç eşya daha toplarken, günlüğümdeki ruhlarla ilgili sayfayı son bir kez daha inceliyorum.

Son birkaç gündür dergiyi daha fazla okudum ve duruşmaya çalışmak için daha sessiz olduğu için Tessa'nın odasında buluştuk.

Tessa'nın bilmemiz gereken şeylerle ilgili bir kütüphane dolusu kitabı olması çok yararlı. Kütüphane bilimi okumasına şaşmamalı.

"Grimoire'unuz Mimikler hakkında ne diyor?"

Lucy'nin burnu kıvrılır. "Taklitçiler en kötü iblislerden bazılarıdır.

Fındık ağacı onları uzaklaştırmaya yardımcı olabilir." "Nasıl?"

"Fındık ağacı şeytanlara karşı korunmanın oldukça eski bir sembolüdür. Deneme için hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Omuz silkip günlüğü karıştırıyorum ama Lucy bir elini üzerine koyup işaret ediyor.

"Bak, tam orada."

Büyütmek için telefonumu resmin üzerine tutuyorum. Garip bir gölge yarattığın kabaca çizilmiş bir görüntüsü var, ama insansı özelliklere sahip. Saç yerine birkaç sivri boynuzu var ve ağzını sivri dişler dolduruyor. Çizimin altında tek bir çizgi var.

Bir Mimik'in gerçek formu.

Görüntüden kaçmak için günlüğü kapatmaya çalışırken ellerim titriyor.

"İğrençler, biliyorum," diyor Lucy.

Kapının çalınması beni cevap vermekten alıkoyuyor. Lucy aceleyle geliyor ve Tessa ona katılmamızı işaret ediyor.

"iyi olacak yoksa geç kalacağız," diyor Tessa.

Paltolarımızı alıyoruz ve yatakhane merdivenlerinden inerken Tessa'ya katılıyoruz. Sullivan Evi'ne vardığımızda Oscar bize salona kadar eşlik ediyor.

"Emily'nin gelmesini bekliyoruz, sonra başlayacağız. Bir su ya da atıştırılmalık almaktan çekinmeyin." Oscar şişelenmiş suların ve meyveler, peynirler ve çeşitli öğle yemeği etleriyle dolu bir şarküteri tabağının bulunduğu sehpayı işaret ediyor.

Rowen koşarak gelip bana sıkıca sarıldığında, Val'in ölümü hakkında bana nasıl yalan söylediğini düşünerek geriliyorum. Rowen'ı

Yine de bu konuda onunla yüzleşmek için kendimi zor tutuyorum. Neyse ki rahatsızlığımı fark etmedi.

Asher siyah bir kot pantolon, üzerinde tam olarak seçemediğim bir desen olan siyah bir tişört ve koyu yeşil bir askeri ceket giyerek bize doğru ilerliyor. Onu gördüğümde vücuduma yayılan karıncalanmayı önlemek için kollarımı kavuşturuyorum. Bir erkek dikkatimi dağıtamaz. Özellikle de bana kız kardeşim hakkındaki gerçeği söylemeyen biri.

"Ders çalıştın mı?" Rowen soruyor.

Asher'dan kaçınmak için bakışlarımı ona odaklıyorum. "Tabii ki."

Asher, Rowen'in yanında durur ve bir şey söylemek için ağzını açar ama neyse ki bir zil çalar ve sözünü keser. Bayan Crane şöminenin yanında durur ve odanın sessizleşmesini bekler. Emily aceleyle içeri giriyor ve Justin'in yanında duruyor. Hayal kırıklığına uğradım ve keşke zamanında yetişemeseydi.

"İlk denemeye beş dakika içinde başlayacağız. Bu, son dakika motivasyonu için sponsorlarınızla konuşmak için son şansınız" diyor Bayan Crane.

Tessa, Max ve Lucy aceleyle sponsorlarının yanına giderken Rowen beni kendisine doğru çekiyor.

Rowen kulağıma fısıldıyor. "Dikkatli ol. Hızlı düşünmeli ve tepki vermelisin."

"Neden?"

"Üzgünüm. Söylemeye iznim yok. Size söyleyebileceğim tek , eğer size bir şey , elenirsiniz."

Ellerim titriyor ve kalbim hızla çarpıyor. Beni mi alıyor? Ne demek istiyor bu? Tanrım, kendimi neyin içine soktum? Tepki verebilecek miyim

Bu duruşmayı geçecek kadar hızlı mı? Eğer bu gece başarısız olursam, Emily ve Asher istediklerini elde edecekler ve ben bunun olmasına izin veremem. Hızla atan nabzıma rağmen Rowen'a sahte bir gülümseme veriyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Merak etme. Harika olacağını biliyorum."

Ona inanmıyorum ve zil tekrar çalarken başımı sallıyorum.

"Adaylar, bu deneme için çiftler halinde çalışacaksınız." Bayan Crane isimleri saymaya başlar. Her nasılsa Max ve Lucy . Sonunda Bayan Crane benim adımlı söyleyerek Tessa ile çalışacağımı belirtti ve Emily ile eşleştirilmediğim için minnettarım.

Tessa ellerini kot pantolonuna sürterek ileri geri sallanıyor. "Buna hazır mısın?"

Oscar ve Rowen, Sage Shade duruşması için çalışmamı söylediklerinde, safça yazılı bir sınava gireceğimi düşünmüştüm. "Öyle sanıyordum ama artık o kadar da değil."

Tessa usulca kıkırdıyor ve ben bir şekilde rahatlıyorum. "Aynen."

Bayan Crane denemenin kurallarını açıklamayı bitiriyor. "Eğer ölüm işareti alırsanız elenirsiniz. İyi şanslar."

Ölüm işareti mi? Bayan Crane'e kocaman gözlerle ve ağzı bir karış açık bakan Tessa'ya bakıyorum. Tarikat'ın herkesi güvende tutması gerekiyordu. Aptal bir test için bizi tehlikeye atmazlar, diyorum kendi kendime ama nefesim kesiliyor ve başım ağrıyor.

"İlk çift, Bay Mitchell ve Bayan Lowell," diyor Bayan Crane. Emily ve Justin girişte ona katılırlar. Tüm Tarikat üyeleri dışarı çıktığında ve sadece adaylar kaldığında, Bayan Crane cep kapılarını arkasından kapatır.

Hepimiz bir araya toplanmış, bekliyor ve ne olacağını bilmeyi diliyoruz. Çok geçmeden bir çığlık ve büyük bir patlama hepimizin sıçramasına neden oluyor. Birbirimize , korku dolu düşüncelerimizi söyleyemiyoruz. Birkaç dakika sonra Bayan Crane, Justin ve Emily'yi salona geri götürüyor. Justin gömleğinin koluyla yüzünü ovalayıp odanın köşesine çekilirken, Emily bir koltuğa uzanıp başını ellerinin arasına alıyor. İlk kez kendini beğenmiş ve kudretli görünmüyor.

bakılırsa, duruşma hayal ettiğimden de zor olacak.

"Sıradaki çift, Bay King ve Bayan Garcia bu taraftan lütfen. Geri kalanınız olduğu yerde kalsın." Onlar çıktıktan sonra Bayan Crane kapıları kapatır.

Birkaç dakika sonra, evden bir çığlık yükseldiğinde göğsümdeki endişe daha da artıyor. *Lucy! Aman Tanrım. Ne haltlar burada?*

Tessa, Lucy'yi bulmak için odadan kaçmak istediğimi hissetmiş olmalı. Kolumu okşuyor. Dokunuşu sıcak ve rahatlatıcı. "O iyi. Max onunla birlikte."

"Doğru." Sanki dua etmek her şeyi düzeltecekmiş gibi ellerimi birbirine kenetliyorum ama artık hiçbir şey bana yardımcı olamaz.

Max ve Lucy salona girene kadar daha uzun ve yorucu dakikalar geçer, Bayan Crane de onları takip eder.

"Bana bir dakika verin. Son çift için geri geleceğim," diyor Bayan Crane.

Aceleyle uzaklaşıyor ve ben neden henüz sıranın bize gelmediğini umursamıyorum ya da sorgulamıyorum, çünkü tek umursadığım Lucy. Max, Lucy'nin bir koltuğa uzanmasına yardım ederken onu neredeyse kucağında taşıyor. yanına gidip önünde diz çöküyorum.

"İyi misin?"

Gölümsüyor ve başını sallıyor ama tek kelime etmiyor. Bu Lucy'nin yapacağı bir şey değil. "Ne oldu?" Max'e soruyorum.

"Bu konuda konuşamayız." Max elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Ama dikkat et, kendini ikinci kez tahmin etme yoksa başarısız olursun."

Emily bize homurdanıyor. "Siz aptalsınız. ."

Max ayağa fırlar. "Gerçekten mi, şımarık ekselansları? Bahse girerim Nori senden daha iyi yapıyordur."

Emily oflayıp pufluyor ve ileri doğru yürüyor. Hiç düşünmeden giriyorum. Ellerini yumruk yapıyor ve Emily'nin hıncını benden çıkarmasını bekliyorum ama onun yerine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Max yardım etmeye çalışıyor ve ben de onu azarlamak istiyorum ama gereken daha önemli şeyler var.

"Hepimiz gerginiz. Biraz nefes alalım ve düşüncesizce bir şey yapmayalım. Ayrıca Rowen seni zaten uyardı. Onu gerçekten sınamak istiyor musun?" Emily bana ters ters bakıyor ama ben bir elimi Max'in koluna koyarak onu yanımda tutarken geri çekiliyor. "Lütfen otur."

Başını sallar ve tekrar Lucy'nin yanına oturur. "Bir sonraki duruşmaya kadar başardık." Bakışlarını ondan kaçırarak Emily'ye bakar.

Bayan Crane salona döndüğünde sıra bize geldi ve ben titrememi durduramıyorum. Bayan Crane bize loş ışığın olduğu fuayeye kadar eşlik etti.

"Cephanelik, eğitim odası, mutfak ve ofisimin bulunduğu ana kata erişiminiz var. Üzerinize ölüm işareti koymadan önce varlığı yenmelisiniz. Anlaşıldı mı?"

Varlık mı? Ne haltlar burada? Ben daha soramadan Tessa konuştu.

"Evet." Tessa çenesini kaldırıyor ve eskisinden daha kendinden emin görünüyor.

Daha önce rol mü yapıyordu, yoksa şimdi mi yapıyor?

Bayan Crane bakışlarını bana çevirdi. "Bayan. Porter?" "Hangi varlık ve ne kadar zamanımız var?"

"Bunu siz çözeceksiniz ve belirli bir zaman yok. Bu sadece onu ne kadar çabuk yendiğinize bağlı. İyi şanslar." Bayan Crane merdivenlerden çıkarken Tessa ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Cephaneliğe gitmeliyiz," diyor Tessa.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Onu bulmalıyız ve önce hiçbir şeyin bizi bulmamasını ummalıyız. ."

Koridorda aceleyle ilerleyip bir kapı açtığımızda ışıklar daha da kararıyor. Odayı bir masa, dosya dolabı ve kitaplık dolduruyor. Tessa kapıyı kapatıyor ve devam ediyoruz. Daha da aşağıya koşuyoruz ve arkamızdan bir kazıma sesi gelince duruyoruz.

Tessa bir nefesle geri çekildi, "Hayır."

Gördüğü şeye dönüp bakmaya cesaret edemiyorum. Düğmeyi çeviriyorum ama sıkışmış. Tessa kolumu sıkıyor ve omzumu kapıya çarpıyorum. Acı içime işliyor. Neden daha sık ağırlık kaldırmıyordum? Sonra buzbir ses beni durduruyor.

"Nori."

Hayır. İmkânı yok.

Bakamıyorum ama nabzım daha da hızlı atıyor ve kalbim bana ihanet ediyor. Yavaşça arkamıza baktığımda Val'in, altın çerçeveli gözlükleri dışında Tessa'ya tıpatıp benzeyen başka bir kızın yanında durduğunu görüyorum. İkisi de kan içindeydi.

Bölüm 11

H Val neden burada? Bu hiç mantıklı değil. Neden şimdi bana gelsin ki? Göz kırpıyorum ama kaybolmuyorlar ve Max'in uyarı bana geri geliyor. Bu Val değil, . Kanlı Val bana elini uzatıyor. Başımı sallıyorum. Hayır. Başarısız olamam.

Vücut kullanarak omzumla kapıya tekrar çarpıyorum ve kapı biraz hareket ediyor. Bir kez daha işe yaramalı.

Val uzanıp parmağıyla beni işaret etti. "Burada olmamalısın."

Bu Val değil! Val değil! Kendime tekrar tekrar söylüyorum, ama Val'in yasemin parfümü beni sarıyor ve boğuyor, anıları çağırıyor.

Val yorganın altında yanıma sokuldu.

"Bana Guardianı söyle," diye yalvarıyorum.

Battaniyeyi çeneme kadar çekiyor. "Emin misin?" "Ürkütücü ama hoşuma gidiyor."

Val kıkırdar ve yıpranmış bir deri kitabı açar.

Bir zaman bulanıklığı geçiyor ve Val adım atıyor. Öfke ve acı göğsümde zonklıyor. O yürüyüp giderken sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor.

"Bana inanmazsınız."

Boğuk bir çığlık anılarımı paramparça ediyor ve Tessa'nın hıçkırarak ağladığını görüyorum. Odaklanmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Yardım edin bana!" Ona bağıriyorum ve kapiya tekrar vuruyorum. Tessa olduğu yerde donup kalıyor, titriyor. Tessa'yı yüzüme çeviriyorum ve hafifçe sarsıyorum. "Tessa, cephaneliğe girmeliyiz. Bana yardım et."

Gözlerini kırpiştiriyor ve ruhlara bakmak için başını hareket ettiriyor ama ben onu bana bakmaya zorluyorum.

"Tessa." Cevap vermiyor ve ben iç çekiyorum. "Üzgünüm, başka seçeneğim yok." Yanağına bir tokat atıyorum. Sert değil ama Tessa'nın başını sallayıp bana odaklanmasına yetecek kadar.

"Özür dilerim."

"Bu senin hatan," diyor Tessa'ya benzeyen kız. "Asla yeterince iyi olamayacaksın. Vazgeç," diyor Val.

Sözleri sanki beni bir bıçakla kesmiş gibi içime işliyor. O haklı. Neden bunu yapabileceğimi düşündüm ki? Yeterince iyi değilim ve asla Val gibi olamayacağım. Onlar yaklaşmaya devam ederken Tessa kolumu tutuyor. Gözlerimi kırpiştiriyorum ve onları için Tessa'ya konsantre oluyorum. Hayır, bunun beni etkilemesine izin veremem. Cevaplara ihtiyacım var ve onları almak için Tarikat'a girmeliyim. Başarmak zorundayım.

"Onları dinlemeyin. Üç deyince," diyorum.

Tessa gözlüklerini burnunun üstüne itiyor ve duruşunu hazırlıyor. Birlikte kapiya çarpıyoruz. Kapi sonunda açılıyor ve biz karanlık bir odaya tökezlerken kız kardeşlerimiz olan şeyler öfkeyle çığlık atıyor.

Kapiyı arkamızdan kilitliyorum. Bu onları dışarıda tutmayacak ama de kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyor. Tessa aceleyle silahlarla kaplı bir duvara doğru ilerliyor. Bir kutu alıp bana uzatıyor. "Sıra olun!"

Dediğini yapıyorum ve kapının önünde kalın bir tuz çizgisi oluştuyorum.

Ben bunu yaparken, Tessa aralarında bir tüfeğin de bulunduğu birkaç şey daha alıp bana uzatıyor.

Ellerimi kaldırıyorum. ". Yeterince iyi göremiyorum." "Bu bir tuz tabancası."

"Umurumda değil. Onu kullanamam."

"Pekala. Buna ne dersin?" Elime katı beyaz bir kütle tutuşturdu. Üst kısmında, çıkan bir şey var. Parmağımı pürüzsüz metalin üzerinde gezdiriyorum ve Tessa elimi kendi eliyle kapatıyor.

"Yapma. Bu bir tuz bombası. Sadece atmadan önce pimini çek."

"Bildiğim iyi oldu. Başka bir şey var mı?"

Bana demir bir ateş maşası uzatıyor ve tuz tüfeğini omzuna asıyor. "Bu senin için kim?"

"Kız kardeşim, Val."

Tessa yanaklarındaki gözyaşlarını siler. "O benim ikizim, Tara. Bundan nefret ediyorum.

Bunu bize neden yapsınlar ki?"

"Bilmiyorum, ama bu davayı atlatacaksak, onları kız kardeşlerimiz olarak düşünemeyiz."

Tessa başını sallar. "Doğru. Buna bir son vermeliyiz."

Bunu söylediği anda karanlık bir bulanıklık yanımdan hızla geçiyor ve Tessa ondan kaçıyor. O şey bir kez daha kız kardeşine dönüşüyor.

"Tessa. Tessa. Her zaman bir karmaşa olacaksın." O şey alay ediyor ve Tessa'nın tüylerini diken diken eden başka şeyler söylüyor. Tara onu köşeye sıkıştırıyor ve Tessa tüfeğin kulakları sağır eden bir takırtıyla yere düşmesine izin veriyor.

Tessa başını ellerinin arasına alarak, "Lütfen dur," diye haykırıyor.

Bir şeyler yapmalıyım, ama şu anda çürük yumurta kokusu

tüm odayı kuşatması öğürmeme ve gözlerimin sulanmasına neden oluyor. Tara uzanırken Tessa sızlanmaya devam ediyor. Eğer Tara'dan kurtulamazsam duruşmada başarısız olacak. Kazağımın kolunu hızlıca sıyırarak gözlerimi siliyorum ve Tessa'ya isabet etmemesi için dua ederek ileri atılıyorum. Neyse ki, ateş çubuğu Tara'nın içinden geçiyor ve Tessa'ya dokunamadan siyah bir sise dönüşüyor.

Tessa hıçkırarak yere yığılır. Sis onun içinde yeniden şekillenir.

Abla. "Hayır!"

Zihnim dönüyor. Demir ateş demiri onu durdurmalıydı, tıpkı Val'in cebimde sakladığım eski demir haçı gibi. Tabii bu bir ruh değilse. Eğer değilse, o zaman nedir?

"Çekil!" Tessa bağılıyor ve ben de kanlı bir elden uzaklaşıyorum.

Val ağzından sızan pis kokulu siyah bir şeyle bana bakıp alay ediyor.

Val değil. Ne yapacağım ben?

Tessa bir şeyler haykırıp önündeki şeye tuz fırlattığında bir fikir için duvarı tarıyorum, ama o şey yine düzeliyor.

"Hazel!" Tekrarlıyor. "Ne?"

"Ela çubuk. Yakala onu!"

Hazel çubuğu mu? Lucy Hazel'ın ne yaptığını ?

Lucy ile daha önce yaptığım konuşmayı zihnimde gözden geçiriyorum ve sonunda cevabı buluyorum. Tessa haklıydı. Bize ela lazım. Duvarı araştırıyorum ve bana yaklaşan Val'e bakıyorum. Eğer bir ölüm izi bırakırsa, her şey biter ve Tarikat'a giremem.

"Kapıya doğru," diyor Tessa.

Sağıma doğru ilerliyorum, bakışlarımı şeye kilitlemiş, saldırmasını bekliyorum. Bunun yerine beni azarlamaya devam ediyor, beni kelimelerle yıkmaya çalışıyor.

"Sen buraya ait değilsin, zavallı küçük kör Nori. Asla benim kadar iyi olamayacağını biliyorsun. Herkes beni daha çok severdi," diyor Val.

Val bana asla fakir ya da kör demez. Parmaklarım demir maşayı öyle bir sıkıyor ki elim ağrıyor.

Tessa Tara'ya tuz atıyor ve Tara bir çığlık atarak geri çekiliyor. "Sadece birkaç adım daha devam et." Kapıya doğru ilerlerken Tessa bana rehberlik ediyor. "Güzel. Sağ elinin yanında."

Yine de Val çubuğa uzanmama izin vermiyor. Pimi çekip tuz bombasını yüzüne fırlattığımda saldırıyor. Val çığlık atıyor ve bir karanlığın ve tuzun içinde patlıyor. Bir elimle gözlerimi korurken diğer elimle uzanıp pürüzsüz ela çubuğu tutuyorum. Kendini toparladığında, göğsüne saplıyorum.

Geniş gözleri ve dudakları bir 'o' oluşturuyor, bana fotoğrafı hatırlattığı için kalbimi paramparça ediyor. Siyah bir sisin içinde kaybolurken sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor.

"Eğil!" Koşarak geldim ve çubuğu Tara'nın sırtına saplayarak onun da ortadan kaybolmasına neden oldum.

Tessa nefes nefese kalıyor ve ben ona elimi uzatıyorum. Işıklar daha parlak yanana ve kapı açılana kadar hıçkırıklarla titreyerek birbirimize sarılıyoruz. Gözlerimin ışığa alışması için gözlerimi kapatıp kırıştırmak zorunda kalıyorum.

"Tebrikler," diyor Bayan Crane. "İkiniz de bir sonraki duruşmaya geçiyorsunuz."

"Kız kardeşimi nasıl kullanabilirsin?"

Bayan Crane bir elini kaldırdı. "Diğerlerine de söylediğim gibi, bunu gerçekmiş gibi göstermek zorundaydık ama değildi. Bir hologramla karşılaştınız."

"Ne?" Tessa ağlıyor.

Ellerimi yumruk yapıp öyle sıkıyorum ki tırnaklarım avuçlarıma batıyor. "Bize en başından söyleyebilirdin."

"Ne yazık ki yapamadım. Kurallara Lonca karar veriyor ve denemenin gerçek gibi görünmesine karar verdiler, böylece gerçek bir saldırıda vereceğiniz tepkiyi vereceksiniz." Gitmemiz için eliyle işaret etti ama biz ona bakakalmıştık. "Gerçekten çok üzgünüm. Travma geçirmiş olmalısınız. Keşke sizi uyarambilseydim ama Lonca benim yerime geçebilecek güce sahip. Herhangi birinizi uyarmış olsaydım, burada kalıp size yardım edemezdim."

Bayan Crane tavanın köşesini işaret ediyor ve Tessa'nın nefesi kesiliyor.

"Gizli bir kamera," diye fısıldıyor Tessa.

Bayan Crane başını sallıyor. "Lonca bu özel davayı izlemek istedi."

Dişlerim birbirine çarpıyor ve Bayan Crane'in yanından hızla geçmeden önce kamerayı kapatıyorum. Tarikat, Val'in günlüğünde bahsettiğinden daha da berbat durumda. Cevaplara ihtiyacım olmasaydı, Tarikat'ın canı cehenneme der ve giderdim ama yapamam.

Fuayeye döndüğümüzde Tessa'ya daha da yaklaşıyorum.

"Teşekkür ." "Hayır, ben teşekkür . Tamamen kaçtım. Asla , eğer senin için değildi."

"Ödeştik. Onların Mimik iblisler olduğunu nasıl anladın? Ne ele verdi?"

"Tek düşünebildiğim tuz ve demirin işe yaramış olması gerektiği. Ve

yapmadığında-"

"Ela çubuğu düşünmüşsün."

"Hayır. Duvarda gördüm ve işe yarayacağını anladım." "Bunu öğrenmiştin."

"Aslında, hayır. Bu yüzden buradayım. Ben bir Claircognizant'ım ve bazen bazı şeyleri bilirim."

Bu kelimeyi daha önce görmüştüm ama şu ana kadar anlamını bilmiyordum, bu yüzden başımı salladım ve elini sıktım. Tessa bizi kurtardı ve önemli olan da bu.

Salona giriyoruz ve Bayan Crane eşikten geçip dikkat çekmek için ellerini çırparken Lucy bana sıkıca sarılıyor.

"Tebrikler, hepiniz bu geceki sınavı geçtiniz. Gelecek hafta Gümüş Gölge denemesine katılacaksınız. Sponsorunuz ayrıntılar sizinle temasa geçecek." Emily ve Justin sanki bu evden çıkmak için sabırsızlanıyorlarmış gibi yanımızdan geçip fuayeye doğru koşarken o da koridorda yürüyor ve ben de aynı fikirdeyim.

"Hadi gidelim. Buradan çıkmam lazım," diyorum.

"Aynen öyle," diyor Max. "O'Malley's'e ne dersin?" Tessa'ya bir bakış atıyorum. "Bize katılmak ister misin?" Sırıttıyor. "Kesinlikle."

Lucy ve Max'i verandaya kadar takip ediyorum ve Tessa kapıyı kapatırken onu bekliyorum. Merdivenlerden inmeden önce bir ışık patlaması oluyor ve Asher geçen gece yaptığı gibi önümde beliriyor. O kadar irkiliyorum ki sendeleyerek geri çekiliyorum ve Tessa'ya çarpıyorum.

"Büyük bir hata yapıyorsun," diyor Asher.

"Hayır, yapmıyorum."

"Val bunu senin için istemedi."

Onunla tartışmak istiyorum ama Bayan Crane evden çıkıyor ve bir elini Asher'in omzuna koyuyor.

"Bayan Porter'ın geçmesine izin verin, Bay Armstrong. Bu onun seçimi. Sizin değil. Diğer denemeleri ve kabul törenini tamamlamak için geri dönmeyi seçerse, onu caydırmayacaksınız."

Asher'in ağzı tartışmak ister gibi açılıyor ama onun yerine yana kayıyor ve merdivenlerden inip gecenin içine çıkmamıza izin veriyor.

Hattaway House Günlüğü

Mimus Daemonium (diğer adıyla Mimic Şeytan)

Mirabel Swift tarafından tercüme edilen kayıt, 1889 Orijinal transkript 11. yüzyıla veya daha öncesine ait olabilir.

Mimik iblisler şeytani hiyerarşi içinde korkunç bir türdür. Küçük kardeşlerinin aksine, Mimikler insan formunu mükemmel bir şekilde taklit etme yeteneğine sahiptir. İnsan toplumuna sızar, nifak tohumları eker ve gerçek şeytani efendileri için bilgi toplarlar. Bir Mimik'i tanımak ve ortadan kaldırmak insanlığın güvenliği için çok önemlidir.

Bildiğimiz kadarıyla, Mimik iblisler gölge gibi görünürler.

şeytani alemlerinde yaratık. Dünyamıza girdiklerinde, karşılaştıkları herhangi bir insanın fiziksel görünümüne bürünebilirler. Bu mükemmel taklitçilik ses, tavır ve hatta anılara kadar uzanır. İnsanların yaşamlarına sorunsuzca entegre olabilir, güvenilir arkadaşlar, meslektaşlar ve hatta sevgililer haline gelebilir, tüm bunlar olurken de hain hedefleri doğrultusunda çalışabilirler.

Taklitçiler kılık değiştirme ustası olsalar da, ince işaretler gerçek doğalarına ihanet edebilir. İşte bazı kırmızı bayraklar ve bir test etmenin yolları:

Değişen Anılar: Bir Mimik'in uydurma anılarında, özellikle belirli bir noktadan önceki geçmişleriyle ilgili tutarsızlıklar olabilir. ***Dini Sembollere***

Karşı Açıklanamayan İsteksizlik: Her ne kadar bir

Kusursuz test, Mimikler dini sembollere veya ritüellere karşı ince bir rahatsızlık veya isteksizlik sergileyebilir.

Truth Serum: *Bir kişinin sağlık durumunu belirlemenin en güçlü ve doğru yolu*

Mimik iblis. Bununla birlikte, serumu gizli bir şekilde uygulamakta zorlanabilirsiniz. Devam etmeden önce deneyimli bir cadıdan rehberlik isteyin.

Kişilikte Ani Değişimler: *Mimikler kişiliklerini korumakta zorlanabilir Uzun süreler boyunca kılık değiştirmeleri, ruh hallerinde veya davranışlarında ani ve açıklanamaz değişimlere yol açar.*

Mimik iblisin kökünü kazımak: *Bir Mimik ile doğrudan yüzleşmek kumar oynarlar. Genellikle zekidirler ve şiddete ya da manipülasyona başvurabilirler. İşte zayıflıkları hakkında bildiklerimiz:*

Kutsal Ateş: *Kutsal ritüellerle kutsanmış veya malzemelerden üretilmiş silahlar bir Mimik'e zarar verebilir.*

Şeytani Sürgün Ritüelleri: *Karmaşık, kadim ritüeller bir Mimik'i şeytani aleme geri dönmeye zorlayabilir. Ancak bu tehlikelidir ve eğitilmiş bir şeytan çıkarıcı ya da cadı gerektirir.*

Gerçek Büyüsü: *Gerçekleri ortaya çıkarmak için tasarlanmış güçlü büyüler*

kimlikler bir Mimik'in şeytani formunu ortaya çıkarabilir.

Hazel: *Bu kadim ağaç Mimik iblisleri kovabilir ve onlara zarar verebilir.*

Kalbe gümüş: *Bu, bir Mimik'i hızlıca ortadan kaldırmanın en etkili yoludur. Kurtadamlar gibi diğer doğaüstü varlıklar gibi, bir Mimik de kalbine saf gümüşle vurulduğunda hayatta kalamaz.*

Bir Uyarı: *Yalnızca eğitilmiş profesyoneller bir Mimik'i tespit etmeye veya ortadan kaldırmaya çalışmalıdır. Bir Mimik'in varlığından şüpheleniyorsanız, gözlemlerinizi belgeleyin ve Güç Loncası'ndan yardım isteyin.*

Unutmayın, bilgi karanlığa karşı kalkanımızdır. Mimic'in aldatıcı doğasını anlayarak, kendimizi ve dünyamızı onların sinsî etkisinden koruyabiliriz.

Bölüm 12

O O'Malley'e giderken durdum ve diğerlerine beklēmelerini söyledim. Max ve Lucy bana dönerken, Tessa da Gömleğiyle gözlükleri.

"Amcamın bize içki servisi yapmasına imkan yok."

"Sorun değil." Max sırtıyor. "Şehir merkezinde Portus adında bir yer var. Oraya gidebiliriz."

Lucy başını sallar. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. O bu işlerde yeni. Onun için çok bunaltıcı olabilir."

"O kadar da yeni değil. Val öldüğünden beri ruhları görüyorum." Lucy bana şüpheli bir bakış attı ve ben de ona ters ters baktım.

"Nori için iyi olacak," diyor Tessa. "Doğaüstü varlıklar hakkında daha fazla şey anlamaya ihtiyacı var."

Sanki burada değilmişim gibi benimle konuşmaları sinir bozucu. Çenemi sıkıyorum ve bakışlarımı Tessa'ya dikiyorum.

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Hayaletler dışında, daha önce hiç doğaüstü varlıklarla karşılaştınız mı? Kusura bakmayın, doğaüstü varlıkların dünyamızın bir parçası olduğunu bildiğiniz için bizim gibi büyümediğinizi düşündüm. Yanılıyor muyum?" Tessa ellerini ceketinin kollarının içine sokuyor.

Ona göz kırpyorum, bir dakika cevap veremiyorum. "Hayır. Ben sadece bir

Şimdiye kadar vampir."

Max sırtıyor ve kolunu benimkiyle birleştiriyor. "O zaman sana neler kaçırdığını göstermenin tam zamanı."

"İyi. Ama hadi T'ye binelim. Hava buz gibi," diyor Lucy.

"Neden böyle adlandırıldığını hiç merak ettiniz mi?" Tessa soruyor. Hepimiz ona bakıyoruz, cevap veremiyoruz. Gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor. "Ne? New York'ta biz ona tren ya da metro diyoruz. Peki burada neden T deniyor?"

Max omuz silkiyor. "Bu bir Beantown olayı."

Bizi şehir merkezine götüren en yakın kırmızı hat T durağına aceleyle gidiyoruz ve Max bizi düz tuğla bir binaya götürüyor. Terk edilmiş gibi görünüyor, ancak yapının içinde ezici bir memnuniyet duygusu içimde merak uyandırıyor.

Max etrafa bir göz attıktan sonra karanlık bir sokakta onu takip etmemizi işaret ediyor. Durduğumda Tessa elimi tutuyor, önümdeki eski arnavut kaldırımlarının engebeli olup olmadığından emin değil. Normalde ona omuz silkip ama bastonumu unuttuğum için endişe boğazımı sarıyor. Siyah bir kapıya ulaşana kadar nefes alamıyorum. Max kapıyı çalıyor ve bir panel yana kayıyor.

"Şifre," diyor sert bir ses.

"Salus," diyor Max.

Kapı açılıyor ve şehrin acı soğuk sonbahar rüzgârından uzaklaşmak için aceleyle içeri giriyoruz, ancak eşiği geçtiğimde yanardöner bir ısıltı etrafımı sarıyor ve yoğun bir enerji tenime çarpıyor. Tessa beni takip etmem için işaret ediyor.

"Bu bir bariyer büyü müydü?" Ben soruyorum.

Tessa'nın kaşları birbirine çatılır. "Ne demek istediğinden emin değilim." "Kapıda içinden geçtiğimiz parıldayan şey."

"Peçeyi görebiliyor musun?" Sesinde parça huşu var.

Lucy durup hayretle bana bakıyor ve Max'in gülümsemesi genişliyor. "Çok kötü," diye fısıldıyor.

Mekânın içine doğru ilerledikçe memnuniyet duygusu artıyor.

Her bir duvar boyunca asılı fenerlerin tüm mekâna uhrevi bir parlaklık yaydığı ve havanın beynimin çözemediği dillerdeki konuşmalarla uğulدادığı mekânı topraksı tatlı bir koku dolduruyor. Yakınıımızdaki köşede duran eski bir dede saatinin çanları odada yankılanıyor. Her an devrilebilecekmiş gibi duruyor. Bir duvar boyunca bar duruyor ve yemin ederim ki gerçek dev bir budaklı ağacın gövdesi.

Barın önünden geçerken barmeni inceliyorum. Şişman, tezgâha zar zor ulaşan, kıvrırcık beyaz saçlı ve büyük yuvarlak gözlüklü biri. Kırmızı pelerinli, uzun boylu bir kadına köpüklü mavi bir içki uzatıyor. Bu alkol mü ki? Belki de buraya gelmek o kadar da iyi bir fikir değildi.

Diğerlerini köşedeki masaya kadar takip ettiğimde, birçok müşterinin konuşmalarına ara verip tilki inindeki bir tavşan gibi bana bakması sinir bozucu. Bazıları diğerlerinden daha fazla göze çarpıyor. Son derece uzun ve güzeller, uzun saçları var. Kesinlikle Fae. Onlara hem hayranlık duyuyorum hem de çekiniyorum.

Bakışlarım bir masanın üzerine tünemiş küçük bir periye takılınca adımlarımın ortasında duruyorum. Kıkırdadığında minik kanatları bir sinek kuşu gibi vızıldıyor.

Tessa dirseğimden . "En iyisi bakmamak. Bazıları bundan hoşlanmaz."

Tessa'yı peri masasının yanından takip ettiğimde, uçarak önümde duruyor.

O diyor ki bir şey, ama I yapamam yapmak dışarı ne Kesinlikle. Onu yatıştırmak için gülümsüyorum ve başımı eğerek etrafından dolaşıp arkadaşlarımın peşinden koşuyorum, bir içkiye her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Ellerimi bükerek Birlikte, I Kaydırak içine a sandalye sonraki için Tessa. Neyse ki herkes beni görmezden gelip sohbetlerine devam ediyor. Bir garson bize doğru süzülüyor. Neredeyse ruhani görünüyor, soluk ışıklı cilt ve ışıltılı menekşe Saç. O çalışmalar Ben için sonra gülümsüyor ve bana ışıltılı bir gülümseme veriyor. Tam anlamıyla. Onun Dişler bembeyaz parlıyor.

"Ben Lyra, bu akşamki garsonunuz. Size ne ikram edebilirim?" diye soruyor ismiyle uyumlu müzikal bir sesle.

"Bir kurt viskisi lütfen," diyor Max.

"Faerie's brew," diyor Tessa.

Etrafıma bakındığımda masada bir menü olmadığını fark ediyorum. Nasıl sipariş vereceğim ve Lyra neden bize kart vermiyor? Lucy endişemi hissetmiş olmalı.

"Üç peri demliği olsun," diyor aceleyle bara giden Lyra'ya. "Merak etme, sinirlerine iyi gelir ve çay gibidir."

Tessa, "Ama bu size en güzel rüyaları yaşıyor," diyor.

"Kulağa hoş geliyor," dedim. Gerçekten de öyle. Daha fazla uykuya ihtiyacım var ve Val'in kâbuslarının olmadığı bir gece kulağa harika geliyor. Sahte Val'in dehşete düşmüş yüzü, en az gerçek ölü Val'in fotoğrafı kadar aklımdan çıkmıyor.

Masaya yaklaşıp fısıldıyorum. "Burası neresi?"

"Beantown'daki en iyi doğaüstü bara hoş geldiniz." Max kollarını iki yana açıyor. Diğer birkaç müşteri kadehlerini kaldırarak Max'in bu açıklamasını alkışlıyor.

Anlamaya çalışarak gözlerimi ovuşturuyorum. "Doğaüstü canlılar için gizli bir bar mı?"

"Evet, burada cadılar, fae'ler, periler, zmory'ler, elfler, akrabuamelu'lar, kurtadamlar ve daha fazlasını bulabilirsiniz." Max etrafımızdaki diğer müşterileri işaret ediyor.

"Vampirler bile mi?" Fısıldıyorum.

"Bazen. Kurallara uymak zorundalar." Etrafına bir göz atıyor. "Ama uymazlarsa ..." Max boynunun üzerinde bir kesme hareketi yapıyor.

Yaltaklanıyorum ama anlıyorum. "Bu Tarikat'ın işinin bir parçası, değil mi?"

Onları kontrol etmek."

"Kısmen." Lucy öyle diyor. "Çoğu sorun yaratmıyor."

Doğaüstü varlıkları avlayanlarla ilgili bir günlük yazısını hatırlamak kafamda daha fazla soru oluşmasına neden oluyor. "Peki ya Avcılar?" diye soruyorum.

Yan masadaki bazı müşteriler dikkatlerini bana çeviriyor ve ben onların bakışlarından kaçıyorum.

"O kelimeyi burada kullanma." Tessa sanki benimle birlikte olmaktan utanıyormuş gibi masaya bakıyor.

"Özür dilerim. Öğrenmeye çalışıyorum. Hepiniz beni bilgilendirebilir misiniz?"

"Doğaüstü varlıklar arasındaki savaş ve kim olduğunu biliyorsun, onlarca yıldır devam ediyor," diye fısıldıyor Max. Acı kafatasıma vuruyor ve dinlemeye devam ederken tek yapmak istediğim gözlerimi kapatmak.

"Uzun zaman önce, bir grup Gölge Tarikatı'nı kurdu.

denge." Boğazını temizliyor. "Ve onlara canavarlar diyelim. Doğaüstü canlıları hedef alıp öldürüyorlar, masum ve barışçıl olanları bile."

"Vampirlerden kurtulmayı anlıyorum ama küçük periler, periler ve cüceler. Onlar yanlış bir şey yapmadılar," diyor Tessa.

Val'in günlük kayıtlarını teyit ettikçe midemdeki düğüm büyüyor. "Bu korkunç bir şey. Tarikat dengeyi nasıl sağlıyor?"

Lucy bana "Tarikat aradaki perdenin sabit kalmasını sağlar, böylece herkes güvende olur" diyor.

"Ve eğer bir doğaüstü çizgiyi aşarsa, Düzen onların icabına bakar," diye ekliyor Max. "İşte bu yüzden canavarlar bu işe karışmamalı ve doğaüstü canlıları rahat bırakmalı."

Aile günlüğümden perdeyle ilgili bir başka yazı kafamda tekrarlanıyor. "Ve böylece doğaüstü varlıklar bir anlamda her zaman yanımızda var oldular."

Max başını sallar. "Yine de çoğu insan onları göremez."

Bara şöyle bir göz attığımda, burada neden memnuniyet hissettiğimi anlıyorum. Bu bar, efsane ile gerçeklik arasındaki çizgilerin bulanıklaştığı bir kavşak. Dışlanmışlar, yanlış anlaşılmışlar ve sıra dışı olanlar için bir sığınak. En önemlisi, bu meyhane ve sakinleri dünyamızın gölgelerinde saklanan büyü'nün küçük bir tadı. Aile günlüğümü ve Gölge Tarikatı'nı bulana kadar var olduğunu hiç bilmediğim bir sihir. Bir bakıma, başkalarının baktığı ve hakkında fısıldadığı bir ucube olmak yerine nihayet kendimi bir yere ait hissediyorum.

"Reşit olmamamız umurlarında değil mi?" Ben soruyorum.

"Hayır." Max sırtıyor. "Burada yaş önemli değil."

"Max yüzden önerdi." Lucy öyle diyor. Yüz ifadesi kararır.

"Peki, siz ikiniz duruşma sırasında ne gördünüz?" "İkizimi." Tessa bir bardak suyunu yudumluyor.

"Tanrım," diyor Lucy.

"Nori beni kurtardı."

"Ve sen beni kurtardın," diyorum.

Tessa omuz silkiyor ve gözlüklerini burnuna doğru itiyor.

"Korkunçtu. Ninemi gördüm. Ama Max beni bir arada , yani anlıyorum." Max kolunu doladığında Lucy ona doğru eğiliyor. "Ölmüş sevdiklerimizin simülasyonlarının bize zarar vermeye çalışması oldukça acımasızcaydı. Justin ve Emily'nin neredeyse başarısız olduğunu duydum."

"Sence bir sonrakinde bize ne yaptıracaklar?" Tessa soruyor.

"Gümüş Gölge olmaya söz veriyorsun, değil mi?" Max bana sordu. "Bir fikrin var mı?"

Başımı sallıyorum. "Gümüş Gölgeler'in sahada ne yaptığını anladığımdan emin değilim."

Lucy, "Gümüş Gölgeler için farklı yetenekler olduğunu düşünürsek, bir şeyin ya da birinin yerini tespit etmemizi, hatta belki de ruhlarla iletişime geçmemizi isteyebilirler," diyor.

"Kahretsin." çok kendime mırıldanıyorum.

Rowen ruhları benden uzak tutacak bir şey bulup bulmadığını bana söylemedi. Ya bir ruhla uğraşmak zorunda kalırsam ve o bana tekrar dokunursa? Ya da bu sefer kaçamazsam?

"Sorun nedir?" Lucy sorar.

"Ruhların bana dokunmasını nasıl engelleyeceğimi bilen var mı?" Çeneleri hep birlikte düşer. "Ah, yani hayır. Mükemmel."

Tessa gözlerini kırıştırıyor, sanki konsantre olup söylediklerimden sıyrılmak ister gibi. "Oscar'a sorabilirsin. O bir Sage Shade."

"Yapacağım. Teşekkürler."

Tessa bana gülümsüyor, sonra ifadesi ciddileşiyor. "Bu arada dikkatli ol. Yanında tuz ve demir var mı?"

Ceketimin ceplerini yokluyorum.

"Her zaman." "Güzel," diyor

Tessa.

"Keşke ruhları görebilseydim," diyor

Max. "Göremez misin?" Ben

soruyorum.

"Burada hiçbirimiz yapamayız. Diğer yaşlı Tarikat üyeleri bu yeteneğe sahip olabilir ama çoğunlukla siz eşsizsiniz," diyor Lucy.

İlk defa, eşsiz olarak adlandırılmaktan memnunum. Cevaplamama yardımcı olabilecekleri daha pek çok sorum var.

Hangisine soracağıma karar vermeye çalışırken, kafamda günlüğün sayfalarını çeviriyorum, Guardian Val'in biz çocukken bana defalarca anlattığı bir hikaye içimi kemiriyor. Günlüğün içinde hikayeyi tam olarak bulamadım. Tek bilgi Gardiyan'ın cehennem kapısının anahtarını güvende tutma sorumluluğuyla ilgili gibi görünüyor. Hepsinin mirasçı olduğunu düşünürsek, belki de Gardiyan'ı biliyorlardır.

"Oscar da Muhafız hakkında bilgi sahibi olabilir mi?" Ben soruyorum.

Tessa'nın gözleri genişler. "Evet, kesinlikle. Muhafız, Güç Loncası'yla yakın işbirliği içinde çalışır."

"Kim?" Umarım aptalca bir soru değildir ama Val'in rastgele mesajlarını deşifre etmeye odaklandığım için henüz aile günlüğümdeki her şeyi okumadım.

Lucy bana "Lonca, Tarikat'ı ve doğaüstü topluluğu yöneten doğaüstü varlıklardan oluşan bir komitedir" dedi.

"Anahtarı güvende tutmanın yanı sıra, Gardiyan ne yapar?"

Max omuz silkiyor. "Gardiyan tüm Gölgeleler'in tek bir kişide toplanmış hali gibidir. Gardiyan'ın çeşitli yetenekleri vardır ve Düzen'in dengeyi korumasına yardımcı olur."

Nefesimi bırakıyorum ve önümdeki su bardağını kavıyorum. Zihnimde dönüp duran o kadar çok soru var ki, günlüğü daha yakından okumayı çok istiyorum. En iyisi küçükten başlayayım.

"Gardiyan kim?"

Birbirlerine bakıyorlar ama Tessa bana küçük, yumuşak bir sesle cevap veriyor. "Muhafızları güvende tutmak için her zaman kimliklerini korurlar, bu yüzden kimse bilmez. Gardiyan'ın aylar önce ortadan kaybolduğu söyleniyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Max omuz silkiyor. "Lonca ve Tarikat Muhafız'dan haber alamadı. Çoğu öldüğünü varsayıyor."

Lucy başını sallar ve iç çeker.

Tessa, "Ama öyle olsaydı, yeni bir Gardiyan olurdu," diye savunuyor.

"Doğru. Ama dediğin gibi, Gardiyan'ın kimliği bir sır. Yani, yeni bir tane olabilir ve biz bunu henüz bilmiyoruz," diyor Max.

Üzerimize garip bir sessizlik çöküyor ve hepimiz suyumuzdan yudumlar alıyoruz. Sonunda konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Peki, diğer denemeler ne olacak? Ne yapmamız gerekecek?"

"Cerulean Shade denemesi için, yaralar veya baş ağrıları için basit bir iksir yapmamızı isteyebilirler," diyor Lucy.

"Deneme için ne zaman çalışmalıyız?" Ben soruyorum.

Lucy saçlarını kulaklarının arkasına iter. "İstediğin zaman başlayabiliriz. Sana iksirler hakkında öğretebileceğim çok şey var."

"Ve Lucy hepinizin dövüş denemesi için bazı tavsiyelerle ilgilendiğinizi söyledi." Max her birimize tek tek baktı. "Sullivan House'daki eğitim odasında çalışmaya ne dersiniz?"

"Kulağa hoş geliyor," diyorum. Dövüşçü duruşması en çok ve geçeceğimden şüphe duyduğum duruşma. Alabildiğim kadar yardıma ihtiyacım olacak ve eğer Max bunu yapabilirse, o zaman ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

"Mükemmel. İksirler için arboretumda buluşmaya ne dersiniz?" Lyra içeceklerimizi önümüze koyarken Lucy arkasına yaslanıyor. "Burada hiç yiyecek var mı?"

Lyra, "Hepinizin hoşuna gidecek pek bir şey yok ama patates kızartmamız var," diyor.

Lyra süzülerek uzaklaşırken Max, "İki tane lütfen," diyor. "Porsiyon boyutlarını gördüm. Çok büyükler. Hepimiz paylaşabiliriz."

Küçük kupayı kaldırıyorum ve pırıl pırıl altın rengi sıvıyı yudumluyorum. Beni ısıtıyor ve rahatlatıyor. Midemdeki düğüm çözülüyor ve dağılıyor. "Buraya sık gelir misin?"

"Vincent Amcam burada çok takılıyor, ben de onu görmeye geliyorum."

"Bu ne içkisi?" Ben soruyorum.

"Sadece burada bulabileceğiniz özel bir viski. Denemek ister misiniz?"

Max sorar. "Max." Lucy başını sallar.

"Ne? Ona zarar vermez." Bardağı bana doğru kaydırır.

Bir yudum alıyorum ve ilk başta boğazımı yakıyor, ama sonra

Ağzımda tatlı vanilya aroması. Tüm vücudum daha da rahatlıyor ve dudaklarım aylardır ilk kez gerçek bir gülümseme oluşturuyor.

Lyra patates kızartmasıyla dolu iki tabakla dönüyor ve Lucy'nin yemek istemesine minnettar oluyorum. O aceleyle uzaklaşmadan önce Max'inki gibi bir içki sipariş ediyorum. Kesinlikle peri içkisinden daha fazlasına ihtiyacım var.

Tavernadaki diğer herkesi görmezden gelerek yemeğe dalıyoruz. Kız kardeşimin sahte bir versiyonuyla savaşmanın beni bu kadar acıltırması çok garip.

"Bu hafta sonuna kadar çok yoğunum. Bir ara akşam yemeğinde buluşabilir miyiz?" Max sohbetimize devam ediyor ve ağzına bir çatal dolusu patates kızartması tikiştiriyor.

Yemeklerimizi bitirirken ne zaman buluşabileceğimizi tartışıyoruz. Her birimizin programı sıkışık, bu yüzden iksir denemesine hazırlanmak için birkaç gün çalışmamız gerekecek.

Bölüm 13

"A Bu konuda emin misiniz? Ona ulaşamama ihtimalimiz var." Lucy soruyor.

Tessa, Lucy ve ben arboretumun ücra bir köşesinde, etrafı ağaçlarla çevrili, aramızda daire şeklinde beyaz mumlar yanan bir yerde oturuyoruz. Parlak ayın bir şeridi iskelet dalların arasından kayarak aramızdaki ölü yaprakların üzerine garip gölgeler düşürüyor. Nemli toprak ve çürüme kokan rahatsız edici bir esinti ensemi okşuyor ve omurgamdan aşağı ürpertiler gönderiyor.

Lucy sırt çantasını karıştırırken Tessa montunun fermuarıyla uğraşıyor. Lucy ikimizden daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu söyleyerek Tessa'yı işe aldı. Tessa'nın gözlükleriyle oynamasına alışkınım ama bu gece normalden daha fazla oynuyor, paltosunun kollarını birbirine doluyor.

"Denemek zorundayım."

Lucy mumları saat yönünde yakıyor ve ben ona Val'in resmiyle birlikte demir haçı verirken elimi uzatıyor.

Onları mum çemberinin ortasına yerleştiriyor ve hepimiz el ele tutuşuyoruz.

"Çemberimize katıldığınız için teşekkürler ruhlar. Valerie Porter'ı ortaya çıkarmanız için sizi çağırıyoruz," diyor Lucy.

"Lütfen Val," diye fısıldıyorum.

Rüzgâr kıpırdar, mumlar titrer ve cırcır böceklerinin şarkısı havayı doldurur. Lucy kelimeleri iki kez daha tekrarlar ama bir an hiçbir şey olmaz, sonra Lucy sarsılır ve nefes nefese kalır. Tessa inliyor. "Lucy?"

"Çemberi bozmayın." Lucy'nin sesi gergin görünüyordu.

İki elini de sıkıca kavıyorum. "Ne oldu?"

"Bir şey içeri girmeye çalışıyor," diye fısıldıyor Lucy, sesi boğucu sessizlikte düzensiz bir iplik gibi. "Gittikçe..." Sesi titriyor ve nefesi kesiliyor.

Derin bir hırıltı etrafımızda kaynıyor, havada titreşiyor. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor, boğazımı tırmalayan ilkel bir dehşete yol açan gırtlaktan gelen bir açlık. Bakışlarım sık yeşilliklerin ve ağaçların arasında gezinerek kaynağı arıyor ama zayıf görüşüm ve karanlık çabalarımınla alay ediyor. Burada büyük bir hayvan olmamalıydı, ama ya karanlıkta saklanan bir şey varsa?

Tessa'dan boğuk bir çığlık koptu. Ellerini kurtarmaya çalışıyor ama Lucy ve ben çaresizce birbirimize tutunuyoruz, korku bir anlığına bizi birbirimize bağlıyor.

"Ya bir cehennem köpeğiye?" Tessa fısıldıyor, sesi dehşetten çatlıyor.

"yok," diye hırılıyor Lucy, sesi ancak tıslamaya dönüşüyor. Onda daha önce hiç görmediğim vahşi bir yan var, benimkini yansıtan çığ bir korku. Elimi sıkıca tutmasına rağmen bırakamıyorum. Görünmeyen bir tehlike denizinde taşlaşmış bir ada gibiyiz.

Tam o sırada, mum ışığının kenarındaki bir titreşim gözüme çarpıyor. İnanılmaz büyüklükte bir gölge hızla ortaya çıkar. Geri çekiliyor ve

ileri, titreyen alevlerin ulaşamayacağı bir yere, sarsıntılı ve doğal olmayan hareketlerle ilerliyor. Hırıltı şiddetleniyor ve hava kalınlaşırken alçak, kemiklerimi ürperten bir titreme dişlerimi takırdatıyor. Çürümenin kokusuyla ağırlaşıyor ve başka bir şey, ilkel ve tamamen dehşet verici bir şey. Karanlık, aç varlığın etrafında nabız gibi atıyor.

"Lucy, bir şeyler yap!" Tessa çığlık atıyor.

Lucy İngilizce ya da başka bir dil olduğunu bilmediğim kelimeler mırıldanıyor. Sesi bağırana kadar yükseliyor ve bir rüzgâr mumu söndürüyor, bizi karanlıkta bırakıyor ve ben ağrıyan bir kalple daha da perişan oluyorum.

"Özür dilerim." Ellerimizi bırakıyor ve omuzları öne doğru düşüyor. "İyi misin?" Yaklaşıp kolumu ona doladım. Lucy'nin Gözyaşlarını silerken kaburgaları hızla genişler.

"Neredeyse geçiyordu," diye fısıldıyor. "Hiç bu kadar kötü bir şey hissetmemiştim."

"Neydi o?" Tessa paltosunun koluyla silerek soruyor.

Lucy omuz silkiyor. "Emin değilim." Bana bakıyor. "Ve tekrar denememiz gerektiğini sanmıyorum. Val seninle konuşmak isterse, konuşacaktır."

"Haklısın. Anladım." Ben anlamasam bile. Tam olarak değil. Val'in benimle konuşmasına ihtiyacım var. Ona ne olduğunu anlatması için.

§

SONRAKİ BİRKAÇ GÜN BOYUNCA, atalarım ile ilgili tüm bilgi ve birikimi içime çekerek günlükteki daha fazla girişi okudum. Val'in onu daha çok özlememe neden oluyor, ancak bazıları o kadar ayrıntılı ki bu kadar çok şeyi yazdığı için ona minnettarım. Diğerleri ise belirsiz.

Aklımda sonsuz soruların uçuşmasına neden oluyorlar.

Ruhları görmezden gelerseniz, sizi rahat bırakacaklarını keşfettim. Ama onları kabul ederseniz, gece gündüz sizi rahatsız edeceklerdir. Neyse ki Sullivan House'a taşındıktan sonra, koğuşlar çoğu ruhu dışarıda tutmaya yardımcı oldu ve oradayken huzur buluyorum.

Ancak sayfanın ilerleyen kısımlarında sözleri kafa karıştırıcı.

Onun yanında kendimi korkunç ve nedenini bilmiyorum. Nazik biri ve bana her zaman yardım ediyor. Sezgilerim henüz yanılmadı. Belki de şimdi onu dinlemeliyim.

Yazının tamamını taradım ama Val kimi kastettiğinden hiç bahsetmedi. Sonraki sayfada yeni bir kod var. Şifreyi çözmem birkaç dakika alıyor. Şimdiye kadar çözdüğüm tüm şifreli kelimeleri yazıyorum ve onlara bakıyorum. Hiçbiri mantıklı gelmiyor.

Dikkatli olun.

Kimseye güvenme ya da söyleme.

Gölgeler Tarikatı herkesi korumaya yemin etmiş olsa da bazen kendimi güvende hissetmiyorum.

Sağdan dördüncü.

Mezopotamya

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun Val?" Kendi kendime mırıldandım.

Telefonumdaki büyüteci kullanmaktan bıkmış ve yorulmuş bir halde günlüğü masamın çekmecesine tıkıyorum.

Birkaç kitap ve bir not defteri toplayıp hepsini sırt çantama yerleştiriyorum ve Sullivan House'a doğru yola çıkıyorum. Umarım Oscar bazı cevaplar bulmama yardımcı olabilir.

Bayan Crane kapıyı açar ve başını eğer. "Sizin için ne yapabilirim?"

Bayan Porter?"

"Oscar'dan bazı kimya notları almaya geldim."

"Ah. Onu kütüphanede bulabilirsin. Oradan nadiren çıkıyor ve yemin ederim onun için oraya bir yatak koymamız gerekiyor."

"Peki kütüphane nerede?"

Merdivenlerden yukarı çıkmamı işaret etti. Koridorun sonunda, daha önce fark etmediğim bir kapı var. Bayan Crane kapıyı açıyor ve hayallerimdeki kütüphaneye ulaşıyor.

Rafları deri ciltlerle dolup taşan kitaplıklar duvarları kaplıyor ve yüksek bir bilgi kalesi oluşturuyor. Sağımda, yıpranmış ahşap basamaklı spiral bir merdiven, daha fazla kitap rafının bulunduğu ikinci bir kata çıkıyor. Yeni sığınağımın kalbinde, iki küçük masa okuyucular için bir soluklanma alanı sunarken, kahverengi deri bir kanep ve birkaç pelüş, mavi sandalye dinlenmeye davet ediyor. Öğleden sonra güneşi eski bej halının üzerinde uzun gölgeler oluşturarak zamansız bir huzur atmosferi yaratıyor.

Hazel, içinde buzdolabı ve çeşitli sıvıların bulunduğu bir mini barın bulunduğu odanın karşısında duruyor. Kadeh kaldırıyor, sanki kadeh kaldırıyormuş gibi.

"Sizi getiren nedir?"

"Oscar," dedi Bayan Crane. "Onu gördünüz mü?"

Hazel Omuz silkiyor ve snuggles aşağı üzerinde ve Kanepe. "O etrafta bir yerlerde. Muhtemelen burnu bir kitaba gömülmüştür."

"Onu bulacağım." Bayan Crane sarmal merdivenlerden çıkıyor, ben de huşu içinde yukarı bakıyorum.

Birkaç saniye sonra Oscar, Bayan Crane ile birlikte merdivenlerde belirir.

arkasından. Bana doğru yanaşıyor ve o da yukarı doğru bakıyor. "Evdeki en sevdiğim yer."

"Nedenini anlıyorum. İnanılmaz bir şey. Yukarıda ne var?" Ne olduğunu anlayamadığım bir şeyi işaret ediyorum.

"Üçüncü katta dışarıda bir yürüyüş yolu var." "Güzel."

"Sizi yalnız bırakayım. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Bayan Crane kapıyı arkasından kapatır.

Oscar bir masanın yanına gidip bir dosyayı karıştırıyor. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Kağıtları sırt çantama tikiştiriyorum ve bakışlarımı yakındaki duvarı kaplayan kitaplıklara çeviriyorum. "Burada ne tür kitaplar var?"

Oscar canlanıyor ve bana bir tur attırıyor. "Çeşitli konular ve türlerin yanı sıra Order için kayıtlarımız var."

Keşke bu kütüphanedeki her şeyi okuyacak zamanım olsaydı. Burada çok fazla bilgi .

"Val hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen."

"Öldüğü gece onu gördünüz mü? Hiç garip davranıyor muydu?"

Oscar ellerini ceplerine sokup omuz silkiyor. "Pek sayılmaz.

Neden?"

"Val şehirde araba kullanmaktan nefret ederdi. Öldüğü yer hiç mantıklı değil."

Oscar başını eğip yere bakıyor. "Sanırım onun

Asayiş görevi için Hazel ve Asher'la buluşmaya geldim." Kanepeye bir göz atıyor ama Hazel orada değil, bu yüzden hikâyesine ortak olamıyor. Hazel'ı bulmam gerekecek.

"Onlara katıldın mı?"

Başını sallar. "Oh hayır. Sage Shades sahada pek çalışmaz. Bize burada ihtiyaç var."

"Demek burada ders çalışıyordun?"

Bir an için gümüş saatiyle oynadı. "Evet, sonra da yardımcı aletlerimi takmadan yattım."

Oscar'da bir terslik var ve ne olduğunu bulacağım. Şimdilik, ona sormam gereken başka şeyler var.

"Bir ruhun bana dokunmasını engelleyebilecek bir şey biliyor musun?"

Gözleri büyüyor. "Bu sana oldu mu?"

"Üniversite kütüphanesi arşivlerinde."

"Ah. Doğru. Val kütüphanedeki intikamcı bir hayaletten bahsetmişti." Beni küçük çekmecelerden oluşan uzun bir dolabın olduğu köşeye yönlendiriyor. Birini karıştırıyor ve gümüş bir kolye çıkarıp bana uzatıyor. "Horace'ın gözü sana yeterince koruma sağlayacaktır, özellikle de göz siyah turmalin olduğu için ruhları uzaklaştırır."

Kolye ucunun metali gözyaşı damlasıyla göz şeklini oluşturur alttan sarkıyor, siyah kristal ise ortasına oturuyor.

"Teşekkür ederim." Ciddiyim. Oscar'ın tedirgin davranışlarına rağmen, bana çok ihtiyacım olan bir şeyi verdi.

Ben çıkmak için döndüğümde Oscar el sallıyor ve spiral merdivenlerden yukarı çıkıyor.

kütüphane ama sağlam bir göğse çarpıyor. Altın gözlere bakarken nazik eller kollarımı kavlıyor.

Asher parmağını Oscar'ın bana verdiği kolyeye doluyor ve kaşlarını çatıyor.

"Ruhların bana dokunmasını engellemek için."

"Doğru. Üzgünüm, Oscar'a sormayı unuttum. Bunun onda olduğunu bilseydim sana daha önce verirdim."

"Bundan emin misin?" Ona ters ters bakıp geri çekiliyorum, kollarımdaki karıncalanmayı ve içimde biriken sıcaklığı görmezden geliyorum.

Beni incelerken kaşları çatıldı. "Tek istediğim seni güvende tutmak."

"Beni kandırabilirdin." Onu geçip merdivenlerden aşağı koşuyorum. Asher adımı sesleniyor ama Sullivan House'da bir an daha kalmayı reddediyorum. Hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin veremem, özellikle de Asher'ın. Ona aşık olmayı reddettim. O, göze alamayacağım bir zayıflık.

Bölüm 14

W Tüm derslerimi bitirmenin, sınavlara çalışmanın, barda çalışmanın ve internette cevaplar aramanın stresiyle çok yorgunum. Bir yanım evimizdeki kanepeye kıvrılıp bir battaniye ile uyumak istiyor ama içimdeki bilim meraklısı Lucy'nin arboretumda bize neler öğreteceğini merak ediyor.

Patika boyunca aceleyle ilerlerken ayaklarımın altında dökülmüş yapraklardan oluşan yumuşak, yay gibi bir tabaka var. Yüksek ağaçlar tepemde uzanıyor, kalan yaprakları esintide sakinleştirici bir tıslamayla hışırdıyor. Küçük bir seraya girmeden önce sarhoş edici, toprak kokusunu içime çekiyorum.

Seranın arka tarafına yakın masa o kadar çok bitki ve otlarla dolu ki, Max ve Tessa'nın yanındaki sandalyeye kayarken onları görünce şaşkına dönüyorum.

"Hepiniz şifalı bitkiler hakkında ne biliyorsunuz?" Lucy soruyor. "Hiçbir şey," diye itiraf ediyorum. Max ve Tessa omuz silkiyor.

"Bu meyveleri, sarmaşıkları ve üvez dallarını bir çelenkte bir araya getirsek nasıl olur? Ne işe yarar?" Lucy soruyor.

Tessa böğürtlenleri kaldırıyor. "Böğürtlenleri üvez ve sarmaşıklarla bir araya çok güçlü olurlar. Kötülüğe karşı bir kalkan oluştururlar."

Lucy şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Mükemmel!"

"Vay be, çok iyisin," diyor Max. "O

Claircognizant," diyorum.

"Ah, bu şeyi açıklıyor," diye gülüyor Lucy.

"Pardon, bu tam olarak ne anlama geliyor?" Max sorar. Lucy ona "Doğuştan gelen bir bilgisi var" der.

"Bazı genel bilgilerin üzerinden geçelim. Hatırlamanız gereken bazı önemli bilgiler tehlikeli olanlardır, böylece kendinize ya da başkasına zarar vermemiş olursunuz. Adamotu son derece zehirlidir, ancak diğer bitkileri güçlendirir, bu yüzden koruma konusunda güçlüdür."

Sanki başka bir sınıftaymışım gibi öfkeyle notlar karalıyorum. Tessa elini kaldırıyor ve Lucy izin vermek için başını sallıyor.

"Peki ya Scotch Broom? Büyükannem bir keresinde şeytanları ve ruhları kovabildiğini söylemişti?" Tessa soruyor.

"Evet! Tuzlu suyla kaynatmalısın." Lucy ona gülümsüyor. "Mükemmel bir Sage Shade olacaksın."

"Teşekkürler." Tessa derin düşünceler içinde not defterine bakıyor. "O haklı," diyor Max.

Tessa gülümsüyor ama yüzü eskisi kadar aydınlık değil. Konuşmaktan korktuğu bir şey var ve ben onu zorlayacak değilim.

"Hadi iksiri yapalım." Max Lucy'yi dürtüyor ama Lucy onu uzaklaştırıyor.

"Henüz değil. Herkesin senin ne yaptığını anladığından emin olmalıyız. Bazı bitkiler zehirli olduğu için onları nasıl kullanacağınızı bilmelisiniz."

Sonraki iki saat boyunca Lucy o kadar çok bilginin üzerinden geçti ki defterimde üç sayfa doldurdum. Tessa sezgisel sorular soruyor.

daha fazla şey öğrenmeme yardımcı oluyor, o yüzden burada olduğu için minnettarım.

Tessa ve Max gitmek üzere paltolarını giyerken geç oluyor ve Lucy iksiri yarın yapacağımıza söz veriyor.

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Hepinize gösterebileceğim çok şey var," diyor Lucy.

"Ben de." Max'e dönüyorum. "Eğitim için ne zaman buluşalım?"

"İksiri yapmak için yarın aynı saatte odanızda buluşsak ve daha sonra Sullivan House'a gidip antrenman yapsak nasıl olur?" Tessa soruyor.

"Bu işe yarar." Birlikte seradan çıkarken Max Lucy'nin elini sıkıyor. Tessa beni bekliyor ve patikadan Howl Hall'a doğru ilerliyoruz.

"Başka bir seans denediniz mi?"

"Hayır." Val'in bana gelmeyeceğini ya da gelemeyeceğini kabul etmekten nefret ediyorum. "Keşke gelebilsem."

"Veda etmek için mi?"

"Tam olarak değil." Tessa'yı yeterince tanımıyorum, bu yüzden ona ne kadarını söyleyeceğimden emin değilim. "Sanırım yeteneklerimi anlamama herkesten daha iyi yardımcı olabilir. Sanırım keşke bana bazı şeyleri daha önce söyleseydi." "Bu çok mantıklı, ama eminim Bayan Crane bu durumdan memnun olacaktır. sana yardım etmek için."

Bayan Crase bize yardım etmek için orada olmak istediğini söylüyor, bu yüzden denemeye değer olabilir.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda endişe boğazımı sarıyor ve beni tıkıyor. Nefes kaldığımda Tessa sırtımı sıvazlıyor.

"Sorun nedir?"

Bırakın konuşmayı, hareket bile edemiyorum. Bir adamın ruhu

Yolda bize doğru yaklaşıyor. Çaresizlik ve üzüntü, avını öldüren bir yılan gibi beni sıkıştırıyor.

Başının yanından sızan kan, düğmeli gömleğini ıslatıyor. Elini uzatıyor ama benden birkaç santim ötede duruyor ve kaşlarını çatıyor. Adam tekrar bana ulaşmaya çalışıyor ama başaramıyor, sanki aramızda bir duvar varmış gibi. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Oscar'ın bana verdiği tılsım işe yarıyor. Aramızdaki havayı yumruklarken ruhun çığlıklarından öfke damlıyor.

Bir şey beni çimdikliyor ve Tessa'ya doğru dönüyorum. "Nori? Ne oldu?" "Bir ruh," diye boğuluyorum.

Adam durup bana bakıyor, sonra parmağını yüzüme yaklaştırıyor. "İblis!"

Bir nefes veriyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Ben değilim. Siktir git!"

Tessa sanki ona vurmuşum gibi bir adım geri çekildi. "Ne diyor bu?"

"Önemli değil." Tessa'yı solumuza çekiyorum ve adamın etrafından dolanıyorum. Howl Hall'a doğru ilerlerken arkamdan bağırmaya devam ediyor. "İblis! Yalancı!"

Hattaway House Günlüğü

Ghouls

Mirabel Swift tarafından tercüme edilen giriş, 1889 Orijinal transkript muhtemelen 11. yüzyıl veya daha öncesine aittir.

Genellikle insan etine düşkün ölümsüz yaratıklar olarak tasvir edilen gulyabanilerin kökleri dünya çapında çeşitli kültürlerle dayanmaktadır. Arap folklorunda gulyabaniler, yaşayanları avlayan gece iblisleri olarak görülür. Benzer yaratıkları Fars, Türk ve diğer Orta Doğu geleneklerinde de bulabilirsiniz.

Hikayeler genellikle hortlakları yeniden canlanmış cesetler veya insan etine olan açlıklarıyla bilinen ölüme meydan okuyan doğaüstü varlıklar olarak tasvir eder. Bazıları bu açlığı, doymak bilmeyen açgözlülüklerinin ve yaşam arzusunun bir sembolü olarak görür. Gulyabaniler tipik olarak geceyle ilişkilendirilir, genellikle mezarlarından veya saklandıkları yerlerden karanlığın örtüsü altında çıkarlar.

Gulyabanilerden korunmak veya onları yok etmek için çeşitli yöntemler vardır:

Sarımsak: Kendinizi korumak için vücudunuza sarımsak sürün. Gulyabanilere karşı korunmak için evinizin etrafına da sarımsak yerleştirebilirsiniz.

Koruyucu Tılsım: Topla bir küçük miktar tuz , bir pentagram sembolü (fiziksel veya çizilmiş) ve bir kap kutsal su. Pentagramı düz bir yüzeye yerleştirin ve etrafına bir daire şeklinde tuz serpin. İlahi korumayı çağırmak için bir dua veya efsun söyleyerek tuz çemberinin etrafına kutsal su serpin. Ardından, gözünüzde bir

Sizin ve pentagramın etrafında koruyucu bir bariyer oluşuyor. Tuz ve kutsal suyun kötü ruhları uzaklaştıran bir kalkan oluşturduğunu hayal edin. Ritüel tamamlandığında, pentagramı koruma amaçlı bir tılsım olarak yanınızda taşıyabilirsiniz.

Elementler: Ateş, Tuz, veya diğer elemanları
olabilirolmak etkili Gulyabanilerle mücadelede.

Ortadan kaldırma: Ghoullar genellikle fiziksel zararlara karşı savunmasızdır, örneğin

başının kesilmesi ya da kalbinden kazığa oturtulması gibi.

Bölüm 15

T Lucy ve Tessa sohbet ederken telefon ekranımın parıltısı karanlıkta bana bakıyor. Rowen'in mesajı hala mantıklı.

Telefonunuzu şarj edin. Gece açık hava denemesine hazır olun.

Mesajının altındaki sorularım cevapsız kaldı. Belli ki tüm Tarikat üyeleri sessiz kalmak zorunda çünkü Hazel ve Oscar'ın Lucy ve Tessa'ya gönderdiği mesajlar da aynı şekilde belirsiz.

Köşeyi dönüp mezarlığın dışındaki diğer üyelere katıldığımızda Tessa bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

Omuz silkiyorum ve ürkütücü demir kapıları inceliyorum. Neden duruşma için burada buluşmak zorundayız? Ve neden gece? Ellerim sadece soğuktan değil, sinir ve endişeden de titriyor. En azından Rowen'i dinledim ve telefonumu şarj ettim, böylece yolumu bulmak için el fenerini kullanabilirim. Ağırdan almam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Mezarların etrafında dolanmayacağım. İhtiyacım olan son şey kafamı bir mezar taşına çarpmak.

Neden kimsenin bize duruşma hakkında daha fazla bilgi vermediğini hala anlayamıyorum. Bize hiçbir şey vermezlerse buna nasıl hazırlanmamız gerekiyordu? Keşke Max ile antrenman yapmak için programlarımızda bu kadar çok çakışma olmasaydı. Onunla hiç çalışmadık ve kendimi savunmak hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyorum.

Justin kapıyı çekince metal gıcırdayarak protesto ediyor. Asher ortaya çıkıp anahtarı kilide sokana kadar kapı gıcırdayarak açılmıyor. Etrafa bakınıp mezarlığa girdiğimiz için başımızın belaya girip girmeyeceğini ya da Tarikat'ın bu gece burada olmamız için bir şekilde şehirden izin alıp almadığını merak ediyorum.

İçeri girip Asher, Oscar ve Hazel'ı mezarlığın ortasına kadar takip ediyoruz.

El fenerimin ışıkları etrafımıza dağılmış yıpranmış mezar taşlarını ortaya çıkarıyor. Dalları gökyüzünü pençeleyen budaklı ağaçlar, soluk ışıktaki kıvranıp bükülüyormuş gibi görünen uzun, dans eden gölgeler oluşturuyor. Hava, sadece bir baykuşun uzaktan gelen kederli ötüşüyle bozulan doğal olmayan bir durgunluk içinde.

Asher, Hazel ve Oscar durup karanlık gökyüzüne karşı keskin bir silüeti olan gotik bir şapelin önünde dururlar. Vitray penceresi, devasa, dairesel bir göz, dış cepheye hakim. Şapel üzerimize abanıyor, korkunç, düşünceli bir varlık, karanlık kuleleri iskelet parmakları gibi alacakaranlığı deliyor.

Lütfen günlük doğru olsun ve ruhlar burada olmasın.

Bayan Crane sıranın arkasından çıkıyor ve etrafımızı işaret ediyor.

"Bayan Roberts'ın da Gümüş Gölge davasının bir parçası olması çok uygun. Eğer fark etmediyseniz, o kayıp."

Bölgeyi taradım ve yeterince eminim. Rowen hiçbir yerde bulunamadı. Nerede o ve neden bizimle olmadığını fark etmedim?

"Bu deneme için hepinizin Bayan Roberts'ı bulmak için benzersiz yeteneklerinizi kullanarak birlikte çalışmanız gerekecek. Karşılaşmanız gereken engeller olacak.

onu bulmak için üstesinden gelmek." Max'i işaret ediyor. "Evet."

"Aslında tehlikede ya da kayıp değil, değil mi?" Max sorar.

"Hayır. O güvende ve sağlam. Ama onu kim bulursa duruşmayı geçecek. Eğer Bayan Roberts'ı gün doğmadan bulamazsanız, başarısız olursunuz."

Mırıltılar kalabalığın arasından süzülürken, sessizlik için elini kaldırır.

"Yardıma ihtiyacınız olursa diye diğer sponsorlar uzakta olmayacak. Öte yandan benim Lonca ile beklenmedik ve acil bir toplantıya katılmam gerekiyor, bu nedenle Sullivan House'a döndüğünüzde hepinizle görüşeceğim. Merak etmeyin, sponsorlarınız sizinle özenle . İyi şanslar." Tüm bunlar normalmiş ve bir grup üniversite öğrencisinin buz gibi bir mezarlıkta durması normalmiş gibi uzaklaşıyor.

Hazel, Oscar ve Asher yanımdan geçerken yanımda durdu ve

Bakışları üzerimde geziniyor ve nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

İçimden bir ses Val hakkında bir şeyler bildiğini söylüyor ve ne olduğunu öğrenmem gerekiyor.

Asher tek kelime etmeden yoluna devam eder. Emily grubun önüne doğru ilerler.

"Ayrılıp aramalıyız," diyor.

Lucy, "Bayan Crane birlikte çalışmamız gerektiğini söyledi," diye itiraz ediyor. "Çalışacağız." Emily gülümsüyor ama yalan söylediğinden eminim.

"Bırakın işlerini yapsınlar," diye fısıldıyorum Lucy'ye. "Geri kalanımız birlikte çalışabiliriz."

Lucy başını onaylarcasına eğiyor ve elini sola doğru sallıyor. "Tamam. Biz bu tarafı alacağız."

Emily ve Justin birlikte ters yöne doğru giderler.

Geri kalanımız birkaç mezar taşının yanından geçerken.

"Bunu nasıl yapacağız? Tüm mezarlığı mı arayacağız? Bu bütün gece sürer," diyor Max.

Tessa, "Eğer Nori algılama yeteneğini kullanabilir," diyor.

Adımın ortasında duruyorum. Bunu yapabilir miyim? Bazen hissettiğim garip duygular bunlar mı? "Eğer , nasıl bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Günlükte birkaç ata Tessa'nın bahsettiğine benzer bir şey yazmış ama buna nasıl erişeceğimi bildiğimden emin değilim. Lucy sırt çantasından berrak kuvars taşları ve beyaz mumlar çıkardı. Getirmekte ısrar etti çünkü bu gece bizi neyin beklediğinden emin değildik.

"Yer bulma büyüsü yapabilirim," diyor.

Hissettiğim rahatlama ve minnettarlık, omurgamda yılan gibi kıvrılan korkuyu neredeyse bastırıyor. Telefonumun el feneriyle karanlığı arıyorum ama orada hiçbir şey yok. Endişem artıyor ve sanki biri beni boğuyormuş gibi nefes nefese kalıyorum. Bu Tessa'nın bahsettiği yetenek mi, yoksa gece mezarlıkta olduğumuz için mi çıldırıyorum?

"Ne oldu?" Tessa sorar.

"Emin değilim," diyorum. "Acele et Lucy."

Mumları yakar ve bir şeyler fısıldar, ancak bir rüzgâr mumları söndürür ve Lucy'nin taşlar ve mumlarla oluşturduğu dairenin yanında uzun boylu, trençkotlu bir adam belirir.

O tepki veremeden adam Lucy'nin boğazına sarıldı. Max öne atılıp adamı geri iterken, Lucy kaçıp bana ve Tessa'ya doğru koşuyor. Max ve adam o kadar hızlı hareket ediyor ki, bu imkansız, insanlık dışı. Savaşırken, bir bulanıklık gibiydiler.

Karanlıkta renkler. Yumruk ve homurtu sesleri . "Kazık,"
diye bağıyor Max.

Lucy sırt çantasına atlar ve Max'e bir şey fırlatır, o da adamı yere düşürür ve göğsünden bıçaklar. Adam bir toz bulutu içinde kaybolur.

El fenerimi mezarlığın etrafında dolaştırarak karanlıkta gizlenen başka vampirler olmaması için dua ediyorum.

"Bayan Crane engeller olacağını söyledi ama neden vampirleri bize saldırtınsınlar ki?" Lucy soruyor.

"Gerçek miydi ki?" Tessa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Kesinlikle geçen seferki gibi bir hologram değildi," diye mırıldanıyor Max ve ellerini kapüşonunun önüne siliyor. "Daha önce hiç vampir öldürmemiştim." Lucy ona bir şeyler fısıldar ve o da alçak, ciddi bir tonda cevap vermeden önce bir nefes üfler. "Biliyorum."

Max'in şaşkınlığıyla olduğum yerde donup kaldım. O da ne? Lucy'yi kurtardığı için minnettarım ama vampir kadar hızlı nasıl hareket ettiğini tam olarak kavrayamıyorum. Ve bir vampiri nasıl alt edebildi? Sözde süper güçlüler.

Max düşüncelerimi bölerek, "Başka bir şey ortaya çıkmadan harekete geçmeliyiz," diyor. "Rowen'ı bulmamız gerekiyor."

O haklı ama ben hareket edemiyorum. Lucy çemberine geri dönüp diz çöküyor ve mumları yakıyor.

"Sen ve Tessa gidin. Nori ve ben büyüü yapacağız. Size yetişiriz."

"Olmuyor." Max etrafına bakar. "O vampir neredeyse-"

"Beni hazırlıksız yakaladı. Bu sefer hazır olacağım," diye tersler Lucy onu.

Tessa araya girip bir kolunu Max'in omzuna koyana kadar tartışmaya devam ediyorlar. "Ona çalışması için biraz yer açmaya ne dersin?" Birkaç adım ötesini işaret ediyor. "Bir şey olursa yardım edebilecek kadar yakın oluruz."

Max bir an tereddüt eder ama sonra yavaşça birkaç adım geri çekilir. Tessa onu takip eder ve Lucy takdirle başını sallar.

Max kollarını göğsünde kavuşturup etrafımızı tararken ben Lucy'ye yaklaşıyor ve titreyen ellerime rağmen el fenerimi ona doğrultarak çalışmasına yardımcı oluyorum. Birkaç dakika sonra Lucy kuvarsi mumlarla birlikte sırt çantasına geri atıyor.

"Büyü işe yaramayacak. Onu gizlemişler." Çantayı sırtına geçirir.

Birkaç mezar taşının yanından geçerken Max ve Tessa bize yol gösteriyor. Max'i izlemeye o kadar odaklanmışım ki neredeyse bir taş banka çarpacaktım ama Lucy beni kendisine doğru çekiyor.

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum.

Lucy elimi sıktı. "Bunu karanlıkta yapmamız çok aptalca. İyi misin?"

"Evet. Max çok hızlıydı."

"O bir vampir değil. Merak etmeyin." "Ne o zaman?"

Lucy presler onu Dudaklar Birlikte. "Kurt adam."

Benim kaşlar yukarı doğru ateş etti. "Bana öyle bakma."

"Ne gibi?" Onu daha fazla kızdırmayı çok istememe rağmen sırıtiyorum.

Koluma bir şaplak attı. "İyi olduğuna emin misin? Son zamanlarda,

"Dikkatin dağınık görünüyor." Konuyu değiştirmek için yaptığı zayıf girişim işe yarıyor. Aklım Max'in bir kurt adam olduğu gerçeğinden Val'in çılgınca günlük kayıtlarına kayıyor.

Kimseye güvenme.

Kelimeler kafamın içinde tekrarlanıyor. Yine de Lucy'ye güvenmek ve ona her şeyi anlatmak istiyorum.

"Val öldüğünden beri işler çığırından çıktı. Çok garip şeyler görüyorum ve duyuyorum. Bir süre delirdiğimi düşündüm."

"Etrafında sana her şeyi anlatacak kimsenin olmaması çok zor olmalı," diyor Lucy.

"Evet." Kalbim ağrıyor.

Uzun bir kulenin mezar taşına yaklaşırken sağımızdan bir çığlık geliyor.

"Bu Emily'nin sesine benziyordu," diyor Lucy.

"Ya daha fazla vampir varsa?" Tessa bir daire çizerek dönüyor ve karanlığı araştırıyor.

"Hepiniz burada kalın." Max, Emily'nin yardım çığlıklarına doğru koşuyor. Tessa el fenerini etrafımızı saran mezarların üzerinde gezdiriyor ve

Lucy yakındaki ağaçlardan gelen bir hışırtı üzerine sırt çantasını açar. Bir kazık daha çıkarıyor ve Tessa ondan bir hançer alıyor. Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki korkuyorum. Rowen'ı bulmak için zamanımız azalıyor ve kim bilir dışarıda neler var.

Hattaway House Journal

Kurtadamlar

Giriş Elizabeth Reed tarafından çevrilmiştir, 1901 & Allison Porter tarafından güncellenmiştir, 2002. Orijinal transkript muhtemelen 12. yüzyıla kadar uzanmaktadır.

Yüzyıllar boyunca kurtadamlar, hayvani bir lanetin kölesi olan canavar varlıklar olarak tasvir edilmiştir. Ancak, genetik araştırmalardaki son gelişmeler ve likantropik durumun giderek daha iyi anlaşılması daha incelikli bir tablo çiziyor. Kurtadamlar doğaları gereği kötü değil, daha ziyade güçlü bir iç mücadeleyle boğuşan bireylerdir.

Likantropi, genetik bir mutasyondur ve bu mutasyondan etkilenen kişiye kurt benzeri güçlü bir yaratığa dönüşme yeteneği kazandırır. Dolunay bu dönüşümü tetikler, ancak bazı kurtadamlar bunun üzerinde bir dereceye kadar kontrol uygulayabilir. Kurtadamlar insan formundayken tamamen normal görünürler, duyuları ve refleksleri artmıştır.

Kurt adam dönüşümü sadece fiziksel değildir. İlkel içgüdülerin ve duyguların kabarmasıdır. Bu durum yıkıcı davranışlara yol açabildiği gibi, artan bir sadakat ve koruyuculuk duygusu olarak da gösterebilir. Birçok kurt adam topluluğu doğa ile uyum içinde yaşar, ormanların ve nesli tükenmekte olan türlerin koruyucusu olarak hareket eder.

Likantropi algısı büyük farklılıklar gösterir. Bazıları bunu bir lanet, kontrol edilemeyen bir öfke yükü olarak görür. Diğerleri ise bunu bir armağan, vahşi doğayla bir bağlantı ve muazzam bir güç kaynağı olarak görür. Bu iç çatışma kurtadamların hayatlarını tanımlar, seçimlerini ve insan dünyasıyla ilişkilerini şekillendirir.

Şiddet potansiyeli mevcut olsa da, kurt adamların ikiliğini anlamak barış içinde bir arada yaşamak için çok önemlidir. İşte bazı kilit noktalar:

Kurtadamlar doğaları gereği tehlikeli değildir: Onlara saygı ve anlayışla yaklaşın.

Dolunaylar değişken bir zaman olabilir: Bu dönemde artan hareketliliğe karşı dikkatli olun.

İletişim anahtardır: Kurt adamlarla aramızdaki açık iletişim güveni artırır ve gerilimi azaltır.

Kurtadamlar, empati ve anlayışımızı hak eden karmaşık bir türdür. İkiliklerini kabul ederek ve açık iletişimi teşvik ederek, insanların ve kurtadamların barış içinde bir arada yaşadığı bir gelecek inşa edebiliriz.

Bölüm 16

"S yakın durun ve sırtınızı bana dönün," diyor Lucy. Bir daire oluşturuyoruz, sırtlarımızı birbirimize dayıyoruz ve Mezarlığın karanlığında ışıklar. Daha fazla çığlık duyuyorum ve Max ile diğerlerinin iyi olması için dua ediyorum.

Lucy yanımdaki başka bir sesle kaskatı kesiliyor. El feneri titriyor, sonra sönüyor. Telefonunu sallıyor ve ofluyor.

"Şarjım dolu ama ışık çalışmıyor," diye mırıldanıyor.

Benimkini ileri geri hareket ettirerek ona yardım etmek için kullanıyorum. Tam ondan uzaklaştırmak üzereyken Lucy fark etmediğim bir şeye doğru hamle yaptı. Telefonumu ona doğru tutarken ellerim titriyor. Tessa da ona katılarak uzun ve ince bir şeye arkadan vuruyor. Homurdanıyor ve ona doğru savruluyor. Işıktaki neyle dövüştüklerini anlayamıyorum. Vampir gibi, o da insanlık dışı bir hızla hareket ediyor. Sanki anlama ihtiyacımı hissetmiş gibi, Lucy o şeyden kaçıyor ve bana bağıyor.

"Bu bir ghoul. Ateşe ihtiyacımız var!"

"Ya da kafasını kesebiliriz," diye bağırarak Tessa, hançerini ona doğru savuruyor ama ıskalıyor.

Kahretsin. Elbette bir ghoul ortaya çıkacaktır. Bir mezarlıktayız ve cesetleri yemek için burada takıldıkları biliniyor. Burnum

kırışıyor ve boğazıma tırmanan safrayı bastırıyorum. Gulyabaniler en iğrenç doğaüstü varlıklardan biridir.

Onlara yardım edecek bir şey bulmak için Lucy'nin sırt çantasına ulaşamadan, devasa, çığlık atan bir şey üzerime çullanıyor ve gece gökyüzüne doğru yükselirken kendimi zar zor çimlere çarpıyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve nefes nefese kalıyorum. Ama arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratmayı reddediyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. Bunu yaptığımda, o şey geri dönüyor ve tekrar üzerime geliyor. Bu sefer uzun bir mezar taşının arkasına saklanıyorum ve serin havaya rağmen ter gömleğimi ıslatırken nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Gulyabani Lucy ve Tessa'ya öfkeyle uluyor. Taşın arkasında kalarak onlara yardım etmek için ışığı yakıyorum. Bunu yaparken, dev bir baykuş ortaya çıkıyor. Daha önce gördüğüm hiçbir baykuşa benzemiyordu. Kanat açıklığı bir kartalın üç katı olmalı, belki daha da fazla. Mesafe ölçümü konusunda berbatımdır. Uzun kaslı bacakları da dahil olmak üzere bu baykuşun boyutu normal değil. Günlüğümdeki görüntüsü zihnimde yanıp sönerken nefesim kesiliyor.

Tanrım, hayır.

Bir gümbürtüyle yere konuyor ve öne doğru eğilip bana bakıyor. Baykuşun siyah tüyleri telefonumun ışığında parlıyor ve kocaman sarı gözleri bana kilitleniyor.

Bu şey de ne ve neden bana bakıyor? Baykuş ilerlemeden önce başka bir şey düşünecek zamanım .

"Bu taraftan," diyor solumdan bir ses. Söylendiğı gibi takip ediyorum.

dolanırken el fenerimin ışıkları eski mezar taşlarından yansıyor. Hafif bir ses ve içimde bir ipin çekilmesi

Bana rehberlik ediyor, böylece hiçbir şeye çarpmıyor ya da düşmüyorum. Yaratık beni takip ediyor ama mezarların arasında manevra yaparak yavaşlıyor. Tek bildiğim bir şekilde ondan uzaklaşmam gerektiği. Birkaç metre ötede bir türbe duruyor. Muhtemelen kilitlidir ama denemek zorundayım.

Ona doğru süratle ilerleyip kolları indiriyorum ama kapılar kımıldamıyor. Baykuş arkamda çığlık atıyor ve ben sırtımı mozoleye dayıyorum. Kapana kısıldım. Baykuşun uzun bacakları mesafeyi kapatırken bir tavuğunki gibi hareket ediyor.

Bir şeyler yapmalıyım ve elimdeki tek şey sadece geceleri çok gerekli olduğunda kullandığım bastonum. Baston bir araya geliyor ve onu baykuşa vurmaya hazır bir kılıç gibi tutuyorum. Sanki bana gülüyormuş gibi başını eğiyor.

"Siktir git," diye bağıriyorum.

Baykuş kanatlarının pençelerini bana doğru hareket ettirirken içimi bir korku kaplıyor. Vampir kadar hızlı, ama sanki baykuşun ne yapmak üzere olduğunu biliyor gibiyim ve kaçmayı ve bastonumu bacağına çarpmayı başarıyorum.

Baykuş çığlık ve kanatlarını sonuna kadar açarak mozolenin kapısını zifiri karanlık yapar. Görünen tek şey parlayan iki sarı göz. Bir başka güven verici his bana yol gösteriyor ve bu sefer sol kanadın altından yuvarlanarak keskin gagasından kaçıyorum. Ayaklarıma doğru yalpalıyorum ve sert bir şeye çarpıyorum. Eller kollarımı sıkıyor ve nefesim kesiliyor.

Lanet olsun! Başka bir vampir ya da ghoul olma.

Ama figür beni kenara itiyor ve baykuşa doğru hamle yapıyor. Telefonumu kurcalarken, Asher'ın etrafımda döndüğünü görmek için ışığa hafifçe vuruyorum

Baykuşun ayaklarına dolanıyor ve ona doğru hamle yapmaya çalışırken tökezlemesine neden oluyor.

Bir kanadını yakalayıp büküyor ve baykuşun acı içinde çığlık atmasına neden oluyor. Asher daha sonra baykuşun sırtına atlıyor ve onu bıçaklıyor. Baykuş çırpınıyor ve ağlıyor ama Asher tutuyor ve düşmüyor. Baykuş kıpırdanıyor ve Asher'ı mozolenin yan tarafına çarpıyor. Yere yığıldığında ona doğru koşuyorum.

"Aç şunu." Türbeyi işaret ediyor. "Kilitli."

Nefesini üflüyor ve tökezleyerek ayağa kalkıyor. "

Baykuş yaralarıyla uğraşırken birlikte kapıya doğru sendeliyoruz. Asher tokmağı çeviriyor ve omzunu kapıya çarpıyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve kanlı baykuş bize doğru hamle yaparken içeri yuvarlanıyoruz. Asher yere yığılıyor ve nefes nefese kapının yanındaki duvardan aşağı kayıyor. Telefonumun ışığı, duvarlarında her tabut için plaketlerin sıralandığı küçük bir alanı aydınlatıyor. Titriyorum ve Asher'ın yanına oturuyorum. Ellerim soğuk hava ve sinirden o kadar titriyor ki, telefonu ışığı yukarı bakacak şekilde kucağıma koyuyorum.

Asher'ın eli benimkini okşuyor ve yanaklarıma sıcaklık doluyor.

Konuşurken sesi alçak ve boğuk çıkıyor. "Yeterince sıcak mı?"

Onun dokunuşundan kaçınmak ve hain bedenimin bana daha fazla ihanet etmesini engellemek için ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum.

"Evet," diye yalan söylüyorum. Nefes alış veriş kesik kesik devam ediyor, ben de yüzünü ona dönüyorum. Asher bir elini koyuyor ve ben ona uzandığımda yüzünü buruşturuyor. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Elbette. Kaburgalarını tutmak tamamen normal."

"İyileşeceğim. Merak etme. Bana ne düşündüğünü söyler misin?"

Bir nefes veriyorum ve şakaklarımı ovuyorum. Asher tam bir pislik. Yardım kabul etmek yerine, saldırıya uğradığım için beni suçlamayı seçiyor.

"?"

"Neden diğerleriyle birlikte değildin? Birlikte çalışmanız gerekiyordu."

Asher'ın ders vereceği bir havada değilim. Ayağa kalkıp önünde adım atıyorum, telefonumu sallıyorum, böylece ışık onun güçlü elmacık kemiklerini ve kare çene hattını açıp kapatıyor. Loş ışıkta bile bu kadar yakışıklı olması sinir bozucu.

"Öncelikle, bu gece bana kafa karışıklığı ve dehşetten başka bir şey getirmedi. Arkadaşının bir kurt adam olduğunu öğrenmek, ardından bir vampir ve bir hortlağın saldırısına uğramak-"

"Dur . Vampir mi?"

Ona gözlerimi deviriyorum. "Evet, o saldırdığında hepiniz bize gülüyor muydunuz? Yoksa Max'in onu ne kadar hızlı öldürdüğünü mü puanlıyordunuz? Nasıl yaptı?"

Asher ayağa fırlıyor ve öne doğru sendeliyor. Onu sabitlemek için ellerimi göğsüne bastırıyorum ama sendeleyerek geri çekiliyor.

"Dur, . Sana bir vampir mi saldırdı? Bu gece mi?"

Onu kızdırmak için iğrenç bir şekilde yavaş konuşuyorum. "Evet. Bu gece. Bize saldırdığını gördün mü?"

"Hayır." Asher şimdi adımlarını hızlandırıyor ve sözlerimi temizlemeye çalışıyormuş gibi elini sallıyor. "Ve bu mümkün değil."

"Bunu Max'e söyle, o şeyle savaştı ve onu kazığa oturttu.

kalp."

İç geçiriyor ve duraklıyor. "Yaralanan var mı?"

"Justin ve Emily hakkında hiçbir fikrim yok. Kendi başlarına gittiler." Ona her şeyi anlatmaya devam ediyorum, buraya, mozoleye nasıl geldiğim de dahil.

"Oradaki şey de ne?"

"Hiçbir fikrim yok." Asher sırtını duvara yaslıyor.

"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Ben Oscar gibi bir Sage Shade değilim. Her şeyi bilmiyorum," tersliyor beni.

"O zaman nesin sen?" Parmağımı yüzüne doğru itiyorum. "Bir vampir kadar hızlı hareket ediyorsun. Max gibi bir kurt adam mısın?"

Sonuna kadar düşünmedim ve sözlerimin farkına varmam beni o kadar etkiledi ki ondan uzaklaştım. Ya tehlikeli biriye? Asher başını sallayarak elini kaldırıyor. Lucy'ye saldıran şeyin görüntüsü ürpermeme ve ellerimi yumruk yapmama neden oluyor.

Kahretsin, burası çok soğuk.

Dışarı çıkıp Rowen'ı bulmam lazım ama Asher burada. Her zaman ortaya çıkıyor görünüyor.

"Her ne düşünüyorsan, yanılıyorsun. Seni asla incitmem."

"Sorularıma cevap vermezken sana nasıl inanabilirim ki? sorular?"

"Bunu bir düşün. Şimdiye kadar tek yaptığım sana yardım etmektir. Eğer sana zarar verecek olsaydım, bunu istediğim zaman yapabilirdim."

Haklı olduğu noktalar var, ancak sorularımdan kaçmasına izin vermeyi reddediyorum

Tekrar. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Neden bana doğru dürüst bir cevap vermiyorsun?"

İç çekiyor ve başının arkasını ovuşturuyor. "Karmaşık bir durum." "Beni dene."

Kapıya bir gümbürtü çarpıyor ve ikimiz de geri sıçırıyoruz. Tekrar geliyor, kapıyı şiddetle sallıyor. Asher fırlayıp uzun bir taş vazo kapıyor. Bir ton ağırlığında olmalı. Yine de sanki Süpermen'miş gibi kaldırıyor. Herhangi birinin ya da bir şeyin içeri girmesini engellemek için onu kapının dibine itiyor. Gümbürtü azalıyor ve yaratık birkaç dakika sonra pes etmiş olmalı çünkü ses kesiliyor. Buradan çıkmamız lazım ama baykuş denen şey dışarıdayken nasıl çıkacağız? Saate bakıyorum ve bir şekilde neredeyse iki saat kaybetmişim.

"Rowen'ı bulan oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Baykuş seni diğerlerinden bir sebepten dolayı ayırmış olmalı."

"Sence neden geldi? Bunun davanın bir parçası olmadığını varsayıyorum."

"Kesinlikle hayır. Ne olduğunu bilseydim, size neden saldırdığını tahmin edebilirdim."

"Ama sen yapmıyorsun ve Tanrı bilir ne kadar süre burada sıkışıp kaldık." "olmayı tercih ettiğini söyleme sakın?" Başparmağıyla Omzuna.

Hayır, bilmiyorum ama bu geçmek için Rowen'ı bulmam gerek. " nerede?"

Asher omuz silkiyor. "Sadece Crane bilir."

"Elbette öyle. Rowen'ı bulmam ve bu duruşmayı geçmem gerekiyor."

"Belki de en iyisi-"

Kaslı göğsüne parmağımla vuruyorum. "Sakın . Hoşuna gitse de de Tarikat'a katılıyorum."

Yenilgiyle ellerini kaldırıyor. "Tanrım, Val kadar inatçısın." "Hayır, ." Ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Ben daha kötüyüm."

Bu bana derin bir kıkırdama veriyor. Taş standı yoldan çekiyor ve dışarıya bakmak için kapıyı bir santim açıyor.

"Gitti mi?"

"Hayır. Canım yanıyor ama yakın duruyorum."

"Buradan gitmeliyiz." Telefonumun çekip çekmediğini kontrol ediyorum ama hiç sinyal yok. "Lanet . Telefonun burada çalışıyor mu?"

Ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp ekrana bakıyor. "Bir bar."

"Destek için birine mesaj at." Bir elimi kaldırıyorum. "Ya da daha iyisi Rowen'a mesaj at ve nerede saklandığını sor."

"Bu hile yapmaktır."

"Çaresizim. En azından Bayan Crane'e mesaj at ve ona işlerin nasıl boka sardığını anlat. Birinin yaralandığını ya da daha kötüye gittiğini kim bilebilir?"

Başını sallıyor ve hızlıca bir mesaj yazıp cebine geri koyuyor.

"Gönderdi mi?"

"Sanırım öyle. Bekleyip mesajı alıp almadıklarını görmemiz gerekecek."

"Mükemmel," diye homurdanıyorum ve tekrar .

"Başka bir yol daha var ama fazla uzağa gidemem."

"Plan nedir?"

Derin bir nefes alır. "Titreşim hakkında ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi kırptıştırıyorum ve ona boş boş bakıyorum. " nedir?"

"Doğru, özür dilerim. Her şeye aşına olmadığınızı unutmuşum. Işınlanmak gibi bir şey."

Gölüyorum. "Sen . . . Ciddi misin?"

"Evet."

Asher'a tam olarak güvendiğimden emin değilim, bu yüzden beni herhangi bir şekilde etkileyip etkilemeyeceği konusunda hiçbir fikrim yokken beni herhangi bir yere ışınlamasına izin vermem mümkün değil.

"Uh hayır."

"Pekala o zaman, burada sıkışıp kaldık." Kollarını kavuşturur ve duvara yaslanır.

Gözlerimi kapatıyorum, içlerindeki ağrının dinmesini umuyorum. "Bu titreme şeyini nasıl yapabiliyorsun? Başka biri yapabilir mi?"

"Bu benim yeteneklerimden biri. Şu anda Tarikat'ta titreşebilen tek kişi benim."

Şimdi daha sert çarpan başımı ovuyorum. "Bizi ne kadar uzağa götürebilirsin?"

"Nereye bilmem gerekiyor, bu yüzden emin değilim. Sorun da bu zaten."

"O zaman benim için kesin bir hayır."

"Kesinlikle anlıyorum. Ama baykuş seni burada köşeye sıkıştırdığında."

Gerisini söylemiyor ama anlıyorum. Beni kurtarmasına yetecek kadar nasıl hayatta kaldım? Baykuştan nasıl kaçtım?

"Saldırmadan önce bir şey hissettim ve sanki nasıl olduğunu biliyordum ya da

kaçınmak için nereye taşınmalı."

Asher anlamaya çalışıyormuş gibi bir hmm sesi çıkarır. "Ne?"

"Val'in böyle bir yeteneği yoktu."

"Yok muydu?"

"Hayır." Telefonu çalıyor ve mesajı okuyor. "Destek yolda."

"Sonunda." Donan ellerimi birbirine kenetliyorum. Buradan çıktıktan sonra kendimi bir battaniyeye sarıyor ve sıcak çay . "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne?" diye sorar.

"Fikrimi değiştirmeye çalışmayı bırak."

"Tarikat'a katılma amacınızı tam olarak bilseydim belki katılabılırdım."

Ona henüz gerçeği söyleyecek kadar güvenemiyorum, bu yüzden farklı bir yaklaşım seçiyorum. Donmuş ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum ve yalanımı hissetmemesini umuyorum. "Val bana geldi ve ölümünün bir kaza olmadığını söyledi. Bana başka bir şey söyleyemedi. Bu yüzden ona ne olduğu hakkındaki gerçeği bilmem gerekiyor."

Çenesi düştü ve sanki ona tokat atmışım gibi bir adım geri çekildi.

"Sana mı geldi?"

Ağzımdaki yalanın kötü tadından nefret ederek kendimi başımı sallamaya zorluyorum. "Odasındaki kan lekesini gördüm. Lütfen, Asher. Kız kardeşime ne olduğunu anlat bana."

Dudaklarını yalıyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Kahretsin. Lonca öğrenirse sana her şeyi anlatırım."

"Kimseye söylemeyeceğim. Sadece gerçeği istiyorum."

"Özür dilerim. Biri Val'i öldürdüğü için olayı örtbas etmek zorunda kaldık."

Asher, Val'in resmini onaylayarak kalbimi kesiyor ve nefese kalarak eğiliyorum. Bir elini omzuma koydu.

"Hiperventilasyon yapıyorsun. Burnundan yavaşça nefes al." Zorlanıyorum ama dediğini yapıyorum. "Güzel. Dudaklarını büz ve nefesini ağzından ver."

Talimatlarını uyguluyorum ve nefesim tekrar düzenli hale gelene kadar tekrarlıyorum. "Teşekkürler."

"Özür dilerim. Sana söyleyen ben olmalıydım." "Dürüstlüğünü takdir ediyorum."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama dışarıdan gelen korkunç bir çığlık onu durduruyor. İkimiz de kapıya doğru sığıyoruz ve Asher kapıyı dışarı bakacak kadar açıyor.

"Ne oldu?"

Başını sallar. "Bilmiyorum. Ama baykuş gitti." "Emin misin?"

"Öncekine benzer bir şey hissediyor musun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve baykuş ortaya çıktığında hissettiğim korkunç duyguyu arıyorum ama hiçbir şey yok, sadece huzur var.

"Hayır."

Asher elimi tutuyor ve dokunuşu kolumda karıncalanmalara neden olurken içimdeki sakinlik ve huzur hissi güçleniyor. Yanaklarım ısınıyor ve fark etmemesini umarak bakışlarımı kaçırıyorum.

Asher'a güvenebilir miyim? Korkunç baykuş yarattığından kaçmama yardım etti. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı da ona daha fazla soru sorabilseydim.

Biz sürünerek dışarı çıkarken ufukta soluk şeftali rengi bir ışık beliriyor ve Asher kapıyı kapatıyor. Güneşin doğuşunu görünce nefesimi içime çekiyorum ve kalbim mideme iniyor. Kahretsin. Duruşmada başarısız oldum. Şimdi cevapları nasıl alacağım? Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor ama Ashes fark etmesin diye onları göz kırparak uzaklaştırıyorum. Zayıflık göstermenin bana bir faydası olmaz. Neyse ki, mozolenin yakınındaki toprakta kocaman ayak izleri dışında baykuştan bir iz yok.

"Nuri!" Rowen, Oscar ve Hazel da dahil olmak üzere diğerleriyle birlikte bize doğru koşuyor. Diğer adaylar Rowen'ı buldular ve geçtiler. Kalbim ağrıyor ve gözlerim yaşıyor. Arkadaşlarım için mutlu olmalıydım ama yıkıldım.

Mezarın etrafında manevralar yaparken Asher elimi sıkı sıkı tutuyor.

"Ne oldu? Nereye gittin?" Lucy soruyor. "Baykuş gibi bir şey peşimden geldi."

"bir baykuş geçti diye kaçtın," diye kıs kıs gülüyor Emily.

Asher, "Kapa çenenin Emily, tek kelime edersen yarışmadan elenirsin," diyor. Emily başını öne eğiyor ve geri çekiliyor. "Bu sıradan bir baykuş değildi." Oscar'a döner. "Uzun bacaklı dev baykuşlar hakkında bildiğin her şeye ihtiyacım var."

Oscar kaşlarını birbirine çattı. "Ne kadar büyük?"

"İnanılmaz büyük," diyor Asher.

Oscar bir nefes verir ve başını sallar. "Ben ilgilenirim. Crane onunla Sullivan House'da buluşmamızı istiyor."

Çıkışa doğru bir patikada ilerliyoruz. Önümüzde Emily, Justin'e bir şeyler mırıldanıyor ve kıkırdıyor, bir yandan da bana bakıyor. Benim

Yanaklarım kızarıyor ve bana kaşlarını çatan Asher'dan uzaklaşıyorum. Sonunda demir kapıdan geçtiğimizde içimi bir rahatlama kaplıyor. Oraya asla geri dönmeyeceğim.

Hepimiz Sullivan Evi'nin salonuna girdiğimizde, Tarikat üyeleri Bayan Crane ile birlikte girişte toplanıyor. Salonun cep kapılarını kapatıyor ama Asher'ın sesi gürlüyor. Öfkeli ve geri adım atmıyor. Belki de Val'i önemsiyor ve beni kollamak konusunda söylediklerinde ciddiydi. Ona gerçekten güvenebilir miyim?

Sonunda Bayan Crane'le birlikte içeri girdiler. Boğazını temizler ve iç çeker. "Belirlenen süre içinde Rowen'ı kimse bulamadığı için ve Bu gece yaşanan talihsiz ve beklenmedik olaylar nedeniyle bu davanın geçersiz olduğuna karar verdik."

Ne oldu? Kimse onu bulamadı mı? Etrafa bakındım ve herkes rahatlamış görünüyordu.

Bayan Crane, "Bazılarınız bu duruşmayı zar zor atlattı," diyor.

O sırada Emily'nin kolundaki ve boynundaki bandajları fark ediyorum. Justin de darmadağınık görünüyor, yüzünde tam olarak seçemediğim bazı izler var.

"Zaman kısıtlamaları nedeniyle Lonca, Gümüş Gölge duruşmasını yeniden yapmama ve ilerleme kararı aldı. Bunun yerine Cerulean duruşması önümüzdeki hafta burada gerçekleşecek, bu yüzden hazırlıklı olun ve gölgelerde güvende kalın." Bayan Crane gitmek için döner ama duraklar ve ona ters ters bakan Asher'a bakar. "Bay Armstrong, lütfen benimle gelin. Lonca sizinle konuşmak istiyor." Bayan Crane salondan çıkarken Asher onu takip etmeden önce bana baktı.

Lucy dolaptan paltolarımızı aldı ve benimkini bana verdi.

Keşke Asher'la daha fazla konuşabilseydik. Belli ki bir şeyler biliyor ama şu anda o kadar yorgunum ki battaniyemin altına kıvrılıp tüm hafta sonu boyunca uyumaya hazırım. Tessa ve ben Max ve Lucy'yi verandanın merdivenlerinden aşağı doğru takip ederken, Tessa dirseğiyle beni dürtüyor.

"Onunla birlikte bir anıt mezarda kapana kısılmıştın." Tessa eve doğru bir bakış attı. "Şanslı kıız."

" bir şey değildi."

Kaşlarını kaldırıyor. "Neden? Seni durduran ne?" "Karışık bir durum."

Kıkırdıyor. "O zaman karmaşıklaştırma. Belli ki senden hoşlanıyor."

"Hayır, hoşlanmıyor."

"Öyle değil mi?" Lucy göz kırpmıyor ve Max hepimizi görmezden gelerek yoluna devam ediyor. "Hayır," diye itiraz ediyorum.

İçimdeki ses durmadan soruyor: Asher neden hep ortaya çıkıyor? Bu karmaşık duygu ağının kararlarımı gölgelemesine izin veremem çünkü Val Asher'a güvendi ve bu onu nereye getirdi? Öldü, işte orada.

Bölüm 17

DAylar sonra, Val'in günlüğündeki şifreli mesajlar benden kaçmaya devam ediyor. Yapbozun parçalarını bir araya getiremiyorum. Eğer ben

başarısız ol ve Tarikat'a girme, mesajının tamamını deşifre etmek ona ne olduğunu anlamanın tek yolu olabilir. Bunu yaptığımda, Val'i öldürenin cezasını çekmesini sağlayacağım.

Saate bakıyorum ve Max ile Tessa iksirleri öğrenmek için gelmeden önce bir kelimeyi daha çözmek için acele ediyorum.

Mimik İblis

Kelimelere bakarken nefes almakta zorlanıyorum. Val bir Mimik İblisi mi buldu? Bu yüzden mi öldü? Kapının çalınmasıyla irkiliyorum ve Lucy aceleyle kapıya koşuyor. Tessa ve Max ortak odaya girmeden önce günlüğü masamın çekmecesine koyuyorum ve daha sonra okumaya yemin ediyorum.

Peri demi de dahil olmak üzere üç farklı iksirin nasıl yapıldığını öğrendikten sonra Max benimle Sullivan House'a kadar yürüyor. İksirler bana kimyayı hatırlatıyor, bu yüzden tariflerini hatırlamak çok zor değil. Bu gece Lucy ve Tessa sınavlara çalışmaları gerektiği ve benim aksime biraz eğitim aldıkları için bu seansa katılmadılar. Max ile başka bir gece çalışacaklar.

Hilal, siyah gökyüzünde bir mücevher. Ayakkabılarımızın altında çıtırdarak yere dökülen yaprakların topraksı kokusu beni yatıştırıyor.

Aramızdaki sessizlik nedense garip ve gergin. Max ellerini ceketinin ceplerine sokup bana bakana kadar nedenini bilmiyorum.

"Lucy sana söyledi, değil mi? Seni asla incitmeyeceğimi bilmen gerek."

"Biliyorum." Ve biliyorum. Onun kontrolü kaybetme düşüncesi aklımın ucundan bile geçmedi. Max'le tanıştığım anda, sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi rahat hissettim. "Sadece bir şoktu, hepsi bu."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Tüm bunlar size garip geliyor olmalı. bizim için normal. Biz doğaüstü varlıklar hakkında her şeyi bilerek büyüdük."

"Özür dilerim. Sanırım hâlâ biraz safım."

"Hayır, sen bilgisizsin. Lucy, Tessa ve benim sayemde kısa sürede bir profesyonel olacaksın."

"Teşekkürler. Bana kendini savunmayı öğrettiğin için minnettarım."

"Ne zaman istersen." Sullivan House'un verandasının basamaklarını hızla çıkar ve kapıyı açar.

İçeride, cephaneliği geçip bir koridoru takip ederek bir yedek odaya ulaşıyoruz. Yüksek tavan ve açık renkli ahşap zemin ayak seslerimizin yankılanmasına neden oluyor. Bir duvarı uzun bir ayna kaplıyor ve bir diğerinde çeşitli boyut ve tarzlarda silahlar sıralanıyor.

Max zeminin ortasına bir hasır seriyor. Ben bazı karmaşık, detaylı hançerleri incelerken, o malzemeleri alıyor ve ellerimi sarmaya başlıyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor. "Duyarsız olmak istemem ama seni eğitip eğitmeyeceğimi bilmem gerekiyor."

İşte vizyon soruları geliyor. Kendimi hazırlamak için bir nefes çekiyorum.

"Devam et."

Sağ elimi sarmaya odaklanıyor. "Tam olarak ne görüyorsun?"

İşte her zaman aldığım en karmaşık sorulardan biri.

"Görme engelli ve kör insanlar söz konusu olduğunda geniş bir yelpaze var. Hepimiz aynı görüşe sahip değiliz. Benim durumum olan Aniridia Sendromu olanlar bile. Bazıları ışığa karşı diğerlerinden daha hassas ve bazılarında nistagmus, glokom, katarakt, Aniridia Fibrozis Sendromu ve korneal skar gibi birçok başka sorun var. Ama diğerlerinde yok. Bu gerçekten değişkenlik gösteriyor."

Max başını sallıyor ve elimi sarmaya devam ediyor.

"Gördüğüm şeyi tarif edebilmemin en iyi yolu, bir kameradan baktığınızı hayal etmeniz. Lensini ayarlayabildiğiniz profesyonel türden. Otomatik ayarlama seçeneği olmadığını ve vizördeki nesnenin biraz bulanık olduğunu ve sizin için olabileceği kadar keskin olmadığını hayal edin."

." Max ellerime konsantre olurken başını sallıyor.

"Ve gözlerim olmadığı için ışık ve parlama hassasiyeti ile ilgili sorunlarım var."

"Bastona ihtiyacın yok mu?" diye soruyor.

"Şahsen hayır, her zaman değil ama Aniridia Sendromu olup da kullanan başkaları da var. Bazen ben de kullanıyorum, böylece çevremdekiler iyi göremediğimi biliyorlar."

Beni inceliyor, bandın ucunu koparıp diğer elimi sarmaya başlarken devam etmemi bekliyor.

"Gözlerimin sürekli yan yana hareket etmesine nistagmus denir." Gözlerimi gösteriyorum. "Bunu kontrol edemiyorum. Nistagmus, az görmemin büyük kısmına neden olan şey. Sorunlarımın bir kısmı mesafe ve derinlik algısı ile ilgili." Yavaşça bir nefes alıyorum ve bırakıyorum. "Bu yüzden bunun işe yaramayacağından korkuyorum."

Bir ibisle ya da başka bir doğaüstü varlıkla savaşmak beni çok korkutuyor, ona bunu yapamayacağımı söylemek için yanıp tutuşuyorum. Mezarlıktaki gibi kötü bir şey olmadan önce vazgeçmeliyim. Asher haklıydı. O ve Rowen ortaya için şanslıydım. Vampir geçen gece beni kolayca öldürebilirdi.

Boks eldivenlerini bana giydirerek işini bitirirken Max sessiz kalıyor. Eldivenleri ellerine geçirip havaya kaldırıyor.

"Bunu yapabilirsin, Nor. Kendine bu kadar yüklenme. Belirli yeteneklere sahipsin. Eğer olmasaydı, Tarikat en başta senin üye olmana izin vermezdi."

Aklıma bir şey geliyor ve umarım haklıyım.

"Baykuş saldırdığında, o bana ulaşmadan önce nasıl ve nereye hareket edeceğimi hissedebiliyordum."

"Mükemmel." Max etrafımda dönüyor, ben de onunla birlikte dönüyorum. "Bunu test etmeye ne dersin? Bakalım birinin ne yapmak üzere olduğunu hissedebiliyor musun? Eğer yapabilirsen, sana nasıl saldıracaklarını tahmin edebilirsin. Bu sana duruşma sırasında avantaj sağlayacaktır." Duraklıyor ve geri adım atıyor, ama tam hamle yapıp yastıklı elini yüzüme doğru savurmadan önce içimi bir endişe dalgası kaplıyor. Yanından sıyrılıp dokunuşundan kaçıyorum.

Ona sırtırken göğsümdeki düğüm gevşiyor. İşe yaradı. Ben sporda hiç iyi olmadım, ama bu yeni yeteneğim sayesinde

vurulmamak için. Max omzumu okşuyor ve gülümsememe karşılık veriyor. "Güzel. Ne hissettin?"

Omuz silkiyorum. "Anksiyete türü bir korku, sanırım bunu tarif etmenin en iyi yolu."

"Ona daha fazla dokunursan daha fazla darbeden kaçınabilirsin." Ellerini kaldırıyor ve bir ayağını geriye atıyor. "Tamam, şimdi duruşun için."

Max bir süre boks eldivenleriyle benimle çalışıyor, bana yumrukları nasıl atacağını gösteriyor ve yeteneğimi kullanarak darbelerden nasıl kaçınabileceğim konusunda ipuçları veriyor. Daha sonra eldivenleri ve bantları ellerimden çıkarırken, boks yapmanın güçlenmeye nasıl yardımcı olabileceğini anlatıyor.

"Devam edelim. Size bazı temel savunma hareketleri göstereceğim, ancak birçok doğaüstü sizden hızlı hareket ediyor, bu yüzden bunlar için yeteneğinize daha fazla güvenmeniz gerekecek."

Yüzümdeki teri siliyorum ve o arkamda durup bacağını onun altından nasıl çekip çıkaracağını anlatırken başımı sallıyorum. Sonunda kısa bir su molası verene kadar başka birkaç hareketin üzerinden geçiyoruz. Tüm vücudum ağrıyor ve yarın hareket edemeyeceğimden korkuyorum ama bir bakıma acıya minnettarım. Sadece Scarlet Shade duruşması için değil, vampirlere ve diğer doğaüstü varlıklara karşı kendimi savunmak için de ihtiyaç duyacağım gücü ve dayanıklılığı geliştiriyorum.

Max beni düşüncelerimden koparıyor. "Geç oluyor ama bir silahla neler yapabildiğini görmek , bir dahaki sefere üzerinde daha fazla çalışabiliriz."

Kılıçlar, asalar, çeşitli tür ve boyutlarda silahlar, hançerler ve daha bilmediğim pek çok şeyle dolu duvarı tararken kaslarım geriliyor.

gerçek isimleri. Silah kullanmak benim için spor yapmak kadar ya da daha zor olabilir.

"Hangi tür?"

"Bu başlangıç için iyi bir olacak."

Max bana bir çeyrek asa verdiğinde kapı açılıyor ve Asher içeri giriyor. Tüm vücudum kaskatı kesildi. Beni yine azarlayacak ve yemin etmemem için beni ikna etmeye mi çalışacak?

Asher önümüzde duruyor ve başını Max'e doğru eğiyor. "Girebilir miyim?" "Duruma göre değişir." Asher'a ters ters bakıyorum.

"Yardım etmek için buradayım."

"Fikrini ne değiştirdi?" Ben sordum.

"Hiçbir şey. Val güvende kalmanı istediği için hâlâ yemin etmemen gerektiğine inanıyorum ama madem ısrar ediyorsun, ben de başarılı olmanı sağlayabilirim."

Elim sopanın üzerinde sıkılaşıyor. "Ben senin lanet sadaka vakan değilim." "Kastettiğim bu değildi."

"Kesinlikle öyle hissettiriyor. Ne zaman yanımda olsan bunu yüzüme vuruyorsun." "Eleanor."

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona ters ters bakıyorum, oysa adımları söyleme biçiminde başka hiç kimseden duymadığım bir yumuşaklık var.

"Bana ihtiyacın olursa burada olacağım." Max geri . "Gitme," diyorum ona. " Asher."

"Ondan neden nefret ettiğinizi bilmiyorum ama Asher en iyi Scarlet Shade'dir.

Sana benden çok daha fazla şey öğretebilir."

Yanağımın içini ısııyorum. Max muhtemelen haklıdır. Asher yaptı

Dev baykuşu yaralar ve çıplak elleriyle mozolenin kapısını açar. Ona güvenip güvenemeyeceğimden ve hatta ondan hoşlanıp hoşlanmayacağımdan hâlâ emin değilim. Evet, çekici biri. Vücudum bunu unutmama izin vermiyor. Ama Asher benden bir şeyler saklıyor ve sorularımı hep geçiştiriyor. Belki bana doğru cevaplar verirse ilerleyebilirim ve muhtemelen bir gün ona güvenebilirim.

"Bir şartla" diyorum.

Asher kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve siyah tişörtünün kaslarını germesine neden oluyor. Ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bu da ne?" diye soruyor.

"Dersten sonra soruma net bir cevap vereceksin." Asher bir an bana bakıyor, sonra elini uzatıyor. "Anlaştık."

Biz el sıkışırken Max bakışlarını bizden ayırmıyor ve silah duvarına doğru ilerliyor. Asher arkamda duruyor ve asayı önümde tutuyor.

Dekoratif yapraklar asanın tabanı etrafında gümüş bir girdap deseniyle kıvrılır. Bir ucunda gümüş bir top, diğer ise keskin bir tahta uç var. Ben incelerken Asher elini bir ucuna koyuyor.

"Doğru kullanıldığında, her iki taraf da rakibini yaralayabilir veya öldürebilir." Bir elini yukarı kaldırır. "Avuç içinizi yukarı kaldırın."

Söylediğini yapıyorum ve asanın ortasını elime tutuşturuyor.

"Serçe parmağınız üstte olacak şekilde yukarı doğru çevirin ve diğer elinizi elinizin üzerine yerleştirin. Bunu tekrarlamaya devam edin, ancak ilk elinizle kavradığınızda alt taraftan yapın." Asayı alır

ve ne demek istediğini gösteriyor.

"Tamam." Onu geri alıyorum ve bana gösterdiği şeyi aynen yapıyorum.

"Hızlı öğreniyorsun." Sırıttırıyor ve bana kendimi savunmam için birkaç hareket daha gösteriyor. "Silahlarını değil, ellerini engellemek istiyorsun, özellikle de tahta bir asa kullanıyorsan. Bıçakları ya da kılıçları ona zarar verebilir. Onun yerine vur ve engelle."

Dönüp görünmez bir düşmana yumruk atarken başımı sallıyorum.

"Neden bir asa? Kılıç kullanmayı falan mı öğrenmeliyim?"

Asher daha dik durur ve asanın ucunu yere koyar. "Henüz değil. Max'e katılıyorum. Asa başlangıç için iyi bir seçenek. Ayrıca, senin bastonuna benzeyen bir tane yapabiliriz ve onu her zaman yanında taşıyabilirsin."

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. "Daredevil bastonu kullanmıyorum."

Kaşlarını birbirine çatıyor, sonra gözlerinde parlıyor. "Oh hayır. Öyle bir şey değil. Baston kılığına girmiş normal bir asa öneriyorum. Üzerimde her zaman kılıca dönüşen gümüş bir hançer taşıyorum."

Kendimi savunabileceğim ve saldırıya uğradığımda kullanabileceğim bir şeye sahip olmak güzel olurdu. "Peki."

Kendisi için bir asa daha alır. "Bir numaralı kural, gardını asla düşürme."

Saldırıyor ve asası benimkine bir çarpıyor. Sezgisel yeteneğimi kullanarak dönüp savuruyorum ama o zarar görmeden dans ederek uzaklaşıyor. Biz dövüşmeye devam ederken dakikalar geçiyor. Kollarım ve omuzlarım yanıyor ve Asher her şeyden kaçınırken asayı zar zor kaldırılabiliyorum.

Saldırılarım. Ama en azından saldırılarının çoğunu engelleyebiliyorum.

"Konsantre ol," diyor. Nefes nefese kalması hiç adil değil.

Nefesim kesiliyor ve asayı yere fırlatmak için can atıyorum.

"Sus ki ben de susabileyim." Asayı ileri doğru itip omzuna nişan alıyorum ama o gülerek dönüp gidiyor.

Terden sıırıslıklam olurken dişlerimi gıcırdatıyorum ve kalbim göğsümde gümbür atıyor. Asher o kadar hızlı hareket ediyor ki, bir renk bulanıklığına dönüşüyor. Onu takip etmek için bir an bile geç kalıyorum. Asher arkamda duruyor ve asasını boğazıma dayıyor.

"Verim."

Asamı indirdim, nefes nefese kaldım. "Bu adil değil. Çok hızlısın."

Kulağıma kıkırdıyor ve sırtıma bastıran göğsünün hareketi, terli gömleğimin içinden kaslarının farkına varmamı sağlıyor. Vücuduma farklı bir sıcaklık yayılıyor ve aptalca duyguları derinliklerine itiyorum.

"İz sürmek için yüksek farkındalığınızı kullanın, gözlerinizi değil."

Kulağa çok kolaymış gibi geliyor ama ben hâlâ yeteneğime alışmaya çalışıyorum ve onu kullanmayı her zaman hatırlamıyorum. Asher rahatladığında, bunu kendi avantajıma kullanıyorum ve Max'in bana daha önce gösterdiği bir şeyi yapıyorum. Bacağımlı onunkine doladım ve Asher'ı yere indirdim. Göğsüne diz çökerek, bana yaptığı gibi asayı boğazına bastırıyorum.

"Ve bir numaralı kuralı unutuyorsun. Gardını asla düşürme."

Bu sefer daha sert gülüyor ve altın rengi gözleri suyun üzerindeki güneş gibi parlıyor. "Çok iyi."

Ayağa kalkıyorum ve ona elimi uzatarak Asher'ı ayağa kaldırıyorum. Yüzündeki teri siliyor ve duvara doğru ilerliyor.

Silahlarını, esasını koyduğu yere. Benimkini ona veriyorum ve o da benim için asıyor. Biraz su içmek aramızdaki gariplikten kaçınmama yardımcı oluyor. Paylaşırken fena değildi ama ona bakıp bunun nasıl bir şey olacağını merak etmemek elde değil. Hayır, bunu düşünemiyorum bile.

"Bana cevap verme zamanı," diyorum.

Asher yüzündeki ve boynundaki teri silerek odanın daha da sıcak olmasını sağlıyor.

"Ders daha bitmedi."

Onu izlememek için biraz su yudumluyorum. "Bir saatten fazladır bunu yapıyoruz. Max gitti ve benim çalışmam gerekiyor. Bütün gece burada kalamam."

"Duruşmadan önce başka bir ders için geri geldiğiniz sürece."

"Anlaştık." Onunla tekrar birlikte olma düşüncesi her karıncalandırıyor.

Biraz su içerken elini sallıyor. "Devam et. Sor."

Ona soracağım soruların listesini gözden geçiriyorum ve hangisini soracağımı bulmaya çalışıyorum. Geçen gecedен bir tanesi hala kurcalıyor.

"Nesin sen? Karmaşık olması bir cevap değil."

Asher yere bakıyor, sonra nihayet bakışlarını benimkilere kaldırıyor.

"Yarı melek. Diğer kısmı." Omuz silkiyor. "Tam anlamıyla melek değilim. yeteneklerim var çünkü soyum biraz seyrelmiş durumda. Titreşim gibi. Uzağa gidemiyorum."

Yarı melek mi? Bir yudum su daha alarak sakinliğimi korumaya çalışıyorum.

"Bunda bu kadar zor olan neydi? Neden bana diğerini söyleyemedin?"

gece?"

Başının arkasını ovuşturuyor. "Başkalarına söylemekten hoşlanmıyorum." "Neden?"

"Tepkileri." "Nasıl tepki veriyorlar?"

Biraz su yudumlar. "Benim kötü olduğumu sanıyorlar."

Kaşlarımı birbirine çatıyorum. "Neden böyle düşünsünler ki? Melekler kutsal ve iyi olarak bilinmez mi?"

"Nefilimler ve onların nasıl kötü oldukları hakkında çeşitli bilgiler var. Ama benim soyum o kadar zayıf ki, tam bir Nefilim bile sayılmıyorum."

"Anlıyorum. Siyah gözlü kitap karakterlerinin kötü ya da şeytani olarak tasvir edilmesinden bıktım."

Ofluyor. "Sanki göz rengi birini kötü yaparmış gibi. Bu çok saçma."

"Doğru." Gülümsüyorum. Birinin beni anlaması ve benimle ilişki kurması rahatlatıcı. Yine de daha pek çok sorum var ve onun bana karşı dürüst olmasına ihtiyacım var. "Bana karşı daha sık dürüst olmana ihtiyacım var."

"Haklısın. Özür dilerim."

Bir elimi kulağıma götürdüm. "O da neydi?"

Odayı şamatalı kahkahalarla dolduruyor ve ondan daha önce hiç görmediğim bir gülümsemeye neden oluyor. Neşe ve nezaket dolu bir gülümseme. Nemli havlusunu bana fırlattığında ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. İğrenç şeyi savuşturuyorum ve aramızdaki ahşap zemine düşüyor.

"Gel . Seninle kampüse kadar yürüyeceğim."

Bölüm 18

W Sullivan House'daki mutfak adasının etrafı kalabalık. Krem rengi dolaplar duvarları kaplıyor, paslanmaz çelik ana gazlı ocak ve çift fırın karşımda ısı ısı parlıyor ve gri mermer tezgahlar mekanı modernleştirmeye yardımcı oluyor.

Rowen yaklaşıyor. "İyi şanslar."

Bana iksirler hakkında bir şeyler öğrettiği için Lucy'ye teşekkür ederim, bir hafta öncesine göre daha hazırlıklıyım.

Bayan Crane bugün koyu kırmızı ruj sürmüş, siyah balıkçı yaka kazak ve haki pantolon giymiş. Kırmızı topuklu ayakkabıları onu geçen geceden hatırladığımdan daha uzun gösteriyor. Hazel'a işaret ediyor, o da her birimize bir kase malzeme ve garip ve nadir maddelerden oluşan küçük bir kazan veriyor.

"Bu deneme iksirler, özellikleri ve kullanımları hakkındaki bilginizi sınamak içindir. Ayrıca talimatları takip etme ve malzemeleri doğru ölçme becerinizi de gösterecek. Denemeniz üç aşamalı. İlk olarak, kabınızdaki her bir maddeyi tanımlamalısınız. Bunu yapmak için görme, koklama, tatma veya dokunma yöntemlerini kullanabilirsiniz. İkinci olarak, kazanlarda verilen malzemeleri kullanarak bir iksir hazırlamalısınız. Her birinizde farklı bir şey var. Yani hiçbir iksir aynı değildir. İksiriniz, istediğiniz renk, tat, doku ya da kıvam gibi belirli özellikleri karşılamalıdır.

etkisi. Şimdiye kadar sorusu olan var mı?" Bayan Crane soruyor.

Herkes başını sallıyor ama ben zar zor hareket edebiliyorum. Lucy endişeyle bana bakıyor. Lucy'nin öğretisi her şey hakkında derinlemesine değildi. Ama son birkaç gündür aile günlüğümde bazı tarifler okudum ve belirli iksirler hakkında daha fazla şey öğrendim. Umarım geçmeme yardımcı olur.

Bayan Crane devam ediyor. "Güzel. Üçüncü olarak, sepetinizde bir iksir şişesi bulacaksınız. Sponsorunuz size iksirin türünü bildirecek ve iksirin etkisini ortadan kaldıracak malzemeleri belirlemeniz gerekecek. Bunlardan en az ikisini geçerseniz, bir sonraki denemeye geçeceksiniz. Birden fazla başarısız olursanız, geçemezsiniz."

Tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Tarikat benim tek umudum, çünkü kim bilir, Val'in günlüğündeki mesaj bana işe yarar bir şey söylemeyebilir bile. O zaman ben ne yapacağım? Onu kimin öldürdüğünü bulmamın hiçbir yolu yok.

"Sponsorlarınız ilerlemenizi takip edecek ve puanlarınızı sayacak." Bayan Crane önümüzdeki kaseleri işaret ediyor. "Devam edin."

Kasedeki malzemeleri inceliyorum ve hemen iki tanesini görerek ve koklayarak tanıyorum.

"Lavanta ve biberiye."

"Güzel," diyor Rowen ve not defterine bir şeyler not ediyor. "Devam et."

Başka bir otu kaldırıp kokluyorum. Tanıdık geliyor ama kokusunu çıkaramıyorum. Emin olmadığım bir şeyin tadına bakmaya cesaret edemiyorum. Bu yüzden, bitkilerden birinin çiziminin olduğu sayfaya gelene kadar annemin günlüğünün sayfalarını zihnimde çeviriyorum. Papatyaya benzer küçük narin çiçekleri var.

"Papatya."

"Mükemmel." Rowen gülümsüyor ve cevaplarımı yazıyor. "Bu malzemelerden biri ya da birkaçıyla hangi iksiri yapabilirsin?"

Yine beynimi zorladım ve Lucy ile olan derslerime başvurdum. Bir keresinde bu kombinasyondan bahsetmişti ve bana yardımcı olup olmayacağını merak ettiğim için aklıma takılmıştı.

"Uyumak için mi yoksa birini sakinleştirmek için mi?"

"Doğru. Hızlı olacağından şişeyi yapalım. İksiri demlemek daha uzun sürecek ve zamanınızın tükenmesini istemiyorum," diyor Rowen.

"Tamam."

Bana içinde koyu kehribar rengi kıvamlı bir sıvı olan küçük bir şişe uzatıyor. Kokluyorum, tatlı ama oldukça misk gibi ve biraz da gül kokusu var.

"Bu bir aşk iksiri. Bana hangi malzemelerin etkisine karşı koyabileceğini söylemelisin. Hazır mısın?" Rowen sorar.

"Denerim."

İksirin misk kokusu ve gül kokusu beni rahatsız ediyor. Lucy, karşıtı olmayan özel bir aşk iksiri olduğunu söylememiş miydi? Ya bu bir numaraysa?

Tekrar kokluyorum ve Lucy'ye bakıyorum. Lucy bakışlarımı hissetmiş gibi bana bakıyor ve elimdeki şişeyi inceliyor. Şişeyi yere bırakıp bir kalp şekli yapıyorum ve başımı sallıyorum. Gülümsüyor ve başını sallıyor. Rowen kâğıdıma bir not yazmakla meşgul olduğu için aramızdaki alışverişi fark etmediği için minnettarım.

"Buna karşı koyacak bir iksir yok," diyorum.

Rowen'ın gözleri açılıyor. "Ve?"

Lucy'nin günler önce bana aşk iksirleri hakkında söylediklerini aklımdan geçiriyorum. "Bir insanın terleyerek atması gerektiği gibi sistemden atılması gerekir. Saunada oturmak onları iyileştirir."

"Çok yaklaştın, önemli bir detayı atlıyorsun ve ne olduğunu söylememe izin yok ama bu seni başarısız yapmayacak. Merak etmeyin."

Telefonumdaki saate bakıyorum ve iksiri hazırlamaya başlamak için acele ediyorum. Kazanımdaki her bir maddeyi inceledikten sonra, onlarla ne yapmam gerektiğine dair bir ipucu için Rowen'a bakıyorum ama yüzünde mahcup ve üzgün bir ifadeyle omuz silkiyor.

Kazana uzanıyorum ama Rowen beni durduruyor ve yeşil bir şeyle dolu küçük bir şişeyi işaret ediyor. "Buna çok dikkat et. Sadece bir ihtiyacın var."

"Bana yardım etmemen gerekiyordu." Sırıtiyorum.

"Tehlikeli şeyler için öyleyim." Devam etmemi işaret etti.

Her flakon ve şişenin üzerinde bir etiket var. Rowen'ın beni uyardığı şişeyi okumak büyüteç uygulamamı kullandığımda yüzüm kızarıyor.

Basilisk'in Özü

Diğer bileşenler arasında tek boynuzlu at tozu, mehtaplı söğüt kabuğu, cadı fındığı, balmumu, aloe vera ve ejderha kanı bulunmaktadır.

Zihnim bu malzemelerin nasıl bir iksir oluşturduğunu bulmaya çalışıyor. Bazılarının kıvamını göz önünde bulundurarak, birleştirildiğinde neredeyse bir merhem gibi kalınlaşabileceği sonucuna varıyorum.

Eğer bir krem ya da merhem olması gerekiyorsa, iksir bir çeşit iyileştirici karışım olabilir. Ama neyi iyileştirmek için? Telefonumdaki saat üç dakika daha ilerliyor ve ihtiyacım olabilecek bazı şeyleri toplamak için acele ediyorum.

Tek boynuzlu at boynuzunu ve söğüt kabuğunu ezmek ve karıştırmak için dikkatlice bir havan ve tokmak kullanıyorum. Balmumunu erittikten sonra, diğer tüm malzemeleri cam bir birleştiriyorum. Son olarak, Basilisk Esansından bir damla koyuyorum ve karışımı karıştırırken cızırdıyor. Kısa sürede kıvamlı ve soluk pembe bir renk alıyor. Cam bir kavanoza koyuyorum ve bana sırtan Rowen'a dönüyorum.

"Harika iş. Ne işe yaradığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

Kıkırdıyor ve kavanozu daha yakından inceliyor. "Mimik iblis zehrine iyi gelir."

"Zehirli mi?"

"Isırıkları ve pençeleri zehir yayar."

Bu yeni bilgi karşısında gözlerim açıldı. Günlüğüm neden bunu belirtmemişti? Yoksa bir şekilde kaçırmış mıydım?

"Bildiğim iyi oldu."

"Temizlensen iyi olur." Rowen skor kağıdına bir şeyler not ediyor.

Lavaboya giderken Justin'in ocağın başında tencereye bir şeyler atarken geçiyorum.

"Hayır. Hayır. Hayır!" Asher hamle yapar ama artık çok geçtir.

Gürültülü bir patlama odayı geçiyor ve malzemeler yeşil bir sızıntı halinde taşıyor. Hazel ve Asher temizlemek için çabalarken ben koşarak uzaklaşıyorum. Justin sanki tamamen farklı bir sonuç bekliyormuş gibi öylece bakakalıyor.

"Bay Mitchell," diyor Bayan Crane Justin'e. "Duruşmada başarısız olduğunuz için üzgünüm ve gitmeniz gerekiyor."

"Ama."

Bayan Crane başını sallar ve Justin'e salmutfak kapısına doğru eşlik eder. "Üzgünüm ama kurallar böyle. Bir yemin başarısız olduğunda, hafızalarını değiştiririz ve derhal ayrılmaları gerekir."

"Hayır. Lütfen tekrar denememe izin verin. Yapabilirim ..."

Bayan Crane onu odadan çıkarırken sesi soluklaşıyor ve kalbim onun için acıyor. Küçük bir hata ona her şeye mal oldu. Aynısını yapmama izin veremem.

Birkaç dakika sonra Bayan Crane geri döner ve herkesin zıplamasına neden olan bir düdük çalar. "Vakit geldi! Temizlenin."

Bayan Crane her bir iksirimizi inceleyip puanlarımızı , kullandığım her şeyi yıkamak için herkesten önce lavaboya koşuyorum.

Diğerleri bulaşıklarını yıkarken ben de adanın fırçalıyorum. Bayan Crane yaklaştı ve bana onaylayan bir gülümseme verdi.

"Tebrikler. Geri kalanınız geçti. Lütfen beni salonda bekleyin."

Bölüm 19

Lutfaktan çıkarken ucy elimi sıktı. "İyi iş çıkardın." "Yapmam gereken iksirin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Sorun . Hâlâ buradasın," diyor Tessa.

"Ve Justin gibi neredeyse mutfağı havaya uçurmuyordun. O yüzden bence harika iş çıkardın," diyor Max.

Bana olan inançları ferahlatıcı ve minnettarım, ancak bir parçam hala bana neden bu kadar inandıklarını tam olarak kavrayamıyor.

Emily alay ediyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bir parçam başarısız olanın Emily olmasını diliyor. Justin bana karşı sessiz ve iyiydi. Eğer ikimiz de Tarikat'a girmeyi başarırısak Emily ile nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Bir sorun mu var?" Max öne çıkar.

Emily, "Hepiniz biliyorsunuz ki, ne kadar hata yaparsa yapsın onu içeri alacaklar çünkü buna mecburlar, yoksa zavallı kör kız ayrımcılığa uğradığı için Lonca'ya gidip ağlayacak," diyor.

Başka bir şey yapmasını engellemek için elimi Max'in göğsüne bastırıyorum. Bir ağabey gibi beni savunmaya çalışması çok tatlı ama gereksiz.

"Arkadaşın başarısız oldu diye. Bunun acısını benden çıkarman gerektiği anlamına gelmez."

Küçümseyici bir el sallıyor. "Justin kendi kendine yaptı." Emily o kadar yaklaşıyor ki, sonunda mavi gözleri olduğunu ve vanilya gibi koktuğunu fark ediyorum. "Başından beri haklıydım. Bela seni takip ediyor. Mezarlıkta saldırıya uğradık ve senin yüzünden davayı bitiremedik." Ellerini havaya kaldırıyor. "Sen buraya ait değilsin. Hepimize bir iyilik yap-"

" olsam bitirmezdim." Asher, Emily'nin arkasında belirir.

Onunla yüzleşmek için arkasını döner. Bayan Crane salona girdiğinde ve herkes hazırolda durduğunda, Emily köşeye doğru kayarken Asher ona ters ters bakar.

"Hepiniz devam ediyorsunuz. Size biraz uyumanızı ve son duruşma için dövüş becerileriniz üzerinde çalışmanızı öneririm." Dışarı çıkar ve Justin'le olanlardan dolayı bitkin ve yıpranmış görünen zavallı Hazel'ı neredeyse ezip geçmektedir. Gözlerini ovuşturuyor ve vahşi saçlarını evcilleştirmeye çalışıyor, ancak içindeki yeşil yapışkan nedeniyle yukarı çıkmaya devam ediyor. Asher'ın saçları biraz daha iyi görünüyor, sanki kafasını lavaboda durulamış gibi.

Emily sokaktan kampüse doğru ilerlerken dışarıda Ekim ayının keskin havası burnumu ısıyor. Sokak lambaları dar kaldırım boyunca yolumuzu aydınlatıyor.

Ayak parmağım bir çatlağa çarpıyor ve ileri doğru uçuyorum. Ama betona çarpmadan önce güçlü bir kol beni yakalıyor. Asher beni sabitliyor ve elimi bırakmıyor. Onun dokunuşuyla tüm vücudum ısınıyor. Geri çekilmek istiyorum ama hızlı refleksleri için minnettarım. Bizi takip ettiğinden haberim yoktu.

"Teşekkürler."

"Orada iyi iş çıkardın. Yarın daha fazla antrenman yapmak ister misin?"

"Yazmam gereken bir ödevim ve çalışmam gereken bir sınavım var." "Akşam buluşabiliriz."

Emily omzunun üzerinden bakıp bizi küçümsüyor. Onu yenmek ve geçmek istiyorsam personel konusunda kendimi geliştirmeliyim.

"İşe yarıyor. Scarlet Shades tam olarak ne yapıyor?"

"Biz bir anlamda Tarikat'ın ana polis gücüyüz. Eğer bir doğaüstü sınırı aşarsa, onlarla biz ilgileniriz." Bana bakıyor ve altın rengi gözleri lamba ışığında neredeyse parlıyor. "Mesela bir vampir çılgınlık yaparsa ya da bir kurt adam değişimini kontrol edemezse, biz devreye girer ve hallederiz."

"Peki ya iblisler?"

"Onlarla nadiren uğraşmak zorunda kalıyoruz ama uğraştığımızda da hiç hoş olmuyor." Asher elimi sıkıyor ve beni kaldırımdaki büyük bir deliğin etrafından dolaştırıyor. O olmasaydı bileğimi burkabilirdim. "Yarın önce kütüphanede buluşabilir miyiz?" Sesini alçaltıyor ve bana doğru eğiliyor. "Geçen gün sana karşı daha dürüst olmam konusunda söylediklerini düşünüyordum. Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek."

Dudaklarım cevap vermek için aralanıyor ama korkunç bir dehşet kollarımın üzerinde, derimi kesen binlerce jilet gibi diken diken oluyor. Olduğum yerde donup kalıyorum. Nefes alışım , yüzümün etrafında sis bulutları uçuşuyor.

"Ne oldu?"

Konuşamıyorum ve nefes alamıyorum. Asher diğerlerine durmaları için seslenirken beni kendine yakın tutuyor.

"Ne hissediyorsun?" diye soruyor.

Sonunda kelimeleri oluşturdum. "Korkunç bir şey geliyor," diye nefes nefese kalıyorum.

"Sullivan House'a geri dönün," diyor Asher. Diğerleri karşı çıkarak homurdanır ama o ısrar eder. "Bu bir emirdir. Gidin!"

"Bunu nasıl bilebilir ki? Ona neden inanalım?" Emily soruyor.

"Senin kendi yeteneklerin var, Nori'nin de kendi yetenekleri. Şimdi git," diye tersliyor Asher onu.

Sullivan House'a doğru koşarak yanımızdan geçip gidiyorlar ama biz diğerlerinin peşinden koşarken Lucy aceleyle yanıma geliyor.

"Sorun nedir?" Lucy sorar.

Cevap vermiyorum çünkü gecenin sessizliğini derin, tehditkâr bir hırıltı bölüyor ve Asher'ın metanetli yüzü soluyor.

"Kahretsin, hayır," diye fısıldıyor.

"Neydi o?" Lucy sorar.

"Cehennem köpekleri," diyor Asher.

"Nerede o?" Max Lucy'yi kendine doğru çeker.

"O değil. Onlar." Asher etrafına bakınır. "Eve geri dönmemiz gerek. Bizi koruyacak koşuvar." "

Zebaniler mi? Günlükte okuduğum kadarıyla cehennem tazıları en korkulan ve öldürölmesi en zor olanlardan biriymiş. Eğer Sullivan Evi'ne geri dönemezsek, Val'e ve ailemize beklediğimden daha erken katılacağım. Bu düşüncelerle nabzım fırlıyor ve her nefes alışımnda göğsüm ağrıyor.

Asher beni çekiştiriyor ve bölgeyi taramaya devam ediyor. Evden bir blok uzaktayken, başka bir uluma havayı yırtıyor. Bu daha yakın. Daha hızlı koşuyoruz. Önümüzdeki diğerleri Sullivan Evi'nden sadece iki ev uzaktayken, karanlık bir şekil

Sokak. Emily ona saldırdığında ılık atıyor. Asher beni Lucy ve Tessa'nın yanına itiyor. "Eve gidin." Max'e döndü. "Beni kuşatın."

Bir hançer çıkarır ama hançer bir kılıç uzunluğundadır. Emily çırpınmaya ve ılık atmaya devam ederken cehennem köpeğine saldırıyorlar. Onu hiç sevmedim ama bunu hak etmiyor. Boğazım ağrıyor ve gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Onu parçalara ayırıyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir Şey yok. Koyu renkli sıvı kıyafetlerini kaplıyor ve sokağa sızıyor. Yardım etmek için can atıyorum ama yapamıyorum.

Lucy beni öne doğru çekiyor, Tessa da diğer elimi tutuyor. Üçümüz birlikte Sullivan Evi'ne doğru koşuyoruz. Neredeyse verandaya varmıştık ki bir çalının arkasından başka bir cehennem köpeği çıkageldi. Bu kadar yakından, bir kurttan daha iri olduğunu tahmin edebiliyorum ama siyah derisi çıkıntılı kemiklerin üzerine gerilmiş. Kırmızı, parlayan gözleri doğrudan bana odaklanmış gibi görünüyor.

Yerimizde donup kalıyoruz ama Rowen elinde bir kılıçla verandanın merdivenlerinden aşağı atlıyor. O kılıcı savuştururken biz merdivenlerden yukarı çıkıp fuayeye giriyoruz. Tessa kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyor.

Bayan Crane mutfaktan çıkarken durdu. "Burada ne işin var senin?"

"Cehennem Köpekleri!" Tessa kapıyı işaret ediyor.

"Bu imkansız." Bayan Crane n kapının yanındaki pencereden dışarı bakar ve tökezleyerek geri çekilir. "Yüce Tanrım." Aceleyle koridora çıktı ve bize seslendi. "Sakın kapıyı açmayın!"

"Duh," Lucy pantolonunu indirir. Soğuk havaya rağmen alnındaki teri ovuşturuyor. "Yine de onlara bir Şekilde yardım etmeliyiz."

Koridorun sonundaki cephaneliğe koşuyoruz. Lucy ve Tessa kılıçlarını aldılar.

Tessa sivri uçlu bir asayı elime tutuşturana kadar ne alacağımdan emin olamadan silah duvarına bakıyorum.

Dışarıda Rowen kendini cehennem köpeğine doğru fırlatıyor ama kılıcı ıskalıyor ve köpek omzuna yapışıyor. Biz etraflarını sararken acı içinde bağırıyor. Rowen tazıyı böğründen bıçaklıyor ama cehennem tazısı bırakmıyor ve Rowen'ın boynunu kesiyor. Rowen'ın hırıltılı çığlıkları içimde bir şeylerin kopmasına neden oluyor.

Başka kimseyi kaybedemem.

Bu düşünce beni ileri itti. Asam cehennem köpeğinin kafasına çarpıyor ve Rowen'ın üzerinden sıçrayarak beni takip ediyor. Lucy ve Tessa yanımda, yardıma hazırlar.

Zebani bana saldırmadan hemen önce garip bir his beni ele geçiriyor ve ne yapacağımı biliyorum. Bir dizimi çimlerin üzerine koyuyorum ve asanın sivri ucunu yukarı doğru itip tazının göğsüne saplıyorum. Gevşiyor. Siyah kan asadan dışarı ve aşağı sızıyor. Titreyen ellerim asayı bırakıyor ve zebani yere yığılıyor, ölüyor. . Onu gerçekten öldürdüm.

Max ve Asher acele ederken Lucy kolunu omuzlarıma doladı.

Rowen'a. O kadar şoktayım ki Asher'ın söylediği kelimeleri algılayamıyorum. Lucy ve Tessa ellerimden tutup beni içeri götürüyorlar.

Asher ve Max nefes nefese Rowen'ı taşıyarak geliyorlar. Kan gömleğini ıslatıyor ve başı yana yatıyor. Onları koridor boyunca takip ediyoruz ve merdivenlerden inerek Rowen'ı koydukları bir masanın olduğu küçük bir odaya ulaşıyoruz. Bizi kurtardı ve kan kaybından ölüyor. Val'i düşünerek bu korkunç manzaraya bakamıyorum.

"Peki ya Emily?" Lucy sorar.

"Öldü." Max yüzündeki teri silmek için gömleğini kullanır ama sadece üzerine kan bulaştırır. İç çeker ve onun yerine bir havlu arar. Max nefesinin altında bir şeyler mırıldanır ve havluyu kullanarak temizlenmeye çalışır. Beyaz havlu ıslanır ve kıpkırmızı olur. Onu lavaboya atar ve hala nefes nefese, ona yaslanır.

"Hazel'ı getir." Asher çekmeceyi karıştırır ve gazlı bez çıkarır.

Tessa, Asher'ın Rowen'in yaralarına baskı yapmasına yardım ederken Lucy dışarı fırlıyor. Çaresiz ve donmuş durumdayım. Tek gördüğüm Val'in yatak odasında yerde ölü yattığı.

Hazel temiz saçları, siyah gömleği ve kot pantolonuyla içeri girer ve Rowen'in yaraları üzerinde çalışmaya başlar. Bir çeşit merhem kullanıyor ve Rowen'in koluna bir iksir enjekte ediyor. Bu sırada ben de onlara bakıyorum. Nasıl bu normalmiş gibi davranabiliyorlar? Onlar için normal mi? Rowen'ı olduğu gibi Val'i de kurtarmaya çalıştılar mı?

Tessa ve Lucy Hazel'a yardım ederken, Asher bana yaklaşıyor ve kanlı ellerini Max gibi ıslak bir havluyla kuruluyor. İş bittiğinde onu lavaboya atıyor ve beni odanın köşesine çekiyor.

"O iyi olacak mı?"

"Emin değilim. Hemen döneceğim." Bir an ortadan kayboluyor ve ben nefesimi tutuyorum. Bir dakika sonra, bir ışık patlamasıyla önümde yeniden beliriyor. Beyaz lekelerden kurtulmak için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

"Nereye gittin?" Tek söyleyebildiğim bu.

"Bir Lonca üyesiyle temasa geçtim. Umarım şifacımız yakında buraya gelebilir."

Şifacı mı? Biri Val'i kurtarabilirdi ama . Cevap vermeye çalışıyorum ama bacaklarım o kadar titriyor ki sallanıyorum ve Asher beni sabitliyor.

"Hadi gel." Asher beni odadan çıkarıp üst kattaki salona götürüyor. "Onu o gece buldum."

"Val?"

Başını sallar ve Bayan Crane aceleyle odaya girip iç çekerken etrafına bakınır.

"İşte buradasınız Bay Armstrong. Lonca sizden bir hasar raporu talep ediyor."

"Bu sadece birkaç dakika sürecektir." Asher elimi sıktı. "Burada kal."

Asher'ın bana bildiklerini anlatmasını dileyerek beklerken adımlarımı hızlandırıyorum. Val'in fotoğraflarını bana o mu gönderdi? İçimde bir sürü soru ve duygu dönüp duruyor. Yorgunum ve uzanmak istiyorum ama Rowen'in parçalanmış bedeninin görüntüsü aklımdan çıkmıyor. Keşke herkesi daha önce uyarmış olsaydım, buraya zamanında dönebilirdik. Emily benim yüzümden ölmezdi. Suçluluk duygusu beni boğuyor ve sıcak gözyaşları gözlerimi doldururken nefes alamıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum ama çok karanlık. Onu sokakta mı bıraktılar?

Ayak sesleri salona giriyor ve Max'i bulmak için omzumun üzerinden bakıyorum. O da benim kadar bitkin görünüyor.

"Emily nerede?"

"Evin arkasında. Asher ve ben onu kimse görmesin diye bir muşambanın altına koyduk."

"Peki ya ailesi?"

"Emin değilim. Sanırım birileri onlara bir şekilde söyleyecektir." O

koltuğa yığılır ve ellerini yüzüne gömer. "Böyle olacağını düşünmemiştim. Arada bir iblisler olacağını biliyordum ama bunu hiç hayal etmemiştim." Rowen'in bilinçsiz ve kanlar içinde yattığı odaya doğru bir el sallıyor.

Yanına oturdum ve sırtını ovdum. "Aynı."

Asher içeri girer ve kapı çerçevesine yaslanır. "Lucy'nin işi bitti.

Max, Emily konusunda yardımına ihtiyacım var. Bu gece hepiniz burada kalacaksınız."

Lucy, "Odamızda korumalarım var," diyor. Onun yanından geçip önce Max'e, sonra da bana sarılıyor. "Bize bir şey olmayacak."

Asher, "Gitmen konusunda rahat değilim," diye çıkıyor.

"Asher haklı. Hepiniz burada kalmalısınız. Max, Oscar'ın odasında uyuyabilir. Kızlar benim odamda kalabilir." Hazel Asher'a yaslanıyor ve Asher da bir kolunu Hazel'in beline doluyor.

İçimden kıskançlık fışkırıyor. Bu kadar şiddetli bir tepki vermem çok saçma. Asher sanki biliyormuş gibi bana bakıyor, ben de bakışlarından kaçmak için başımı ovuşturuyorum.

"Peki sen?" Lucy sorar.

Hazel omuz silkiyor. "Uzun bir gece oldu. Nerede uyuyacağım umurumda değil. İstediğim yere yığılabiliyim." Salona doğru ilerliyor.

"Başka odalar yok mu?" Tessa soruyor.

"Hayır," diye tersliyor Hazel Tessa'ya ve gözlerini bana diyor. Asher ona Val'in üst kattaki yatak odasında öldüğünü bildiğimi mi söyledi? Sanki hepsine bunun hesabını sormamı bekliyor. İstesem de yapamam. Henüz söyleyemem. Ben cevap vermeyince Hazel sonunda dikkatini Tessa'ya çeviriyor. "Bodrum katındaki odaların hâlâ biraz tadilata ihtiyacı var, o yüzden kimsenin orada uyumak isteyeceğini sanmıyorum."

"Ah," diye fısıldıyor Tessa ve başını öne eğiyor.

Birinin kız kardeşimi öldürdüğü odada kalmamın imkanı yok.

Konuyu değiştirmeyi seçtim. "Rowen nasıl?"

Hazel derin bir nefes alır ve Asher'a bakar. "Şimdilik durumu stabil ama elimden ancak bu geliyor. Babam yolda, bu yüzden iyileşmesine yardımcı olabilir."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

"Bu, şu anda onun için yapabileceğimiz bir şey olmadığı anlamına geliyor. Hazel elinden geleni yaptı. Babası Dr. Thorneheart buraya geldiğinde Rowen'a daha fazla yardım edecek. Ve umarım Phaniel de yakında buraya gelebilir. O da Lonca'dan ve onu iyileştirmeye daha fazla yardım edebilir. O zamana kadar beklemek ," diyor Asher.

"Neden onu hastaneye götürmüyorsun?" diye sordum.

"Peki cehennem köpeklerinin ona nasıl saldırdığını açıklar mısın?" Asher sorar. "Bu bir seçenek değil."

Tessa, "Ona bir köpeğin saldırdığını söyleyebiliriz," .

Asher el sallayarak onu uzaklaştırır. "Yine de çok fazla soru soracaklar. Bunu riske atamayız."

Ona işaret ediyorum ve salonu geçip diğerlerinden yeterince uzaktaki pencerelere gidiyoruz. Bizi merakla izliyorlar ama kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlar. Bir yanım bunu yapmamam için bağılıyor ama bir şey bilip bilmediğini öğrenmem gerekiyor. Telefonumdaki fotoğraflar uygulamasını açıyorum ve ona uzatıyorum. Asher ona , sonra geniş gözlerini bana kaldırıyor.

"Bunu nereden buldun?"

Güvende olmak için sesimi alçaltıyorum ki sadece Asher duyabilsin. "Biri bana bunu Tarikat'ın cevapları olduğunu söyleyen bir notla birlikte gönderdi. Kimin ve neden gönderdiğini bulmam gerekiyor." Hâlâ kendi aralarında sohbet eden diğerlerine bakıyorum. "Sen değildin, değil mi?"

Alnını ovuşturuyor, telefonumu geri vermeden önce fotoğrafı son bir kez daha inceliyor. "Hayır. Yemin ederim bunun arkasında kimin olduğunu bulmana yardım edeceğim." Kaşları çatıldı. "Fotoğrafı Val sana gelmeden önce mi aldın, sonra mı?"

Kahretsin, ona Val hakkında yalan söylemeyi unutmuşum. Şimdi ne yapacağım? Bakışlarım hâlâ Hazel'la sohbet eden diğerlerine kayıyor. Belki de Asher'a her şeyi anlatmalı ve yardım teklifini kabul etmeliyim. Val'in günlüğündeki mesajı hâlâ aklımdan çıkmıyor. *Kimseye güvenme*. Hayır. Asher'a söyleyemem.

Telefonu cebime geri sokuyorum. "Bunun bir önemi yok. Mesele onu kim gönderdiyse bir şeyler biliyor olabilir." Ben devam ederken Asher başıyla onaylıyor. "Phanuel Val'i iyileştirmeye çalıştı mı?"

Asher elimi tuttu. "Hayır. Resme bakılırsa, yaralarının geri döndürülemez boyutta olduğunu bilmen gerekir. Onu bulduğumda Val ölmüştü. Benim ya da başka birinin onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu."

Val'in göğsünün yırtılmış görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor ve yüzümden taze gözyaşlarının akmasına neden oluyor. O haklı ama bunu ona itiraf edemem ya da burada daha fazla kalamam. Elimi onunkinden çekip kapıya doğru koşuyorum ama Hazel yoluma çıkıyor.

"İhtiyacım var-"

"Senin bir içkiye ihtiyacın var, benim de öyle." Hazel kolunu omuzlarıma atıyor ve beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. "Ne ?"

Omzunun üzerinden diğerklerine sesleniyor. Hazel, Wednesday Adams gibi görünebilir ve çoğı zaman sinirli bir ifadeye sahip olabilir, ancak onun çok daha nazik ve şefkatli olduğunu anlamaya başlıyorum. Ve ben aptal değilim. Ne yaptığını çok iyi biliyorum ama itiraz edemeyecek kadar yorgunum.

Bölüm 20

H Azel kütüphaneyi geçip mini bara gidiyor ve herkes için bardak topluyor. Asher da ona katılır ve bardaktan bir yudum alır.

Bir şişe.

"Hey!" Hazel onun koluna vurur. "İğrenç. Bardak kullan."

"Hayır, teşekkürler." Şişeyi alıp sandalyeye oturuyor ve biraz daha içiyor.

Oscar arkamdan içeri girdiğinde kapı bir tıkırtıyla kapanıyor ve Tessa ile Lucy'yi Max'in çoktan uzanmış olduğu kanepeye kadar takip ediyoruz. Hazel önümüzdeki sehpaye yeni bir şişe koyup her birimize birer bardak doldururken Asher şişeden içmeye ve duvara bakmaya devam ediyor.

Kehribar rengi sıvı boğazımı yakıyor ama iki yudum daha aldıktan sonra bedenim rahatlıyor. Rowen iyi olacak. Buna biraz inanana kadar kendime tekrar söylüyorum.

Diğerleri cehennem köpeklerinin nasıl kaçıp düştüğünü tartışıyor. Lucy ikinci duruşma sırasında vampirlerin ve baykuşun da mezarlıkta bize nasıl saldırdığını gündeme getiriyor.

Derin bir nefes aldım. Emily haklı mıydı? Peşimde bir şey mi var? Ama neden? Val ile bir ilgisi var mı?

Oscar, "Acaba bunun hastalıkla bir var mı?" diyor.

Sözleri, sokakta bana saldıran vampirin anısını . Derisinin griliği ve yüzündeki sarkıklık. Görüntüyü silmek için bir içki daha alıyorum.

"Ne hastalığı?" Tessa soruyor.

"Geçen yıl başladı ve sadece doğaüstü canlıları etkiliyor. Normalde öyle olmasalar bile şiddete başvurmalarına neden oluyor ve bazıları kendilerini insanlara ifşa etme noktasına geldi," diye açıklıyor Oscar. Yere oturmuş, bardağını kucağına almış.

"Onları da yiyip bitiriyor gibi görünüyor." Hazel ürperiyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Zombi gibi görünüyorlar."

Başımı sallayarak onayladım. Vampir çürüyen bir ceset gibiydi. Herkes dehşet içinde bakıyor, Asher boğazını temizleyene kadar ne diyeceklerini bilemiyorlar.

"Lonca bir tedavi üzerinde çalışıyor," diyor Asher. Şişeden ne kadar içtiği düşünüldüğünde, sesinin ayık çıkması ve henüz gevelememesi şaşırtıcı.

Bir yudum daha alıyorum ve sıvı ısıtıyor. Bir hastalığın doğaüstü canlıları etkilemesi garip. Saldırıların bununla nasıl bir bağlantısı olabilir?

"Baykuş ne olacak?" Oscar'a sordum. "Bir şey bulabildin mi?"

Parmaklarını şıklatıyor ve ayağa fırlıyor. "Evet!"

Aceleyle küçük masalardan birine doğru ilerliyor, ben de onu takip ediyorum. Oscar deri ciltli dev bir kitabı açıyor ve mezarlıkta gördüğüme benzer bir karşılaşıyorum. Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde kitabın önündeki sandalyeye çöküyorum. Günlüğümde yaratık hakkında pek bir şey yazmıyordu ama bu kitapta büyük harflerle yazılmış bir isim var. *Stolas*.

Gözlerimi kısıyorum ve başlığın altındaki küçük yazıları okuyabilmek için olabildiğince yaklaşıyorum, ancak bu zorlanma gözlerimi çok fazla acıtıyor ve eski kitabın kokusu öksürmeme neden oluyor.

"Ne ?"

"Stolas bir cehennem prensi. Son derece güçlü bir iblis," diyor Oscar bana.

"Bir iblis prensi mi?" Ellerimin titremesini engellemek için ellerimi sıkıyorum. Güçlü bir iblisin beni öldürmek istemesi benim şansım. "Neden gelsin ki?"

Oscar iç geçiriyor ve sandalyeye kayıyor. "Ben de bunu anlamıyorum. Stolas cehennemde olmalı. Eğer sana saldıran şey buysa, o zaman kaçmış demektir."

"Bu kesinlikle o." Asher arkamda duruyor ve o kadar yakınımaya eğiliyor ki sıcaklığı bana doğru yayılıyor. Resmi işaret ediyor. "Yararlı bilgiler var mı? Zayıflıklar?"

"çalışıyorum," diyor Oscar. "Tek bildiğim Stolas'ın bir baykuşa ya da bir insana dönüşebildiği."

"Erkek gibi görünebilir mi?" Fısıldıyorum.

Oscar dudaklarını birbirine bastırır. "Evet. Yani her yerde olabilir."

Sullivan House kütüphanesinin kapısı açılır ve Bayan Crane kapıda durup hepimizi değerlendirir. Lanet olsun. Alkolü bıraktıracak ve bize ders verecek.

Bayan Crane içkilerimiz hakkında tek kelime etmeyerek beni şok etti.

"Lonca, kabul töreninin yarın gece yapılmasına karar verdi."

"Ama Rowen," diyorum.

Asher, "Ve son denemeyi yapmaları gerekiyor," diyor.

"Scarlet Shade davasını gerçekten yapmamış mıydık?" Max, başını iki yana eğerek Max'in ne demek istediğini anlamaya çalışan Asher'a soruyor.

"Evet. Nori bir cehennem köpeği öldürdü," diyor Lucy sesinde gururla.

Asher başını sallar. "Doğru. Eğer onun uyarısı olmasaydı, çoğumuz ölmüş olacaktık."

Övgüleri karşısında yanaklarım kızarıyor. Rowen'in aşağıda yaşam savaşı verdiğini düşünürsek bunu hak etmiyorum.

Bayan Crane ellerini birbirine kenetler ve iç çeker. "Lonca hepinizin kendinizi kanıtladığınızı, dolayısıyla Scarlet Shade duruşmasının gereksiz olduğunu düşünüyor. Ayrıca, saldırıyı birinin planlamış olabileceğine inanıyorlar. Zebaniler nadir bulunur ve işi şansa bırakmak istemiyorlar. İlerlemeliyiz," diyor Bayan Crane. "Rowen'a gelince." Duraklıyor ve bana dönüyor. "Bayan Porter, Rowen size eşlik edemeyeceği için onun yerini Oscar alacak."

"Ama," diye karşı çalışıyorum.

Bayan Crane beni susturmak için elini kaldırdı. "Özür dilerim. Saldırıdan dolayı hepinizin sarsıldığını ve üzüldüğünü biliyorum, ben de öyle. Ama ben sadece Lonca'nın elçisiyim. Tek yapabileceğim bir şeye ihtiyacınız olursa yanınızda olmak. Kabul törenine gelince, Lonca ne diyorsa o olacak. Lütfen hazır olun." Kapıya doğru döndü ve hepimizi halde bırakarak aceleyle merdivenlerden indi.

Hattaway House Journal

Hellhounds

Mirabel Swift tarafından tercüme edilen kayıt, 1889 Orijinal transkript 10. yüzyıla veya daha öncesine ait olabilir.

Genellikle parlayan gözleri ve tehditkar bir aurası olan büyük siyah köpekler olarak tasvir edilen zebanilerin kökleri dünya çapında çeşitli kültürlerle dayanmaktadır. Ölenlerin ruhlarını koruyan, öbür dünyanın hizmetkârları veya koruyucuları olarak görülürler. Ayrıca en korkunç doğaüstü varlıklardan bazıları olarak bilinirler ve ortadan kaldırılmaları zordur.

Kültürler arasındaki farklılıklara rağmen, cehennem köpekleri ortak özelliklere sahiptir:

Doğaüstü Yetenekler: İnsanüstü güce, hıza ve gölgeleri manipüle etme yeteneğine sahiptirler.

Uğursuz Varlık: Görünüşleri genellikle yaklaşan kıyamet, talihsizlik veya ölümle ilişkilendirilir.

Bölüm 21

(Gök gürültüsüyle irkilerek uyandım. Nerede ve neden olduğumu hatırlamak bir anımı alıyor. Bana çarptığında, kalbim hızla .

Rowen yaralandı ve Emily öldü.

Lucy yatak odasında Tessa'nın yanında, büyük boy yatakta horluyor. Benden çok uzakta olmayan Hazel ise şöminenin yanında yerde bir kedi gibi kıvrılmış yatıyor. Oturduğum küçük koltuktan doğrulduğumda gergin sırt kaslarım ağrıyor ve onları rahatlatmak umuduyla gerinmek için öne doğru eğiliyorum. Tekrar uyumamın imkanı yok, bu yüzden odadan sığıyorum.

yumuşak halı kaplı koridorda aşağı doğru ilerliyorum, zamanımı alıyorum

karanlıkta merdivenlerden iniyorum. Büyük, karmaşık vitray pencereyi incelemek için sahanlıkta duruyorum. Yeşil, sarı, beyaz ve kırmızı parçalarla dolu. Bazıları üst kemerin içinde çiçek oluşturuyor. Soğuk bir cereyan bacaklarımı ürpertiyor, bu yüzden merdivenlerin geri kalanını iniyorum. Aşağıya indiğimde dönüp mutfığa gidiyorum. Biraz suya ihtiyacım var. Hazel'in bana daha önce verdiği içecek yüzünden başım zonkluyor. Belki biraz Tylenol da bulabilirim.

Işığı açıyorum ve pişman . Gözlerime nüfuz ediyor ve başım daha çok zonkluyor. Ama bir bardak bulmam gerekiyor ve bunu karanlıkta yapamam, bu yüzden dolaşıp dolapları aramaya başlıyorum. İçinde

Üçüncüsünde bir kupa bulup musluğu açıyorum. Su kuru boğazımı rahatlatıyor ve kalanını lavaboya yaslanıyorum.

Dışarıda çakan bir şimşek, karanlık bir figürün durduğuna yemin ettiğim arka bahçeyi aydınlatıyor. Fincan parmaklarımdan kayıyor ve bir çıtırtıyla lavaboya düşüyor.

"Eleanor?"

Döndüğümde Asher'ı mutfakta saçları karışmış bir halde buluyorum. Üzerinde mavi beyaz ekose pijama pantolon var ama gömlek yok. Ellerimi onun belirgin göğsünde ve karın kaslarında gezdirme düşüncesi içimi ısıtıyor. İçimde bir sızı, özlem ve adını tam olarak koyamadığım başka bir şeyin karışımı kıvrılıyor. Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi dudakları yukarı doğru seğiriyor ve dikkatimi dağıtmak umuduyla pencereye dönüyorum.

Lavaboya uzanıp kupanın kırık sapını dikkatlice kaldırıyorum. "Dışarıda bir şey gördüğümü sandım."

Asher ışığı söndürüp yanıma geliyor ve arka bahçeyi inceliyor. Koruyucu eli belimde duruyor ve ağrıyı şiddetlendiriyor. Asher'a doğru eğilmek, onu daha fazla hissetmek istiyorum. Elini çektiğinde nefesim , kalbim acıyor ve bana dokunmaktan daha fazlasını yapmasını diliyorum.

"Dışarıda hiçbir şey yok. Neredeydi o? İnsan mıydı?" "Belki de. Emin değilim."

"Koğuşlar her şeyi dışarıda tutacaktır. Merak etme." Nefesi boynumu gıdıklıyor.

O bu kadar yakinken karanlıkta durmak tehlikeli, bu yüzden

hala kırık kolu tutuyor.

"Al." Asher onu benden alıyor ve çöp kutusuna atıyor. Lavaboda kalanları temizlerken aklım daha önce tedavi hakkında söylediklerine takılıyor.

"Lonca hastalığa neyin sebep olduğunu biliyor mu? Hava yoluyla mı bulaşıyor yoksa nasıl bulaşıyor?"

Asher cevap vermeden önce lavaboyu ovalıyor ve duruluyor. "Emin değiliz. Ancak bir doğaüstünü enfekte etmek için temas ve muhtemelen vücut sıvısı gerektiğini biliyoruz."

"Garip."

Asher başını sallar. "Seni daha önce üzdüysem özür dilerim. Ama sen gerçeği öğrenmek istedin."

Onun sözlerini hatırlamak içimde bir öfke ve korkuya neden oluyor ama dürüstlüğünü takdir ediyorum.

"Biliyorum." Kalçamı mutfak adasına yasladım. "Anlat bana, lütfen."

"Oscar haklı. Sanırım her şey bir şekilde birbirine bağlı."

"Neymiş o?"

"Val öldüğünden beri doğaüstü canlıları etkileyen garip hastalıkla ilgili daha fazla şey oluyor. Lonca gibi ben de bu gecenin bir tesadüf olduğunu sanmıyorum. Zebaniler çok nadir görülür. Onları biri gönderdi."

"Onları kim ve neden göndermiş olabilir?"

"Stolas cehennemden kaçtıysa, bunun arkasında onun olma ihtimali var." Duraklar ve derin bir nefes alır. "Sanırım yardımına ihtiyacım var." Eli elime geliyor ve ne kadar yakın durduğumuzu fark ediyorum. Üzerinden ısı yayılıyor ve altın rengi gözlerine çok uzun süre bakıyorum.

Bunu yapamam. Bunu yapmayacağım. Hayır, bir erkek tarafından dikkatimin dağıtılmasına izin vermeyeceğim. Onun yanındayken nasıl hissettiğimin bir önemi yok. Önemli olan Tarikat'a katılıp Val için adaleti sağlamak.

Ona neden ben ve nasıl yardımcı olabileceğimi sormak istiyorum, özellikle de Tarikat'ta olmamam konusunda bu kadar kararlı olduğu için. Ama kelimeleri oluşturamıyorum.

O kadar yakınız ki nefes aldığımda göğüslerim onun çıplak, kaslı göğsüne değiyor. Asher gevşek bir saç tutamını parmağının etrafında döndürüyor, sonra saç bağımı örgümden çekiyor. Onu serbest bırakıyor ve parmaklarıyla uzun saçlarımı tarıyor, sonra yavaşça omuzlarıma yerleştiriyor. Bu sakinleştirici ama şehvetli his vücudumda karıncalanmalara neden oluyor ve dudaklarımı onunkilere bastırmamak için her şeyimi veriyorum.

"Çok daha iyi." Sesi boğuk ve alçak, yeni bir ağrı ve acı gönderiyor içimdeki sıcaklık.

Asher'ın başparmağı yanağımı okşuyor ve ona bunun olamayacağını söyleme yeteneğimi kaybediyorum. Onu öpmek için yanıp tutuşsam da öpmemeliyim. O kadar kararsızım ki olduğum yerde donup kaldım. Sanki beynim çalışmıyor gibi. Daha önce fazla alkol almamıştım ama belki de hala muhakeme yeteneğimi etkiliyordu.

Mutfak kapısı açılıp Bayan Crane ışığı yaktığında Asher öne eğiliyor, dudakları benimkilere birkaç santim yaklaşıyor. Birbirimizden uzaklaşıp bakışlarından kaçıyoruz.

"Oh!" Bir elini göğsüne götürüyor. "Herkesin uyuduğunu sanıyordum."

Eğer bir saniye önce Asher ve benim ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiyse

bunu kabul etmiyor ya da umursamıyor
gibi görünüyor. "Ben de senin gittiğini
sanıyordum," diye mırıldanıyor Asher.

"Hayır. Lonca ile başka bir toplantıdan döndüm." Bayan Crane iç
geçiriyor ve adanın karşı tarafına yaslanıyor. Gözlerinin altındaki koyu
halkalar gibi yüzündeki ayrıntıları seçemiyorum ama tezgâha
yaslanışından ve ses tonundan yorgun olduğu belli.

"Neden? Onlara raporu verdiğini sanıyordum," diyor Asher.

"Yaptım, ama." Durakladı ve bana baktı. "Üzgünüm, henüz bir şey
konuşacak durumda değilim."

Başka bir deyişle, bir rehinenin önünde bu konuda konuşamaz. Tarikatın
kuralları vardır.

Asher kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ona doğru
bastırılmanın nasıl bir his olduğunu düşününce boynum kızarıyor.

Kahretsin. Buradan çıkmam lazım.

Bayan Crane'le daha fazla tartışmadan adanın etrafından dolaşıp
kapıya doğru .

"Yatağa dönmeliyim. İyi geceler." Arkama bakmıyorum ama Asher'ın
sesi beni takip ediyor.

"İyi geceler, Eleanor."

Her zaman insanların bana Nuri demesini tercih etmişimdir ama
mutfaktan çıkarken tam adımı söylemesi göğsümde bir
karıncalanmaya neden oluyor ve bunu tekrar duymak istiyorum.

Bölüm 22

Tüyük tarihi kütüphanedeki sessizlik zihnimde sonu gelmeyen düşüncelerin dönüp durmasına izin veriyor. Zebanileri kim gönderdi? Neden bir iblis prens beni öldürmeye çalışıyor? Val'i o mu öldürdü? Gözlerimin arkasında bıçak gibi bir ağrı başlarken şakaklarımı ovuyorum, sonra şiddetli bir baş ağrısına dönüşüyor.

Cumartesi sabahı Sullivan House'dan ayrılmadan önce Rowen'ı kontrol etmeye çalıştım, ancak Bayan Crane Rowen'ın yatak odasına girmemi yasakladı. Bana söyleyebildiği tek şey Rowen'ın yaralarına rağmen iyi durumda olduğuydu. Dr. Thorneheart yardım etmek için elinden geleni yaptı ama iyileşmesi biraz zaman alabilir.

Bayan Crane bana başka bir şey söylemeyi reddetti ve okula konsantre olmam için yatakhaneme dönmemde ısrar etti. Birkaç gün içinde Rowen hakkında herkese bilgi vereceğine söz verdi.

Bugün Çarşamba ve hala bir haber yok. Hiçbir şey bilmemek sinir bozucu. Önümdeki kitaba odaklanmaya çalışırken kılıç şeklindeki antika metal kitap ayracımla oynuyorum, ama her küçük seste konsantrasyonum bozuluyor, Asher umuyorum. Ama asla o olmuyor. Asher benimle burada buluşmak istedi. Yine de iki saat gecikti ve mesajlarıma cevap vermiyor. Normalde buradan ayrılır ve unut gitsin derdim ama kütüphanenin sessizliği beni sakinleştiriyor. Bu yüzden,

Buralarda takıldım ve yarın teslim edilecek bir makaleyi düzenlemeyi bitirdim.

Zaman geçtikçe daha çok endişeleniyorum. Asher hızlı ve güçlü, ama ya ona Val ya da Rowen gibi bir şey olursa?

Rowen. Derin yaralarla yatakta baygın yattığı düşüncesiyle şakaklarımı ovuşturuyorum. Keşke ona yardım etmek için bir şeyler yapabilsem ama ne yapacağımı bilmiyorum.

Ayağa kalkarak, hareket etmenin tüm olumsuz düşünceleri bastıracağını umarak kitaplıkların bulunduğu bir koridorda dolaşıyorum.

"Nori," diyor tanıdık bir ses arkamdan.

Blair bana yaklaşırken sarı saçlarının bir kısmını kulağının arkasına kaydırıyor. "Nasılsın? Seni O'Malley'de özleyip duruyorum."

"Üzgünüm, o kadar meşguldüm ki artık neredeyse hiç uyumuyorum."

Gülüyor ve omzunu kitaplığa yaslıyor. "Aynen. Belki bu hafta sonu kahve içmek için bir araya gelebiliriz. Kafeine her zaman ihtiyacım var." Ben cevap veremediğim gülümsemesi genişliyor. "Aslında, Cadılar Bayramı'nda işin var mı? Maskeli baloya gelebilirsin. Magnus Venator'a katılmayı düşünmen için bir yol olabilir."

Magnus Venator maskeli balosu efsanedir. Davetiye almadan kimse içeri giremez ve her zaman en zengin öğrenciler ve mezunlardan oluşan seçkin bir liste vardır. En iyi genetik araştırmacıları ve doktorlarıyla iletişim kurmak için harika bir fırsat olurdu. Kaçırmamalıyım.

"Gerçekten mi?"

Blair omzumu dürtüyor. "Tabii ki. Yarın sana bir davetiye ."

"Emin misin? Yani, haddimi aşmak istemiyorum."

"Gelmeni istiyorum. Ne yaptığımızı görmen için mükemmel bir yol."

"O'Malley'de bana pislik gibi davranan Connor'la mı çıkıyorsun? Maskeli baloda olacak mı?" diye sordum.

Cevap vermeden önce derin bir nefes alıyor. "Evet, biz çıkıyoruz ve o da orada olacak ama yemin ederim Connor'ın uslu durmasını ve seni rahatsız etmemesini sağlayacağım. Lütfen, geleceğini söyle."

Biri boğazını temizliyor ve ikimiz de Asher'ı bulmak için dönüyoruz. Blair kaskatı kesildi. Ona bu kadar yakın olmasaydım, yüzündeki garip ifadeyi fark etmezdim.

"Böldüğüm için özür dilerim. Sadece bir dakikam var ve sizinle konuşmam gerekiyor."

Sadece bir dakikası var. Şu anda benimle dalga mı geçiyor?

"Geç kaldın."

"Özür dilerim."

"Ve mesajlarıma cevap vermedin. Ben de düşündüm ki ..." Duruyorum ve derin bir nefes alıyorum. Şu anda her şeyi anlatamam. Blair buradayken olmaz. "Benim de yapacak işlerim var. En azından bana haber verebilirdin."

"Tekrar özür dilerim. Beklenmedik bir şey oldu ve telefonumu kaybettim."

Beklenmedik mi? Hay aksi. Yine mi?

Blair'e döndüm. "Bunun için üzgünüm."

"Senin suçun değil." Asher'a tuhaf bir bakış daha fırlatıyor. "Gelip gelmeyeceğini bilmem gerek. İçeri girmek için davetiyeye ihtiyacın olacak."

"Ben de varım."

Blair sırtlıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Harika! Odana bırakırım."

"Teşekkürler."

Asher'ın yanından geçip gidiyor ve Asher dönüp onun gidişini izliyor. Blair duyma mesafesinden çıktıktan sonra bana yaklaşıyor.

"Maskeli baloya beni de götürmelisin."

Neden sürekli hayatıma giriyor? Onu maskeli baloya götürmeli miyim? Blair' ona bakışına bakılırsa, eğer götürürsem onu mutlu olacağından emin değilim. Ama yanımda başka birinin olması iyi olur, çünkü Blair'in tüm zaman boyunca benimle takılabileceğinden şüpheliyim.

Asher'ı maske ve takım elbise içinde hayal etmek, Sullivan House'un mutfağında onu neredeyse öptüğüm anları canlandırıyor. Parmaklarını saçlarımda gezdirdiğinde nasıl hissettiğimi hatırladıkça nabzım hızlanıyor. Sarhoş muydu yoksa gerçekten benimle ilgileniyor muydu? Sullivan House kütüphanesinden Asher'dan önce ayrıldım, o yüzden ne kadar içtiğinden emin değilim. Yine de bunların hiçbiri önemli değil. Ona olan kızgınlığım öncelikli.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İnanılır gibi değil. Birincisi, geç kaldın,

Sonra beni gizlice dinliyorsun ve seni seçkin bir partiye götürmem için ısrar ediyorsun."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, öyle bir niyetim yoktu. Mesaj atmadığım için de özür dilerim." Yalnız olduğumuzdan emin olmak için kütüphanenin etrafına bakıyor. Asher sesini alçaltıyor. "Başka bir saldırı daha oldu."

Rowen'in Sullivan House'daki muayene masasında omzu ve boynu parçalanmış bir şekilde yattığı görüntüsü bana saldırıyor.

yutkunuyorum havayı ve nefes veriyorum. " kimse yaralandı mı? mıydı daha fazla

cehennem köpekleri?"

"Kimse zarar görmedi. Düşük seviyeli bir iblisle uğraştık."

"Gitti mi?"

"Onu yok ettik."

"Güzel. Val'in fotoğrafı hakkında bir şey bulabildin mi?" diye sordum.

Asher parmaklarını dalgalı saçlarında gezdiriyor ve saçları yukarı kalkıyor. Parmaklarım onun yerine düzeltmek için kaşınıyor. "Hayır. Özür dilerim. Kimse bu konuda bir şey bilmiyor."

"Bayan Crane bile mi?"

"Hayır, ama Lonca'ya göstermeyi önerdi. Belki onlar kimin gönderdiğini bulmaya yardımcı olabilirler."

"Bunu benim için yapar mısın?"

Elini uzatıp yanağımdaki birkaç saç telini fırçalıyor. "Tabii ki."

Dokunuşuyla tenim karıncalanıyor ve tek istediğim ona doğru eğilmek. Bunun yerine geri çekilip boğazımı temizliyorum. "Peki, neden seni maskeli baloya götürmeliyim?"

Asher'ın ağzı hareket ediyor ama sanki kulaklarımı pamuk dolduruyor. İçime yakıcı bir soğukluk sızıyor ve nefes nefese kalıyorum. Dehşet ve öfke beni bir battaniye gibi sarıyor. Tökezleyerek ilerlediğimde Asher beni sabitliyor. Kaşları birbirine çarpıyor, Asher'a sıkıntı olarak tanıdığım düşünceli bir ifade veriyor, ama sonra sesi nihayet uzaklardan bana doğru geliyor.

"Sorun nedir?"

Bu hissi daha önce de yaşamıştım ve orada olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Gözlüklerine kan sıçramış olan adam.

"Gözlüklü kanlı bir ruh. Onu yakınlarda görebiliyor musun?"

Asher'ın gözleri kısılr ve başını sallır. ". Bekle, çok zayıf."

"Öfke dolu." Nefes alamıyorum. Asher bir koluyla beni kendine yaklaştırıyor, diğer elini askeri ceketinin cebine sokuyor.

"Hareket etti ve ben de kaybettim. Bana tam olarak nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve doğrudan adamı işaret ediyorum. Bize doğru hamle yaptı. "Bul onu!"

Tuz atarken gözlerimi korumak için yüzümü Asher'ın göğsüne gömüyorum. Ruh bağılıyor ama bir anda havaya karışıp kayboluyor.

Kalbim göğsümü acıtacak kadar hızlı atmaya devam ediyor. Asher kolunu bana doluyor ve beni yere indiriyor.

"Derin nefes al. Val de intikamcı ruhlara karşı aynı tepkiyi verirdi." Alnını ovuşturuyor. "Tuz taşıyor musun?"

Sakinliğimi ve nefesimi yeniden kazanmaya çalışarak sessizce başımı sallıyorum. "Evet, ama öfkesi beni ele geçirdi ve hareket edemedim."

Asher sırt çantasını masaya vuruyor. "Onu daha önce gördün mü?"

"Saçımı çeken oydu."

Asher'ın kaşları kalkıyor. "Peki tılsımı neden Oscar'dan aldın? Onu uzak tutmalıydı."

O haklı. Tılsım ruhu caydırmadı. Neden? Kazağımın altına uzandım ve kolyenin olmadığını gördüm.

"Lanet olsun. Onu kaybettim." "Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?" "Hayır."

"Oscar'a senin için başka bir şey bulmasını söyleyeceğim. Bu arada Hazel'dan daha fazla basınçlı tuz kutusu yapmama yardım etmesini isteyeceğim. Tek yapman gereken ruhu püskürtmek."

"Teşekkürler. Val'in de böyle hissettiğini mi söylemiştin?" "Öyle hissetti."

Kalbim acıyor, keşke burada olsaydı da her şeyi konuşabilseydik. En azından Tarikat'a sahibim. Eğer girebilirimsem gireceğim.

"Kabul nedir?"

"Herhangi bir bilgi veremem. Beklemek zorundasınız. Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet. Rowen nasıl?"

"Çok kan kaybetmiş ama Dr. Thorneheart tamamen iyileşebileceğini söylüyor. Boynundaki ve omzundaki hasarı göz önünde bulundurursak, bu uzun bir süreç olabilir. Saldırıları yüzünden Phaniel onu henüz tam olarak iyileştiremedi."

"Onu görebilir miyim?"

"Henüz değil. Dr. Thorneheart kesin talimatlar verdi." Ellerini yüzünde gezdiriyor. "Ayrıca, bilinci yerinde değil."

Sertçe nefes alıyorum. "Özür dilerim."

"Bu senin hatan değil."

"Seninle sınıfa ya da başka bir yere kadar yürüyebilir miyim? Burası dışında herhangi bir yere."

Katılıyorum. Buradan gitmem gerek. Saatiime baktığımda, ne kadar zaman geçtiğine şaşıyorum.

"Kabul töreni için hazırlanmalıyım."

"Seninle yürüyeceğim."

"Çok uzak değil."

"Sadece birkaç gün arayla iki saldırı geçirdikten sonra, bunu yaparsam kendimi daha iyi hissederim."

O haklı. Başka bir şey saldırırsa, onu tek başıma savuşturamayabilirim. Asher çok daha iyi bir savaşçı. Elini uzatan Asher beni ayağa kaldırıyor. Neden bilmiyorum ama onun yardım etmesi beni herkesten daha çok rahatlatıyor. Asher'ın yanıdayken kendimi bir yük gibi hissetmiyorum. Yine de ona tam olarak güvenip güvenmediğimden emin değilim.

Kampüs boyunca yurduma doğru ilerliyoruz. Diğer öğrenciler yanıımızdan koşarak geçiyor. Avludaki yaprakların hışırtısı ve çıtırtısı bana Cadılar Bayramı'na ne kadar yakın olduğumuzu ve maskeli balo için bir elbise bulmam gerektiğini hatırlatıyor. Bu başka bir günün sorunu. Bugün Asher'ın yetenekleriyle ilgileniyorum.

"Ruhu nasıl görebildin?" diye sordum.

"Ruhlar benim için sizin için olduğu kadar net değil. Daha çok bir şeyin ana hatları gibiydi çünkü saf melek yeteneklerine sahip değilim."

Merakım beni yeniyor ve utangaç bir şekilde sırtını incelemeye çalışıyorum, o da kıkırdıyor.

"Kanatlarım yok, üzgünüm. Eski bir yarı melek soyundan geliyorum. Çeşitli melek yeteneklerim var. Mesela şu anda Sullivan House'a gitmemiz gerekse bizi oraya ışınlayamam ama kütüphaneye götürebilirim." Çok uzağımızda olmayan büyük binayı işaret ediyor.

Aklım bu bilgilerle dolup taşıyor. Bir bakıma ona hayranlık duyuyorum. Bu kadar yakışıklı olmasına şaşmamalı. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kendimi azarlıyorum.

Şu anda önemli olan bu değil. Kendini toparla.

Yata Khaneme doğru devam ediyoruz ve merdivenleri çıkıyoruz. Asher kapıyı açıyor.

"Maskeli balo hakkında mı? Daha önce ne dediğini duymadım çünkü ruh kesti."

Merdivenleri çıktık ve kapının önünde durduk.

"Bunu bu geceden sonra daha fazla tartışabiliriz. Dinlenin ve kabul törenine hazırlanın."

Asher merdivenlerden inerek gözden kayboluyor ve ben odaya giriyorum. Ortak salondan sesler geliyor. Max ve Lucy tartışıyorlar ama ben içeri girince duruyorlar.

"Bölmek istememiştim." Yatak odasına doğru acele ettim ama Lucy beni durdurdu.

"yok. Max."

Max başının tepesini ovuşturarak saçlarının neden olur. "Doğru. Sonra görüşürüz." Kapı çarparak kapandı. "İyi misin?" diye sordum.

Lucy bitkilerini sulamakla meşgul. "Cehennem köpekleriyle ilgili olanlar gerginiz."

"Ben de öyle. Asher bana başka bir saldırı olduğunu söylediğinde." "Ne? Şimdiden bir tane daha mı?"

"Max'ın bildiğini ve size söylediğini varsayıyorum. Asher bunu hallettiklerini söyledi."

Kimse zarar görmedi."

Kanepeye uzanan Lucy derin bir nefes alır. "Bu çok iyi. Bu neden oluyor? Annem Sullivan House'da geçirdiği süre boyunca pek fazla iblisle uğraşmadıklarını söylemişti."

silkiyorum ve yanına oturuyorum. "Emin değilim. En azından bir sponsorun var."

Hala."

"Merak etme. Rowen iyi olacak ve sen de bu gece harika olacaksın."

"Ne yapmamız gerektiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Yok. Ama hazırlansak iyi olur."

Lucy'yi yatak odamıza kadar takip ediyorum ve bir kabul töreninde giymek için hangisinin en uygun olduğuna karar vermeye çalışarak bazı elbiseleri karıştırıyorum. Sonunda Val'in bana verdiği siyah elbisede karar kıldım.

"Neredeyse bitti," diye fısıldıyorum kendi kendime. Bu gece kabul törenini geçmem gerekiyor ve sonra ihtiyacım olan cevapları almak için Tarikat'a tam erişim sağlayabilirim.

Hattaway House Journal

The Guardian

Evelyn Hattaway tarafından tercüme edilen giriş, 1650 Orijinal transkript muhtemelen 11. yüzyıldan veya daha öncesinden.

Dünyamız ile cehennem diyarı arasındaki hassas denge, tek bir şampiyonun, Muhafız'ın sarsılmaz uyanıklığına bağlıdır. Evrenin dokusunda dolaşan görünmez bir güç Muhafızları seçer ve onlara kutsal bir görev verir: cehennem kapısını kapatan anahtarı korumak.

Tam potansiyellerini ortaya çıkarmak için Muhafızlar kutsal bir yemin ederek anahtarı ve perdeyi hayatları pahasına koruyacaklarına dair yemin etmelidir. Bu yeminin bedeli ağırdır, mutlak adanmışlık ve yalnız bir yol gerektirir. Muhafız derin bağlar kuramaz çünkü şeytani güçler tarafından duygusal manipülasyon riski çok büyüktür. Yemin ettikten sonra Muhafız müthiş bir yetenek cephaneliğine sahip olur: insanüstü güç, çeviklik ve güçlendirilmiş işitme.

Muhafızlar ilk savunma hattı olarak görev yapsalar da, tek başlarına hareket etmezler. Gölgeler Tarikatı ile yakın bir çalışma ilişkisi sürdürürler. Ayrıca, Muhafız doğrudan Güç Loncası'na rapor verir, onları artan şeytani faaliyetlerden haberdar eder ve karmaşık durumlarda rehberlik ister.

Gardiyan rolü nankör roldür. Kimlikleri bir sır olarak kalır. yakından korunan bir sırdı, yaptıkları sadece gizli seslerle fısıldanıyordu

Tarikat ve Lonca içinde. Bir Gardiyanın hayatı trajik bir şekilde kısadır, genellikle şeytani güçlerle cesur ama ölümcül bir çatışmada sona erer. Yine de bir Gardiyan öldüğü anda bir başkası seçilir, kutsal görev devredilir ve cehennem kapısının ebediyen mühürlü kalması sağlanır.

Muhafızlar, dünyamızı koruyan görünmeyen güçlerin bir kanıtı olan sessiz bir koruyucu olarak hizmet eder. Onların sarsılmaz adanmışlığı ve Tarikat ile Lonca'nın desteği, şeytani istilaya karşı bir siperdir. Kötülük tehdidi her zaman mevcut olsa da, sonsuza kadar tetikte bekleyen uyanık bir Muhafız olduğunu bilerek teselli bulabiliriz.

Not: Muhafız ile ilgili bilgiler azdır ve genellikle parçalanmış tarihi anlatılara ve önceki tarafından bırakılan şifreli mesajlara dayanmaktadır. Muhafızı seçen gücün tam doğası ve cehennem kapısının mekaniği bir sır olarak kalmaya devam etmektedir.

Bölüm 23

H Azel bizi aceleyle Sullivan Evi'nin merdivenlerinden çıkarıp yatak odasına götürüyor. Lacivert perdeler iki pencereyi kapatıyor ve solumuzda, Tessa'nın toplanıp bize el salladığı küçük taş şöminede ateş çıtırdıyor. Lucy, altın bir ay döngüsü olan siyah bir yorganın üzerinde iki beyaz elbisenin uzandığı yatağa doğru süzülüyor.

Birini alır ve .

"Bunlar bizim için mi? Neden beyaz?" diye soruyor.

Hazel omuz silkiyor ve onu yatak odasına bağlı olan banyoya götürüyor. "Giydiğiniz elbiselere bayıldım ama bu bir gelenek. Acele edin ki Nori de giyinebilsin. İkinizin de saçını düzelteyim."

Lucy haklı. Gölgeler Tarikatı olarak siyah cübbe falan giyeceğimizi düşünmüştüm. Sade elbisemi kaldırıyorum. Dökümlü bir kumaştan yapılmış ve elbiseyi ayarladığımda uzun eteği sallanıyor, böylece vücuduma dayanıyor. Anahtar deliği yakası ve çan şeklindeki uzun kolları bana biraz ortaçağ kıyafetlerini hatırlatıyor.

Lucy çıktıktan sonra üstümü değiştirmek için aceleyle banyoya giriyorum. Çıktığımda Tessa gitmişti ve Hazel Lucy'nin küt saçlarının küçük bölümlerini örmeyi bitirmişti, böylece saçlar yüzünden uzaklaşıyordu. Benimkini ise uzun, sıkı bir Fransız örgüsüyle örüyor.

Hazel elleri birbirine dolanmış bir şekilde önümüzde duruyor. "İşte

Bu gecenin kuralları. Hepiniz kapıyı bulacaksınız. Bunu yaptığınızda, Gölgenize karar verecek olan Tarikat ambleminin üzerinde duracaksınız. Hazırlıklı olun çünkü amblemin sizi reddetme ihtimali var. Reddetmezse, bir yemin edeceksin. Ve denemeler, kabul töreni ya da Tarikat hakkında kimseye bir şey söyleyemezsin. Anlaşıldı mı?"

İkimiz de başımızı sallıyoruz. Ama aklımda milyonlarca soru dönüp duruyor.

"Lucy'ye eşlik ediyorum. Sıra sana geldiğinde Oscar seni alacak Nori."

Lucy bana hızlıca sarıldı. "İyi şanslar."

"Sen de."

Kapıyı bul. Ne demek istedi? Zaman o kadar yavaş geçiyor ki, yerimde duramıyorum. Odada volta atmaktan ayaklarım ağrıyor. Lucy'ye bir şey mi oldu? Neden bu kadar uzun sürdü? Kontrol etmek için odadan çıkmak üzereyken Oscar kapıyı açıyor ve ona katılmamı işaret ediyor. Oscar'ın peşinden koşuyorum, sorular sormak istiyorum ama cevap veremeyeceğini çok iyi biliyorum.

Antrede duruyor ve etrafımızdaki boşluğu işaret ediyor. "Tamam, kapıyı bul."

"Ne demek istiyorsun? Hangi kapı?"

"Sezgilerine güven, onu bulacaksın."

"Bir şey hissedene kadar etrafta dolaşmak zorunda mıyım?"

Başını sallıyor ve evi bu gizemli kapıyı aramam için tekrar işaret ediyor. Antreden, salondan, cephanelikten, mutfaktan ve çalışma odasından geçiyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Revirde bile özel bir şey yok. Tek yaptığı bana Rowen'in bu evde bir yerlerde baygın olduğunu ve önleyebileceğim yaralarının iyileşmekte olduğunu hatırlatmak.

Yedekleme odasına giriyoruz ve elimi tüm silahların bulunduğu duvarda gezdiriyorum. Düz duvarla diğer duvardaki aynanın birleştiği köşeye geldiğimde bir kıpırtı oluyor. Omzumun üzerinden Oscar'a bakıyorum.

Başını iki yana sallar. "Üzgünüm. Yalnız gitmelisin."

"Ama nasıl?"

Oscar yaklaşıyor ve elini omzuma koyuyor. "Onu diğerlerinden daha hızlı buldun. Tek yapman gereken inanmak."

"Bir duvarın ve aynanın içinden geçebileceğime inanıyor musun?" Kıkırdıyor. "Oldukça fazla."

Derin nefes alıyorum ve bir kapıdan geçtiğimi hayal etmek için gözlerimi kapatıyorum. Bu bir kapı, duvar değil. Kendime tekrar söylüyorum. parmaklarım duvarın ve aynanın sert pürüzsüzlüğünü sıyrıyor ama sonra hiçbir şey yok. Nefes nefese gözlerimi açtığımda parmaklarımı köşenin içinde buluyorum. Derin bir nefes daha alarak doğru adım atıyorum ve duvardan geçiyorum. Tahmin ettiğim gibi acımıyor. Bunun yerine, yumuşak bir karanlık esintisi beni çevreliyor.

Bir saniye sonra, geniş, dairesel bir odadayım, kubbeli tavanı Gölgede kaybolmuş. Havada yoğun bir tütsü ve topraksı taş duvarlar var; sinüslerime yapışan baş döndürücü bir karışım. Duvarları kaplayan altın aplikler, zeminin ortasını kaplayan devasa bir amblemin üzerinde dans eden ve titreşen ruhani bir parıltı yayıyor. Odanın karşı tarafında Bayan Crane ve Lonca olduğunu tahmin ettiğim grup yetişkin duruyor. Yavaşça gruba yaklaşıyorum, onlara selam verip vermemekte kararsızım.

Bir kadın çekti. Gri saçları, kazağı ve uzun

kütüphaneden Bayan Jameson olduğunu bilmeme yardım et. Neden bana Lonca'da olduğunu söylemedi?

Altı kişi daha var. Son derece uzun boylu bir adamın uzun, siyah saçları ve sakalı var. Bayan Jameson'ın yanındaki kadın 1400'lü yıllara daha uygun görünen kırmızı bir elbise giymektedir. İkinci adam gözlüklü ve sakallı. Sanki birbirimizi zaten tanıyormuşuz gibi bana nazikçe gülümsüyor.

İki adam daha var. Birinin uzun beyaz saçları var ve mavi, neredeyse siyah saçları olan diğer adamla birlikte onun da bir fae olduğunu hemen anlıyorum.

Son olarak, bir adam olduğunu varsaydığım bir şey var. En azından en çok benzediği şey bu, ama bir yüzü yok. Sanki biri gibi. Tamamen siyah giyinmiş ve elinde bir tırpan var. Görme yeteneğim yüzünden mi yüzünü göremiyorum, yoksa hiç yüzü yok mu?

Tanrım. Ne yapıyorum ben? Tüm vücudum titriyor ve bir parçam Sullivan Evi'nin büyüğü kapısından koşarak geri dönmek istiyor. Ama Gölge Tarikatı'nda olmam gerekiyor. Geri dönemem. Ayrıca bu, Val'in ölümü hakkında Lonca'yı sorgulamam için bir fırsat olabilir.

Bayan Jameson bir adım öne çıkıyor ve odanın ortasına, yerde duran devasa amblemin olduğu yere gitmemi işaret ediyor. Tarikata katılma davetiyesinin üzerindeki mührü andırıyor. Yaratığın gövdesi bir aslana, kanatları kartal gibi büyük bir kuşa ve başı da bir insana benziyor.

"Yemin etmeden önce bir uyarı. Gölge Tarikatı'na verilen yemini bozmak önce ağır hastalığa sonra da ölüme neden olur. Yap

Kabul devam etmeyi kabul ediyor musunuz?"

Ölüm mü? Keşke bu bilgiyi benimle daha önce paylaşılsalardı. Yeminimi bozmayı için bunun bir önemi yok, bu yüzden başımı sallıyorum.

"Ayakkabılarınızı çıkarın ve amblemin üzerinde durun." Bayan Jameson'ın dediğini yapıyorum. Yere bakıyor ve hiçbir şey olmayınca devam ediyor. "Benden sonra tekrar et."

Bana her parçayı anlatıyor ve ben de geçici olarak onun söylediklerini tekrarlıyorum.

"Ben, Eleanor Grace Porter, bu kutsal düzenin ilkelerini koruyacağıma yemin ederim. Bu yeminle kendimi sadece onun gölgelerine değil, dünyamızı yöneten hassas dengeye de bağlıyorum.

Evrenin bilgeliğinin bana yüklediği rolü sorgusuz sualsiz yerine getireceğime söz veriyorum."

Bundan sonra ne olacağından emin değilim, bu yüzden yeşilin bir Adaçayı Gölgesi haline gelmesi için bekleyip dua ediyorum. Yavaşça, bir titreşim ayaklarımı gıdıklıyor, sonra amblem yeşil renkte yanıyor ve kalbim mutlulukla kabarıyor. Ama sonra maviye dönüşüyor, sonra kırmızıya ve en sonunda gümüşü beyaz bir ışık alanı dolduruyor. Ama kayboluyor ve ayaklarımın altındaki zemin titriyor. Bana çarpan bir hava elbisemin eteğini yukarı doğru savuruyor ve ben onu tutuyorum. Amblem tekrar parlıyor ama bu sefer o kadar parlak altın rengi ki gözlerimi acıtıyor. Bir elimle gözlerimi kapatırken diğer elimle elbisemi tutmaya . Nefesler odayı dolduruyor. Altın mı? Gümüş ya da yeşil olmalıydı. Bu doğru değil. Bu ne anlama geliyor? Bayan Crane'e bakıyorum, o da önce Lonca'ya, sonra da kocaman gözlerle bana bakıyor.

Uzun boylu, siyah saçlı ve sakallı adam yaklaşıp bana rehberlik ediyor

Böylece Lonca'ya daha yakın olacağım. Neyse ki, bir kez adım attığımda

amblemi, ışık kayboluyor. Gözlerimin alışması için gözlerimi kırptıştırırken, tekrar onlarla birlikte durana kadar geri çekiliyor.

"Bayan. Porter. Görünüşe göre siz diğer adaylardan farklısınız," diyor sakallı adam derin bir sesle. "Bunun nedeni hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır."

Hepsi birbirine bakıyor ve ne dediklerini anlayamadığım kısık seslerle konuşuyorlar. Sonunda adam tekrar öne çıktı.

"Ben Phaniel." Eğiliyor ama gözlerini benden ayırmıyor. "Ve görünüşe göre siz, Eleanor Porter, yeni Gardiyan'sınız."

Hattaway House Journal

Guild of Power

Evelyn Hattaway tarafından tercüme edilen kayıt, 1649 Orijinal transkript muhtemelen 11. yüzyıldan veya daha öncesinden.

Efsane ve büyüden örülmüş canlı bir duvar halısı olan doğaüstü dünya, bizimkinin yanında görünmeden varlığını sürdürüyor. Yine de gölgelerin arasında bir yönetim organı düzeni sağlıyor: esrarengiz Güç Loncası. Her biri kendi başına bir güç merkezi olan bu yedi kişilik konsey, doğaüstü varlıkların kaderlerini şekillendirir ve perdenin sağlam kalmasını sağlar.

Lonca, her üyesi doğaüstü alemin belirli bir yönünü temsil eden hassas bir güç dengesidir.

Cadılar Meclisi: *Biri ışığın, diğeri gölgenin gücünü kullanan iki cadı, büyüün ikiliğini somutlaştırır. Birlikte, gizemli sanatlarda dengeyi koruyarak kaotik büyüün insan dünyasına yayılmasını önlerler.*

Göksel Elçi: *Sarsılmaz adalet duyguları için seçilen meleksi bir varlık, meleklerin ve diğer göksel varlıkların faaliyetlerini denetler. Lonca'nın ahlaki pusulası olarak hareket ederek doğaüstü eylemlerin daha yüksek bir amaca uygun olmasını sağlarlar.*

Alfa Kurtadam: *Theriantropların temsilcisi alfa kurtadam, insanlık ile ilkel dünya arasında bir köprü görevi görür. Görevleri, medeni toplum ile doğaüstü canlıların içinde yaşayan evcilleşmemiş vahşi doğa arasındaki dengeyi sağlamaktır.*

Fae Elçileri: Biri Seelie ve diğeri Unseelie Saraylarından olmak üzere iki temsilci, kaprisli peri alemini kontrol altında tutar. Görevleri, fae'lerin yaramazlık ve şenlik sevgisinin insan dünyasında hasara yol açmasını önlemektir.

Sessiz Çoban: Esrarengiz Azrail, yaşam ve ölümün kaçınılmaz döngüsünü temsil eder. Zamanı geldiğinde, hem doğaüstü hem de insan olan tüm varlıklara öbür dünyaya kadar rehberlik ederler. Herkesin zamanında ölmesini sağlamaya adanmışlıkları kozmik dengenin korunmasına yardımcı olur.

Lonca bir gizlilik perdesi altında çalışır. Bunu başarıyorlar çeşitli yöntemlerle:

Hafıza Manipülasyonu: Lonca, doğaüstü karşılaşmaların anılarını insan zihninden silme gücüne sahiptir.

Peçe Gardiyanları: Lonca tarafından aktif olarak istihdam edilen güçlü büyücüler

İki dünyayı ayıran bariyer olan perdedeki yırtıkları onarır ve istenmeyen ihlallerin meydana gelmemesini sağlar.

Gölgeler Tarikatı: Lonca'nın insan dünyasındaki gözleri ve kulakları olarak hareket eder, onları potansiyel tehditlere karşı uyarır ve doğaüstü varlıklara aracılık ederek Lonca'nın dengeyi korumasına yardımcı olur.

Lonca kurallarını saygı, korku ve ince manipülasyonun bir kombinasyonu ile uygular. Muazzam bir güce sahiptirler ve doğaüstü bir varlık dengeyi bozarsa doğrudan müdahale edebilirler. Bununla birlikte, etkilerini öncelikle rehberlik ve diplomasi yoluyla kullanırlar.

Bu Lonca . Güç standları olarak a Gardiyan, sağlanması ve doğaüstü dünya sorunsuz bir şekilde işler ve

insan gözü. Rollerı karmaşıık ve zorluklarla doludur, ancak dengeyi korumaya adanmışlıkları her iki dünyanın da varlığını sürdürmesi için çok önemlidir.

Bölüm 24

TKulaklarımda bir çınlama var ve zihnim sorulardan oluşan bir düğümü çözemezken etrafımdaki yüzler daha da bulanıklaşıyor.

Phanuel konuşmaya devam ediyor ama sözlerini anlayamıyorum. Her şey kaybolup gidiyor gibi. Günlükteki Muhafız hakkındaki bilgiler aklımdan hızla geçiyor. Eğer gerçek Gardiyan bensem, cehennem kapısının anahtarını korumakla sorumluyum demektir. Yüce Tanrım, hayır. Koruyamam. Onu asla koruyamayacağım. Gardiyan olmak için yeterince nitelikli ve iyi olduğuma inanmaları mümkün değil.

Öte yandan Val'den harika bir Gardiyan olurdu.

Ama ben Val değilim ve asla herkesi koruyamayacağım. Rowen ve Emily bunun kanıtı. Daha pek çok soru ve endişe beni bombardımana tutuyor ve sanki biri havamı söndürmüştü gibi dizlerimin üzerine çöküyorum. Bayan Crane koşarak yanıma geliyor ve diz çöküyor.

"Bu kadar yeter. Zavallı kız şokta."

"Zaman yok. Tam güçlerini elde etmek için yemin etmeli," diye savunuyor Phanuel.

Günlüğümdeki kayıta güçlerden bahsediliyordu. Neydi onlar? Hız mı, yoksa güç ve başka bir şey miydi? Bilgiyi hatırlamak için yeterince konsantre olamıyorum.

Bayan Crane beni sabitliyor ama bacaklarım o kadar titriyor ki jöle gibi oluyorlar,

ve tekrar yere düşmekten korkuyorum. Ama beni dik tutmak için kolunu belime doluyor.

Bayan Crane nefesini bırakır. "Ne yazık ki o haklı. Saldırıları yüzünden fazla zamanımız yok. Sizde mi ya da nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Neyi?" Fısıldıyorum.

"Anahtar," diyor.

Başımı salladım. "Şu anda neler olduğunu bilmiyorum."

Bayan Crane Phanuel'e döner. "Eğer anahtar onda değilse, Gardiyan o değildir."

Phanuel bize doğru yaklaşıyor. "Amblem yalan söylemez. Ayrıca, Gabriella aylardır kayıp ve Muhafız'a ihtiyacımız var."

"Gabriella kim?" Fısıldıyorum.

"Önceki Gardiyan. Aradık ama onu bulamadık. Ne yazık ki bu Gabriella'nın öldüğü anlamına geliyor. Sadece bir Gardiyan öldüğünde yeni bir Gardiyan seçilir."

"Ama nasıl? Ve neden ben?"

"Kız haklı," diyor kırmızı elbiseli kadın. "Onun yeni Gardiyan olduğundan nasıl emin olabiliriz? Anahtar da kayıp ve yeni Gardiyan olabilmesi için anahtara sahip olması gerekiyor."

"Amice'e katılıyorum," diyor mavi saçlı fae.

Diğerleri fikirlerini tartışmaya devam ederken Phanuel sessizlik için elini kaldırır.

"Tekrar ediyorum, hepimiz amblemin yalan söylemediğini biliyoruz. Daha önce hiç yanılmadı ve artık yeni bir Gardiyan var," diyen Phanuel bana dönerek, "Anahtarı bulabilir," dedi.

Mide bulantısı midemde dönüyor. "Ama neye benzediğini bile bilmiyorum." Tartışıyorum ama Lonca'nın geri kalanı kendi protestolarıyla sözümü kesiyor.

Bayan Crane beni bir duvara doğru yönlendiriyor ve orada yere doğru kayıyorum. "Her Gardiyan anahtarı farklı bir şeye dönüştürür. Sadece Gardiyan bilir, bu yüzden ne yazık ki size neye benzediğini söyleyemeyiz. Biz bunu tartışırken biraz dinlen." Uzaklaşmak için hamle yaptı ama durdu. "Anahtarın sende olmadığına ya da nerede olduğunu bilmediğine emin misin?"

"Eminim."

Dudaklarını büzüyor ve Lonca'nın toplandığı ve fısıltılarla tartıştığı odaya doğru fırlıyor. Phanuel ellerini havada sallıyor ve Bayan Jameson bana doğru işaret ediyor. Hepsi oldukça üzgün. Her şeyi berbat etmeyi bana bırakın. Tarikat'ta Val'e ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Şimdi, yerdeki lanet şeye göre, yeni Gardiyan benim. Bu mümkün değil. Neden beni seçsin ki? Phanuel amblemin yalan söylemediğinde ısrar ediyor ama anahtar bende değilse ya da nerede olduğunu bilmiyorsam neden benim Muhafız olduğumu söylesin ki?

Birkaç dakika sonra Lonca dağılıyor ve Phanuel bana doğru yürüyor. Bayan Crane onun arkasında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kırmızı dudakları ince bir çizgiye .

"Anahtarı bularak Gardiyan olduğunu kanıtlaman gerektiğine karar verdik. Eğer bunu yaparsan, yemin edecek ve tüm güçlerini elde edeceksin. Yapamazsan, Tarikat için hangi Gölge olmaya yemin edeceğini seçebilirsin."

"Gölge var mı?"

"Evet. Amblem hepsine layık olduğunuzu gösterdi."

Heyecan göğsümü dldururken kaslarım gevşiyor. Oscar gibi bir Bilge Gölge olabilir ve bir Gümüş Gölge kadar sahada olmak zorunda kalmayabilirdim. Bu fikir beni umutla dlduruyor. Tek yapmam gereken Gardiyan olmadığımı kanıtlamak. Anahtarı bulamazsam, bir Bilge Gölge olabilirim. Ama sormam gereken daha önemli sorular var.

"Sorularıma cevap vereceğinize söz verirsiniz, anahtarı arayacağıma söz veririm."

Phanuel nce Lonca'nın geri kalanına, sonra da bana bakıyor. "Pekâlâ. Sorularınız neler?"

Val'in fotoğrafını elbisemin önünden çıkarıp onlara doğru tutuyorum. "Kız kardeşime ne oldu, Valerie Porter? Onu kim öldürdü? Ve neden bize bir araba kazasında öldüğünü söyleyerek onun ölümünü örtbas ettiniz?"

Bayan Crane nefes nefese kalır ve eliyle ağzını kapatır. Phanuel doğrulur, böylece boyu daha da uzar. "Bunu nereden aldın?"

"Biri bunu benim için yurt odamın kapısına bırakmış. Kim olduğunu bulabilir misin?"

Phanuel fotoğrafı benden alıyor ve Bayan Jameson'a veriyor, o da "zerinde çalışacağız" diyor.

Phanuel elimi tutuyor ve o nazik siyah gözleriyle bana bakıyor ve beni sakinleştirici bir huzur sarıyor. Ama sözleri içimi bir bıçak gibi kesiyor. "Korkarım aradığınız cevaplara sahip değiliz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hala Valerie'nin ölümünü araştırıyoruz ve henüz bulunmadı

Phanuel ona ne olduğunun kanıtı" diyor.

"Siz Güç Loncası'sınız. Nasıl olur da bir katil bulamazsınız?" Şak diye söyledim.

"Üzgünüm Bayan Porter. Valerie'nin katilini en az sizin kadar biz de istiyoruz ve araştırmaya devam edeceğiz. Fotoğraf yardımcı , bu yüzden teşekkür ederim."

"Bilgileri benimle paylaşacak mısınız?"

Phanuel elimi okşadı ve bıraktı. "Elimizde faydalı bilgiler olduğuunda Bayan Crane'in sizinle irtibata geçmesini sağlayacağım. Başka sorunuz var mı?"

"Teşekkür ." Titreyen ellerimi birbirine kenetliyorum. "Anahtarı nasıl bulabilirim?"

Birkaç Lonca üyesi tekrar tartışmaya başladı ve Phanuel bana cevap vermeden önce onları susturdu. "Bunu hissedeceksin. Sadece Gardiyan bunu yapabilir."

"Sezgisel yeteneğimi kullanmak gibi mi?"

"Evet. Anahtarı bulmanız için size bir hafta verebiliriz. Eğer bulursanız Bayan Crane'e haber verin. Bizimle irtibata geçecek, böylece Muhafız yemini etmek için bir araya gelebileceğiz," diyor Phanuel.

"Peki ya ?"

"Belirlenen sürenin sonunda seni çağıracağız ve seçtiğın Gölge olmak için yemin edeceksin." Sanki kraliçesiymişim gibi beni selamlıyor. "Sizinle tanışmak bir zevkti Bayan Porter. Tekrar görüşene kadar gölgelerde güvende kalın."

Hattaway House Günlüğü

Avcılar

Eloise Rutherford, 1959

Gölgeler Tarikatı, insan dünyası ile doğaüstü âlem arasındaki dengeyi korumak için yorulmadan çalışır. Bununla birlikte, doğaüstü varlıklara karşı inatçı bir korku ve düşmanlıkla bakan aşırı uçtaki bir grup tarafından sürekli olarak meydan okunmaktadır. Kendilerine avcılar diyen bu grup, doğaüstü varlıklar ve Düzen'in korumaya çalıştığı kırılgan barış için önemli bir tehdit oluşturuyor.

Avcıların soyu, Avcıların kurucusu Hendrick Howl'un kızı Scarlett Howl'un ölümüne kadar uzanmaktadır. Scarlett'in 1832'deki korkunç ölümü üzerine Bay Howl bunun şeytani bir varlığın işi olduğunu ve insanlığa tehdit oluşturdukları için tüm doğaüstü varlıkları ortadan kaldırmak için elinden geleni ardına koymayacağını iddia etti. Bay Howl intikamını almak için başkalarını da işe aldı. Ne yazık ki birçok doğaüstü varlık Avcıların kurbanı oldu ve olmaya da devam ediyor. Yıllar geçtikçe, Avcıların kötü doğaüstü varlıklarla ilgili hikayeleri süslendi ve uydurmalarla delik deşik edildi ve tüm doğaüstü varlıklara karşı şiddeti körüklemeye devam etti.

Avcılar kusurlu bir önermeyle hareket ediyor. Doğaüstü dünyadaki geniş çeşitliliğin farkına varamıyorlar. Barışçıl kurtadamlar, fae'ler, browni'ler, nimfler ve hatta hayvan kanıyla beslenen vampirler bile onların gelişigüzel avlanmalarının kurbanı oluyor. Onların

eylemler Tarikat'ın korumaya çalıştığı hassas dengeyi bozmaktadır.

Avcılar geleneksel silahlar ve nesiller boyu süren saplantılı araştırmalarla kazanılan gizemli teknikler konusunda yeteneklidir. Doğaüstü varlıklara işkence etmek ve onları ortadan kaldırmak için çeşitli yöntemler kullanırlar:

Kutsanmış silahlar: Belirli yaratıklara zarar vermek için üretilmiş gümüş mermiler ve bıçaklar.

Yasak ritüeller: Çok az Avcı tehlikeli, yasak okült ritüellere dalar ve daha güçlü doğaüstü varlıklarla savaşma gücü kazanmak için insanlıklarını feda eder.

Aldatma: Avcılar hedeflerine ulaşmak için aldatma ve manipülasyona başvurmaktan çekinmezler. Birçoğu mümkün olduğunca çok sayıda doğaüstünü ortadan kaldırmak için kiralık canavar avcısı gibi davranır.

Gölgeler Tarikatı, Avcıları önemli bir güç olarak görür. tehdit oluşturmaktadır. Eylemleri yalnızca barışçıl doğaüstü varlıkları tehlikeye atmakla kalmaz, aynı zamanda doğal düzeni bozarak gerçeğin dokusunu da istikrarsızlaştırır. Tarikat, Avcılara karşı koymak için çeşitli stratejiler uygular:

İstihbarat Toplama: Tarikat içindeki Gümüş Gölgeler insan faaliyetlerini izleme ve potansiyel avcıları ya da planlı saldırıları tespit etme yetenekleri.

Diplomasi ve Eğitim: Mümkün olduğunda , Düzeni aşırılıklarının tehlikelerini ve faydalı doğaüstü varlıkların varlığını vurgulayarak haydut Avcıları ikna etmeye çalışır.

Doğrudan Müdahale: Son çare olarak Tarikat, Avcıları yakalayıp ya da gerektiğinde ortadan kaldırarak etkisiz hale getirmek için özel eğitilmiş ekipler gönderir.

Avcılar, Gölgelel Tarikatı için sürekli bir mücadeleyi temsil ediyor. Onların sarsılmaz bağnazlığı, insanlar ve doğaüstü dünya arasındaki hassas dengeyi bozmaktadır. Ancak açık iletişim, eğitim ve doğaüstünün incelikli bir şekilde anlaşılmasıyla her iki taraf da barış içinde bir arada var olabilir.

Bölüm 25

TLonca'nın pazarlığı bana fazla seçenek bırakmıyor. Val'e ne olduğunu öğrenebildiğim sürece, ne istedikleri umurumda değil. yapmam için. Anahtarı arayacağıma söz verdim ama bulacağıma dair hiçbir söz veremem. Benim için önemli olan tek şey cevapları almak.

Sullivan House'dan ayrıldığımda sokaklar karanlık ve sessizdi. Telefonum tekrar tekrar çalıyor ve Lucy, Max ve Tessa ile paylaştığım mesaj dizisini açıyorum.

Lucy: Crane geçtiğini söyledi, tebrikler! Umarım başın yakında daha iyi olur! Ben Max'le kalacağım, böylece ışıklar olmadan dinlenebilirsin.

Evet! Tebrikler! Migren berbattır. Buzu dene. Daha iyi hissediyorum.

Tebrikler Nor!

Lucy: Oh! Asher'a seni iyileştirip iyileştiremeyeceğini sor. Evet!

Asher iyileşebilir mi ki? Neden Rowen'ın iyileşmesine yardım etmedi?

Lucy ve Tessa'nın son mesajlarındaki göz kırpma ve kalp emojilerine gözlerimi deviriyorum ve sesli mesaj için mikrofon simgesine dokunuyorum, böylece yürürken yazma konusunda endişelenmeme gerek kalmıyor.

Teşekkürler. Hepinize tebrikler! İyi geceler.

Bayan Crane, onlara geçtiğimi ama migrenim olduğunu söyleyerek biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu düşünmelerini sağladı. Gerek yok.

Gardiyan olup olmadığımdan emin olana kadar onlara hiçbir Şey söylemeyeceğim.

Omurgamdan yukarı tırmanan bir korku hissi beni uyarıyor ve nefes alamıyorum. Cehennem köpekleri saldırdığında hissettiklerimin aynısı. Bir Şey beni takip ediyor ve elimdeki silaha en yakın Şey . Onu katlayıp bir arada tutan elastik bandı kavrayarak sallamaya hazırlanıyorum.

Bir el koluma yapıştı ve ben de döndüm. Baston, saldırganın kafatasına bir atırtıyla çarpıyor. Başıını tutarak tökezledi.

"Lanet olsun. Sadece yol tarifi arıyordum," diye mırıldandı.

"Karanlık bir sokakta bir kadını yakalama ve vurulma."

Eli yanına düşüyor ve dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. "Patron senin cesur olduğunu söylemişti." Sırtışı normal bir insanınkinden daha fazla genişliyor ve sokak lambasının ışığında bir sıra sivri siyah dişi ortaya çıkıyor.

Kalbim göğsümde gm güm atıyor.

Kaçın. şimdi koş!

Yine de çok yavaşım. Kolumdan tutup beni kendine çekti. "Nerede o?"

"Ne?"

"Anahtar. Ver onu, ben de sana zarar vermeyeyim."

Yalan söylediğinden hiç şüphem yok, bu yüzden boşuna çekip çeviriyorum. Tutuşunu sıkılaştırıyor ve kolumda şiddetli bir ağrıya neden oluyor. Bayılmadan önce ondan kaçmanın bir yolu olmalı.

"Sahip olduğum tek anahtar odamın anahtarı ve sen içeri davetli değilsin," diyorum dişlerimi sıkarak

Tırnakları sivri pençelere dönüşüp kolumu delerken kıkırdıyor ve beni kendine yakın tutuyor, bu da acının yayılmasına ve ceketimin kolunda sıcak kanın çiçek açmasına neden oluyor.

"Bana nerede olduğunu söyle."

"Yemin ederim neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Sıcak gözyaşları akmakla tehdit ediyor ama onları tutuyorum. Odaklanmak zorundayım. Asher ya da Max onun elinden kurtulmak için ne yapmamı isterdi? Gözlerimi kapatıp eğitim seanslarımızın anılarını gözden geçiriyorum.

Kavrayışını daha da sıkılaştırıyor ve tırnakları kolumdaki sıcak bıçaklar gibi, içime yakıcı bir acı gönderiyor ve acı içinde feryat ediyorum. Zebanilerin Emily'ye yaptığı gibi beni de parçalara ayıracak.

"Son şansın. Söyle bana!"

Nefes nefese kaldım ve planımın işe yaramasını umdum. Başımı öne doğru iterek burnunu kırıyorum ve o da elini gevşetiyor, ben de elini bırakıyorum. Başım ağrıyor ve görüşüm daha da bulanıklaşıyor, ama tereddüt etmiyorum ve sokağa doğru koşuyorum. Çok uzaklaşmadan önümde beliriyor ve parmaklarını boğazıma doluyor, tırnakları beni kesip açıyor.

"Yanlış seçim." Parmakları sıkılaşıyor ve karanlık görüşümü işgal ediyor.

Ondan insanlık dışı bir çığlık yükseliyor ve beni serbest bırakıyor. Dizlerimin üzerine çökerek nefes almak için öğürüyorum. Önümde başka bir ses gürlüyor, ama kelimeleri anlayamıyorum. Bana saldıran şey kaybolmadan önce acı ve öfke içinde çığlık atıyor.

Bir el beni yukarı çekiyor. "Geri dönecek. Gitmemiz gerek."

Sonunda ayağa kalkmayı başardığımda, sarı saçlar ve gri gözler

ortaya çıktı.

Kahretsin. O olmaz. Şimdi olmaz.

Connor Abbott bana ters ters bakıyor. "Ölmek mi istiyorsun? Benimle gel."

Günlükte ve Tessa'nın kitaplarında okuduğum tüm bilgilere göre bir iblis, büyük olasılıkla bir Mimik iblisi bana saldırdı. Ama Connor'ın burada ne işi var? Ve neden bana yardım etsin ki? Ya Connor da bir iblise ve beni kandırmaya çalışıyorsa?

"Sana neden güveneyim ki?" Fısıldıyorum. Konuşma çabası boğazımı .

"Koğuşların arkasına geçmeliyiz ve senin de bir doktora ihtiyacın var." Yaralarımı işaret ediyor. "Benden sonra nefret edersin. Zamanımız yok."

O haklı. İblis her an geri gelebilir ve koğuşlardan bahsedince doğruyu söylediğini anladım. İblisleri ve koğuşları nereden biliyor ki? Connor'da kötü bir şey sezmediğim halde olduğum yerde donup kalıyorum. Eğer bana zarar vermek , cehennem köpekleri ve ibliste olduğu gibi korku hissetmez miydim?

Çok az seçeneğim var. Ya Connor'la gideceğim ya da şansımı deneyip iblisin geri dönmemesini umacağım. Bu gece dışarıdaki diğer doğaüstü varlıkların kıyafetlerimi ıslatan kanı koklayıp isteyebileceklerinden bahsetmiyorum bile. Güvenli bir yere gitmeliyim.

Yaralarım baskı uygulayarak Connor'ın peşinden kaldırımda sendeliyorum. Her hareket, her adım içime yakıcı bir acı gönderiyor. Sanki içten içe yanıyor gibiyim. Kanama kötüleşiyor ve dişlerimi sıkıp boynuma ve koluma daha fazla baskı uyguluyorum. Connor

kaldırımdan tökezlediğimde şaşırtıcı derecede nazik davranıyor ve beni yakalıyor. "Nöbetçi bir doktorumuz var. Şimdilik bunu al." Bana küçük bir

Sıvı şişesi.

Başımı sallıyorum. Bana verdiği bir şeyi içmemin imkanı yok.

"Acıyı hafifletecektir. Mimic'in tırnaklarında zehirli zehre benzer bir şey var ve daha fazla acıya neden oluyor. Doktor gelene kadar bir saat ya da daha fazla süre geçebilir."

Şişeyi uzağa sallıyorum ve o da homurdanarak siyah deri ceketinin cebine geri sokuyor. Köşeyi dönüp kaldırım boyunca acele ederken Connor biberiye çalıları olan büyük kırmızı ve gri Kraliçe Anne Viktorya dönemine ait bir evi işaret ediyor.

"Astor House'a hoş geldiniz. İblisleri dışarıda tutmak için koğuşlarımız var."

Basamakları ve verandayı kırmızı ve altın sarısı yapraklar, çeşitli boyut ve renklerde balkabakları ve su kabakları kaplıyor. Yuvarlak bir masanın bulunduğu küçük bir fuayeye giriyoruz. Koyu renkli ahşap paneller ve beyaz desenli mavi duvar kâğıtları duvarları kaplıyor. Connor beni şöminesi ve iki küçük sarı kanepesi olan parlak beyaz bir odaya yönlendiriyor. Narenciye ve odunsu bir koku odayı dolduruyor ve yavaşça içime çekiyorum. Oturmam için eliyle işaret ediyor ama reddediyorum.

"Bakın, bana güvenmemekte sonuna kadar haklısınız ama ben yardım etmeye çalışıyorum.

Bu benim işim ve bilmiyordum." Duraklıyor, başını öne ve iç çekiyor.

Kolumu gövdeme yaklaştırıyorum, söylediği tek kelimeye inanıp inanmamayı tartışıyorum. "Neyi bilmiyordum? İşim derken neyi kastediyorsun?"

Connor bakışlarını bana sabitliyor. "Ben bir Avcıyım, Val de öyleydi. O'Malley'deki gece ilk başta senin kim olduğunu bilmiyordum. Val bana senden ya da gözlerinden hiç bahsetmedi. Oraya ne kadar sık gittiğimi düşünürsek, bir araya getirmeliydim ama dikkatim çok dağınıktı." Başını tekrar öne eğdi. "Val ve o gece için özür dilerim."

Val bir Avcı mıydı? Bekle. Ne avcısı? Hayır. Val bir Avcı değildi. Olmazdı.

duygu ifade edecek kelime bulamıyorum. Bir Avcı. Connor bir Avcı ve ona göre Val de öyleydi. Nasıl? Neden? Günlük kayıtlarında Val, Avcılara güvenmiyor ya da onlardan hoşlanmıyordu. Doğaüstü bardaki herkesin tepkisine bakılırsa, kimse Avcıları sevmiyor. Blair odaya girdiğinde düşüncelerimden sıyrılıyorum ve onu hayal edip etmediğimden emin olamayarak gözlerimi kırıştıyorum.

"Nori! Burada ne yapıyorsun?" Connor'a ve arkasına bakıyor. Bana. "Ne oldu?"

Connor onun sorusunu duymazdan geliyor ve şişeyi üzerine koyuyor. "Yardıma olacak, söz veriyorum." Blair'i odadan dışarı çıkarırken ben de ona bakıyorum. cam kaba bakıyorum. Acı devam ediyor ama Connor Abbott'ın bana verdiği bir şeyi içmeyi reddediyorum. Cep kapılarını kapatmadan önce Connor bana dönüyor. "Doktoru arayacağım ve kanamaya yardımcı olması için gazlı bez getireceğim."

Kapıları kapattıktan sonra sesleri azalıyor ve konuşmalarının sadece bir kısmını alabiliyorum.

"Mimik iblis. Kaçtı."

Umutsuz bir düşünce içimi kemiriyor. Ya Mimik iblisi bizi takip ettiyse? Connor koğuştardan bahsetti ama burada gerçekten güvende miyiz? I

Biberiye, üvez, böğürtlen ve tanımadığım bazı siyah kristaller bulmak için pencereye doğru dolaşın.

Üzerime bir sıcaklık ve mide bulantısı dalgası çöküyor ve dikkatlice kapıya bakan bir kanepeye oturuyorum. Ayak sesleri gürleyerek uzaklaşıyor ve Blair kapıları bir kez daha açıyor. Bir an önümde volta atıyor, sonra ellerini birbirine sürtüp yanıma oturuyor.

"Özür dilerim. Sana daha önce söylemeliydim, böylece hazırlıklı olabilirdin."

"Bana ne söyledin?"

"İblisler ve diğer şeyler hakkında. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama Connor seni Mimik iblis denen şeyden kurtardı. Onlar en kötülerinden bazıları." Kucakladığım koluma uzandı. "Ne kadar acıyor? Connor haklıydı. Serum yardımcı olacaktır."

Blair odanın öbür ucuna koşup bir battaniye alırken yanan acı kolumdan aşağı yayılıyor. Üzerime sardı. "Titriyorsun. Korkmuş ve kafan karışmış olmalı."

Titriyorum. Sadece bana vuran acı ve adrenalinden değil, aynı zamanda bir Mimik iblisi yakından görmekten de. Tanıdığım herhangi biri onlardan biri olabilir ve ben bunu çok geç olana kadar fark edemem çünkü onlar kişinin hayatına o kadar kusursuz bir şekilde entegre ki kimse bunun farkına varamaz. Eğer Blair buradaysa, bu onun da bir Avcı olduğu anlamına mı geliyor? Boğazıma bir yumru oturuyor ve yutkunmaya çalışıyorum. Paylaştıklarım konusunda dikkatli olmalıyım. Özellikle de Tarikat hakkında hiçbir şey söylememeliyim.

"Val bir şeyler hakkında bir günlük bırakmış."

Bu bir yalan değil ve detaylara girmeme gerek yok çünkü Blair kabullenmiş bir şekilde başını sallıyor.

"Bu çok iyi. Sen de yapabilir misin?"

Blair sözünü bitirmiyor çünkü bir bastonun gümbürtüsüyle odaya beyaz saçlı ve gözlüklü yaşlı bir adam giriyor. Ses tonundan gece geç saatteki ziyaretimi onaylamadığı anlaşılıyor.

"Bayan Wilcott. Bunun anlamı nedir? Kuralların farkındasınız."

Blair ayağa fırlıyor ve bana öyle bir acı çarpıyor ki dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bay Abbott. Evet, elbette, ama bir Mimik iblis saldırısı oldu ve Connor Nori'yi getirdi." Bana işaret ediyor ve adama bakıyor. "Eleanor Porter yaralı olduğu için burada. Tüm protokollere uydu efendim."

Bay Abbott durması için ona el sallıyor ve bize yaklaşıyor. Gözlerini bana dikti. "Benzerliği görebiliyorum. En derin taziyelerimi sunarım. Valerie olağanüstü bir genç kadın ve Hunter'dı."

İşte yine oldu. Val bir avcıydı. Nedenini anlayamıyorum.

Val'in Avcı olması hâlâ kafamı o kadar karıştırıyor ki konuşmalarını zar zor fark ediyorum.

"Doktoru aradı mı?" Bay Abbott Blair'e sorar.

"Evet, efendim."

"Güzel. Onun bir Mimik olduğundan emin misin?" "Evet."

Elini kırışmış yüzünde gezdiriyor ve iç çekiyor.

"Daha sık devriye gezmemiz gerekecek." Bana geri döndü. "İstediğiniz kadar kalabilirsiniz, Bayan. Porter." Bay Abbott elimdeki şişeyi fark etmiş olmalı ki bana işaret ediyor. "Neden serumu almadınız?"

Çünkü torununuz haftalar önce bana saldırdı ve tam bir sarhoş pislik suratlıydı ve ne ona ne de size güvenilebileceğimden emin değilim. Elbette bunları yüksek sesle söylememeliyim çünkü Bay Abbott üniversite için çok etkili bir bağışçı. Ayrıca Will Amca'yı tanıyor ve ben de tanıdığımız en zengin adama şirretlik ederek amcamı üzmemek istemediğim için omuz silkiyorum.

"İlaçları ya da içinde ne olduğunu bilmediğim şeyleri sevmiyorum. tüketin."

Hmmm der ve başını sallar. "Tamamen anlaşılabilir ve mantıklı... Ama sizi temin ederim ki serumumuz en iyisidir. Şimdi ve daha sonra doktorumuz sizi muayene ettiğinde ağrılarınıza iyi gelecektir. Aldığınıza pişman olmayacaksınız."

Blair'e bakıyorum ve o gülümsüyor. "Sorun değil. Bir kere içmiştim. Kendini biraz sersemlemiş hissedeceksin ama işe yarıyor."

Ona tam olarak güvenmiyorum ama bu serum dayanılmaz ağrıyı azaltacaksa başka ne seçeneğim var? O kadar kötüleşti ki bayılacağımdan korkuyorum.

Rahatlayarak, sıvıyı öğürerek . Tatlı ama aynı zamanda acı. Öksürüyorum ve şişeyi Blair'e veriyorum.

"Size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," diyor Bay Abbot.

"Avcıyız da ne demek?"

Bay Abbott, cevap veren Blair'e bakar. "Bu yüzden Magnus Venator'a katılmanı istedim. Sana yardım edebiliriz."

"Nasıl yani?"

"İnsanları iblislerden ve diğer canavarlardan koruyoruz.

Seni koruruz. Val seni burada isterdi."

Hâlâ mantıklı gelmiyor. Val ne yapıyordu? Günlük kayıtlarında, Avcılardan nefret ediyormuş gibi görünüyordu. Neden beni burada istesin ki?

"Val bir miydi?"

Bay Abbott göğsünü gururlu bir dede gibi kabartıyor. "En iyilerimizden biri."

Cevaplara ihtiyacım var, bu yüzden saf ve masum rolü oynamanın tek şansım olduğuna karar verdim. "Magnus Venator'un bir öğrenci organizasyonu olduğunu sanıyordum."

Blair, "Bunu öğrencilere ve topluma yardımcı olmak için kullanıyoruz ama aynı zamanda herkesi güvende tutmak için de avlanıyoruz," diye açıklıyor.

Başka bir sürü sorum var. Onlara sormak için Gölge Tarikatı'na katıldığımı itiraf etmem gerekir ve eğer onlar Avcılarsa bunu yapamam. Tarikat'ın bir parçası olduğumu öğrenirlerse bana ne yaparlar? Val'in Tarikat üyesi olduğunu biliyorlar mıydı? Yoksa Avcılara casusluk yapıyordu ve onlar da bunu öğrenip ondan kurtulmaya mı karar verdiler? Val'in ölümüyle bir Avcı'nın ilgisi var mıydı?

Bay Abbott tekrar konuşuyor ama kelimeleri birbirine karışıyor. ona bakıyorum. Sanki sisli bir pencereden ona bakıyormuşum gibi. Buruşuk yüzü şekilden şekle giriyor ve renk cümbüşüne dönüşüyor. Blair'inki de aynı şeyi yapıyor. Odaklanmak için gözümü kırpiyorum ama yapamıyorum. Kolum ve boynum artık sadece hafifçe ağrıyor. Serumun etkileri hem iyi hem de korkunç. Söyledikleri hiçbir şeyi anlayamıyorum.

Blair ayağa kalkmama yardım ediyor ve diğer tarafımda sarı saçlı başka bir leke beliriyor. Önce koluma, sonra boynuma bir şey doluyor. Odadan çıkarken bana destek oluyorlar.

koridordan ve nihayet bir dizi merdivenden aşağı iniyoruz. Kasvetli kahverengi duvarları ve ortasında metal bir masası olan dondurucu bir odaya giriyoruz. Duvarlarda bir şeyler asılı ama hepsi birbirine karışıyor.

Beni soğuk masaya oturtular. Başka bir ses onlarınkine katılıyor. Connor'ın çarpık yüzü önümde geziniyor. Elimi tutuyor ve koluma yakıcı bir acı saplanıyor. ve kıvranıyordum ama güçlü eller beni sabit tutuyor.

"Sık." Tek bir kelime sisin içinden bana doğru sürükleniyor ve ben de yapıyorum.

Kalbim dehşet içinde kıvrılıyor, kapana kısılmış bir kuş gibi kaburgalarıma çarpıyor. Alnımda boncuk boncuk soğuk terler oluşuyor ve nefesim kesik kesik geliyor. Connor neden bu kadar nazik ve kibar davranıyor? Bardaki adamın tam tersi.

Bu doğru değil. Bu bir hataydı. Serumı asla almamalıyđım. Bir iblis tuzağına düştüm. Connor bir Mimik iblisi, beynim çığlık atıyor. Hepsi iblis. Elimi onunkinden çekiyordum ve dehşete düşmüş bir hayvan gibi etrafımı saran bulanık bedenlere tekme ve pençe atarak savaşıyordum. Buradan çıkmak zorundayım. Sesler beni çağırıyor. Eller beni tutuyor ve bir iğne koluma batıyor. Karanlık beni ele geçirene kadar çarpık yüzler daha da bulanıklaşıyor.

Bölüm 26

TKızgın güneş ışığı ince beyaz perdelerin arasından süzülüyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Zihnim karmakarışık sorularla dolu.

Ta ki dün geceki olaylar geri gelene kadar. Hızla oturur pozisyona geçiyorum ve ani hareketten pişmanlık duyarak oda dönmeyi bırakana kadar başımı ellerimin arasına alıyorum. Birkaç dakika sonra, uyuşturulmuş gözlerle küçük odayı tarıyorum ve yalnız olduğumu görüyorum. Dün geceye dair başka anılar titreşiyor ve irkiliyorum.

Val bir avcıydı. Başka hangi sırları saklıyordu? Ve Val'in ölmesinin sebebi bunlar mı? Bu, günlüğe bıraktığı şifreli mesajın bir parçası mıydı? Bu düşünce beni ürkütüyor. Daha fazla şifresini çözmek için çok meşguldüm ve şimdi işler daha da kafa karıştırıcı. Ne kadar çok şey keşfedersem, o kadar çok sorum . Ve bir şeyleri çözmek için zamanım tükeniyor.

Şu anda buradan gitmem gerek.

Yataktan kayarak çıkıyorum ve yakasında ve bir kolunda büyük bir kan lekesi olan ceketimi pencere kenarında buluyorum. Durup yaralarımı değerlendiriyorum. Gazlı bez kolumdaki derin kesikleri kapatıyor. Bir elimi boğazıma götürdüğümde daha fazla bandaj buluyorum. Neyse ki artık acı yok.

Bunu herkese nasıl açıklayacağım?

Odanın karşısında duran küçük beyaz makyaj masası solgun yüzümü ve dağınık saç örgümü gösteriyor. İçimi çekerek ceketimi giyiyorum ve gazlı bezi gizlemek için fermuarını sonuna kadar çekiyorum ama kana bulanmış kumaş bana daha da kötü bir görünüm veriyor. Alt dudağımı ısırarak bir parmağımı lekeli kolun üzerinde gezdiriyorum. Yeni bir ceket almaya nasıl param yetecek ya da bunu Will Amca ve Mia Teyze'ye nasıl açıklayacağım?

Taktik değiştirerek örgümü çözdüm ve parmaklarımla saçlarımı taradım. saçımı öne doğru uzatıyorum. Bunu yapmak bir kan lekesini gizliyor ama insanlar yine de boynumdaki sargıyı ve kanlı kolumu fark edebilir. Belki Lucy daha hızlı iyileşmeme nasıl yardımcı olacağını bilir, böylece gazlı bezden kurtulabilirim.

Kulağımı kapıya dayadığımda koridorun sessiz olduğunu görüyorum. Dikkatlice kapıyı açıyorum ve gıcırdayınca irkiliyorum. Birinin beni durdurmak için başka bir odadan dışarı fırlamasını bekliyorum. Kimse çıkmayınca, pelüş kırmızı halıyla kaplı koridorda sessizce merdivenlere doğru ilerliyorum ama sırtımdan aşağı bir korku titremesi iniyor. Burada bir şey var. Geldiğim yöne geri döndüm.

Benim yaşlarımda bir kız koridorun ortasında duruyor. Mousy kahverengi saç örgüsü omzunun üzerinden sarkıyor ve koyu kırmızı kan soluk mavi Viktorya dönemi elbisesinin önünü lekeliyor. Ben daha konuşmadan, göz açıp kapayıncaya kadar benden birkaç santim uzaklaştı. Tökezleyerek geri çekiliyorum, kalbim göğsümde yerinden fırlıyor.

"Git buradan," diyor tehditkâr bir ses tonuyla. "Öyleyim," diye fısıldıyorum.

Bir elini göğsüne götürüp bana bakıyor ve her tarafı buz gibi diken diken oluyor.

"Git ve geri gelme." Ben yalnız kalana kadar kız kayboluyor.

koridorda, titreyerek ve nefese.

Başka bir lanet ruh. Keşke beni rahat bıraksalar.

Nabzım yavaşladığında ve normal nefes alabildiğimde merdivenlerden iniyorum. En altta kapıya doğru koşmak üzereyken, fuayenin karşısında bir kız resmi görüyorum. Sanki transa geçmiş gibi yaklaşıyorum. Az önce benimle konuşan kız portreden bana bakıyor. Altında küçük altın bir vebanın üzerinde bir isim var. Okuyabilmek için olabildiğince yaklaşıyorum.

Scarlett Howl 1813-1832

Scarlett öldüğünde on dokuz yaşındaydı. Val'den sadece üç yaş küçüktü, benim gibi. Elbisesinde kan vardı, yani biri onu Val'i öldürdüğü gibi mi öldürdü?

"Nori," diyor Blair arkamdan.

Kalbim göğsümde çarpıyor ama sakın kalmalıyım. Bu noktada, kime güveneneğimden emin değilim.

"Dün geceki her şey için teşekkürler ama gitmem gerek."

"Burada kalıp dinlenmelisin. Doktor sana zehre karşı koyacak bir şey verdi ve yaralarının iyi iyileşeceğini söyledi. Gazlı bezi her gün değiştirmeniz gerekecek."

"Harika. Teşekkürler. Bugün teslim etmem gereken bir ödev üzerinde çalışmam gerekiyor." Bu kısmen doğru. İngiliz Edebiyatı var ama teslim etmeden önce tek yapmam gereken onu düzenlemek.

"Şu anda okul ödevleri için endişelenmeyin. Bay Abbott profesörlerinizle konuşabilir. Önce kendine dikkat etmelisin." Blair bana doğru uzandı. Sesindeki nezaket ve endişeye rağmen çekiliyorum. Blair'in kaşları birbirine çarptı. "Lütfen kal. Konuşabiliriz."

dün gece
hakkında."

"Blair."

Sözümü kesti ve saçmalamaya devam etti. "Ve Bay Abbott sana katılabileceğini söylememi istedi. Kabul törenini geçer geçmez, sana tam burs vermek için gerekli evrakları dolduracak. Ve katıldıktan sonra yurtlar yerine burada yaşayabilirsin. Bu iyi haber değil mi?"

Tarikat'a katılarak zaten tam burs kazandım ama bundan ona bahsetmemin bir yolu yok. Magnus Venator'a katılırsam Val'in neden Avcı olduğu hakkında daha çok şey öğrenebilirim. Belki de kalmalıyım. Yine de Val'in bana verdiği mesajı daha fazla deşifre etmek için günlüğü okumak ve Lucy ve Asher'la Mimik iblisi hakkında konuşmak için çaresizim. Onu bulmama ve durdurumama yardım edebilirler. Ama önce Val'in neden Avcı olduğunu öğrenmeliyim.

"Val bu yüzden mi katıldı?"

Blair büyük merdivenin dibine yakın küçük bir bankı işaret ediyor. Cevap vermeden önce kazağının koluyla oynar.

"Val Magnus Venator'a katılmadan önce, bir keresinde bir partiye gittiğimizi ve onun üzüldüğünü hatırlıyorum. Bana açıklamadı ama odanın bir köşesine baktığını fark ettim. Orada hiçbir şey yoktu ve ona bunu sorduğumda, dikkatinin dağıldığını ve hiçbir şey olmadığını söyleyerek konuyu geçiştirdi. Çok tedirgindi. Başkalarının göremediği bir şeyi görüp görmediğini hep merak etmişimdir. Magnus Venator'un ona yardımcı olabileceğinden bahsettim. Bir ay sonra aramıza katıldı ve en iyi avcılarımızdan biri oldu."

Belli ki Val'in ne görmüş olabileceğini açıklamamı istiyor.

Kız kardeşimin mahremiyetini ve ailemizin yeteneklerini istismar etmeyi kendime yediremiyorum.

"Sana hiçbir şey söylemedi mi?" Ben sordum.

"Val bir keresinde Magnus Venator'un bir üyesi olmanın kendisini dünyaya yardım ediyormuş, onu daha iyi ve daha güvenli bir yer haline getiriyormuş gibi hissettirdiğini söylemişti."

"Peki sen neden katıldın?"

Blair bakışlarını bana çevirmeden önce bir süre ellerine bakıyor. "Annemi bir vampir öldürdü."

Vampir mi? Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Özür dilerim. Onun-"

"Bir kazada öldü. Biliyorum. İnsanlara bunu söylemek zorundaydık."

Blair bana doğru eğildi. "Yani bunu söylerken acımasız olmak istemiyorum." Derin bir nefes alıyor. "Val bir araba kazasında ölmedi. Öldürüldü. Ve biz onun ölümünün arkasında kampüsteki canavarlardan oluşan eski bir gizli topluluğun olduğuna inanıyoruz. Bunu kanıtlamak için yardımınıza ihtiyacımız var."

Oda bir ileri bir geri sallanıyor. Odaklanmak için göz kırpmıyorum. Tarikat'ı biliyor. Gölgeler Tarikatı'na katıldığımı biliyor mu? Ve Val'i kimin öldürdüğünü biliyor mu?

"Bana daha fazlasını anlat."

Bölüm 27

B Lair önümde adım atıyor, ellerini birbirine doluyor. Teorisinde haklılık payı var ve ben de aynı şeyi

Val'in öldüğü yatak odasını bulduk. Tarikat'tan birinin Val'i öldürmüş olabileceğinden hâlâ emin değilim. Neden herhangi biri ona zarar vermek istesin ki? Hepsi kendini herkesi güvende tutmaya adanmış görünüyor. Evet, Val'in öldüğü geceyi sorduğumda Oscar garip davrandı ama Val'i öldürdüğünü düşünemiyorum. Neden öldürsün ki? Yine de, Blair bir şey biliyorsa, belki de yanıliyorumdur.

"Elinizde ne tür bir kanıt var?" Ben soruyorum.

Blair duruyor, sanki ona vurmuşum gibi bana bakıyor. "Tam olarak bir şey yok. Biraz araştırdıktan sonra Valin Gölge'nin evinde öldüğünü öğrendim ve sonra sana kafa kafaya çarpıştığını söylediler."

Tarikat hakkında bir şey bildiğimi ya da nasıl içinde olduğumu belli etmemek için dikkatli olmalıyım, bu yüzden onun bekleyeceği en bariz soruyla başlıyorum.

"Bu gizli topluluktaki biri Val'i neden öldürsün ki?"

Blair alay ediyor. "Çünkü onlar canavar."

Sıradışı yetenekleri olan insanlar, evet, ama canavarlar. Ben bunu göremiyorum. Yine de Blair'e söyleyemem.

"Az önce Val'in özel yetenekleri olduğunu söylediniz, yani Val'in bir canavar olduğuna inanıyorsunuz."

Blair yanıma oturdu. "Hayır, hayır. Üzgünüm, düşündüğüm ya da kastettiğim bu değildi. Val özel biriydi ve bence bilgi almaya çalışıyordu. Bu yüzden öldürüldü."

"Tarikat'a sızdığını ve yüzden öldüğünü mü düşünüyorsunuz?"

Blair bakışlarını başka yöne çeviriyor ve sesini hafif bir fısıltıya indiriyor. "Durum biraz karışık. Güvende kalmalısın, Nori. Lütfen Magnus Venator'a katıl. Sana kendini nasıl savunacağını öğretebiliriz." Gazlı bezle sarılı koluma el sallıyor. "Yine bir şey olur. Bir denememiz var ve geçtikten sonra katılmak için inisiyasyon yapabilirsin."

Dün gece aldığım serum beynimi bulandırmış gibi görünüyor. Konsantre olamıyorum ve artık neye inanacağımdan emin değilim.

Val'in kimseye güvenmeme ya da kimseye söylememe mesajı yeniden ortaya çıkıyor ve beni rahatsız ediyor.

Blair de dahil mi? Emin olmak için Val'in mesajında ne yazdığını bulmam gerek. Tüm kayıtları gözden geçirmek ve çözmek için kelimeler ve ifadeler bulmak, olan biten her şeyle birlikte çok uzun sürüyor. Başka bir şey bana saldırmadan önce buna her zamankinden daha fazla odaklanmam gerekiyor. Her şeyin ağırlığı başımı ağrıtıyor.

Emin olduğum tek şey Blair'i altı yaşımdan beri tanıdığım ve benim için bir kız kardeş gibi olduğu. Güvenebileceğim biri varsa, o da Blair'dir. Cevapları bulmama yardım edebilecekse, ona karşı olabildiğince dürüst olmalıyım.

Telefonumu çıkardım ve fotoğraf albümü simgesine dokundum. Onu

Blair, nefesimi tutup tepkisini bekliyorum. Ağzını kapatıyor ve gözlerini yumuyor.

"Bunu nasıl aldın?" diye fısıldıyor.

"Bunu bana biri gönderdi ve ben de cevapları bulmaya çalışıyorum. Bana yardım eder misin?"

"Ne olduğunu bulmamıza yardımcı olacak bir şey olabilir." "Ne?"

"Val'in yapabildiğini yapabilir misin?"

cevap vermediğimde, Blair elimi sıktı.

"Kimseye söylemem. Eğer onun yeteneklerine sahipseniz, bilgi etrafı araştırabilir ve hatta belki Val ile iletişime geçebilirsiniz."

Ona Val'e ulaşmaya çalıştığımı söyleyeyim mi? Başarısız ruh çağırma seansını düşünmek bile kalbimin ağrmasına neden oluyor. Bunu kabul etmek zor ama Lucy haklı. Eğer Val benimle konuşmak ve onu kimin öldürdüğünü söylemek isteseydi, bunu şimdiye kadar yapardı. Val'in de diğer ruhlar gibi bana gelmesini dilemekten kendimi alamıyorum.

Bekle. Ya Val ulaşamazsa? Benimle iletişime geçmesini engelleyen bir şey olabilir mi? Bu mümkün mü? Lucy'e sormam gerek.

Blair'in sesi kafamdaki soru işaretlerini dağıtıyor.

"Nori?"

"Özür dilerim. Bir an dalmışım. Sanırım fark ettiğimden daha yorgunum. Val'in yaptığının aynısını yapmamı mı söylüyorsun? Yakalanırsam bana ne olur? Val gibi ölür müyüm?"

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Val bunu kendi başına yaptı. Çok geç olana kadar ne yaptığından haberimiz yoktu, bu yüzden desteği yoktu. Senin için orada olacağız. Bunu senden istemekten nefret ediyorum ama bir şey var.

ve sanırım bunu çözmemize yardım edebilecek tek kişi sensin."

". Şu an için gitmem gerekiyor."

Beni kapıya kadar takip ediyor ve kapıyı açıyor. Viktorya döneminden kalma büyük verandayı daha fazla yaprak kaplıyor.

"Kesinlikle anlıyorum. Maskeli baloda bana haber ver."

"Haber veririm."

"Ve Nori."

Merdivenlerde duruyorum ve Blair bana sarılmak için acele ediyor.
"Dışarıda dikkatli ol."

Yatakhaneye dönerken telefonuma baktığımda Asher ve Rowen'dan gelen birkaç mesajla karşılaşıyorum. Onun adını görünce nefesim kesildi. Mesajlarına göre durumu daha iyiymiş. Hepsine iyi olduğumu ama dün gece bana bir şeyin saldırdığını söyleyerek cevap veriyorum. Rowen hepimizin bir araya gelip konuşması gerektiğini kabul ediyor.

Bölüm 28

TOrtak salona girdiğim anda Lucy kabul törenini anlatmaya başladı. Kendinden geçmiş durumda ve benim darmadağın bir görünüm.

"Cerulean Shade'i yaptığım için çok rahatladım! Eğer yapmasaydım, ailem beni evlatlıktan reddederdi. Max tabii ki Scarlet Shade, Tessa da Sage Shade aldı. Hazel kapıyı en hızlı senin bulduğunu söyledi, bu da mantıklı çünkü sen Gümüş Gölge aldın, değil mi?"

Sonunda çiçekleri sulamayı bıraktı ve bana döndü. Yaralarımı ya da kan lekeli ceketimi fark etmeden önce yatak odasına giriyorum. Ona Guardian olayını anlatmam yasak, bu yüzden doğal davranmak için elimden geleni yapıyorum.

"Doğru. Gümüş Gölge," diyorum o beni takip ederken. Duş alabilmek için kıyafetlerimi toplarken sırtımı ona dönüyorum.

"Amblemin ışığı çok mu parlaktı? Migreninizi azdırdı mı?"

Sesindeki endişe kalbime dokunuyor. Lucy'den sonsuza kadar kaçamam ve kesiklere yardımcı olacak bir şeyi olabilir. Ceketimi çıkarıp yüzümü ona dönerken derin bir nefes alıyorum. Nefes nefese kaldı ve ileri atıldı.

"Ne oldu?" Lucy bandajlara dokunmak için uzandı ama

durur.

"Bir Mimik iblisi."

Gözleri daha da büyür. "artık!"

"Connor Abbott bana yardım etti ve beni Astor House'a götürdü." Lucy fısıldıyor. "Avcılar."

"Magnus Venator'un avcı olduğunu biliyor musun?"

Yatağıma uzandı ve ben de ona katıldım. "Söylentiler vardı ama doğru olup olmadıklarından emin değildim. Sana gerçekten yardım ettiler mi? Connor'a da mı?"

Lucy'ye dün geceki olayları anlatıyorum, kabul töreni fiyaskosu hariç. Blair'in Val hakkındaki teorisine geldiğimde Lucy'nin yüzü soldu. Blair'e inanıyor mu?

"Sullivan House'da öldüğünü nereden biliyorsun?" Lucy soruyor.

Bunu ona daha önce göstermeliydim ama onu korumak istedim. Titreyen ellerimle telefonumdan Val'in fotoğrafını çıkardım ve Lucy'ye uzattım. Bir inceledi, sonra dehşetle bana baktı.

"Özür dilerim. Max korkunç olduğunu söyledi ama Tanrım, Nori." Bana geri verdi. "Kimin gönderdiğini buldun mu?"

"Hayır. Ama Sullivan Evi'nde bulduğum odaya uyuyor. Ahşap zeminde büyük koyu bir leke bile var. Bu onun kanı olmalı."

"Aman Tanrım. O odada kalmanı nasıl bekliyorlar?" Lucy şakaklarını ovuşturur.

"Bekle. Ne?"

"Bayan Crane, Tarikat'ta olduğumuz için Sullivan Evi'ne taşınabileceğimizi söyledi. Ben Hazel'la kalacağım, Max ve Tessa'nın ise yeni

odalar. Üst katta boş bir odanız olacak." "Hayatta olmaz. Bırakın uyumayı, odada kalmaya bile dayanamıyorum." "Seni suçlamıyorum. Ya burada kalsaydık?"

Bir ona baktım. "Bunu yapmana gerek yok."

"İstiyorum. Ayrıca, kız kardeşinin öldüğü evde ya da odada kalmak da istemiyorum. Şimdilik burada kalalım."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkürler."

Lucy elini uzattı. "Alabilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve o da gazlı bezi nazikçe çıkarıyor. "İyi görünüyor, ama Asher onu iyileştirebilir, bu yüzden gazlı beze ihtiyacın yok."

"Asher iyileşebilir mi?"

"Hazel onun küçük yaraları iyileştirebildiğini söyledi. Tam bir melek olmadığı için Rowen gibi birini iyileştirmesi mümkün değil."

Ayağa kalkıyorum. "Bu da bana hatırlattı. Rowen sana mesaj attı mı?" "Hayır."

"Bu akşam Asher ve Rowen'la Sullivan House'da buluşmamız gerekiyordu ama ben bekleyemem. Bugün dersleri asıp Sullivan House'a erken gitmeye ne dersin? Belki Asher beni iyileştirebilir."

Lucy'nin telefonu çalıyor. Ayağa kalkıyor ve bana telefon ekranını gösterirken bir elini koluma koyuyor. Yazı tipi çok küçük ve başımı sallıyorum.

"Hazel'dan gelmiş ve Asher ile Rowen'ın bu gece bizimle buluşamayacağını söylüyor. Asher Tarikat için bir görevdeymiş ve Rowen da kimseyle görüşmek istemiyormuş."

Kalbim sıkışıyor. "Mesajlarından çok daha iyi olduğu anlaşılıyordu."

"Rowen çok kan kaybetti ve Dr. Thorneheart onun için ancak bu kadarını yapabildi." Lucy'nin dudakları birbirine yapışır.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Lonca'da Phanuel adında bir melek var. Sullivan House'a daha erken gelebilseydi Rowen'ı tamamen iyileştirebilirdi ama son saldırıları araştırmakla meşguldü."

Phanuel bir melek mi? Onu gördüğümde kanatları yoktu.

"Neden onu şimdi iyileştirmiyor?"

"Kan kaybını iyileştiremez."

Aklım Lonca'dan uzaklaşıyor ve dün geceki Mimik iblisin anısını silmek için gözlerimi kapatıyorum. Beni öldürebilir ve değer herkese ulaşmak için benmişim gibi davranabilirdi.

"Yani Blair'in teorisi." Lucy beni zamana geri getirdi. "Kimsenin Val'e zarar vereceğini . Tarikat korumak ve dengeyi sağlamak için burada."

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Sullivan House'da ölmüş olmasının şüpheli olduğunu kabul etmelisiniz."

"Öyle ama Magnus Venator'a katılmanın ne faydası olacak?" Lucy soruyor.

"Val bir avcıydı. Nedenini bulmam gerek. Ve nedense Asher da benimle maskeli baloya gelmek istiyor, yani o da bir şeylerden şüpheleniyor olmalı."

Lucy iç çeker ve alnına masaj yapar. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Val keşfettiği bir şey yüzünden öldüyse, aynı şeyin senin başına gelmeyeceğini kim söyleyebilir?"

"Cevaplara ihtiyacım var. Ve eğer bir şey doğaüstü canlıları hasta ediyor ve şiddete yöneltiyorsa, o zaman bir şeyler yapmamız gerekir."

"Bundan hoşlanmıyorum, Nori. Ama bir şeye ihtiyacın olursa, senin için buradayım."

"Teşekkürler. İhtiyacım olan şey Asher'ın bunu iyileştirmesi."
Yaralarımı gösteriyorum.

"Ona mesaj at ve müsait olduğunda uğramasını söyle. Eminim senin iyi olduğundan emin olmak isteyecektir." Gülümsüyor ve beni dürtüyor.

Telefonuma yazıp gönder tuşuna basarken kaşlarımı kırııştırıyor ve başımı sallıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Birbirinize bakış şekliniz." Gülümsemesi genişliyor ve gülüyor.

" bir şey değil."

"Doğru." Lucy şarkı söylüyor. "Maskeli baloya birlikte gidecekseniz, çıkıyormuşsunuz gibi görünseniz iyi olur, yoksa Magnus Venator Asher'ın kim olduğunu öğrenir ve öğrenirlerse bu hiç iyi olmaz." Saçlarımın bir kısmını omzumun üzerinden tarıyor. "Maskeli balo için elbisen var mı?"

"Hayır. Ama kampüse dönerken Blair bana mesaj attı ve ihtiyacım olursa birini ödünç alabileceğimi söyledi."

"Dikkatli ol. Tüm hakkında içimde kötü bir his var."

"Bu ikimiz için de geçerli."

Bölüm 29

S Altın kristal avizeden elma şarabı ağları damlayıp büyük merdivenden yukarı süzülürken, dumanı tüten bir kuru buz kazanı girişteki yuvarlak masa. Mutfaktan yayılan tatlı elma kokusu midemin guruldamasına neden olurken, Blair Astor House'un koridoruna doğru ilerliyor. İçeri girmeden önce bana dönüp beyaz ve altın tüylü maskemi düzeltiyor.

Ellerim ışıltılı altın tül elbisenin üzerinde titredi. Tenimde yabancı bir varlık gibi duruyor ve denizkızı silueti saklamayı tercih ettiğim yerlerime yapışıyor. Bu ben değilim. Hayır. Bu bir kostüm, oynamam gereken bir rol için kılık değiştirme. Blair'in bunu bana bu gece için ödünç vermesine şaşırdım. Yaz aylarında barda kazandığımdan daha pahalı olmalı.

Blair bana maskeyi ilk verdiğinde, tüyler ışıpta elbise kadar parlıyordu. Sanki biri içine elmas ya da yıldız dikmiş gibiydi.

"Mükemmel," diyor Blair. "Unutmayın. Pek kimse bilmez ama biz kampüsteki en eski gizli topluluklardan biriyiz. Katılmak için aday gösterilmek bir onurdur."

"Ve katıldığımda Val'e ne olduğunu öğrenebilirim."

"Aynen öyle ve bize yardım ederek bunun bir daha yaşanmamasını sağlayın."

canavarları alt et." Blair, Lucy'nin bana daha önce taktığı yeni ten rengi bandajları inceliyor. "Daha iyi uyum sağlıyorlar. Merak etme, kimse onları o kadar fark etmeyecek."

"Güzel."

Blair'in ne kadar gergin olduğumu fark etmeyeceğini umarak gülümsemeye zorluyorum. Endişe içime sızıyor ama bej duvarlı rahat alanın ortasında bir bardo masası olan küçük bir odaya girdiğimizde bunu görmezden gelmek için omuzlarımı geriye atıyorum. Bu eski evde böyle bir şeyin olması yersiz görünüyor.

Blair dirseğiyle beni dürtüyor. "Seni ." "Kim ve nerede?"

"Kurt maskesiyle saat 10'da."

Çok sayıda bulanık renk maskesini ve az sayıda detayı araştırıyorum ama Blair'in yönlendirmesiyle sonunda kahverengi ve altın rengi bir kurt buluyorum. Onu görünce kaşlarım çatılıyor. Ondan yayılan bir sakinlik hissi bana Asher'dan haber alamadığımı hatırlatıyor.

Asher neden bana mesaj atmadı? Ona bir şey mi oldu? Buraya gelmeden önce yaralarımı iyileştirmiş olabilir ama Lucy'nin de belirttiği gibi aynı şekilde görünmem gerekiyor. Eğer bunu , Magnus Venator maskeli baloya iyileşmiş ve iyi bir şekilde gelirim bir şeyler olduğundan şüphelenebilir.

"Bana baktığını nereden biliyorsun?"

"Bakıyor, güven bana." Blair sırtıyor.

Blair ve ben daha uzağa girdiğimizde, bardo masasının kenarında oturan ve elinde bir maske tutan uzun boylu, kaslı sarışın bir adam bize dönüyor. Blair odayı geçip onun yanağına bir öpücük kondurana kadar gülümsemesi kaybolur. Her

Vücudumdaki kaslar geriliyor. Connor Abbot. Özrüne inanmalı mıyım yoksa kabul mü etmeliyim emin değilim.

Magnus Venator'a katılırsam, onunla uğraşmak zorunda kalacağım. Beni kurtarmış olsa da ona hâlâ güvenmiyorum ya da ondan hoşlanmıyorum. Connor'ın bakışlarından kaçınmak için alanın geri kalanını inceliyorum.

Beyaz şöminede bir ateş çıtırdıyor ve beş kişi şöminenin karşısında duruyor. Bay Abbott gözlüklerini temizler ve onlara doğru döner. Bazıları da şöminenin yanında kaynaşmakta ve bilardo masasına yaslanmaktadır.

Bay Abbott boğazını temizler ve odadaki konuşmalar kesilir. "Connor, oğlum. Görünüşe göre hepimiz buradayız. Kapıları kapatın."

Connor bana dik dik bakarak yanımdan geçip gidiyor. Bu gece nazik tarafı gitmiş gibi görünüyor. Pisliğin teki olmaya geri döndü. Connor cep kapılarını kapattı ve beni ileri doğru itti.

"Sıraya girin," diyor.

Bana dokunduğu için onu yumruklamak istememe rağmen, dikkatleri üzerime daha fazla çekmek istemediğim için buna boyun eğiyorum. Aceleyle, Blair'in işaret kurt maskeli adamın yanında duruyorum. Siyah bir takım elbise giymiş ve siyah kravat takmıştı.

Blair, Connor ve diğer bazı Magnus Venator üyeleri karşımızda duruyor. Bay Abbott bizimle bilardo masası arasında volta atıyor.

Kurt maskesinin diğer tarafındaki iki kız birbirlerine fısıldıyor ve sanki oraya ait değilmişim gibi bana bakmak için öne doğru eğiliyorlar. Bir parçam haklı olduklarından korkuyor. Ama Magnus Venator bana cevaplar verebiliyorsa, onları almak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Bir elimi sargılı boğazıma götürüp gözlerimi kapatıyorum. Ne olduğunu Val'e borçluyum.

"İyi akşamlar. Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Julius Abbott, Magnus Venator'un hayırseveri ve danışmanıyım. Hepiniz buradasınız çünkü Magnus Venator'un saygın bir üyesi bize faydalı olacağınıza inanıyor."

Bay Abbott, adaylar arasındaki mırıltıları susturmak için bir el sallıyor. "Bu geceki sınavı kazanmak için özel bir görevi yerine getirmelisiniz. Bu evde benim için bir yaratık bulmalısınız. Ve hayır, kesin bir şey söyleyemem, bu testin amacı bu. Onu bulduğunu anlayacaksın. Ve bulduğunda, onu yakalayıp bana getireceksin."

Yakalamak mı? Omuzlarım gerildi. Ne tür bir yaratık? Gözlerimi kapatarak çok tehlikeli olmaması için dua ediyorum. Kendimi toparladıktan sonra diğer adaylara bakıyorum. Hepsi dikkatle Bay Abbott'u dinliyor. İblisleri ve diğer canavarları biliyorlar mı?

Kafatası maskesi takmış bir adam elini kaldırıyor. Bay Abbott konuşması için işaret ettiğinde boğazını temizler. "Açık olmak gerekirse, onu size canlı mı getireceğiz?"

"Evet. Yaratığa hiçbir zarar gelmeyecek. Anlaşıldı mı?" Hepimiz anlayışla başımızı salladık ve o devam etti. "Eğer kimse bulamazsa, hepiniz ikinci bir göreve geçeceksiniz ve bir kazanan bulana kadar bu böyle devam edecek. Sorusu olan var mı?"

"Bize herhangi bir ipucu verebilir misiniz?" diye soruyor siyah kuş maskeli bir başka adam.

Bay Abbott başını eğdi ve gülümsedi. "Korkarım hayır." Bizi eşleştirmeye başladı ve kurt maskesini ve beni işaret etti. "Sen ve sen."

Derin bir nefes alıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum.

"Misafirler geliyor. Aramanızı onların arasında gizlice yapmalısınız. Bazı odalar yasak , bu yüzden lütfen işaretlere saygı gösterin

ve bu belirli alanlardan uzak durun," diye uyarıyor Bay Abbott. "Yakalayıp bana getirmek için gece 3'e kadar vaktiniz var."

Blair'e bakıyorum, o da gülümseyip başını sallıyor. Neden beni uyarmadı?

Kurt maskesi koridoru işaret ediyor. "mi?" diye soruyor tanıdık gelen derin bir sesle, ama emin değilim, bu yüzden onu daha fazla konuşturmam gerekiyor.

"Senin adın ne?" Onunla birlikte bir grup partilinin arasına daldım.

"Fark etmez. Hadi şu bitirelim."

Sesinin ritmi ve tonu çok tanıdık geliyor ama nedense bir türlü çıkaramıyorum. "Tanrım, ben de kötü bir ruh halinde olduğumu düşünüyordum."

Bir an için dudaklarını birbirine bastırıyor ve tekrar konuşmadan önce diğer adayların yanımızdan geçip gitmesini bekliyor. "Özür dilerim. Kötü bir geceydi. Nereden başlayacağımıza dair bir fikrin var mı?"

O zaman sesini tanıyorum ama karşımdaki kumral saçlı adamla uyuşmuyor. Asher'ın siyah saçları ve altın rengi gözleri var. Nasıl burada olduğunu anlayamıyorum. Ama Asher'ın sesini nerede olsa tanırım. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakınırken içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Ne haltlar ?" Bana bakıyor ve ben alt dudağımı ısıyorum. Yanılıyor muyum? O Asher değil mi? Son zamanlarda Oscar'dan birkaç işaret öğrendim, bu yüzden adını hecelelemek için ASL kullanıyorum.

Cevap veriyor ama çok hızlı ve ben anlayamıyorum. ASL bildiğini düşünürsek, kesinlikle Asher.

Başımı salladım. "Nasıl?"

"Sonra açıklarım. Sadece birlikte çalışan yabancılarmışız gibi davran." Dudakları kulağımı sıyrıyor ve vücuduma karıncalanmalar gönderiyor. Onu öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce uzaklaşıyorum ve başımı anlayışla eğiyorum.

"Senin kim olduğunu sanıyorlar?"

"Jack Edwards. Araya karışıp kaynaşalım." Asher kolunu uzattı, ben de benimkini onunkine doladım.

Nasıl bu kadar farklı göründüğünü hâlâ anlamıyorum ama bilmediğim o kadar çok şey var ki. Belki Hazel Asher'a bir büyü yapmıştır ya da görünüşünü değiştirme yeteneği vardır. Parti müdavimleri çeşitli özenli maskelerle etrafta dolanıyor. Bazıları sadece renk lekeleri halinde birbirine karışıyor, ama daha yakın olanlar benim için daha net. Bir adam uzun dişleri olan bir kafatası takıyor ve yanındaki siyah ışıltılı balo elbisesi giyen kız siyah ve yeşil tavus kuşu tüyleri olan deniz mavisi bir maske takmış.

Kalabalığın arasından geçerken ürkütücü piyano müziği usulca çalıyor ve baharatlı balkabağı ve sıcak elmalı tartların lezzetli kokusu havayı doldurarak gergin atmosferin ortasında garip şekilde rahatlatıcı bir ortam yaratıyor.

Midem yine gurulduyor ve keşke yemek yemiş olsaydım diyorum. Asher bir tepsi tart taşıyan garsonun yanına gidiyor. Döndüğünde Asher bana bir tane veriyor.

"Sadece bir tane mi?"

"Bizi oyalamak için." Elindeki tartı kaldırıp ağızına atıyor. "Ve önümdeki bazı adamlar çoğunu kaptı, bu yüzden kalanları ben aldım."

İç çekiyorum ve tartı ağızıma atıyorum. Tatlı tereyağlı ikram

eriyip gidiyor, daha fazlasını istememe neden oluyor. O kadar kalabalık oldu ki, dans eden bir grup partilinin yanından zar zor geçiyoruz. Nabzım kulaklarımda atıyor ve nefes alamıyorum. Çok fazla insan var. Boğazım o kadar sıkılıyor ki acıyor. Buradan gitmem gerek. "Belki de buradan çıkıp başka bir yere bakmalıyız. Oldukça büyük bir ev. Bakmak biraz zaman alabilir."

Asher kulağıma yakın konuşmak için başını eğiyor ve odunsu kokusu duyularımı dolduruyor. O kadar yakın ki, bana bakan koyu kahverengi gözlerini . Kahretsin. Ya yanılıyorsam? Ya yine bir Mimik iblisiyse? Günlük, kişinin sesini de kopyalayabildiklerini söylüyor. Kendimi neyin içine soktum ben? Belki de Asher değildir.

Elimi tutuyor ve beni bir koridora götürüyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Aramak için."

Beni ileri doğru çekip bir kapının tokmağını çeviriyor ama kapı kilitli. Önüne bir kâğıt parçası yapıştırılmış, üzerinde *DIŞARI ÇIKMAYINIZ* yazıyor. "Oraya giremeyiz," diye fısıldıyorum.

Eğer Asher değilse, onunla yalnız bir yere gitmemeliyim. Ona sadece onun bilebileceği bir soru sorabilirim ama yine de Asher'ı çok kişisel bir şey soracak kadar iyi tanımıyorum.

Beni görmezden gelip ceketinin cebinden bir şey çıkarıyor ve kilidi açmadan önce etrafa bir göz atıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Gidip kalabalığa geri dönmeliyim. Ama bunu yapamadan kapıyı açıyor ve beni içeri çekip kapıyı kapatıyor. Işık yanıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Hızla gözlerimi kırptırarak

gözlerin alışması için. Sonunda odaklandıklarında bir ofis ortaya çıkıyor. Ceviz kitap rafları duvarları kaplıyor ve büyük bir yönetici masası, kırmızı kanatlı sandalyelerle birlikte odanın ortasındaki alanın çoğunu kaplıyor. Ben içime çekip sezgisel yeteneğime konsantre olurken, topraksı ama baharatlı bir puro kokusu odayı dolduruyor. Ondan korkutucu ya da endişe uyandırıcı bir his almıyorum, yani belki de Asher'dır. Ama yine de ayrılmak ve kendi başıma aramak istiyorum. Aynı zamanda bizi buraya neden soktuğunu da merak ediyorum.

Asher devasa masaya yaslanıyor ve düşüncelerimi bölüyor. "Hızlı hareket etmeliyiz. Bakmama yardım et."

"Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz. söylediğin kişi misin?"

"Neden yalan söyleyip bizi burada kırayım ki?"

"Beni içine çeken bir Mimik iblisi olabilirsin."

Daha dik durur ve elini önünde tutar. "Yemin ederim ki ben bir Mimik değilim."

". "

İç geçiriyor ve parmaklarını kumral saçlarında gezdiriyor. "Hazel üzerimde bir cazibe yaptı."

"Yeterince iyi değil. Ne demek cazibe?"

Masanın çekmecesini karıştırıyor. "Bunun için zamanımız yok. Val ya da Tarikat hakkında ellerinde olabilecek her şeyi araştırın."

Ona yaklaşmak için iki sandalyenin arasına kayıyorum. "Sen söyleyene kadar olmaz."

"Ciddiyim Eleanor. Val ve hastalık hakkında cevaplar istiyorsan, aramama yardım et. İstemiyorsan, çık dışarı. Burada konuşmak güvenli değil." Kapıyı kapattı.

ve başka bir çekmece açar.

Tanrım, Asher kadar sinir bozucu, o olmalı. Bir Mimik'in onu bu kadar iyi taklit edebileceğini sanmıyorum. Ayrıca, o haklı. Magnus Venator Val hakkında bir şey biliyorsa, bu ofiste olabilir ve bana yardım etmek için buraya girdi.

Pes ederek aceleyle bir kitaplığa gidiyor ve kitapların içinde saklı bir şey var mı diye bakıyorum. Birkaç dakika sonra hiçbir şey bulamamıştık. Ofisin dışındaki ayak sesleri ve sesler beni korkutuyor ve neredeyse bir kitabı düşürüyordum, ama Asher onu yakalıyor ve rafa geri koyuyor. Parmağını dudaklarına götürüyor ama sesler daha da yaklaşıyor. Asher beni masaya çekip kollarına alıyor.

"Ne yapıyorsun?" Sert göğsüne itiyorum.

"Güven bana. Takıldığımızı düşünürlerse gitmemize izin verirler." "Ama burada olmamamız gerekiyordu."

"Sadece rol yap."

Bana doğru dürüst bir cevap vermeyen Asher'dan etkilenmiş gibi mi davranayım? Ona olan kızgınlığıma rağmen içimde bir şeyler kıpırdıyor ve ona karşı rahatlıyorum. Kapı açılırken yanağımı okşuyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bir anlığına başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Sıcaklığı beni çevreliyor ve sanki her şeyden kurtulmuş gibi süzülüyorum. Tüm acılarımdan, üzüntülerimden ve hayal kırıklıklarımdan arınmış. Yargılanmadan olduğum gibi olmakta özgürüm. Ama sonra bir ses büyüğü bozuyor.

"Bu da ne böyle?" Connor tersler.

Oh, lanet . O değil.

Connor'la yüzleşmek için dönüyorum ve yanaklarıma ılık bir sıcaklık doluyor. Neden Connor olmak zorundaydı ki? Yaklaşıyor ve bize ters ters bakıyor.

"Ne yapıyorsunuz siz? Buraya girmeye iznin yok. Neden aramıyorsun?"
"Öyleydik," diyorum.

"Biraz yolumuzdan saptık." Asher kıvrılmış saçlarını omzuma atıyor ve bir parmağını boynumda gezdirerek tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Heyecan verici bir his tüm vücuduma yayılıyor. Parmakları bandajın üzerinde duraklıyor ve devam etmeden önce bir nefes alıyor. "Büyükbaban bana çok güzel bir eş verdi. Kendime engel olamadım. Eleanor'u suçlama. Yalnız kalalım diye kilidi ben ."

Connor kafası karışmış bir şekilde başını sallar ve gözlerini kırpar. O işaret ediyor

Kapıya. "Her neyse. Siktir git!"

Asher ona yaklaşır ve fısıldar. Connor sanki transa geçmiş gibi başını sallıyor. Asher çıkmamı işaret ediyor, ben de aceleyle koridora çıkıyorum, sonra sadece küçük bir grup partilinin beyaz şöminenin yanında sohbet ettiği salona giriyorum. Bu da ne böyle? Elimi yanan yanağıma bastırarak rahatlamak için birkaç yavaş, derin nefes alıyorum.

Başka erkeklerle de öpüştüm ama hiç Asher'la öpüştüğüm gibi hissetmedim.

İçimde öfke kabarırken nabzım yavaşlamıyor. Ya Connor Bay Abbott'a söylerse? Magnus Venator'a katıldığım için diskalifiye olabilirim. Sıcak bir el omzuma dayanıyor ve ben onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Her şeyi ettiniz. Bizi kapı dışarı edecekler."

Başını iki yana sallıyor. "Connor bir şey söylemeyecek, merak etme."

"Neden bu kadar eminsin? Ona ne söyledin?"

Dudaklarında sinsi bir sırıtiş yayılır. "Fark etmez."

"Eğer şansımı mahvettiysen fark eder."

"Belki bu her şeyi daha iyi yapar." Tam onu azarlayacaktım ki Asher bir dosya klasörü uzattı. "Bunu buldum."

Bölüm 30

A Sher dosyayı elimden çekip aldı. "Burada olmaz." üzerinden diğer konuklara şöminenin yanına bakıyor. "Hadi bulalım başka bir yerde."

Kabul ediyorum ve onu kalabalığın yoğunlaştığı koridora kadar takip ediyorum. Boynuzlu şeytan maskeli bir adam bana çarpıyor ve yana doğru yuvarlanıyorum ama Asher beni belimden yakalıyor.

"İyi misin?"

"Evet."

Kalabalık bizi daha da sıkıştırıyor ve ben nefese kalıyorum. Beni daha yakın tutuyor ve beni öptüğünde nasıl hissettiğimi hatırladığımda tüm bedenimi bir sıcaklık kaplıyor.

Lanet olsun. Dur ve odaklan.

Koridorda ilerleyen Connor'dan kaçmak için sallanıp duvara doğru dönüyoruz. Derin bir nefes alarak elimi Asher'ın göğsüne koyuyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Kalbinin güm güm atışı yankılıyor. Connor bir odaya girip gözden kaybolduğunda, Asher'ın dudakları kulağımı okşuyor ve nabzımı yükseltiyor.

"Burası çok sıkışık. Konuşmak için dışarı çıkmaya ne dersin?"

"Kesinlikle."

Beni kucakladı ve bizi kalabalığın arasından geçirdi.

çeşitli kuşlar, canavarlar, tilkiler ve diğer garip maskeler. Asher beni küçük bir çamur odasına götürüyor ve arka kapıdan çıkarıyor. Ahşap basamaklardan inerek bir dizi beyaz ışığın bahçenin arka tarafını aydınlattığı tuğla verandaya çıkıyoruz. Üzerimize ağır bir sessizlik çöküyor, sanki kelimeler boğazımızda düğümlenmiş gibi havada hissedilir bir gerilim var. Asher'ın parmakları buklelerimle iç içe geçiyor, narin bir dans içimde karıncalanan bir sıcaklık yaratıyor. İç sesim ondan uzak durmam için ne kadar bağırsın bağırsın, bakışları beni esir alıyor.

"Örgüden çok daha iyi."

Dokunuşunun içimde ateşlediği sıcaklığa rağmen, bir öfke dalgası beni uzaklaştırıyor.

"Şu lanet dosyayı bana verir misin?" Tısladım.

Beni uzun çalıların arasındaki gölgelere doğru çekiyor. Keskin çam kokusu etrafımızı sarıyor ve bahçe fenerlerinden gelen zayıf ışık birbirimizi görmemize yetiyor. Maskesini çıkarır çıkarmaz yüz hatları kumraldan siyah dalgalı saçlara dönüşüyor ve elmacık kemikleri daha belirginleşiyor. Asher bana sırtıırken, hareket edemeden ya da konuşmadan tanıdık altın gözlere bakıyorum.

"Nasıl?" Sonunda sormayı başardım.

"Daha önce dinlemiş olsaydın, Hazel'ın üzerimde bir cazibe yarattığını söylemiştim."

Ona sadece göz kırpıyorum. Büyü mü? Hâlâ öğrenmem gereken çok şey var.

Koluna vuruyorum ve o da incinmiş gibi davranarak eliyle kolunu kapatıyor. "Ne be? ? Yardıma ihtiyacım vardı."

"Özür dilerim." Uzanıp boynumu okşadı. "Sen iyi misin?"

Lucy bana Mimik iblisiyle ilgili bir mesaj attı."

Asher'a saldırıyı ve Avcıların bana nasıl yardım ettiğini anlatıyorum.

"İşte bu yüzden seni Tarikat'ta istemedim. Seni öldürebilirdi." Asher'ın eli boğazımdan düşüyor ve bir yumruk haline geliyor. Onun sıcaklığının yokluğu kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Ben iyiyim." Evi işaret ediyorum. "Bana yardım ettiler." "Sadece Val'in kız kardeşi olduğun için," diye tersliyor.

Ağaçların arasından acı bir rüzgâr esiyor ve kollarımı kendime doluyorum.

"Onun bir Avcı olduğunu biliyor muydun?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve çimenlerin üzerine saçılmış yapraklara bakıp onları tekmeliyor. "Boyundan büyük işlere . Ona durmasını söyledim ama tabii ki Val beni dinlemedi."

Kafamda dönüp duran tüm sorulara konsantre olamayacak kadar soğuk, bu yüzden onun nasıl burada olduğuna odaklanmaya çalışıyorum. "?"

"Enfekte olmuş bir doğaüstü daha vardı. Magnus Venator şey yapmadan ve bizi insanlara ifşa etmeden önce onun icabına bakmam gerekiyordu." Kolumu okşadı. "İstersen seni daha sonra iyileştirebilirim."

Elini uzaklaştırıyorum. Beni nasıl hissettirdiği ve nazik dokunuşu kafamı karıştırıyor.

"Ne buldun?"

"Bunun tam olarak yardımcı olup olmadığından emin değilim ama Magnus Venator'un elinde olmasını tuhaf buldum." Asher dosya klasörünü bana uzattı.

Kağıdı çevirip açıyorum ve ince yazıları okumak için yüzüme yaklaştırıyorum ama okuyamayacağım kadar küçük ve karanlık.

Asher'ın niyetli bakışları benimle alay ediyor ve yanaklarımın ısınmasına neden oluyor.

"Val bana vizyonunuzdan biraz bahsetti, ama sanki

pek bir şey yapmanıza engel olmadı."

"değil," çıkışıyorum ona, sonra pişman oluyorum. Bana yardım etti ve eğer bir şey bulduysa, o zaman bu kadar sert olmamalıyım. "Ama bu kadar küçük yazıları okumak için normalde telefonumdaki büyüteç uygulamasını kullanırım, o da şu anda üst katta."

"Ah. O zaman, alabilir miyim?" diye sorar.

Pes ediyorum ve dosyayı ona geri veriyorum. Dosyayı açtı ve en üstteki başlığı işaret etti.

"O'Malley'nin tapusu. değil mi?"

"Evet." Kaşlarımı birbirine çatıyorum, kafam karışıyor. "Tapu neden burada?"

"Ben de bunu merak ediyordum."

O başka bir kâğıt parçasını okurken ben de olasılıkları değerlendiriyorum. "Val ölmeden bir süre önce Will Amca çok stres yaşadı ve kalp krizi geçirdi. Belli ki o sırada işleri pek iyi gitmiyordu. İflas edebileceğini düşündük."

Ben devam ederken Asher dikkatle dinliyor. "Will Amca her şeyin yolunda olduğunda ısrar etti ama biz ona inanmadık. Birkaç hafta sonra daha iyi görünüyordu ve ofisteki tüm faturalar gitmişti. Bay Abbott'un oğluyla iyi arkadaştı. Sizce yardım istedi ve bu yüzden mi Bay Abbott'un ofisindeydi?"

"Bu mümkün. Tek yaptığı faturalara ve kiraya yardım etmekse, Bay Abbott neden tapuya sahip olsun ki?"

O haklı ve bu beni rahatsız ediyor. "Will Amca'nın barı sattığını göremiyorum."

"Ama biri ona bunu yapması için baskı yaptıysa."

Bu fikri aramızda havada asılı bırakıyor ve ben ürperiyorum.

"Üşümüştün. İçeri geri dönmeliyiz. Kimse fark etmeden bunu yerine koyabilirim."

"Emin misin?"

"Tabii ki." Saçlarımı boynumdan uzaklaştırıyor. Hiç düşünmeden dokunuşuna doğru eğildim. "Özür dilerim. İhtiyacımız olan cevapları bulamadım."

Sıcak eli kollarımda bir aşağı bir yukarı kayıyor, her yanıma karıncalandırıyor.

"Ben de öyle. Ama bilmem gereken bir şey var." Devam etmemi bekliyor. "Tam olarak neden buradasın? Ve içeri nasıl girdin?"

Eve bir göz atıyor ve sırtıyor. "Jack Edwards'ın bir daveti vardı ama şu anda rahatsız."

"Ne yaptın sen?"

Elini sallıyor, sanki gidermek istercesine. "Bir şey yok. O iyi. Buradayım çünkü Val'in ölümünün ve doğaüstü canlıları etkileyen hastalığın arkasında Magnus Venator'un olabileceğini düşünüyorum."

Blair Val'i Tarikat'tan birinin öldürdüğünü , Asher ise Avcılardan birinin. Kim haklı? Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, Asher'a Blair'in teorisinden bahsedip bahsetmemeyi tartışıyorum ama o devam ediyor.

"Magnus Venator kampüsteki statüsünü bir şeyler yapmak için kullanıyor. Bir şeyler saklamak için."

"Ama neden Val?" Ben soruyorum.

"Avcıların arasına sızmaya çalıştı. Ve geçen gece de bahsettiğim gibi, onun ölümüyle doğaüstü hastalık arasında bir bağlantı olduğuna inanıyorum. Belki Val olduğunu öğrenmiştir. Ben bilmiyorum.

biliyorum."

Sert bir esinti yeniden çıplak kollarıma değdiğinde, Asher takım elbisesinin ceketini hızla çıkarıp omuzlarıma sarıyor. Sıcaklığı bir kucaklaşma gibi ve selvi ve sedir kokusu beni okşuyor.

"Teşekkürler. Neden benim yardımımı istiyorsun? Neden Rowen ya da Hazel değil?" "Sende bir şeyler var. Bir enerji ya da öyle bir şey. ama senin farklı olduğuna dair bir his var içimde. olduğunu anlamama yardım edebilecek tek sensin."

Burnumu . "Bu garip değil." "Dürüstlük istedin ve ben de sana bunu veriyorum."

"Tamam. Ne kadar tuhaf olduğunu görmezden geleceğim. Ama bu ne kadar mantıklı? Beni Tarikat'ta bile istemiyorsun."

"Kolay kolay güvenmem ama nedense size güveniyorum ve bir şekilde cevapları bulmama yardımcı olabileceğinizi düşünüyorum. Val hakkında cevaplar istiyorsun, değil mi?"

"Elbette istiyorum." Ceketini daha sıkı sarıyorum. "Ama bana Magnus Venator'un neden bu işin içinde olduğunu düşündüğünü söylemen gerekiyor."

Pembe yanaklarını ovuşturuyor ve onun da benim kadar üşüdüğünü fark ediyorum ama bunu kabullenmeyi reddediyor. "Val'i bulduğumda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Bir şeyleri dışarıda tutmak için güçlü koğuşlarımız var ve Tarikat'tan olmayan hiç kimse eve giremez. Val'in güvendiği biri odasına girdi. Güvendiği biri onu öldürdü."

Blair haklıydı. Ama neden ve kim?

"O zaman neden Tarikat'ı araştırmıyorsun?" Dehşet içinde geri çekildim.

"Çünkü herkes Val'i severdi ve Tarikat'taki hiç kimse ona zarar vermezdi. Yemin ettiğimizi biliyorsun. Bu yeminlerin bir parçası da Tarikat'takileri korumaktır. Lonca size birisi yeminini bozarsa ne olacağını söylemedi mi?"

Gözlerimi kapadım ve kabul törenimin olduğu geceye odaklandım. "Hastalık, sonra ölüm."

"Kesinlikle, bu yüzden yemin ederim ki Gölgeler Tarikatı'ndan kimse kız kardeşini öldürmedi."

"Peki ya güvenlik kayıtları? Sullivan House'da hiç var mı?" Neden bunu daha önce düşünmedim ki?

"Hayır, olağandışı bir şey çıkmadı. Size söylüyorum, Magnus Venator'un tüm bunlarla bir ilgisi var."

Anlamadığım için başımı sallıyorum. Val, Magnus Venator'a sızdıysa, Blair'den başka kimseye güvendi mi? Blair'in Val'i öldürdüğünü düşünemiyorum. Çocukluğumuzdan beri arkadaşlar. Peki ya Connor? Val ona güveniyor muydu? Sullivan House'daki kamera ve koğuşları nasıl geçti? Akla yatkın değil.

Asher ben daha fazla soru soramadan devam ediyor. "Magnus Venator doğaüstü varlıklardan kurtulmak için onları katlediyor, ne olursa olsun. Barışçıl olmaları ve kimseye zarar vermemiş olmaları önemli değil. Magnus Venator onları öldürür. Ve aynı şeyi Val'e de yaptılar."

Sanki bana vurmuş gibi nefesim kesildi, sözleri kalbimi parçaladı. Günlük kayıtları Avcılar hakkında benzer şeyler söylüyor. Val'in ölümünden onların sorumlu olup olmadığını kesin olarak öğrenmem gerekiyor. Bunu yapmak için bu geceki duruşmayı kazanmalı ve Magnus Venator'a ulaşmalıyım.

"Bütün bunlar, maskeli baloya neden seninle gelmek istediğimi açıklıyor.

Ben mi?"

Nefesini dışarı üflüyor. "Astor House'a girip Val'in ölümüne ya da doğaüstü hastalığa karıştıklarına dair kanıt aramak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündüm. Yine de güvende olmak için Hazel'a glamour yaptırdım."

"Tarikat'ın bir parçası olduğunu bilen var mı?"

Asher gerçek kimliğini gizlemek için kurt maskesini tekrar takar. Saçları yeniden kumrala, gözleri de kahverengiye dönüşür. "Muhtemelen. Senin iyiliğin için ve başka doğaüstü varlıkların ölmesini engellemek için cevapları bulmana gerçekten yardım etmek istiyorum." Bir elini uzatıyor. "Aslanın inine geri dönelim mi?"

Parmaklarımı onunkilere doluyorum, o da sıkıyor. Sesindeki samimiyet karşısında kalbim sıkışıyor. Hiç de ilk düşündüğüm gibi biri değil.

İçeri girdiğimizde kalabalık azalıyor ve koridordan salona geçmek bizim için daha kolay oluyor. Yine de gitmek için yanlış yer. Birbirimize sıkıştık ve Asher'ı kolunu belime dolamaya zorladık.

"Bu işe yaramaz. Gitmeliyiz" diyor.

"Hayır. Katılmak için yaratığı bulmam gerek. Belki o zaman cevapları alabilirim."

Asher mırıldanıyor ve başını sola çevirerek odayı tarıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve nefesim kesiliyor. Birkaç metre ötede, şöminenin yanında uzun beyaz saçlı, son derece uzun bir şekil duruyor. Gri, hortlak gibi yüzü bana bakıyor. Bu diğerlerinden farklı bir maske ve dehşet etrafımı sarıyor. Sivri dişlerini göstererek beni küçümsüyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve Asher'ı dürtüyorum.

"Şömine."

Asher konuştuğunda, sesi o kadar alçak ki neredeyse ne dediğini anlamıyorum. "Fae."

Odayı tarıyorum ve görebildiğim kadarıyla odada başka hiçbir üye ya da Avcı yok, bu yüzden başka kimse onu fark etmemiş gibi görünüyor. "Son derece güzel olmaları gerektiğini sanıyordum."

". "

"Bunun var?"

Asher cevap vermiyor. Onun yerine elimi tutuyor ve beni kalabalığın içinden geçirip ön kapıya doğru çekiyor. Topuklarımı halıya gömüyorum ve hareket etmeyi reddediyorum.

"Buradan ayrılamayız. Eğer , asla cevap alamayız."

"Bu çok tehlikeli. Ona virüs bulaşmış ve burada bu kadar insan varken, özellikle de Avcılar varken hiçbir şey yapamam."

"Hasta olduğuna emin
misin?" "Evet," diye fısıldar
Asher.

"Ama Fae'o kadar da kötü değil, değil mi? Onunla konuşabilirim."

Asher'ın kahkahası derin ve karamsar. "Bir, çoğu Fae iyi değildir. İki, asla birine adını söyleme. İsimlerin gücü vardır. Üç, biz gidiyoruz."

Elimi tuttuğu yerden çekiyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bunu sen olsan da olmasan da yapacağım."

Cevap veremedim topuklarımın üzerinde dönüyorum ve salona geri koşuyorum. Ama Fae gitmişti. Evin geri kalanına doğru ilerlerken Asher bana yetişiyor. Onaylamadığını homurdanıyor ama ben onu görmezden gelip aramaya devam ediyorum. Sonunda, sobanın sıcaklığı

Kalabalık içime sızıyor ve oda sallanıyor. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim ve buraya gelmeden önce bir şeyler atıştırmadığım için kendime kızıyorum. Asher'ın bana daha önce verdiği elmalı tart beni uzun süre idare etmedi.

Asher büyük merdivenleri hızla çıkıyorum. Koridorun sonunda, maskeli balo için hazırlanmama yardım ettiği Blair'in odasına giriyorum.

Dolaplar bir duvarın alt yarısını kaplıyor ve Blair'in parlak kişiliğine uyan sarı çiçekli yastıklarla bir pencere koltuğu var. Onları görünce kıvrılıp saatlerce kitap okuyasım geliyor.

Bunun yerine bir pencereyi kaldırıp derin bir nefes alıyorum ve gece havasının beni rahatlatmasına izin veriyorum. Asher kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve gözlerini duvara dikeyor.

"yok. Bulunmak istemiyorsa, biz de bulamayız."

"Peki. Bir dakikaya ihtiyacım var. Burası çok sıcak ve açlıktan ölüyorum."

Omuzları gevşiyor ve başını sallıyor. "Dosyayı koyayım, sonra O'Malley's'e gidip bir şeyler yiyebiliriz."

O çıktıktan sonra pencereyi kapatıp yatak odasının kapısını azıcık açıyorum. Asher merdivenlerden inerek gözden kayboluyor ve ben de odadan çıkmadan önce son bir kez etrafıma bakınıp Fae'nin bana kendini tekrar göstermesi dua ediyorum. Eğer onu , Magnus Venator için bir test daha yapmam gerekecek ve zamanım yok.

"Lütfen." Hava buz gibi olduğunda koridorun ortasında duraklıyorum ve derin bir keder kalbimi sıkıştırıyor. Bir an sonra, nemli, gri eller kollarımı sarıyor.

"Ne kadar güzel bir mücevher," diyor arkamdan kaba bir ses.

Fae'den korkunç bir koku yayılıyor ve öğürmemeye çalışıyorum. Yüzümü ona çeviriyor ve koku bastırıyor. Öksürüyorum ve onun koyu kırmızı gözlerine bakıyorum. Sivri ellerini yüzümde gezdiriyor ve çenemi öyle sıkı kavıyor ki, acı fışkırıyor.

"Sana ne oldu?" Sormayı başarıyorum.

Fae'nin gözleri soluk bir kızılığa bürünüyor ve sanki üzerindeki büyüü bozmuşum gibi çenemi bırakıyor. "Yaptılar."

"Magnus Venator?" "Beni enfekte etti."

"Bulaşmış mı? Nasıl bulaştı? Neden gitmiyorsun?"

Yüz ifadesi yumuşar. "Çok masum." Kaba, buzeli yanağımı okşuyor ve ben bundan irkilmemeye çalışıyorum. "Gidemem. Ne gerekiyorsa yap."

"Size yardımcı olabilir ve sizi gitmeniz gereken yere götürebiliriz."

Fae yanağımı okşuyor ve ben onun dokunuşunun soğukluğundan titriyorum. "Asla gidemem."

Başını geriye atıyor ve bakışları beni tekrar bulduğunda, fae'nin gözleri kıpkırmızı yanıyor. Elleri kollarımı sıkıyor ki, için yanağımın içini ısıtıyorum.

"Lütfen," demeye çalışıyorum ki Asher beliriyor ve fae'nin kollarını arkadan tutuyor. Fae göz kırptırıyor ve gözleri artık koyu kırmızı değil. Asher'a karşı mücadele etmiyor, sadece bana bekliyor.

"Sana tam olarak ne yaptılar?" diye sordum.

"Sonum çok yakın. Kimse bana yardım edemez. Şimdi bu oyunu bitir."

Kalbim onun için acıyor. Neden ona yardım etmemize izin vermiyor?
Asher fae'yi tutsa da, fae'nin durumundan dolayı üzgün görünüyor.

"Bir tedavi bulmaya çalışıyoruz," diyor Asher

ona. "Benim için artık çok geç. Götürün beni."

"Senin için geri geleceğiz. Yemin ederim seni buradan çıkaracağız,"
diyorum. Biz ona aşağıya kadar eşlik ederken Fae cevap vermiyor.

"Ben salonda olacağım," diyor Asher, Connor'ı ya da Mr.

Abbott.

"Neden?"

"Magnus Venator'a ulaşman gerek, bana değil. Bay Abbott'a Fae'yi
bulduğunu ve izimi kaybettiğini söyle."

Asher'ın neden gizli kalmak istediğini anlıyorum ama keşke benimle
kalsaydı. Aceleyle uzaklaşıyor ve ben fae'yi biraz daha sorguluyorum,
ama o bir şey söylemeyi reddediyor. Sonunda Connor'ı görüyorum ve
bana Bay Abbott'un ofisinde fae ile birlikte beklememi emrediyor.

Dakikalar sonra, Bay Abbott yüzünde memnun bir sırıtışla kapıda
belirir.

"İyi iş çıkardınız. Kazananın siz olmasına şaşırmadığımı
söylemeliyim, Bayan Porter."

Bölüm 31

(Bay Abbott'a ters ters baktım ve yanımdaki hasta fae'yi işaret ettim. "Barışçıl olsalar bile doğaüstü canlıları avladığınızı duydum. Neden? Ne var

Bunu hak etmek için ne yaptılar? Ve bunu ona nasıl yapabildiniz? O kimseye zarar vermedi."

"Sizi temin ederim ki söylentiler yanlış. En azından son seksen yıldır." Masanın kenarına oturuyor. "Büyük büyükbabam kendi deyimiyle ziynet uygulamasını durdurdu."

Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan dökülüyor. "Tuzak mı?"

Bay Abbott alnını ovuşturur. "Onlara işkence etmek için avlanmak ve tuzağa düşürmek. Magnus Venator'un her zaman en dürüst organizasyon olmadığını itiraf etmekten utanıyorum. İlk başladığında Hendrick Howl okültizmle ilgileniyordu ve sonra kızı-"

"Scarlett."

"Evet, çok iyi. Korkunç ve zamansız bir ölümle karşılaştığında, Hendrick kızını öldüren kötülüğün kökünü kazımak için tuzaklara başladı."

"Tam olarak ne yaptı?"

Bay Abbott bastonunu büyük masaya dayadı ve cevap vermeden önce deri masa sandalyesine . "O ve diğer üyeler canavar olduklarına inandıkları kişileri avlayıp öldürdüler."

"Canavarlar mı?" Ben soruyorum.

Doğrudan bana bakıyor ama sanki içime bakıyor gibi. "Cadılar, ele geçirilmişler, kurtadamlar gibi şekil değiştirenler, vampirler, iblisler ve bulabildikleri her şey. Gardiyan'ın hikâyesini duydunuz mu Bayan Porter?"

Sorusu beni şaşırttı. Nasıl cevap vereceğim? Nasıl tepki vereceğimden emin değilim, bu yüzden ifademi nötr tutmak için elimden geleni yapıyorum. Ama buruşuk yüzündeki endişe merakımı alevlendiriyor.

"Val bir keresinde bana bir Gardiyan hakkında bir şey söylemişti. Neden sordunuz?" "Gardiyan'ın koruduğu anahtarın kaybolduğunu biliyor muydun?"

Bana cevap verme şansı vermiyor ve o devam ettikçe ben minnettar oluyorum.

"Hikayeden, anahtarın yanlış ellere geçmesi halinde cehennemin kıyameti başlatacağını biliyorsunuz. Bu yüzden anahtarı arıyorduk ama bulamadık."

Belki Bay Abbott anahtarı bulmam için bana bir ipucu verebilir. Yine de istemiyorum. Eğer anahtarı bulursam, bu benim Gardiyan olduğum anlamına gelir ve Gardiyan olmaktansa Avcı olup Connor'la uğraşmayı tercih ederim. Gerçi Avcılar anahtarı bulursa ne olur? Onunla ne yapacaklar? Göğsüm ve derin bir nefes alıyorum.

"Anahtarın nasıl kaybolduğunu bilen var mı?"

Omuz silkiyor. "Son Gardiyan, Gabriella Armstrong, anahtarla birlikte ortadan kayboldu."

"Adını nereden biliyorsunuz? Hikayeye göre kimse Gardiyan'ın kimliğini bilmiyor çünkü bu onları güvende tutmak için bir sır."

"Bağlantılarım var."

O bir milyoner, tabii ki bağlantıları var. Söylememem gereken bir şey söylemekten kendimi alıkoyuyorum. Bunun yerine, daha fazla açıklama bekleyerek kaşlarımı kaldırıyorum ve o da beni mecbur bırakıyor.

"Sizi temin ederim Bayan Porter. Elde ettiğim hiçbir bilgiyi istismar etmiyorum, aksine davamıza yardımcı olmak için kullanıyorum."

Yine de ona tam olarak dikkatimi veremiyorum çünkü bahsettiği isim içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Armstrong. Asher Armstrong gibi mi? Asher'ın önceki Gardiyan'la bir akrabalığı var mı? Gardiyan'ı tanısa bana söylemez miydi? Hemen sonuca varıyor olabilirim. Armstrong yaygın bir isim. Belki akraba değildir. Ama ya öyleyse?

O boğazını temizleyene kadar yanımdaki fae'yi tamamen masasının önündeki koltuğa kayıyorum. Bay Abbott masasındaki telefonu çevirdi. Will amcamın hala kullandığı gibi gerçek bir kablolu telefon.

"Yardımaınıza ihtiyacım var." Telefon ahizesini yerine koyar ve sandalyesinden kalkar.

"Partiye , değil mi?" Fae'ye gitmesini işaret ediyor.

Ofisin kapısı açılıyor ve Connor içeri giriyor. Bay Abbott koltuğuna dönerken, Fae, Connor'la birlikte ofisten çıkmadan önce bana son bir kez bakıyor.

"Onu şimdi serbest bırakacak mısınız?" Ben soruyorum.

"Zamanı gelince. Şimdilik Vulmon'u rahat ettirmek için ona göz kulak olacağız. Bir tedavi üzerinde çalışıyoruz ama ne yazık ki bu konuda pek şansımız yok."

Bay Abbott samimi görünüyor ama huzursuzluk beni boğuyor ve öksürmemi neden oluyor. Bay Abbott'un deyimiyle Vulmon'a yardım etmek ve Muhafız hakkındaki bu yeni bilgi hakkında Asher'la konuşmam gerekiyor. Bay Abbott büfeden bir sürahi su alıyor ve bana bir bardak su dolduruyor. Endişemin buharlaşacağını umarak yudum yudum içiyorum ama buharlaşmıyor.

"Bana başka sorunuz var mı?" diye soruyor.

" töreni."

"Ah evet. İstersen bu gece yapabiliriz. Sadece yemin etmeniz gerekecek. Ancak, deneyim eksikliğiniz göz önüne alındığında, üyelerimizden biriyle eğitim almanız gerekecek."

"Elbette. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Cevap vermiyor, onun yerine pencereden dışarı bakıp kendi kendine fısıldıyor.

"Bay Abbott? Her şey yolunda mı?"

Sonunda dikkatini tekrar bana verdi. "Evet. Evet. Özür dilerim. Hatıralar beni ele geçirdi. Anneni ve babanı tanıdığımı biliyor muydun?"

Bilmiyordum ama Will Amca oğluyla arkadaş olduğu için mantıklı geliyor. "Hayır, efendim."

"Ah şey, uzun zaman önceydi. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama soyunuzu ve yapabildiklerinizi hep kıskanmışımdır Bayan Porter."

Yeteneklerimi nereden biliyor? Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, cevap veremiyorum.

"Sahip olduğunuz oldukça özel bir yetenek." Sesinde hayranlık uyandıran bir ton var

ve tek yapabildiğim içimden çığlık atmak.

Bu bir hediye değil, bir lanet!

Eğer bir hediye olsaydı, ölü kız kardeşimle konuşabilir ve olup bittiğini öğrenebilirdim.

§

BİR SÜRE SONRA, Asher ve ben O'Malley's'e giderken başım zonkluyor. Yolda Sullivan House'da duruyoruz, böylece Asher üstünü değiştirebiliyor. Tedbirli olmanın ve Avcıların Tarikat üyelerini tespit etmesine izin vermemenin her zaman iyi olduğunu, çünkü maskeli baloda olduğunu öğrenirlerse onun peşine düşebileceklerini söylüyor. Kot pantolon ya da deri ceket giymiyor. Bunun yerine siyah haki pantolon ve masmavi düğmeli gömlek giyiyor.

Bara girdiğimizde Mia Teyze sırtarak öne atılıyor. Beyaz saçları her zamanki gibi dağınık bir topuz halinde başının üzerinde duruyor.

"Benim tatlı kızım Sindirella gibi giyinmiş. Baloya geç mi kaldın?" Mia Teyze dalga geçiyor ve bana sarılıyor.

"Komik, Mia. Hayır."

"Ama yakışıklı bir randevun var." Asher'ı yanağından öpüyor ve ben bakışlarından kaçmak için başımı eğiyorum. Mia Teyze'ye onun benim sevgilim olmadığını söylemek istiyorum ama daha önce öpüştüğümüzü düşününce yanaklarım ısınıyor.

"Seni tekrar görmek güzel," diyor Asher.

Mia Teyze onun elini okşuyor. "Siz ikiniz neden böyle giyindiniz? Cadılar Bayramı'ndayız, baloda değil."

Asher kıkırdar. "Bir partiden erken ayrıldık." "Oh, iyi bir zaman değil miydi?"

"Pek sayılmaz ve açlıktan ölüyoruz," diyorum.

Yine sırtıyor. Onun dilinden konuşuyorum. Mia Teyze bize arka tarafta, daha loş ışıkların olduğu bir kabine kadar eşlik ediyor ve ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

"Bu gecenin spesiyali istiridye çorbası. Sunucunuz birazdan burada olur. Beklerken size içecek bir şeyler getireyim mi?" Mia Teyze soruyor.

İçkilerimizi seçiyoruz ve ikimiz de çok aç olduğumuz için hemen yemeklerimizi sipariş ediyoruz. Asher barın ana bölümüne bakıyor ve bakışlarını barın üstündeki televizyona kaldırıyor. Neyse havadan sudan konuşmuyor. Buraya onunla gelmemin tek nedeni yemek yemektir. Başka bir şey düşünmek istemiyorum. Çok yorgunum. Vulmon'u Avcı'nın evinden çıkarmak için bir plana ihtiyacımız olması dışında.

Bana birkaç kez bakıyor ama konuşmuyor. Onun yerine suyunu içiyor. Bir süre sonra yemeğimiz geldi ve yemeğe . Bir ara ketçaba uzandığımda ellerimiz birbirine değdi. "Önce bayanlar."

Şişeyi aldım ve kızartmalarımı onunla yumuşattım. Asher şişeyi elimden aldığı anda, sıcak parmakları tekrar elimi sıyrıyor ve düşüncelerimi ofise, ellerinin kalçalarımın ve sırtımda gezindiği ana gönderiyor. Bunu düşününce yüzüm yanıyor ve fark etmemesi için dua ediyorum.

Yine de şanslı değilim. Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için Asher'ın yüzünde sinsi bir sırıtma belirliyor, sanki ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi.

"Televizyonda komik bir şey mi var?" umarak soruyorum.

Bakışları yüzümde, vücudumda ve tekrar geriye doğru geziniyor,

beni daha çok kızartıyor.

"Hayır." Ağzına patates kızartması tıktırıyor. Dikkatini üzerimden çekmem lazım.

"Vulmon için geri dönmeli ve ona yardım etmeliyiz." Kaşları çatıldı. "Kime?"

"Fae'ler."

"Denemenin faydası yok."

"Neden söyledin?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Avcılar onu öldürmese bile, hastalık çok ilerledi, Vulmon yakında ölecek."

"Bir şeyler yapmalıyız."

Nasıl bu kadar kalpsiz olabilir? Eğer Asher, Vulmon'u Astor Evi'nden çıkarmama yardım etmezse, bunu kendim yapacağım.

"Kaderinde yakında ölmek olan bir fae için Avcılar tarafından yakalanma riskini göze alamam. Bu kadar basit."

"Hayır, değil."

Asher peçetesini masaya çarpıp kollarını göğsünde kavuşturana kadar birbirimize ters ters bakıyoruz.

"Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Oraya girip onu yakaladıktan sonra dışarı çıkamaz mıydın?"

"Ya içeri girmemi engelleyen ya da bir melek tuzakları varsa ve ben yakalanırsam? Ya sonra bana da bulaştırırlarsa?" Çenem açık kalıyor ve cevap verecek kelimeleri bulamıyorum, o da devam ediyor. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Vulmon'Astor House'dan bile tedavisi yok, yani yine de ölecek."

Lonca neden hala bir tedavi bulamadı? Asher'in

önceki Gardiyan, Gabriella? Çok fazla sorum var. Gabriella hakkında soru sormak için ağzımı açıyorum ama sözüm kesiliyor.

"Vay canına, iyi görünüyorsun." Oscar masamıza yaklaşıyor ve Asher'ın omzuna vuruyor. "Ve senin de ateşli bir randevun var." Hazel ona yaklaşıırken bana göz kırpmıyor.

"değil," diyorum.

Oscar yanıma kayıyor ve beni duvara doğru itiyor. Hazel da Asher'a aynısını yapıyor. Şimdi kapana kısılmış durumdayız ve Asher'ın bakışlarıyla karşılaşmaya dayanamıyorum.

"Nasıl geçti?" Hazel

soruyor. "İyi," diyor Asher.

Oscar bize işaret ediyor. "Neden böyle giyindiniz? Nereye gittiniz?"

"Bir parti," dedim ona.

Asher sesini alçaltıyor ve masaya doğru eğiliyor, Oscar'ın herhangi bir kelimeyi kaçırma ihtimaline karşı ASL kullanıyor. "Hazel, Magnus Venator maskeli balosuna girebilmek için üzerimde bir sihir yaptı."

Oscar içkisini yudumlarken boğulur ve ağzını siler. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Astor House'a mı gittin? Lanet olsun, adamım, sen delisin."

"Bana yardım etmeye geldi," diyorum onlara.

Oscar sorularla bana dönüyor ama Hazel ondan önce davranıyor. "Tam olarak neyle? Bana hiç söylemedin."

Asher bana bakıyor, sanki sessiz bir soru sorar gibi, onlara söyleyebilir ?

Oscar'ın konuşmayı takip edebilmesi için fısıldamaya ve ASL kullanmaya devam ediyor. "Val'in hastalığı ile Oscar'ın hastalığı arasında bir bağlantı olduğuna inanmak için nedenlerimiz .

ölüm, doğaüstü hastalık ve tüm bunların arkasında Magnus Venator var."

Hazel içkisini masaya bırakıyor ve gözlerini Asher'a diyor. "İşe yarar bir şey bulabildin mi?"

Asher iç geçirir. "Hayır. Enfekte bir fae ile karşılaştık. Onu bir rehine denemesi için kullandılar."

"Bu iğrenç," diyor Oscar.

"Sence tedavi konusunda bize yardımcı olur mu? Onu test edebiliriz."

"Onu orada tutuyorlar. Onu çıkarabileceğimizden şüpheliyim. Ve yakında ölecek."

"Ama denemek zorundayız," diyorum. "Ona söz verdim."

"Üzgünüm. Böyle bir şey ," diyor Asher bana.

Tabağımı bir kenara itiyorum ve onlar konuşmaya devam ederken Asher'a kaşlarımı çatıyorum. Fae'lere yardım etmenin bir yolu olmalı ve ben bunu bulacağım. Magnus Venator beni gece kabul etti ve Blair'le birlikte çalışacağım, Astor House'a gittiğimde Vulmon'a yardım edeceğim.

Bölüm 32

TOrtak odanın kapısı çarparak kapanıyor ve Lucy içeri girip sırt çantasını masasının yanına bırakırken ben kanepede dimdik duruyorum.

" kaç?" Ağrıyan başımı ovuyorum.

Elindeki su şişesini havaya kaldırarak etrafında dönüyor. "Kahretsin, beni korkuttun. Dün gece kanepede mi uyudun?"

Battaniyeyi üzerimden ittim ve evet homurdandım. Pijamalarımı ya da gerçek yatağımı giymeye zahmet edemeyecek kadar yorgundum. İçinde uyuduğumu düşünürsek altın rengi elbisenin durumu fena değil.

Lucy boynumu ve kolumu inceliyor. "Asher seni iyileştirdi mi?" "Partide ortaya çıktı." Lucy sırtıyor ve ben devam ederken suyundan bir yudum alıyor. "Maskeli balodan sonra kesiklerimi iyileştirdi ama Magnus Venator'dan birinin beni görme ihtimaline karşı bandajları bir süre daha bırakmamı söyledi. Sakın bandaj takmayı unutmayayım. gitmeden önce."

"İyi fikir." Lucy su şişesini masasına bırakıp üzerine eğildi ve tekrar bana döndü. "Nasıl geçti?"

Sesindeki kızgınlık ilgimi çekiyor, ama bunu görmezden .
Lucy hâlâ benim için endişeleniyor

olmalı. "Geçtim."

"Demek Magnus Venator'a katıldın?" Sesi suçlayıcı bir şekilde yükseliyor

Oktav.

"Hayır. Evet. ."

Lucy kollarını göğsünde kavuşturuyor ve odayı geçerek üzerime doğru geliyor. "Hangisi?"

"Val'in intikamını almak ve Tarikat'a sızmak için katıldığımı düşünüyorlar ama ben katılmadım. Tam olarak değil."

Lucy nefesini üflüyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Dikkatli olmalısın."

"Yapacağım. Duş almalıyım." Yatak odasına girmeden önce ona dönüyorum. "Neden beni kanepede fark etmedin? Dün gece burada değil miydin?"

"Max'in odasında ders çalışırken uyuyakalmışım."

Bu Lucy'nin yanaklarındaki parlak pembeliği açıklıyor.

"Sen de dikkatli ol." Onu şakacı bir şekilde dürtüyorum ve kıyafetlerimi almak için yatak odamıza gidiyorum. Dakikalar sonra duştan çıktığımda Lucy kanepede oturmuş telefonuyla mesajlaşıyordu. Yukarı bakıyor ve üzerindeki telefonumu işaret ediyor.

"Çınlayıp duruyor."

Asher'dan gelen birkaç mesaja göz atıyorum ve nefes veriyorum. Dün gece pek de iyi şartlarda ayrılmamıştık, yurda dönerken yol boyunca kavga ettiğimizi düşünürsek. Hala Vulmon'u Astor House'dan çıkarmaya yardım etmeyi reddediyor. Tek başımayım.

Bayan Jameson'dan da bir mesaj var. Kaşlarım çatıldı. Numaramı nereden bulmuş? Bir sebepten dolayı benimle konuşmak istiyor.

Ona cevap verdikten sonra Lucy'ye dönüyorum. "Biraz kütüphaneye gitmem gerekiyor. Daha sonra geri döneceğim."

Kollarım kitaplarla ve sırt çantamla dolu olarak çıkarken Lucy bana el sallıyor. Kampüsü geçerken derin bir ürperti kemiklerimi istila ediyor. Kış erken geldi. Telefonum Bayan Jameson'dan beni görmeyi dört gözle beklediğini söyleyen bir mesajla tekrar çalıyor.

Kütüphaneye doğru yürürken aklım Asher, Vulmon ve Bay Abbott'un Magnus Venator hakkında söylediklerine takılıyor. Vulmon kendisine hastalık bulaştıranın Magnus Venator olup olmadığını asla doğrulamadı. Eğer ona bulaştırdılarsa, neden? Hiçbiri mantıklı değil. Val neler olduğunu anladı mı? Biri onu susturmak için mi öldürdü? Belki Scarlett bana yardım edebilir. Onu Astor House'da bulmam gerekecek. O bir hayalet, belki bazı şeylere kulak misafiri olmuştur. Yarın, Blair'le antrenmana gittiğimde, Scarlett'le iletişim kurmaya çalışacağım.

Kütüphaneye girdikten sonra mermer merdivenleri hızla çıkarak Bayan Jameson'ın ofisine gidiyor ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Kütüphaneci büyüteçle eski bir kitabın üzerine eğilmiş oturuyor, ben de sırt çantamı yere bırakıp karşısındaki sandalyeye geçiyorum. İşini bitirdiğinde Bayan Jameson bakışlarını bana doğru kaldırdı.

"Bayan. Porter, geldiğiniz için teşekkür ederim." Yaşına rağmen zarif bir şekilde ayağa kalkıyor ve odayı geçerek çaydanlığa gidiyor. "Bir fincan çay ister misiniz?"

"Bu harika olur." Uyuşmuş ellerimi birbirine sürttüm. Buraya gelmek için acele ederken eldivenlerimi unutmuşum. Sıcak bir fincan çay ısınmak için mükemmel bir yol gibi görünüyor.

Çay demlendikten sonra Bayan Jameson bana bir fincan getiriyor ve tekrar koltuğuna yerleşiyor. Sıcaklık donan ellerimi rahatlatıyor ve

Rahatlatıcı nane çayını yudumluyorum.

"Nasıl gidiyor? Anahtarı mı?" "Hayır. Ama iyiyim."

"Magnus Venator'a bulaşmanın iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Onların meşhur maskeli balosuna katıldığını biliyoruz Eleanor. Masum rolü yapmayı bırak."

"Hiçbir şeye karışmayacağım."

Bana şüpheci bir bakış atıyor ve fincanını yere bırakıyor.

"O avcılardan uzak durmalısın. Bundan iyi bir şey çıkmaz." Hayal kırıklığına uğramış bir büyükanne gibi başını sallıyor, sonra gözlüklerini çıkarıp beni inceliyor. Bandajları saklamamakla hata ettiğimi çok geç fark ediyorum. Uzun, kemikli bir parmağıyla boynumu işaret ediyor. "Ne oldu?"

"Ben iyiyim."

Bana ters ters baktı. "Ben bunu sormadım."

Bana daha fazla kızmasını istemediğim için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Bir Mimik iblisi bana saldırdı ama kaçtım. Asher dün gece beni iyileştirdi."

Nefesini içine çekiyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Onun bir Mimik olduğuna emin misin?"

Maskeli baloya gitmeme kızdıysa, Connor'ın bana nasıl yardım ettiğini söylersem daha da kızacaktır.

"Evet."

"Tanıdığınız biri olarak mı göründü?" "Hayır."

"İyileştiyse neden hala bandaj takıyorsun?"

Koltuğumda kayıyor, doğruluk payı olan kısmi bir yalana karar vermeye çalışıyorum.

"Maskeli balo için bandajları takmak zorundaydım çünkü Magnus Venator üyelerinden biri beni bandajla gördü. Asher beni iyileştirmeden önce, beni sorgulamamaları için bandajları çıkarmamamı önerdi." Çayından bir yudum daha alıyor ve iç çekiyor. "Kendini neyin içine soktun Eleanor? Seni soru sormaman konusunda uyardım."

",," diye yalan söyledim.

Bayan Jameson ellerini birbirine kenetler. "Bu hiç iyi değil. Hayır, hiç iyi değil. Anahtarı bulmalı ve Gardiyan olmak için yemin etmelisin."

"Onu arayacak zamanım olmadı. Ayrıca, ben çok daha iyi bir Sage Shade'im."

"Harika bir Bilge Gölge olacağına eminim. Ancak Muhafız'a her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Tören amblemi hata yapmaz. Senin Muhafız olduğunu ve yemin etmen gerektiğini gösterdi." İnce dudaklarını birbirine bastırıyor ve gözlerini bana diyor. "Anahtarı bulman ve yemini etmen şart. Sana ayrılan süre dolduğunda Lonca'nın seni çağırmasına hazırlıklı ol."

"Bayan Jameson, ben Gardiyan olamam. Yeterince iyi değilim.

İş için. Bitirmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Ben Val gibi değilim."

Buruşuk elini benimkinin üzerine koyuyor. "Valerie'nin özel olduğuna şüphe yok ama amblem onun Koruyucu olduğunu göstermedi, tıpkı sende olduğu gibi. Bu da şu anda kendinizi yeterli hissetmeseniz bile Gardiyan olmanız gerektiği anlamına gelir. Bir kez Koruyucu olduğunda

Gardiyan, uyum sağlayacak ve Gardiyan olma becerinize daha fazla g veneceksiniz. Kendinizi asla Valerie ya da başka biriyle kıyaslamayın. Beni duyuyor musun? Sen kendi tarzında eşsiz ve özelsin Eleanor. Kendinden şüphe etme. Şimdi yapacak işlerim var. Lütfen çıkarken kapıyı arkandan kapat." Beni kovmak için elini salladı.

Tartışmaya çalışıyorum ama eski kitabı açıp beni görmezden gelince vazgeçiyorum. Kütüphanenin taş basamaklarından aşğı inerken duraksıyorum ve onun sözlerini düşünüyorum.

Kendi eşsiz ve özelsiniz. Kendinizden şüphe etmeyin.

O haklı mı? Gerçekten Muhafız olmak için yeterince iyi olabilir miyim?

Bölüm 33

Gkızlar, ders çalışmak, antrenman yapmak ve barda çalışmak tüm zamanımı almaya devam . Çok istememe rağmen anahtarı aramaya ya da Val'in mesajını çözmeye yok.

Blair ile çalışmak için Astor House'a gittiğimde, Vulmon'u bulmak için evi keşfetmeye asla yeterli zamanım olmuyor.

Ona yardım edeceğime yemin ettim ama burada hiçbir şey yapmıyorum. Onu bulup Astor House'dan çıkarmanın bir yolu olmalı. Belki Scarlett bir yol biliyordur. Bir seansın fiyaskoyla sonuçlanmasından sonra, Scarlett'i çağırmak için başka bir seans denemekten çekiniyorum. Bu yüzden, fırsat buldukça Astor House'da kendi kendime onun adını fısıldıyorum, ama ne yazık ki hiç görünmüyor.

Dersler akıp gidiyor ve İngiliz Edebiyatı okumalarım da zar zor ilerleme kaydediyorum. Lucy odamızda fazla vakit geçirmiyor ve beni iç karartıcı bir sessizlik içinde bırakıyor. Kütüphaneye gitmek istiyorum ama ruhlar nereye gitsem beni hissediyor gibi görünüyor, bu yüzden daha huzurlu olduğum odamızda kalıyorum.

Sonunda, uzun bir ders gününden ve Psikoloji dersim için bir ödevi bitirdikten sonra bir akşam, cevapları bulmaya kararlıyım ve kucağında günlükle kanepede bir battaniyenin altına sokuluyorum.

Bıraktığım yere kadar açtım ve antika metal kitap ayracını yerleştirdim.

yanımdaki sehpanın üzerinde, Val'in girişlerini daha fazla şifreli kelime için taramadan önce. Birkaç sayfa sonra bir tane buluyorum ve yavaşça deşifre ediyorum.

Asher biliyor.

Kelimelere bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Asher ne biliyor? Başka bir kelime grubuna geçiyorum ve onları deşifre ediyorum.

Sağdan dördüncü.

İç çekiyorum ve başımı ovuşturuyorum. Deşifre ettiğim tüm kelimeleri bir araya getirdikten sonra bile mesajını anlamlandıramıyorum. Deşifre ettiğim her şeyin olduğu sayfama göz gezdiriyorum.

Gölgeler Tarikatı herkesi korumaya yemin eder, ancak bazen güvende hissetmiyorum.

Avcılar doğaüstü canlıları öldürür.

Dikkatli ol.

Kimseye güvenme ya da söyleme.

Sağdan dördüncü. Mezopotamya.

Asher biliyor.

Mimik iblis.

Madalyon.

"Cidden Val, neden hepsini bir araya getirip bana söyleyemedin?"
Kendi kendime mırıldandım.

Telefonum Asher'dan gelen bir mesajla çalıyor ve dikkatimi Val'in uzaklaştırıyor.

Asher: Henüz bir şey yok mu?

Hayır. Nadiren yalnız kalıyorum ya da evde dolaşmama izin veriliyor. Asher: Bir yolunu bul.

Oflayıp telefonu yanımdaki kanepeye bırakıyorum. Sanki çok kolaymış gibi. Görünmez olup Astor House'da dolaşarak onlara karşı kanıt bulabileceğimden değil. Ellerim havada dondu ve günlüğü kapattım. Ya Lucy ya da Hazel'ın bana bir şekilde yardım edebilecekleri bir büyü ya da bir şey varsa? Parmaklarım telefonumun klavyesinde uçuşuyor ve gönder tuşuna basıyorum.

Birkaç dakika sonra, Lucy cevap verir, kontrol edeceğini söyler.

Hazel, Asher'a yaptığı gibi bana da bir makyaj yapmayı düşünüyor. Kime benzeyecektim ki? Blair'e değil, çünkü beni bulabilir ve neden ona benzediğimi bilmek isteyebilir. Taklit edecek birini bulmak için Magnus Venator üyelerini daha fazla araştırmam gerekecek.

Yurt odasının kapısının hafifçe çalınması düşüncelerimi böldü. Günlüğü masamın çekmecesindeki defterlerin altına itip koridora çıkıyorum.

Tessa gülümsüyor, elinde bir tabak şekerli kurabiye tutuyor. "Şeker mi?" "Her zaman." Sırıtiyorum ve içeri girmesi için elimle işaret ediyorum.

O kadar meşguldüm ki Tessa'yı görmeyeli uzun zaman olmuştu. Ortak odaya gidiyoruz ve içeri girer girmez Lucy'nin dağınık kıyafetlerini ve kitaplarını topluyorum.

"Üzgünüm, yemin ederim Lucy kıyafetlerini döküyor ve dolabında asla daha fazlası kalmıyor."

Tessa kıkırdıyor ve kurabiye tabağını sehpanın üzerine koyuyor. "Belki de büyü yapmıştır."

"Böyle bir şey var mı?"

Omuz silkiyor ve kırmızı kanepeye oturuyor. "Hiçbir fikrim yok. Ama harika olurdu, değil mi? Hiç bitmeyen bir kıyafet stoğuna sahip olmak mı? Asla

Çamaşır yıkamak zorundayım."

"Evet." Yanındaki kanepeye yerleşiyorum ve o da *Beowulf*un büyük baskı kopyasının sergilendiğı iPad'i kaldırıyor. "Yarına kadar bitirmem gerekiyor."

"İyi eğlenceler"

"Doğru. Ee, nasıl gidiyor?"

"Tamam." Kurabiye tabağını işaret ediyor. "Lucy bunların en sevdiğin kurabiyeler olduğundan bahsetmişti ve bu gece kafeteryada gördüm." Bir şekerli kurabiye kapıyor. "Ayrıca tatlılara karşı koyamıyorum. Bir uğrayıp paylaşayım dedim."

Gülüyorum ve ben de bir tane alıyorum. "Çok tatlısın. Teşekkürler."

"Her zaman." Tessa boğazını temizlemeden önce gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Kötü anıları canlandırmak istemem ama merak ediyordum da." Duraklıyor ve kurabiyeyi yere bırakıyor. "Lucy'nin Val'le iletişim kurmak için başka bir seansa karşı olduğunu biliyorum ama sence biri için seans yapar mı?"

"Bilmiyorum. Neden?"

Tessa kucağındaki ellerine bakıyor. "Keşke kız kardeşimle tekrar konuşabilsem. Sence Lucy bize yardım eder mi, yoksa bunu kendimiz mi yapabiliriz?"

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Lucy iki kişiden fazlasına ihtiyacımız olduğunu söyledi ve geçen sefer olanları düşünürsek, bence yanımızda deneyimli bir cadiya ihtiyacımız var."

"Doğru, tabii ki. O kadar korkmuştum ki sonrasında günlerce uyuyamadım."

"Aynı." Ben cesaret edemiyorum açıklamak Ben uyuyamadım çünkü

Val'in öldüğü kabuslar. "Sence Tara seninle konuşmak ister miydi? Yani, ölümü ani miydi?"

Tessa başını sallıyor. "İkizdik ama birbirimizin zıttıydık. O çok daha kaygısızdı ve Tara'nın bulaşıcı bir kişiliği vardı, herkes onu hemen severdi." Devam etmeden önce kurabiyesinden bir ısırık alıyor. "Tara'nın sosyal medyada binlerce takipçisi vardı ve her zaman çılgınca şeyler yapardı. Bir gece, o aptal meydan okumalardan birini yaptı ve işler ters gitti."

Nefesimi tutuyorum, Tessa'nın söyleyeceğini bildiğim sözleri söylemesini bekliyorum, ama beni daha fazla şok ediyorlar.

"Onu buldum." Tessa gözlüklerini çıkarıp eşofmanının koluyla gözlerini siliyor. Yaklaşıyorum ve bir kolumu titreyen omuzlarına doluyorum. Devam ettiğinde sesi daha da titriyor. "Onu hayata döndürmek için bildiğim her şeyi denedim ve 911'i aradım ama ölmüştü."

"Hiçbir şeyin acını dindiremeyeceğini ya da onu geri getiremeyeceğini biliyorum ama tek söyleyebileceğim bunu yaşadığın için üzgün olduğum."

"Teşekkürler." Tessa gözlüklerini tekrar takıyor. "Seni anlayan biriyle konuşmak çok güzel."

"Evet. Eğer daha fazla konuşmak istersen, ben buradayım."

Tessa gülümsüyor ve bu ilk kez gerçekten parlak bir gülümseme. "Teşekkür ederim. Minnettarım." Sehpaya bir göz atıyor ve ayağa kalkıyor. "Ama okumaya geri dönmene izin vermeliyim."

"Neden kalmıyorsun? Kurabiyeleri yiyip film izleyebiliriz."

"Belki başka zaman. Bir araştırma ödevi üzerinde çalışmam gerekiyor."

yakında bitiremezsem öleceğim." "Ben de o geçtim.

İyi şanslar."

Onu kapıya kadar takip ediyorum ve eşikte duraklıyor.

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin," diyor Tessa.

"Aynısı senin için de geçerli."

Ben kapıyı kapatırken başını sallayıp el sallıyor.

Ortak odaya döndüğümde iPad'i elime alıyorum ve not almak için bir not defteri çıkarıyorum. Birkaç saat sonra, Tessa'nın bıraktığı kurabiyeleri bitiremeyecek kadar bitkin bir halde yatağa yığılıyorum. Ertesi sabah kendimi sürükleyerek yataktan kalkıp derslerime gidiyorum. Hepsi bulanık ve bir şekilde notlarımı zar zor yükseltmeyi başarıyorum.

§

ÖĞLEDEN SONRA, Blair'le çalışmak için aceleyle Astor House'a doğru yola çıkıyorum. İçeri girdiğimde Connor kollarını kavuşturmuş yolumu kesiyor.

"Blair bugün burada değil."

"Tamam. Yarın gelirim o zaman." Gitmek için döndüm ama Connor seslendi.

"Seni eğiteceğim."

Onunla uzun süre birlikte olma düşüncesi korkunun boynuma dolanmasına neden oluyor ve bir öğürmeyi bastırıyorum.

" değil. Bekleyebilirim."

"Artık Magnus Venator'un bir üyesisin. Sana ihtiyacımız olduğunda avlanmaya hazır olmalısın. Bir daha size bir şey saldırırsa diye hazırlıklı olmanız gerektiğinden bahsetmiyorum bile." Connor'ın sesi alçalır

ve hafif bir hüzün var. "Sonunun böyle olmasını istemezsin-." Duruyor ve Connor ellerini ceplerine sokmuş yere bakarken onu inceliyorum.

"Val gibi mi?"

Bakışlarını bana doğru kaldırıyor ve başını sallıyor. "Boş ver. Hadi gidelim."

Connor, devasa bir avize ve parke zeminiyle bir bekleme odasından çok balo salonuna benzeyen geniş bir odaya götürür. Odanın ortasına bir hasır seriyor.

Val'i kastetmediyse, kimi kastetti? Eldivenini çekerken merakım beni yeniyor.

"Birini kaybettiniz."

Connor'ın kaşları birbirine çarpıyor ve bana ters ters bakıyor. "Şimdi zamanı değil."

Konudan tamamen kaçıyor, bu da beni daha fazla bilmek istememe neden oluyor.

"Ne oldu?"

Connor başını sallar. "Önemli değil. Hazır mısınız?"

Kendimi savunmaya asla hazır değilim ama başımı sallıyorum ve duruşumuzu alıyoruz. Connor bana vücut ağırlığımı ve küçüklüğümü nasıl daha yetkin kullanabileceğim konusunda ipuçları verirken bir saat hızla geçiyor. Bir hareketi göstermek için bana dokunduğunda gösterdiği nezaket beni şaşırtıyor. Bir parça şüphe, onu yanlış değerlendirip değerlendirmediyimi merak etmeme neden oluyor.

"İyi gidiyorBu kadar hızlı öğrenmen beni etkiledi."

Asher ve Blair ile antrenman yapmak gelişimimi hızlandırdı. Belki de Astor House'dayken biraz daha tutmalıyım.

Connor garip sessizliğimi fark etmeden kapıya doğru ilerliyor. Lucy bir glamour yapma konusunda bana geri dönmedi, bu yüzden evin etrafına daha fazla bakma fırsatını değerlendirmem gerekiyor.

"Gitmeden önce tuvaleti kullanabilir miyim?"

Connor omuz silkiyor. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Yedek odadan çıkıp koridorda onu takip ediyorum.

"İyi işti. Görüşürüz." Mutfağı giriyor ve ben de banyoya doğru ters yöne gitmeden önce birkaç dakika dinleyerek bekliyorum.

Son eğitim seansımda Blair bana Bay Abbott izin vermediğı sürece bodrumun olduğunu söyledi.

Bunu bildiğim için Vulmon'u tuttukları yerin burası olması gerektiğine ikna oldum. Kapının kilitli olmadığını görünce şok oluyorum ve merdivenlerden inmeden önce etrafta kimsenin olmadığını emin olmak için arkama bakıyorum. Dik basamaklar altımda iniyor ve gıcırıyor. Kaslarım sertleşiyor ve birinin kapıyı açıp beni yakalamasını bekliyorum. Kimse çıkmayınca devam ediyorum.

En altta sağa dönüp küçük bir odaya giriyorum. Titreyen elimle ışık düğmesini açıyorum ve pişman oluyorum.

Uçlarında kelepçeler olan zincirler arka kahverengi duvardan sarkıyor ve zemini kırmızı lekeler kaplıyor. Odanın ortasındaki metal masanın üzerinde şırıngalar, ateş çubukları ve daha fazlası duruyor. Yanında daha büyük kırmızı lekelerle kaplı tek bir sandalye duruyor. Havada yanan demir ve bozulmuş kan gibi keskin, metalik bir koku ve hafif, hastalıklı bir tatlılıkla karışmış. Hepsi burun deliklerimin etrafında kıvrılıyor ve

midemin çalkalanmasına neden oluyor.

Zihnim dönüyor. Kahverengi duvarlar. Aman Tanrım. Geçen gece bana dikiş attıkları yer burasıydı. Beni doğaüstü varlıklara işkence ettikleri masaya yatırdılar. Boynumu tutuyorum ve boğazıma tırmanan safrayı bastırıyorum.

Üzerime bir ürperti çöktü. Işığı kapatıp bodruma aceleyle ilerliyorum. Karanlık, durmama ve telefonumdaki el feneriyle etrafımı değerlendirmeme neden oluyor. Birkaç uzun kafes alanı kaplıyor. Birinde Vulmon yatıyor. Aceleyle kapıya gidip çekiyorum ama kilitli. Tabii ki kilitli. Çok aptalım.

"Hey," diye fısıldadım.

Hareket etmiyor ya da cevap vermiyor.

Sesimi biraz yükseltiyorum, bağırmaktan ve evdeki başka birinin beni duymasından çok korkuyorum. Hâlâ cevap vermiyor. Sırtımdan aşağı bir ürperti daha iniyor.

"O öldü," diyor yanımdaki bir ses. Işığımı çevirdiğimde Scarlett'in bana baktığını görüyorum. Işık demeti tam içinden geçiyor, ama aynı zamanda onu uhrevi bir şekilde parlatıyor.

"Hayır." Anahtarları ya da kafese girmenin bir yolunu arıyorum ama hiçbir şey yok.

Scarlet bana, "Onu kurtaramazsın," dedi.

Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve kafesin yanında dizlerimin çöküyorum. Vulmon'u hayal kırıklığına uğrattım.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu." "Ama ona yardım edeceğime yemin ettim."

Ayak sesleri üstümüzde gümbürdüyor.

"Merdivenlerin altına saklanın. abuk olun." Scarlett gözden kaybolmadan önce merdiven boşluğunun altındaki kapalı bir oyuğu işaret etti.

Boşlukta koşuşturuyorum ve oyuğa giriyorum. Kapı açılıyor ve ayak sesleri bodruma iniyor.

"Anahtarı aldın mı?" diyor bir ses.

Kafes tıkırdayarak açılır ve bir kazıma sesi duyulur. Metal takırdayarak kapandı. Köşeden gizlice baktığımda iki çocuğun Vulmon'un topal bedenini merdivenlere doğru taşıdığını görüyorum. ığlık atmak ve onu rahat bırakmalarını söylemek istiyorum. Ama olduğum yerde donup kaldım. Bir şey yaparsam dikkatleri üzerime çekerim.

Kapı üstümden çarparak kapanıyor ve bir nefes çekiyorum. Oyuktan çıkıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkmadan önce birkaç dakika bekliyorum. Kapıyı yavaşça açıyorum ve kapatıyorum. Connor'ın sesi mutfaktan geliyor.

"Bu sefer ondan doğru şekilde kurtulduğunuzdan emin olun."

Arka kapı tıkırdayarak kapanıyor ve Connor ya da başka biri beni bulmadan önce ön kapıya doğru koşuyorum. Ben oraya varmadan Scarlett merdivenlerde belirdi.

"Sana söyledim, uzak dur." Titriyor ve daha yakında yeniden beliriyor. "Burada olmamalısın."

"Doğaüstü canlılara kim bulaşıyor? Bu kızı burada hiç gördün mü?" Val'in fotoğrafının olduğu telefonumu uzattım.

Scarlett başını salladı ve ellerini birbirine vurdu. "Ona gitmesini söyledim. Dinlemedi."

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Tekrar titriyor ve o kadar çok kayboluyor ki

ana hatlarını

görebiliyordu.

"Bekle. Lütfen."

"Gitmeli ve geri dönmemelisin. Bilmemeliler."

Koridordaki ayak sesleri girişe yaklaşırken, o ortadan kayboluyor ve ben kapıdan dışarı fırlıyorum.

Bölüm 34

(Sullivan Evi'nin verandasında durana kadar nereye gittiğimi fark etmiyorum. Karar vermeme fırsat kalmadan kapı açılıyor.

kalmalı mı kalmamalı mı? Hazel başını eğdi ve beni inceledi. Gir der gibi elini sallıyor, ben de giriyorum.

Paltomu çıkarıp ona döndüm. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Ben . Sadece ." Siyah deri ceketinin fermuarını çekti. "Asher üst katta."

"Teşekkürler." Ona doğru uzandım. "Bekle. Sana bir şey sorabilir miyim?" Hazel omuz silkiyor ve kollarını kavuşturarak devam etmemi bekliyor.

"Val'in öldüğü gece Asher'la birlikte miydin?"

Ela gözleri genişler ve çenesi düşer. Bir an için gözlerini kapatıyor, sonra kısık bir sesle nihayet cevap veriyor. "Evet."

"Sipariş işinde mi?"

Omuzları gevşiyor ve gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi kapıya doğru geri geri gidiyor. "Bu doğru."

"Val'in seninle buluşması mı gerekiyordu?"

"Yine de hiç yapmadı." Hazel elini kapı koluna dayadı. "Gitmem gerekiyor."

"Tamam. Teşekkürler."

Yani Asher ve Hazel burada değildi. Oscar kütüphanedeydi, sonra da

ama işitme cihazlarını çıkardığı için hiçbir şey duymadı. Ve Rowen hastaydı. Ama o bir şey duydu mu?

Üst katta, Rowen'ın yatak odasının kapısında duraksıyorum, umutsuzca onu kontrol etmek ve Val'i sormak istiyorum. Kapıyı alıyorum ama cevap yok. Artık protokolü ya da görgü kurallarını umursamadan sessizce kapıyı açıyorum. Komodinden gelen zayıf bir ışık yatakta hareketsiz duran bir figürü aydınlatıyor. Ayaklarım yere basıyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor, ta ki elimi omzuna koyacak kadar yaklaşana kadar. Nefes alıp verişindeki yükseliş ve düşüş beni rahatlatıyor. Bandajlar hâlâ yaralarını kapatıyor ve kahverengi teni solgun. Phanuel onu bir şekilde daha fazla iyileştiremez mi? Bir nefes çekiyorum ve onu uyandırmamak için odadan geri ıkıyorum.

Loş koridor içimi korkuyla doldururken Asher'ın yatak odasına gitmeye cesaret edebileceğimden emin değılim. Belki de burada olmamalıyım. Hayır. Asher'a Vulmon'dan bahsetmeliyim. Bu hissi görmezden gelerek ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum ve kapısını alıyorum. Birkaç dakika sonra cevap gelmeyince gitmek için dönüyorum ama kapı açılıyor ve Asher'ın düşük belli kot pantolonu ve gömleksiz hali ortaya çıkıyor. Karın kaslarını görünce karnım zonklıyor ve bana mutfakta neredeyse öpüştüğümüz geceyi hatırlatıyor. Sonra, maskeli baloda onu gerçekten öptüğümün hatırası beni tüketiyor ve tüm vücudumun kızarmasına neden oluyor. Asher'ın aynı şeyi hissetmediğı, düşünceli ve sinirli bakışlarıyla bana bakmasından belli. Muhtemelen öpücük onun için bir şey ifade etmiyordu ve ben onun için Magnus Venator'ların evine girmenin bir yoluydum. Ama neden beni mutfakta öpmeye çalışsın ki? Kafamı çok karıştırıyor. Bakışlarına karşılık verip omuzlarımı dikleştirdim.

"Bu saatte burada ne işin var? Geceleri yalnız yürümenin ne kadar tehlikeli olduğunu öğrenmedin mi?"

Ondan kaçmak için koridora bakıyorum. "Astor House'daydım ve o öldü." Nefesim hızlanıyor ve duvara yaslanıyorum.

Asher'ın siniri kayboluyor. Sıcak, nazik bir elini omzuma koyuyor ve beni odaya doğru itiyor. Ahşap paneller duvarları kaplıyor ve süslü altın çerçeveli aynası olan bir şömine bir diğerini kaplıyor. Büyük bir yatak, lacivert bir yatak örtüsüyle alanın çoğunu kaplıyor. Asher kapıyı kapatıp siyah bir tişört giydikten sonra şöminenin yanındaki koltukta bana katılıyor.

"Kim öldü?"

"Vulmon, Fae."

Boynunun arkasını ovuşturuyor ve iç çekiyor. "Şaşırmadığımı söylediğim için üzgünüm. Onu bir piyon gibi kullandılar."

"Ona yardım etmeliydim. Söz vermiştim." Sıcak gözyaşları gözlerime batıyor ama durmak için gözlerimi kırpıyorum.

"Bu senin hatan değil. Onu nasıl buldun?"

"Bodruma indim ve bir oda buldum. Korkunçtu. Kan lekeleri vardı ve" diye nefes alıyorum. "Bodrumun başka bir bölümünde kafesler vardı. Vulmon bir tanesinin içindeydi. Açamadım ve sonra gelip onu aldılar."

"Öldüğünü nereden biliyorsun?" Asher sorar.

"Bana bir ruh söyledi. Bana daha önce de gelmişti. Vulmon'la konuşmaya çalıştım ama cevap vermedi. İki Avcı onu bir çöpmüş gibi taşıdı."

"Buna şahit olduğun için üzgünüm."

"Ayrılmadan önce Scarlett'le tekrar konuştum." "Kiminle?"

"Ruh. Magnus Venator'u babası başlattı. Bana sürekli gitmemi ve asla geri dönmememi söylüyor çünkü bunu bilemezler."

"Kim yapamaz? Magnus Venator mu?" "Hiçbir fikrim yok."

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve benim parmaklarım da aynı şeyi yapmak için kaşınıyor. Başımı sallıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Gitmeliyim."

"Bekle." Kolumu tuttu. "Geç oldu. Kalabilirsin."

Odaya göz gezdirirken nabzım hızla atıyor ve üzerimdeki etkisini hissetmemesi için dua . "Teşekkürler, ama iyi olacağım."

Elini bırakır. "Öyle demek istemedim." Bana bakıyor ve boğazını temizleyip devam etmeden önce bakışlarının bir anlığına dudaklarıma yemin edebilirim. "Demek istediğim, sen üzgünsün."

"Elbette öyle. Başarısız oluyorum. Cevaplara ulaşmaya hiç yakın değilim. Magnus Venator'u doğaüstü hastalığa ya da Val'in ölümüne bağlayacak bir şey bulamıyorum. Rowen yaralandı. Emily ve Vulmon öldü. Ve Lonca benden iki gün içinde Muhafız yemini etmemi istiyor."

Asher sanki ona vurmuşum gibi geri çekiliyor. "Muhafız yemini mi?"

Kahretsin. Şimdi yaptım.

Artık çok geç. Ona her şeyi anlatabilirim. İçimi çektim ve kabul törenimde olanları ve Lonca'nın bana söylediklerini anlattım.

Asher adım atıyor. Arkasındaki şöminede bir ateş çıkartıyor ve parlak titreşim gözlerimi acıtıyor, bu yüzden odayı dolaşmak için kalkıyorum. Şöminenin üzerinde çerçeveli bir resim duruyor ve ben onu alıp

fotoğrafı daha yakından inceleyin. Asher kısa, koyu sarı saçlı bir kadınla birlikte duruyor. Yüzlerinde saf bir neşe ve sevgi var.

Çerçeveyi yavaşça yerine yerleştiriyorum ve Asher'ın bana baktığını görmek için dönüyorum. "Çok güzelmiş. Bu senin annen mi?"

"Annemdi. O öldü." Sesi gergin ve alçak. "Öyle olmalı."

"Ne demek istiyorsun, öyle olmak zorunda mı?"

"Sen yeni Gardiyansın, bu da onun öldüğü anlamına geliyor."

Oh Tanrım, hayır. Annesi Gabriella'ydı. Daha pek çok soru beni bombardımana tutuyor. Yine de onları geri tutuyorum. Şimdi sormanın sırası değil, çünkü sadece Gardiyan olduğumu ağızımdan kaçırmakla kalmadım, aynı zamanda Asher'ın yüzüne annesinin ölüm gerçeğini tokat gibi çarptım.

"Bunu duymanın bir faydası olmadığını biliyorum ama gerçekten üzgünüm. Seni incitmek istememiştim. Guardian meselesi ağızımdan kaçtı."

"Sevdiğiniz birini kaybetmenin acısını en iyi anlayabileceğinizi biliyorum. Ve özür dileme. Eğer bir şey söylemeseydiniz, Lonca bana söylemediği sürece asla haberim olmayacaktı. Aylardır kayıptı ve artık geri gelmeyeceğinden eminim."

"Asher." Yaklaşıyorum ve beni uzaklaştırmak için elini sallıyor ama onu görmezden gelip elimi göğsüne koyuyorum. "Çok yakındın."

Titrek bir nefes alıyor. "Her zaman ikimiz vardık. Babamı hiç tanımadım."

Yüzünden okunan acıya benim sebep olduğumu ve ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek kalbimi acıtıyor.

Asher'ın arkasındaki pencere, abanoz gökyüzündeki dolunayı çerçeveliyor,

Keşke zamanda geri gidip Val ve annesine olanları durdurabilseydik ama bu imkânsız. Asher'a sıkıca sarılmak istiyorum. Ona her şeyin daha iyi olacağını söylemek istiyorum ama bu yalan olur. Kolaylaşmıyor, hayat devam ediyor ve acı biraz azalıyor ama asla bitmiyor.

Tam daha derin bir bağ kurduğumuzu düşünürken Asher büyüü bozuyor. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Lonca bana sessiz kalmamı ve hissedebildiğim için anahtarı aramamı söyledi."

"Elbette." Şakaklarını ovuşturuyor. "Yani biliyorsun, onu bir madalyona dönüştürdü."

Gözlerimi kırıştıırıp geri çekiliyorum, onu doğru duyduğumdan emin değilim. "Madalyon mu?"

"Annem tarihi çok severdi ve özellikle Mezopotamya dönemiyle ilgilenirdi. Tarikatın sembolünün Mezopotamya'ya ait olduğunu söylemeye gerek bile yok."

Gözlerimi kapattım ve Val'in yazdığı günlüğü gözümde canlandırdım. Deşifre ettiğim iki kelimedede Mezopotamya ve madalyon yazıyordu. Ve ettiğim son cümlelerden biri Asher'ın bir şey bildiğini söylüyordu. Val bana anahtarı mı anlatmaya çalışıyordu? Nerede nasıl bilebilirdi ki?

Asher uzanıp elimi okşuyor ve içime titreyen bir sıcaklık gönderiyor. "Neyin var?"

"Yok bir şey. Kusura bakmayın. Gitmeliyim."

Kendimi daha fazla aptal durumuna düşürmeden buradan gitmeliyim. "yardım edebileceğimi biliyorsun."

" değil. Ben iyi olacağım." Kapıya doğru acele ediyorum. "Bırak seninle geleyim."

Asher endişelenmekte haklı ve onun yanımda olması beni daha güvende hissettirecek. Ama aramızda mesafe bırakmalıyım ki incinmeyeyim, kaçınılmaz olarak incineceğim gibi, çünkü insanlar beni hep terk ediyor.

"Tamam."

Alt kata indiğimizde Asher dolaptan paltosunu çıkarıyor. Kapıyı kapattığında Bayan Crane'in orada durduğunu görünce geri sıçırıyor.

"Sizi korkutmak istememiştim Bay Armstrong. Nereye gidiyorsunuz? Geç oldu."

"Nori'ye kampüse kadar eşlik edeceğim." "Üç numaralı kural nedir, Bay Armstrong?"

O cevap vermeden önce ben öne çıktım. "Bu benim hatam. birine ihtiyacım vardı ve Asher da beni dinleyecek kadar nazikti."

Bayan Crane ikimizi de inceliyor. "Bunun bir daha olmasına izin vermeyin. Ama burada yaşamanız gerektiği gibi yaşasaydınız, bu bir sorun olmazdı. Neden hâlâ yurttasınız Bayan Porter?"

Asher'a bakıyorum, nasıl devam edeceğimden emin değilim. Ona Magnus Venator'a nasıl sızdığımı mıyım emin değilim ve Tarikat'ın bir parçası olduğumu bilmemeliler. Belki Bayan Crane bir şekilde yardımcı olabilir. Ya da Lonca'ya söyleyerek her şeyi mahvedebilir. Ve eğer Sullivan Evi'nde yaşasaydım, kesinlikle öğrenirlerdi. Val'in öldüğü odada kalmayı düşünmeye dayanamayacağımdan bahsetmiyorum bile. Asher'ın sert ifadesi Avcılar konusunda çenemi kapalı tutmama yardımcı oluyor.

"Lucy benimle yurttan kalmayı teklif etti-"

"Taşınmaya hazır. Nori henüz Val'in eski odasında kalmakta kendini rahat hissetmiyor. Bunu anlayabiliyorsunuz, değil mi Bayan Crane?"

Asher diyor ki.

Derin bir nefes alıyorum ve Asher'a kurtardığı için sessizce teşekkür ediyorum ama Val'in başımızın üzerinde, yatak odasının zemininde ölü olarak yattığını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Bayan Crane'in ifadesi yumuşuyor ve ellerimi kendi ellerinin arasına alıyor. "Elbette. Tek boş odamızın orası olduğunu unuttuğum için özür dilerim."

"Evet, öyle. Bu yüzden Nori ve Lucy'nin hazır olduklarında gerektiğine inanıyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Evet. Kesinlikle."

Kabul törenini yaptığımda, Bayan Crane benim için endişelenmişti. Gardiyan olmamla ilgili gerçek düşüncesi nedir?

"Bayan Crane." Durdu ve devam etmemi bekledi. "Sizinle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?"

Onu mutfağa kadar takip etmemi işaret ediyor. Ben daha konuşmadan Bayan Crane kollarını kavuşturdu ve endişeyle başını öne eğdi.

"Bay Armstrong'un önünde neyi söyleyemezsiniz? Burada sır saklamayız, Bayan Porter."

"Hayır, tabii ki değil. Bu bir yemin. Lonca kimseye söylememi istemedi." Devam etmem için eliyle işaret etti. "Gardiyan olmak için yeterli değilim. Ben çok daha iyi bir Bilge Gölge'yim. Loncayı yemin etmemem gerektiğine ikna etmeme yardım edebilir misin?"

Bayan Crane bir elini omzuma koyuyor ve yoğun bir bakışla beni inceliyor. "Korkarım yapabileceğim bir şey yok. Evren sizi seçti Bayan Porter ve bunu bir onur olarak görmekten başka yapabileceğiniz bir şey yok." Tartışmak için ağzımı açtım ama elini kaldırdı. "Özür dilerim. Ama Lonca'nın emrettiği gibi yapmalısın. Bul onu

Anahtar." Sırtımı sıvazladı. "Kampüse dönerken dikkatli ol."

Tartışmaya olmadı çünkü mutfaktan çıkıp koridorda yürümeye başladı.

Girişe döndüğümde Bayan Crane'in gittiği yönü işaret ediyorum.

"Crane önemsiyor gibi görünüyor ama aynı zamanda mesafeli."

"Phanuel bana Crane'in yakın arkadaşının başına gelenlerden dolayı kimseye fazla bağlanmadığını söyledi."

"Ne oldu?"

"Dürüst olmak gerekirse, bence arkadaştan daha fazlasıydılar. Mesele bu değil. Crane Tarikat'tayken, Gümüş Gölge olan oda arkadaşı bir görev sırasında öldü."

Asher'a bakarken Bayan Crane'in kederini ve çekincelerini anlıyorum. Birine yakınlaştığımda, sonunda incinme eğiliminde oluyorum çünkü her zaman bir şekilde gidiyorlar, bu yüzden Asher'a karşı hissettiğim heyecan verici duygulara rağmen, ona çok yakınlaşmama tam olarak izin verebileceğimden emin değilim. Eğer izin , o da herkes gibi beni terk edecektir.

Bölüm 35

TErtesi gün kütüphaneye kapanıp kimya sınavına çalışmaya çalışıyorum ama bir türlü konsantre olamıyorum. Odaklanmam Magnus Venator'un bodrumuna, Val'in günlük kayıtlarına ve Lonca'nın son teslim tarihine doğru yol alıyorum. Anahtarı aramayı her düşündüğümde midem ağrıyor ve ellerim titriyor. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ve Asher'ın fikrini sormak bir seçenek değil. Annesinden bahsetmek ona daha fazla acı verebilir ki bunu yapmak istemiyorum. Ayrıca, fazla zamanım kalmadı, bu yüzden anahtarı aramayı ertelersem belki Lonca Muhafız yerine Bilge Gölge olmama izin verir.

Asher sırt çantasını masanın üzerine koyup beni düşüncelerimden uzaklaştırdığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Antika kılıcımı sanki biriyle kılıç dövüşü yapıyormuş gibi bir o yana bir bu yana savururken dudakları sırtıyor. Elinden kapıp kitabıma yerleştiriyorum.

Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde, sedir ve selvi kokusu beni kucaklıyor. Daha fazlasını isteyerek yaklaşıyorum. Korku kollarımdan aşağı süzüldüğünde sesi kayboluyor ve önümdeki rafları tarıyorum.

Bu hep olur. Buraya neden geldim ki? Kitaplarımı sırt çantama tikiştirip ayağa kalkıyorum ve sandalyeyi itiyorum.

"Gitmem gerek."

Asher elimi tutuyor ve ben hareket edemiyorum. Altın rengi gözleri tam olarak emin olamadığım bir şekilde bana bakıyor.

"Bir sorun mu var?"

Duyu artıyor ve bir ürperti boynuma dolanıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

"Lütfen bırak gideyim. O geliyor." "Kim geliyor?"

"Ruh. O kızgın. Lütfen."

Asher etrafa bir göz atıyor ve beni merdivenlere doğru çekiyor. Çıkıyoruz ama o çıkışa gitmiyor. Onun yerine bizi gizli masaların yığınların derinliklerine götürüyor. Bunların burada olduğunu bilseydim asla aşağı inmezdim. Nasıl çalıştığından emin değilim ama umarım hayalet aşağıda kalır ve kütüphanenin bu bölgesinde dolaşmaz.

"Daha iyi mi?"

Rahatlayarak nefes veriyorum. "Evet." "Hala tuzun var mı?"

Sırt çantamı okşadım. "İşte burada."

"Güzel. Üzgünüm, Oscar'a senin için başka bir tılsım sormayı unuttum." Omuz silkiyorum çünkü ben de ona sormayı unutup duruyorum. "Anahtarı ararken yardım ister misin?"

"Hayır."

"Kalifiye olmadığını düşündüğünü biliyorum ama bence yanılıyorsun. Şefkatin ve nezaketinle harika bir Gardiyan olacağını düşünüyorum."

"Ama Muhafız olarak herhangi bir şeyle savaşmam gerekecek mi? Hala hissediyorum

sanki ben değerli bir savaşçı değilmişim gibi. Senin gibi değil."

Elimi okşuyor. "Merak etme. Gardiyan olduğunda, çeviklik gibi ek yetenekler kazanacaksın. İnanılmaz bir ilerleme kaydettin. Kendinden şüphe etme."

İltifatı ve övgüsü karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor Blair'in yakınımda durduğunu görmek için başımı çeviriyorum. Merakla bana bakıyor. Bizi duydu mu? Tanrım, umarım duymamıştır. Eğer duyduysa, sıçtık demektir.

"Blair."

Asher onunla yüzleşmek için dönüyor ve Blair'in ifadesi soğuyor. Sanki beni incitmiş gibi ona dik dik bakıyor.

"?" Garip sessizliği bozmak için soruyorum.

"Tamam. Meşgul olduğum için özür dilerim. Yakında projemiz üzerinde çalışmamız gerekiyor," diyor Blair.

Ne demek istediğini anlayınca başımı sallıyorum. "Kesinlikle. Yarın senin için uygun mu?"

"Hayır. Bu öğleden sonraya ne dersin? Manzara değişikliği için odanıza ."

Adım adım uzaklaşıyor ve kitaplıkların arasında kayboluyor. Benim odam mı? Orada nasıl antrenman yapacağız?

Asher nefesini üflüyor. "Sence ne kadarını duymuştur?" "Hiçbir fikrim yok."

"Dikkatli olmalısın. Belki ben de seninle orada olmalıyım."

Başımı salladım. "Blair bana zarar vermez."

Tartışmak için bir kaşını kaldırıyor. "Fikrini değiştirirsen bana mesaj at."

Bölüm 36

Ben ortak odamızdaki kırmızı kanepeye yığılıyorum ve günlerce uyuyabilmeyi diliyorum. Ama Blair yolda ve oda tam bir felaket.

Kitaplar, defterler, yemek paketleri ve kıyafetler etrafa saçılmış durumda. Ortalığı toplamam gerektiğini biliyorum ama bir türlü yerimden . Okul, Tarikat, Magnus Venator ve Gardiyan olmanın getirdiği baskı beni tüketiyor. Üniversitenin eğlenceli bir macera olacağını düşünmüştüm ama tam tersine bir kâbus oldu.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum ve kendimi koltuktan kaldırıyorum. Kapıyı açtığımda, Blair bana güzellik kraliçesi gülümsemesini veriyor.

"İçeri gelin." Beni ortak salona kadar takip ediyor ve ben onun yargısını hissedebiliyorum. "Dağınıklık için özür dilerim. İşler çığırından çıktı."

"Oda arkadaşın yardım ." Blair bir yığın kitabın etrafında manevra yapıyor.

"Nadiren burada oluyor ve erkek arkadaşıyla kalıyor."

"Ah." Blair kibarca kanepeye oturur ve yanındaki yeri okşar. "Bugün antrenman yok. Konuşmamız gerek."

İşte bu kadar. Tarikat'ta olduğum için beni ifşa edecek. Belki de Asher'ın burada olma teklifini kabul etmeliydim. Yardımına ihtiyacım olursa diye diğer ortak odada kalabilirdi. Hayır. Blair

bana zarar vermez. İyi olacağım. Ama buna inanıyorsam, neden titremeyi durduramıyorum?

Yanına oturuyorum, kendimi hazırlıyorum. Blair elimi okşadı. "Merak etme. Kimseye söylemeyeceğim."

Gözlerimi kırıştırdım, onu doğru duyduğumdan emin değildim. "Onlara ne söyleyeceksin?"

"Sana daha önce söylemeliydim ama yapamadım. Val de aynı şeyi yaptı ve ben de yardım ettim. Ama daha fazlasını yapmalıyım." Lucy'nin sehpanın üzerindeki kristallerine bakıyor.

"Kayboldum. Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Üzgünüm, baştan başlamalıyım." Blair sanki önemli bir görüşmeye hazırlanıyormuş gibi saçlarını düzeltiyor. "Sana karşı tamamen dürüst olmadım ve üzgünüm ama bunu seni ve kendimi korumak için yaptım. Hayatta kalmak için, onları inandıracak bir rol oynamalıyım."

"Tamam mı?"

"Annemi öldüren şeyi gördüm. Ve kimsenin bana inanmayacağını biliyordum. Connor'la tanışana kadar. Magnus Venator'a katıldığımda annemin ölümüyle yıkılmıştım. Öfkeliydim ve intikam almak istiyordum. Hâlâ onun için adalet istiyorum. Canavarın cezasını çekmesi gerekiyor. Ama Magnus Venator'ın bir parçası olduğum sürece bazı şeylerin yanlış gittiğini fark ettim. Çok yanlış." Gözlerini kapatır ve başını sallar.

"Bodrumdaki eşyaları mı kastediyorsun?"

Dudakları . "biliyordum. Ayrılmadan önce kilidinin açık olduğundan emin oldum."

"Neden?"

"Burnunu sokmaya çalıştığını sezmiştim, o yüzden yardım etmek istedim.

bir şekilde. Lütfen bana dikkatli olduğunuzu ve kimsenin sizi görmediğini söyleyin."

"Saklandım. Merak etmeyin. Kimse beni görmedi."

Nefes veriyor ve şakaklarını ovuşturuyor. "Mükemmel. Toplum içinde ne konuştuğuna dikkat etmelisin. Eğer Asher'la konuştuğunuzu başka biri duysaydı, burada olmazdınız. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kuru boğazım ağrıyor. "Kesinlikle." Ayağa kalkıyorum ve mini buzdolabına yöneliyorum. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Bir şişe su alıp kanepeye dönüyorum. Ben bir yudum alırken, Blair devam ediyor.

"Zamanla, bazı Avcıların masum doğaüstü canlıları öldürmekten nasıl zevk aldığını daha iyi fark ettim, oysa onları değil, sadece insanlara zarar verenleri öldürmemiz gerekiyordu."

"Bay Abbott bunun artık olmadığını söyledi, ama bodrumu gördükten sonra . . ." Sözümü bitiremiyorum çünkü korkunç odanın ve Vulmon'un görüntüleri zihnimde canlanıyor.

"Yalanlar. Avcıları öldürebildikleri kadar çok doğaüstü yarattığı öldürmeleri için teşvik ediyor."

"Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü bir şeyler daha oluyor. Bunu kimin ya da neyin yaptığından emin değilim ama daha fazla doğaüstü varlık sadece onları etkileyen bir hastalığa yakalanıyor."

"Duymuştum," diyorum.

"Tedavisi olmadığı için birçok kişinin bu hastalıktan öldüğünü biliyorsunuz. Val

Magnus Venator'a cevapları ve bu hastalığı durdurmanın bir yolunu bulmama yardım etmesi için katıldım. Tüm bunları size daha önce anlatmalıydım ama birilerinin öğrenmesinden çok korktum."

Uzanıp elini sıktım.

"Anladım. Fae bunu ona onların yaptığını söyledi. Bay Abbott ve Connor'ı mı kastetti?"

"Emin değilim. Bay Abbott'un sağlığı pek iyi değil. Öte yandan Connor." Nefes alıyor. "Son zamanlarda garip davranıyor. Birkaç kez onu takip etmeye çalıştım ama olağandışı bir şey yapmadı. Eğer bu işin arkasında Connor varsa, doğaüstü canlıları enfekte ederken ben dahil kimsenin etrafta olmadığından emin olurdu."

"Fae'ler gibi."

"Evet. Maskeli balodaki duruşmanın bir parçası olduğunu bilmiyordum. Özür dilerim." Blair ellerine bakar ve saatiyle oynar.

"Bay Abbott Fae'lerle ilgili sorularıma cevap vermekten kaçındı. Ve hasta olmasını umursamıyor gibiydi. Bay Abbott Connor'ın ne biliyor olmalı," diyorum.

"Haklısın ve bunları sana anlatmak için çok uzun süre bekledim. Sana haftalar önce, hatta aylar önce Val öldüğünde söylemeliydim ama sen yas tutuyordun ve seni bunaltmak istemedim." Burnunu çekiyor ve ceketinin koluyla yanaklarını siliyor. "Gerçekten üzgünüm ama çok korkmuştum."

" değil. Anlıyorum."

Bakışlarını kaldırdığında, Blair gözlerinden daha fazla yaş siler. "Dahası da var. Ölmeden bir gün önce Val bana bir mesaj gönderdi ve konuşmak için gizli yerimizde buluşmamız gerektiğini söyledi.

Acil. Sanırım bir şey buldu ve bu yüzden öldü."

"Sizce doğaüstü canlıları kimin enfekte ettiğini öğrendi ve bu yüzden onu öldürdüler mi?"

"Bu iyi bir olasılık."

Val'in yatak odasında yerde ölü yattığını ve Magnus Venator üyelerinin Vulmon'u götürdüğünü hayal ederek ellerimi yumruk yapıyorum. Eğer bunların arkasında Bay Abbot ya da Connor varsa, bunu onlara ödeteceğim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Elbette," diyor Blair.

"Bu kadar çok masumun öldürülmesini destekliyorsa ve doğaüstü canlılara virüs bulaştırmanın arkasında o varsa, neden Connor'la birliktesin?"

"Hayatta kalmak için. Connor dahil kimseye güvenmiyorum. Düşmanlarını yakınında tut, değil mi? Connor ya da büyükbabası Val'e nasıl yardım öğrenirse, sonum onun gibi olur."

"Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

Elini dizime koyuyor. "Hayır. Özür dilerim. Öyle yapsaydım, ölmüş olurlardı."

"Val'i Tarikat'tan birinin öldürdüğüne gerçekten inanıyor musun?" Uzun bir yudum daha alıp şişeyi sehpanın üzerine bırakıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Bence Tarikat'tan biri ya da Magnus Venator olmalı. Astor House'da seninle ne zaman konuşsak, birileri dinliyor olabilir diye Tarikat'tan nefret ediyormuşum gibi konuşmaya özen gösterirdim. Tarikat'tan emin değilim ama Val onlara güvenirdi."

"Yine de Asher'ı , değil mi?"

Blair kıkırdıyor. "Val, Asher'la iyi arkadaştı ve ona güvenirdi ama o öldükten sonra ona eskisi gibi bakamadım. da

Val için oradaydı. Bir keresinde bana odalarının yan yana olduğunu söylemişti. Onun odasından gelen sesleri duymuş olabileceğini düşünebilirsiniz."

"Bildiğim kadarıyla Asher gecenin büyük bölümünde yoktu. Ama Val'i bulan oydu."

Kaşlarını çatıyor. "Kimseyi hafife alma. Dikkatli olmalısın Nori. Özellikle de yeni Muhafız sensen. Önceki Muhafızların nasıl genç yaşta öldüklerine dair korkunç hikâyeler duydum."

"Ne dediğimizi duydun mu?"

Başını sallıyor. "Lonca neden senin Gardiyan olduğuna inanıyor?"

Val'in kimseye güvenmemem konusundaki uyarısına rağmen, birlikte çalıştıklarını söylediğinde Blair'e inanıyorum. Kabul törenim sırasında neler olduğunu ve anahtarı nasıl bulmam gerektiğini anlatıyorum. Sonunda Blair'e Asher'la Bay Abbott'un ofisinde ne bulduğumuzu anlatıyorum.

Ellerimi birleştirip onlara bakarken Blair beni inceliyor.

"Val anahtarla ilgili bir şeyden bahsetti mi?"

"Hayır. Keşke yardım edebilseydim," diyor.

"Zaten . Teşekkür ." "Hâlâ daha fazla yardım etmek istiyorum."

"Bay Abbott'a güveniyor musunuz?" Ona sordum.

"Kimseye güvenmiyorum. Ama bu Bay Abbott'un O'Malley'nin tapusuna sahip olarak kötü niyetli bir şey yapmaya çalıştığı anlamına gelmez. Bunun Val'in ölümüyle nasıl bir bağlantısı olduğunu anlamıyorum."

"Ben de."

Bu konuda Will Amca'yla konuşmam gerekecek ama şimdi olmaz. gereken çok fazla şey var.

"Bunu yapmak zorunda olduğum için üzđünüm ama sizden bir iyilik isteyeceğim. Cevapları aldıktan sonra Magnus Venator'u yakalamak için yardımına ihtiyacım var. Masum doğaüstü canlıların güvende olması için durdurulmaları gerekiyor," diyor Blair.

Vulmon'un bodrum katında ölü olarak yattığı görüntü tekrar gözümün önüne geliyor ve hiç tereddüt etmiyorum. "Kesinlikle. Ben de ."

Bölüm 37

A Blair gider gitmez telefonumda Val'in odasının haftalar önce çektiğim fotoğraflarına göz gezdiriyorum. Val'in odasını Onları henüz incelemedim ve öldüğü yere bakma düşüncesi bile damarlarıma korku salıyor. Ama bunu daha fazla erteleyemem.

Başparmağım ve işaret parmağımla, yatağın yanındaki lekeye odaklandığım için fark etmediğim antika masayı incelemek için yakınlaştırıyorum. Masayı inceleyip bize her şeyi gönderdiler mi, yoksa biri Val'in içinde olabilecek kanıtları yok mu etti?

Görüntüyü büyütmek için parmaklarımı ekranda tekrar kaydırıyorum. Masanın sağ köşesinde karanlık bir şey var. Onu incelerken kaşlarım birbirine çarpıyor. Bu bir gölge değil, o zaman ne? Başka bir kan lekesi mi?

Telefonumdaki saate göre saat neredeyse üç olmuş. Umarım üyelerin çoğu ve Bayan Crane henüz Sullivan House'da olmazlar. Lucy'nin ödünç alabileceğimi söylediği gri yün paltosunu üzerime geçirip aceleyle kapıdan çıkıyorum.

Neyse ki, Bayan Crane'in bana kabul töreninde verdiği anahtarı kullandığımda Sullivan Evi'nde kimse yoktu. Kimse yokken ev daha kasvetli ve hüzünlü görünüyor. Üst kattaki koridor karanlık ve ürkütücü derecede sessiz.

Val'in odasının kapısını sessizce açıyorum ve eve biri gelirse diye arkamdan kapatıyorum. Öğleden sonra ışığı pencerelerden içeri süzülüyor, bu yüzden tepe ışığına ihtiyacım yok. Onu bulduğum geceyle aynı.

Ahşap zemindeki kan lekesi göze çarpıyor ve Val'in son anlarını hayal etmeme neden oluyor. Ne kadar korkmuş olmalı.

Sinirlerimi yatıştırmak için nefes alıyorum ama odayı ilk bulduğumda hissettiğim o tuhaf duygu bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Koşarak masaya gittiğimde his azalıyor ve odayı tanıyorum. Neden bir dakika önce daha güçlüydü? Yavaşça odayı geçiyorum ve göğsümde bir çekiştirme oluyor, sanki biri kalbimi bir iple çekiyormuş gibi. Kapıya yaklaştıkça bu his daha da . Kafam karışık ve neden böyle bir tepki verdiğimden emin değilim.

Kafamı sallayarak temizledikten sonra aceleyle masaya dönüp elimi koyu lekenin üzerinde . Mürekkep ya da boya sıçramış gibi, ama diz çöküp yerdeki kan lekesini tekrar inceledikten sonra, renk eşleşiyor ve Val'in kanının odanın başka yerlerine bulaşmış olabileceğini anlıyorum.

Masanın çekmecelerini açıyorum. Birçoğu boş ya da içlerinde sadece kâğıt parçaları ve ataçlar var.

Bir kesinlik duygusu beni ele geçiriyor. Bu masada bir şeyler var ve Val'in sırlarından herhangi birini barındırıp barındırmadığını öğrenmem gerekiyor. Geride durup masanın tamamını daha fazla inceliyorum. Val'i tanıyorsam, bir şeyleri çekmecelere değil, başka bir yere saklamış olmalı.

Yere çöküp masanın altına girdim ve elimi

telefon feneriyle dibini inceliyorum. Emin olmak için elimi her santimde gezdiriyorum. Oradayken elimi masanın arka tarafına uzatıp kaydırıyorum ama hiçbir şey yok. Sinirli bir şekilde oflayıp puflayarak altından çıkıyorum ki kırmızı bir parıltı dikkatimi çekiyor. Yaklaşıyorum ve ışığımı ona doğrultuyorum. Masanın arka ayağının yanında kırmızı bir şey yatıyor.

Daha yakından incelemek için elime alıyorum. Bu bir boyutta ve bir çeşit mücevher gibi görünüyor. Belki bir yakut. Gerçek olup olmadığından emin . Val süslü mücevherlerden hoşlanmazdı ve eğer gerçekse, bu kadar büyük bir parçayı karşılayabilmesinin imkanı yok. Bu yakut neye takılıyor, bileziğe mi yoksa kolyeye mi?

Yakındaki bir odadan gelen ayak sesleri beni ürkütüyor ve ayağa kalkmaya çalışırken başımı . Biri beni duydu mu? Ön kapı çarparak kapandığında ve sesler girişte yankılandığında nabzım daha da hızlanıyor. O şeyi cebime sokuyorum ve el fenerimi kapatıyorum.

Merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı devam ediyorlar. Şöminenin yanındaki kapıya doğru koşuyorum ve saklanmak için açıyorum. Bir dolap yerine dar bir koridor keşfediyorum. Yine de saklanacak bir yer, bu yüzden kapıyı kapatıyorum. Daha önce hissettiğim his o kadar güçleniyor ki nefesim kesiliyor ve kalbim sıkışıyor. Nefes alışımı yavaşlatmaya çalışıyorum ama bir el omzuma dokunuyor ve o kişiye vurmaya hazır bir şekilde .

Sedir ve selvi kokuları burun deliklerime dolduğunda ve Asher'ın eli ağzımı kapattığında boğazımda bir çığlık kopuyor. Bir parmağını dudaklarına bastırıyor ve tekrar öptüğünü hayal ediyorum. Göz kırpiyorum ve geri çekiliyorum. Fanteziler için zaman yok ya da bir erkeğe karşı duyduğum bu çekim

Herkes gibi beni de terk et.

Val'in odasının kapısı açılır ve Bayan Crane biriyle konuşur.

Bayan Crane birini azarlıyor: "Sana aylar önce lekenin icabına bakmanı söylemiştim."

Hazel, "Denedim ama tahta," diye yanıtlıyor.

"Ondan kurtulmak için bir iksir ya da başka bir şey yarat." "Deneyeceğim," diyor Hazel.

"Ayrıca, her şeyi son bir kez gözden geçirin ve ailesine her şeyi verdiğimizden emin olun. Bu odaya yeni bir üye için ihtiyacımız var."

"Ama Nori burada kalmak istemiyor."

"Eninde sonunda olacak ve ben de hazır olmasını istiyorum."

Bayan Crane'in ayak sesleri koridorda ve merdivenlerde gümbürdüyor.

Asher sessiz olmamı işaret etti. "Burada kal." Tartışacak zaman yok çünkü çoktan Val'in odasına girmişti.

Hazel ona, "Lanet Asher, bana sinsice yaklaşmayı gerçekten bırakmalısın," diye çıkışıyor.

"Bir şey duydum ve burada birinin olmasının garip olduğunu düşündüm."

"Doğru ya, senin odanla bu oda arasında bir geçiş dolabı olduğunu tamamen unutmuşum."

Geçit dolabı mı? El fenerimi yakıp kapıdan uzaklaşıyorum. Koridor dönüp iki büyük dolaba açılıyor, sonra da Asher'ın odasına açılıyor olması gereken başka bir kapıya devam ediyor.

Dinlemek için geri ve kulağımı kapıya dayadım,

garip bir his beni geriye doğru çekiyor. Adımlarımı geri çekerek panelli duvara uzanıyorum ve arkasında bir kalp atışı varmış gibi elimi çekiyorum. Nefes alamıyorum ama yine de ilerlemeye devam ediyorum. Duvarın arkasındaki ses ve kalbimdeki his bir kreşendoya ulaşana kadar yoğunlaşıyor.

Ahşapta küçük bir düğüm bulana kadar elimi panel boyunca kaydırıyorum. İlgüdüsel basıyorum ve panel biraz açıldığında hafif bir gümbürtü duyuluyor.

Val'in yatak odasında, Hazel masanın üzerine bir şey düşürmüş gibi yüksek bir gümbürtü duyulur.

Hazel, "Crane, Nori'yi burada kalmaya zorlayabilir gibi görünüyor," diyor.

Paneli kaydırarak açıyorum ve telefonumun fenerini duvarın karanlığına tutuyorum ve küçük bir bulmaca kutusu görüyorum. Kutuyu çıkarıp incgözlerim açılıyor.

Ahşap kutu, çeşitli boyutlarda dişli çarklar, bazı kayar mekanizmalar, kollar ve dört yuvarlak düğmeden oluşmaktadır.

Bu özel kutunun en sevdiklerinden biri olduğunu düşünürsek, Val'in içine bir şey sakladığından eminim. Cenazeden sonra eşyalarının arasında bulamayınca kaybolduğunu düşündüm.

Neden buraya sakladı ki?

Hazel'in sesi düşüncelerimi bölüyor ve paneli tekrar yerine yerleştiriyorum.

"Buraya taşındığında Lucy, Tessa'yla birlikte bodrumda kalacak. Crane oraya fazladan bir yatak koydurdu."

"Lucy'nin seninle kalacağını sanıyordum."

"Odamda başka bir yatak için yeterli yer yok. Ya bu ya da

Nori için hiçbir şey. Ama hey, onu istediğin zaman görebileceksin."

Hazel'in sesinde alaycı bir ton var.

"Bu da ne demek şimdi?" Asher sert bir sesle sorar. "Çok belli ediyorsun. Küçük bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorsun."

"Val onu güvende tutmamı istedi."

"Uh-huh. Elbette." Hazel son kelimeyi abartıyor.

"O gecenin aramızdaki ilişkiyi tuhaflaştırmayacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Yaptık. Sana takılıyorum, Asher. Sakin ol. Kimi istersen onun için üzülebilirsin." Bir duraksama oluyor ve tekrar sesinde daha ciddi bir ton var. "Beni sorguladı, biliyorsun."

"Nori mi? Ne hakkında?"

"O gece. Yapmalıydık ..." Hazel'in sesi uzaklaşıyor.

"Kimse bilmiyor."

"Ama eğer-"

Asher sesini o kadar alçaltıyor ki, ayak sesleri kapıya yaklaşırken ne dediğini anlayamıyorum. Bulmaca kutusunu göğsüme bastırarak koridorda gölgelerin içine doğru ilerliyorum. Köşeye yaklaşıyorum ve Hazel kapıyı açarken etrafından dolanıyorum.

"Orada Val'e ait hiçbir şey yok," diyor Asher.

Hazel ona inanmış olmalı çünkü kapı tıkırdayarak kapanıyor. Dinlemek için parmak uçlarımla geri çekiliyorum ve kutuyu sırt çantama sokuyorum.

"Cidden, dikkatli ol. Eğer Bayan Crane , Nori'yi ziyaret etmek için buraya geçitten ya da titreyerek gelirsiniz-"

Titriyor.

Geçidi tarıyorum ve nefes alamıyorum.

Val'in mesajının anahtarla ilgili olduğunu düşünmüştüm ama ya bana bir Mimik iblisinden de bahsetmeye çalışıyorsa? Bir Mimik bir şekilde Sullivan Evi'ne girip Tarikat'taki herkesi kandırabilir miydi, yoksa koğuşlar onu dışarıda mı tutardı?

Val'in yazdıklarına zihnimde göz gezdiriyorum. tam olarak okumadım. Bazılarının şifresini çözmek için göz gezdirdim, ama bir yazıdaki bir satır önsezimi güçlendiriyor.

Yine değişti. Artık kim olduğunu bilmiyorum.

Kahretsin. Neden daha önce bir araya getirmedim ki? Eğer bir Mimik iblisi Tarikat'a sızarsa, çeşitli zamanlarda Asher, Hazel, Oscar ya da başka biri olabilir.

Mimik, Val'in odasına fark edilmeden girmek için Asher'ın titreşim yeteneğini kullanabilir miydi? Eğer yapabiliyorsa, Val'in odasına girip çıkmak için bu geçidi kullanmış olabilir.

Mimik Val'i öldürüp sonra da onu bulmuş gibi yapmış olabilir. Gözlerimi kapatıyorum, olan biten her şeyi süzgeçten geçiriyorum ve Mimik'e dair herhangi bir ipucu bulmaya çalışıyorum.

Şüphe boğazıma bir ağ örerek beni boğuyor. Beni öpen gerçekten Asher mıydı yoksa bir Mimik iblisi miydi? Ya bu Mimic'in bana yaklaşma planının bir parçasıysa, böylece anahtarı almak beni baştan çıkarabilecekse? Asher anahtarı yardım etmeyi teklif etti. Midem çalkalanıyor dişlerimi sıkıp ellerimi yumruk haline getirirken boğazımı yakan safrayı bastırıyorum.

Mimik iblisi açığa çıkarmam gerekiyor ama taklit ettiği kişiyi değiştirirse nasıl yapabilirim?

Şeytani Kayıtlar

Stolas

Gölgeler Tarikatı şeytani kayıtları

Stolas cehennemın iblis prensi. İşte Tarikat'ın onun hakkında topladığı tüm bilgiler. Stolas cehennemden kaçarsa Tanrı bizi kurtarsın.

Yetenekler

Şekil Değişirme: *Stolas istediği zaman insansı görünümü ile devasa bir baykuş arasında dönüşüm geçirebilir.*

Uçuş: *Sadece gerçek şeytani ya da baykuş formundayken.*

Dokunulmazlık: *İnsanların ölümcül yaralanmalarının Stolas üzerinde çok az etkisi vardır. Zayıflığını ve onu yenmenin yollarını aşağıda bulabilirsiniz.*

Süper Güç: *İnsanlık dışı güç.*

Elektrokinesis: *Elektronik ekipmanı manipüle eder.*

Pyrokinesis: *Ateş üretir ve manipüle eder.*

Zayıf Yönler

Kırılgan Kanatlar: *Büyük olmasına rağmen baykuş kanatları şaşırtıcı derecede narindir. İyi yerleştirilmiş bir ok ya da kılıç onu yere serebilir.*

Kibir: *Stolas avını teslim etmeden önce onunla oynamaktan zevk alır. son darbe. Bu aşırı güvenden faydalanabilirsiniz.*

Şeytan Tuzakları: *Bunlar Stolas'ı bağlayabilir, hapsedebilir ve etkisiz hale getirebilir.*

Kutsal Su: *Kutsal su Stolas'ı yakar ama durdurmaz.*

Şeytan çıkarma: Bu ritüelin birçok şeklini kullanarak Stolas'ı cehenneme geri gönderir. Ancak ayini güçlü bir cadı ya da şeytan çıkarıcının yapması gerekir.

Kutsal Ateş: Stolas'ı yok edebilir.

Demir: Çoğu iblis gibi Stolas da demire karşı savunmasızdır ve demirle teması onu yakar.

Tuz: Tuz çizgisini geçemez ve tuz ona zarar verebilir.

Melek silahı: Bir baş melek kılıcı kullanın.

Bir iblisin özel yeteneklerini ve zayıflıklarını anlamak çok önemlidir. Stolas'ı zayıflıklarından yararlanarak ve iyi hazırlanmış taktikler kullanarak yenin.

Not: Stolas'ın kökenini ve onu şeytani alemine kalıcı olarak geri göndermenin bir yolu olup olmadığını belirlemek için daha fazla araştırma yapmalıyız.

Bölüm 38

(Asher'in odasından aceleyle geçip merdivenlerden olabildiğince sessizce iniyorum. Sullivan House'da bir dakika daha kalmamın imkanı yok. I

Bir Mimik iblisiyle başa çıkmakla ilgili günlüğü okumak ve Val'in bulmaca kutusunu açmak için yurt odama dönmek için sabırsızlanıyorum. Oscar bana seslendiğinde ön kapıdayım, ben de yeni gelmişim gibi kapıyı kapatıp paltomu çıkarıyormuş gibi yapıyorum.

"Sizi getiren nedir?" diye soruyor.

Buradan çıkmam gerek ama önce Val'in öldüğü gece hakkında Oscar'dan daha fazla cevap almalıyım.

"Bana bir konuda yardım edebilir misin diye merak ediyordum." "Tabii. Ne oldu?"

"Kütüphaneye gidebilir miyiz?"

Merdivenleri çıkarken bize yol gösteriyor. Val'in odasının önünden geçerken çığlık atıp birini yumruklamak istiyorum. Val öldü çünkü bir Mimik iblisi Tarikat'a sızdı ve kimse bir şey yapmadı.

Dairesel odaya girdiğimizde küflü kitap ve deri kokusu sinirlerimi yatıştırıyor. Ellerim raflardan birçok kitabı çekip incelemek için kaşınıyor ama zaman yok. Oscar birkaç kitabı toplayıp başka bir masanın üzerine yerleştirirken ona sorularımı sormak için cesaretimi topluyorum.

"Val'in öldüğü gece burada olduğunu söylemiştin."

"Evet. Burada biraz zaman geçirdim." Etrafımızı saran kitapları işaret ediyor. "Sonra odama gittim. Yatmaya gittiğimde aids cihazını çıkardım. Neden tekrar soruyorsun?"

Taklitçi olma ihtimaline karşı Oscar'a teorimi söyleyemem. Bir Mimik'i test etmenin bir yolu var mı? Odaklanamadığım için, fotoğrafik hafızam ilk kez günlüğün Mimikler hakkında ne söylediği konusunda beni yanıltıyor.

"Üzgünüm ama biliyorum." Etkili olması için duraklıyorum ama Val'in yatak odasında yerde yattığını düşününce boğazımda gerçek bir ağrı oluşuyor. "Val'in bir kazada ölmediğini biliyorum."

Oscar'ın çenesi düşer ve bir sandalyeye yığılır. "Sana kim söyledi?" "Önemli değil."

"Size söylemek istediğim için üzgünüm ama Lonca bundan kimseye bahsetmememizi emretti."

"Anlıyorum ama yardımına ihtiyacım var. O geceyle ilgili bir şey hatırlıyor musun?"

Oscar oturmam için eliyle işaret ediyor. Kendimi onun yanındaki sandalyeye bırakıyorum.

"Asher odama daldığında uyuyordum. Bana Val'in öldüğünü söyledi."

"Peki ya diğerleri ve Bayan Crane?"

Oscar başını sallar. "Burada uyumadığı için Crane'e mesaj atmak zorunda kaldı. Rowen hastaydı, bu yüzden Asher ona sabaha kadar haber vermedi."

"Peki ya Hazel?"

Gözlerini kısıyor, sonra omuz silkiyor. "Hatırlayamıyorum. Her şey bulanıklaştı."

Asher kılığına girmiş bir Mimik iblisi kesinlikle Val'i bulmuş gibi davranmış olabilir. Eğer Hazel'dan haber alınamıyorsa, bu onu göz ardı edemeyeceğim bir şüpheli yapar.

Yüzümde acı dolu bir ifade olmalı çünkü Oscar elimi sıkıyor.

"Keşke onu kurtarabilseydik. Ama Val'in odasına gittiğimde, o gitmişti. Kimse onun yaralarından kurtulamazdı."

"Kalbinin göğsünden sökölmesini mi kastediyorsun?" Acı bir tonda söylüyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Bunu nereden biliyorsun? Asher mı söyledi?"

"Hayır. Önemli değil." Önündeki kitabı işaret ediyorum. "İblis prens Stolas hakkında başka bir şey buldun mu?"

Daha fazlasını soracakmış gibi bir an bana bakıyor ama bakışlarını başka yöne çevirip dev kitabı açıyor.

", melek bıçağı, kutsal su ya da kutsal ateş ve şeytan tuzağı gibi tipik şeyler onu durdurabilir. Ama şeytan çıkarmayı denersek, güçlü bir cadıya ihtiyacımız olacak. Hazel harika biri ama ihtiyacımız şeyin onda olduğunu sanmıyorum."

"Eğer bana tekrar saldırırsa, kutsal su ya da ela çubuğuna ihtiyacım var mı?" "Öyle görünüyor. Ama bence Phanuel'e söylemeliyiz. O bir melek ve

Stolas'tan bizim için sonsuza dek kurtulabilir." "Stolas'ı bulabilecek mi?"

"Muhtemelen." Kaşları kırışıyor. "Horace'ın gözü nerede?"

Elim göğsüme gitti. "Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum

ona."

Omuz silkiyor. "Birkaç var, o yüzden sorun değil, ama geçen gün daha fazla yardımcı olabilecek başka bir şey buldum."

Bir çekmeceyi karıştırdıktan sonra bana altın bir tüy uzatıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve elimde çeviriyorum. Ucundan küçük bir halka sarkıyor ve enerji avucuma çarpıyor.

"Başmelek Mikail'in kanadından bir tüy. Onu korumak ve daha fazla güç vermek için altınla kapladılar. Eğer bir ruh ya da iblis size saldırırsa, bunu kullanın. Yakın zamanda bunun en güçlü tılsım olduğunu keşfettim." Oscar tüyü benden aldı. "Al. Bunu bir zincire bağlayacağım."

Oscar tüyü bir kolye zincirine bağladıktan sonra geri veriyor. Boynuma takıyorum ve tüyün gücü göğsüme çarpıyor. Artık buna sahip olduğum için ruhların benden uzak duracağına hiç şüphe yok.

", Oscar. Teşekkür ."

Sırıttıyor ve omuz silkiyor. "Ne zaman istersen, ama bunu kaybetme. Yeri doldurulamaz."

"Yemin ederim yapmayacağım."

Asher içeri giriyor ve beni Oscar'la birlikte görünce duruyor. Ben tepki veremedim ya da odadan kaçmadan Bayan Crane onun arkasından kütüphaneye giriyor.

"Bay Armstrong. İlgilenmeniz gereken bir durum var. Hazel'ı da yanınıza alın." Gitmek için döner ama duraklar. "Ve Bayan Porter."

"Yapamam," diye itiraz ediyorum.

"O hazır değil. Max'in benimle gelmesini sağlayabilirim," diye ekliyor Asher.

"Hayır. Bir Gümüş Gölge'ye ihtiyacınız olacak ve Rowen çok zayıf, bu yüzden Bayan Porter sizinle gelecek." Siyah saçları arkasında salınarak kütüphaneden çıktı.

"İyi olacaksın. Korkunç bir şey olsaydı Crane seni dışarı göndermezdi." Oscar beni teselli etmeye çalıştı.

İnançsızlığımı homurdanıyorum ve Asher'ı girişe kadar takip ediyorum. İkisiyle nasıl yalnız kalacağım? Kalbim durmadan çarpıyor ve ellerim titriyor.

Hazel girişte ceketini giymiş bekliyor. "Hazır mısın?"

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Karaborsa," diyor Hazel.

Paltomu giyerken ona göz kırpıyorum ama Hazel şaşkınlığımı fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. Ne tür bir karaborsadan bahsediyoruz?

Asher ceketini silkiyor ve kapıyı açık tutuyor. "Şimdi ne var?"

"Enfekte kurt adam."

Adımımın ortasında durdum. "Ciddi misin?"

"Evet." Hazel, Asher'ın araba anahtarlarını fırlattı. "Sıra sende."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve daha iyi günler görmüş eski kırmızı bir VW bug'in kilidini açıyor. Arabaya doluşuyoruz ve keşke başka bir yerde olsaydım diyorum.

Bölüm 39

TAsher otoyolda hızla ilerlerken ve bir çıkışa saparken yolculuk uzun sürmüyor. Kısa süre sonra park etti ve biz de onu takip ettik. kalabalık bir caddede.

Kalabalığın içinde dönüp duruyoruz. Yanımızdan hızla geçen trafiğin gürültüsü omuzlarımdaki gerginliği artırıyor.

Bir adam telefonuna bakıyor ve ben ondan kaçmak için yanından geçiyorum. İnsanlar nereye gittiklerine dikkat etmediklerinde beyaz baston kullanıp bir önemi kalmıyor. Baston kullandığımda bile bazı aptallar sanki bir oyunmuş gibi bastonun üzerinden atlamayı komik buluyor. En son bir adamın bastonumun üzerinden atlamaya çalıştığını ve yüzüstü yere düştüğünü hatırlayıp sırıtiyorum. O kadar gülmüşüm ki ağlamıştım. Bir ahmak olduğu için hak etmişti.

Eğer görüşüm iyi olmasaydı, şimdiki adam bana çarpabilirdi. Asher uzandı ve beni her şeyden uzaklaştırıp bir otoparka doğru götürdü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eski, terk edilmiş metro tünelleri. Bana yakın dur." Asher elini uzatıyor ama ben kabul etmekte tereddüt ediyorum.

"Peki tam olarak ne yapıyoruz?" Ben soruyorum.

Hazel, "Kurt adamın yerini tespit etmeli ve onu yakalamalıyız," diyor.

"O zaman test için Lonca'ya götüreceğim," diyor Asher.

Bizi çimenlerin ve kaldırımların üzerinden geçirerek yerdeki dikdörtgen bir kapıyı çevreleyen kısa bir beton bordüre götürüyor. Ağır bir metal levhayı kaldırıyor ve yerine kilitliyor.

"Dikkatli ol." Asher el fenerini yakıyor ve birkaç basamak aşağı iniyor, sonra bana doğru uzanıyor. Hazel arkamızdayken yavaşça karanlık tünellere iniyoruz. Üzerime soğuk bir nem çöküyor ve güçlü bir küf kokusu öğürmeme neden oluyor.

Enkazın üzerinden geçerken elini sıkıca kavıyorum ve tüm şüphelerime rağmen ona tutunduğum için kendimden nefret ediyorum. Yurt odama döner dönmez bir Mimik iblisin nasıl test edileceğini öğrenmem gerekiyor. Omzumun üzerinden Hazel'a bakıyorum ve nefesimi tutuyorum - ya da Mimik o. Her iki durumda da eski bir metro tüneline bir Mimik iblisiyle mahsur kalmış olabilirim. Kalbim küt küt atıyor ve daha amansız düşünceler zihnimi sarmal hale getirirken nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Hazel elini omzuma koyduğunda neredeyse sıçrayarak uzaklaşıyorum.

"Merak etme. Asher seni güvende tutacak."

Gidecek hiçbir yerim yok. Kapana kısıldım ve buradan çıkabilmek için oyuna devam etmem gerekiyor. Gülümsemeye zorladım ve başımı salladım.

Asher'ın el fenerinin loş ışığı o kadar çok toz ve kirle kaplı çimento duvarları gösteriyor ki neredeyse simsiyahlar. Gıcırdayan kemirgenler önümüzde sıçırıyor ve ben ürperiyorum. Asher beni kendine doğru çekiyor ve nefesim kesiliyor. Altın rengi gözleri bana bakıyor ve bir an için bizden başka hiçbir şey yokmuş gibi görünüyor. Tünel kayboluyor ve bir parçam ona daha yakın olmak için can atıyor. Bakışlarını yere çevirdiğinde, yanağımın içini ısırarak

kendimi azarlıyorum.

Bu kadar aptal olmayı bırak!

"Kablolar." Tünelin zeminindeki bir şeyi işaret ediyor. "Onlara dikkat etmeliyiz. Burası güvenli değil."

"O zaman neden burada karaborsa var?" Ben soruyorum.

"Güvenlik ve pazarın ve sakinlerinin insanlar tarafından görünmez olmasını sağlamak konusunda endişelenmemize gerek olmayan birkaç yerden biri. Çok az sayıda çaresiz insan buraya sığınmak için geliyor, bu yüzden insanların pazara rastlaması konusunda endişelenmeye gerek yok."

Beni molozların etrafından dolaştırıyor ve rayların kıvrımını takip ediyoruz.

Tünel düzleşip bir istasyon platformu ortaya çıktıkça sesler ve ayak sesleri yankılanıyor ve daha yüksek hale geliyor. Duvarlar boyunca her birinde doğaüstü varlıkların bulunduğu çeşitli küçük masalar vardır. Diğerleri de etrafta dolaşıp malları inceliyor.

"Ne tür şeyler ?" Her masada ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum, o yüzden merak ediyorum.

"Bazıları ıvır zıvır satarken, diğerlerinde iksirler ve Grimoire'lar var. Daha tehlikeli satıcılarda ise lanetli emanetler var. Oh, ve bakın, bir Brownie var," diyor Hazel bana.

Asher beni bir masanın yanında duran kısa boylu bir adama doğru yönlendiriyor. Yaklaşık beş yaşında bir çocuk boyunda, kıvrırcık parlak kızıl saçları var ve büyük kulakları büyük, sivri şapkasının altından dışarı çıkıyor. Bileğine ışıltılı beyaz bir zincir dolanmış, diğer ucunu da standın sahibi tutuyor.

Hazel bana "Evi ve daha fazlasını korumak için harikalar" diyor.

"Ona ödeme yapıldı mı? Neden bir zincir var?" Brownie başını eğiyor ve zaten kırıışmış olan yüzü daha da kırışıyor.

"Tazminat alıyorlar, merak etmeyin. Zincir daha çok sizin güvenliğiniz için" diyor Asher.

"Ama neden?"

Asher elimi çektiştiriyor. "Bu ."

Omzumun üzerinden bakıp Brownie'ye el sallıyorum, o da bana şapka çıkarıyor ve ne dediğini sert bir sesle bir şeyler mırıldanıyor.

Zincirlenmesi hiç adil değil. Eğer bir yerde çalışmak istiyorsa, neden kendisi iş bulamıyor? Sanki onu bir köle gibi satıyorlar, bu korkunç bir şey.

Geri dönüp ona yardım etmek istiyorum ama Asher beni platformun sonuna yakın bir masaya doğru çekiyor. Uzun kuzguni saçlı, uzun boylu bir adam ellerini önünde kavuşturmuş duruyor. Yüzü dar ve keskin kenarlı, beyaz gözleri küre gibi parlıyor.

"Burası senin gibi küçük kızlara göre bir yer değil," diyor derin, çakıllı bir sesle.

Asher onu görmezden gelir ve masanın üzerindikileri değerlendirir. "Sakin ol. Lonca işindeyiz. Hiç saf gümüş kelepçeniz var mı?"

Adam masanın üzerinde duran bir kutuyu açar ve içindikileri inceleyen Asher'a doğru iter.

"Onları ben alırım," diyor Asher.

Adam kutuyu Asher'ın elinden kapar. "O öder."

Nakit param olmadığı için itiraz edemedim Asher masaya bir yumruk indiriyor ve birkaç eşyanın zıplayıp kaymasına neden oluyor.

"Anlaşma yok, Zokar. Bu Lonca işi. Onlara ihtiyacım var. Kuralları biliyorsun."

Zokar kollarını göğsünde kavuşturur ve Asher'a bakarak alay eder. "Bu şansını kaçıramam." Dudaklarını yalayarak sivri sarı dişlerini ortaya çıkarıyor. "Onun kanı bana şarkı söylüyor ve ona sahip olmalıyım." Masaya doğru eğiliyor. "Ayrıca, Lonca sana ihtiyacın olan araçları vermeli. Benim sana hiçbir şey vermeme gerek yok." Geri çekilen Asher'ın yüzüne parmağını sokar. "Ya o öder ya da sen gidersin."

Kanımı mı? Neden benim kanımı istiyor?

Hazel başka bir masaya göz atarken ben Asher'a yaklaşıyorum. Gülümsüyor ve yaşlı bir kadınla sohbet ediyor. Masasında iksir şişeleri, otlar, kristaller, cam kavanozlarda bazı tuhaf şeyler ve daha fazlası var.

"O zaman gidiyoruz." Asher dirseğimden tutup beni ileri doğru itiyor.

Zokar'ın kanımı istemesinin tüm nedenlerini düşünerek dokunuşunun altında titriyorum. "Nedir o?"

"Necromancer."

Hazel'a yaklaştığımızda Asher duraksıyor ve elini benimkinden çekiyor. Yaşlı bir kadının bir masanın üzerine eğildiği yere doğru fırlıyor ve küçük bir cam şişe alıyor.

"Sahte bir tedavi satmaya nasıl cüret edersin?" çıkışıyor Asher.

Neden bahsettiğini anlamak için yaklaşıyorum. Masanın üzerinde küçük bir tabela duruyordu.

Veba Tedavisi

Yaşlı kadın sert bir sesle elindeki şişeyi sallıyor. "Test ettim."

"Ne üzerine? Ve neden Lonca'ya haber vermiyorsunuz?" Asher soruyor.

Ona birkaç dişi eksik çarpık bir sırıtış atıyor. "Kâr.

Lonca bizim için hiçbir şey yapmıyor. Neden onlara yardım edeyim ki?"

Asher homurdanıyor ve çalışır onun parmaklar aracılığıyla onun Sa. "Ne kadar?"

"Ya işe yaramazsa ve bunun yerine birine zarar verirse?" Tartışıyorum.

"Enfekte olanlar zaten ölüyor, bu yüzden denemeye değer." Asher bakışlarını tekrar kadına çevirir. "Fiyat?"

Sırıttıyor ve bir an için beni değerlendiriyor. "Saından bir tutam."

Masadan uzaklaşıyorum, dehşet içinde. Neden buradaki herkes benden bir parça istiyor?

"Benimkini alabilirsin," diyor Asher.

"Ya onunki ya da hiçbirini." Şişeyi ondan geri alır.

Asher dudaklarını birbirine bastırır, sonra omzunun üzerinden büyücüye bakar. Yüzüne sinsi bir sırıtma yayılır.

"Koşmaya hazır ol," diye fısıldıyor Asher kulağıma.

"Ne?"

Bana cevap vermek yerine, yaşlı kadının masasını hızlı bir hareketle ters çeviriyor. Cam şişeler ve şişeler paramparça oldu. Kadın ılık atıyor ve hamle yapıyor. Solmuş görünümüne bakılırsa beklediğimden daha hızlı hareket ediyor ama Asher bir ışık patlamasıyla ortadan kayboluyor. Kadın bana kötü niyetli bir gülümseme veriyor ve saçıma uzanıyor. Geriye doğru yuvarlanıyorum ve birine çarpıyorum. Hazel kolumu tutuyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor.

Tünelden aşağı inerken öfkeli sesler bizi takip ediyor. Sonra biz hafif bir kavisi takip ederken, bir ışık patlaması oldu ve Asher

Görünüyor. Onun titrek yeteneği her gözlerimi öldürüyor.

", Asher. Bu da neydi böyle?" diye soruyorum.

Sırıttıyor ve gümüş kelepçeleri havaya kaldırıyor.

"Bunları nasıl aldın?" Ben sordum.

Omuz silkiyor. "Dikkat dağıtmak her zaman işe yarar."

Onu itiyorum ama neredeyse hiç hareket etmiyor. "Beni orada bıraktın."

"Hazel'in yardım edeceğini biliyordum." Arkamızdan gelen bir ses onu duraklattığında uzaklaşıyor.

"Hırsız!"

, büyücüyü ve onun yanında topallayan yaşlı kadını görüyorum.

"Bunu ödeyeceksin," diye bağırtıyor ve yumruğunu havaya sallıyor.

Acı bir soğuk iliklerime kadar işlediğinde ve sezgi yeteneğim bana çaresizlik hissi verdiğiinde bir kavşağa doğru koşuyoruz.

"Bekle," diye fısıldadım.

Hazel bir an beni inceliyor. "Ne oldu? Kurt adamı hissediyor musun?"

"Emin değilim."

Sesler yaklaştıkça içimi farklı bir korku kaplıyor. Gözlerimi kapatıp ilk hisse konsantre oluyorum, sonra sesin geldiğı yöne doğru hareket ediyorum.

bu his daha da güçleniyor ve nefese kalmama neden oluyor. Nefesimi tutmam gerekiyor ama yakınlardan yumuşak bir sesi geliyor, ben de Asher ve Hazel'ı peşime takarak aceleyle ona doğru gidiyorum. Yırtık pırtık bir palto ve kot pantolon giymiş orta yaşlı bir kadın betonun üzerinde yatıyor. Boynunu ve omzunu karanlık bir şey kaplıyor.

Asher koluma yapıştı ve beni geri çekti. "Yapma."

"O yaralı." Kendimi kurtarmak için kolumu çekiyorum ama o beni sıkıca tutuyor.

Asher diğer eliyle Hazel'a işaret ediyor. "Dikkatli ol. Virüs bulaşmış olabilir."

"İnsanları etkiliyor gibi görünmüyor," diye fısıldıyor Hazel.

"Eğer onu ısırın kurt adamsa, bunun bir önemi yok. Dönüşebilir ve dönüştüğünde enfeksiyon kapabilir. Tüm önlemleri alın. Biz devam edeceğiz."

Hazel çantasından bazı malzemeler çıkarıyor ve sinerek uzaklaşan kadının yanına diz çöküyor. "Her şey yolunda. Yardım etmek için buradayım." Hazel bir çift tek kullanımlık eldiven takıyor.

Kadın bir şeyler mırıldanıyor ama anlamıyorum çünkü Asher başka bir kavşağa gelene kadar beni tünelde daha da aşağı çekiyor.

"Ne ?" Asher sorar.

Sağa doğru gidiyorum ve his azalıyor. Sola doğru gidiyorum, beni boğuyor ve nefes nefese kalıyorum.

"Bu taraftan," diye fısıldıyorum. Dehşet ve hüznün duygusu daha da artıyor. Asher ileriye doğru yürüyor, ben de koşuyorum.

"Bekle."

Artık çok geç. Gölgelelerin arasından bir figür fırlar ve Asher'ın üzerine atlar. Max ve mezarlıktaki vampir gibi, ikisi de o kadar hızlı hareket ediyor ki karanlıkta bulanıklaşıyorlar. Nasıl yardım edeceğimi bilemiyorum ve geri çekilip Asher'ın durumu kontrol altına almasını bekliyorum. Bunu yaptığında, Asher o şeyi yere yapıştırıyor. Ona yardım etmek için el fenerimi onlara tutuyorum.

"Brian mı?" Asher alçak ve inanmaz bir ses tonuyla sorar. Altındaki figür kıpırdamadan durur.

"Asher?"

"Lanet olsun." Brian'ı ayağa kaldırır ve gömleğinin önünden tutar. "Bunu sana kim yaptı?"

Brian'ı görünce kesik kesik nefes alıyorum. Zayıf ve gri tenli, bana Vulmon'u hatırlatıyor. Brian'ın ellerinde uzun, keskin pençeler olması dışında. Tuhaf, sanki kısmen kurda dönüşmüş gibi. Brian kafası karışmış gibi ona bakıyor, sonra saldırıyor ama Asher daha hızlı davranıyor ve pençeler derisini delmeden Brian'ın ellerini yakalıyor.

"Kelepçeler sağ cebimde. Getir onları." Asher, Brian'ın yüzüne zarar vermesini engellemek için onunla boğuşurken, hemen yanına gidip elimi ceketinin içine sokuyorum.

Asher kafasını Brian'ın kafasına çarpıyor ve Brian sendeleyerek geri çekiliyor. Brian sersemlemişken Asher kelepçeleri kapar ve Brian'ın bileklerine kilitler. Brian uluyarak dizlerinin üzerine çöküyor ama Asher onu tekrar ayağa kaldırıyor.

"Hadi gidelim."

Yaklaştığımızda geri çekilen kadının bandajlarını bitirmekte olan Hazel'ın yanına dönmemiz uzun sürmüyor.

"O bir canavar!" diye ağlıyor.

"Hayır. O hasta ve biz ona yardım etmek için buradayız," diyor Asher ona, sonra tekrar bana dönüyor. "Hazel'la kal. Seninle Sullivan House'da buluşuruz." Asher ve Brian bir ışık patlamasıyla ortadan kayboluyorlar.

Brian'a ne olacak ve Asher onu nereden tanıyor? Ayak sesleri karanlıkta yankılanıyor ve içimi derin bir öfke kaplıyor. İki figür bize yaklaşıyor.

"Hadi, gidelim." Hazel son malzemelerini de çantasına doldurup omzuna asıyor.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor kadın.

Hazel eğilip onun elini sıkıyor. "Enfeksiyon kapmadığından emin olmak için ilaçla birlikte döneceğim."

Kadın salları ve üzerine bir battaniye çeker.

"Bu taraftan." Hazel elimi tuttu. Aceleyle kavşağı geri dönüyoruz ama Hazel bizi kurt adamı bulduğumuzda gittiğimiz yönün tersine çeviriyor. "Eğer doğru hatırlıyorsam, buradan çok uzakta olmayan başka bir çıkış yolu daha var."

Tanrıya şükür haklı. Çok geçmeden duvarda bir kapı açıldı ve hızla içeri girdik. Yerin üstüne çıkıp güvende olduğumuzda Hazel'a dönüyorum.

"Antibiyotikleri almak için alacak mısınız yoksa birine büyü mü yapacaksınız?"

Gülüyor. "Hayır. Babam doktor, hatırladın mı? O yardım eder."

"Doğru ya. Rowen'a baktı. Rowen nasıl?"

"Durumu daha iyi ama zayıf. Babam ona yardımcı olmak için kan nakli yaptırdı."

"Benim için ona
teşekkür et." Başını
sallıyor. "Edeceğim."

"Asher'in dediğı gibi kadın bir kurt adama mı dönüşecek?"

"Evet ve ne yazık ki sonunda o da hastalanabilir."

"Antibiyotiklerin amacı ne?"

"Ona bir süreliğine umut vermek için. Çok hastalanırsa Asher onu Lonca'ya götürebilir."

"Ve hala bir tedavisi yok mu?" Ben soruyorum.

"Hayır. Yani o da gibi ölecek."

Sözleri karşısında ürperiyorum ve bir yanım haklı olduğunu kabul etse de umuyorum.

Hattaway House Günlüğü

Browni

Evelyn Hattaway, 1646

Brownie'ler, ocağın esrarengiz yardımcıları, yüzyıllardır bir hayranlık ve folklor kaynağı olmuştur. Genellikle masalarda yaramaz şakacılar olarak tasvir edilseler de gerçekte çok daha sevimlidirler. Brownie'ler aslında, seçtikleri kişilere iyi şans ve yardım eli getirebilen bir tür yardımsever ev ruhudur.

Brownie'ler küçük, insansı yaratıklardır, tipik olarak beş yaşındaki bir çocuktan daha uzun değildirler. Vücutları sırim gibi ve güçlüdür, üstlendikleri fiziksel görevler için çok uygundur. Efsanedeki cücelerin aksine, Browni'ler yeraltı sakini değildir. İnsan evlerinin sıcaklığını ve telaşını tercih ederler, genellikle tavan aralarında, bodrumlarda veya gizli kuytulara yaşarlar. En belirgin özellikleri, gece faaliyetlerinin bir sonucu olarak sürekli çamurla kaplanmış derileridir. Brownie'ler nadiren görülür, görünmeden çalışmayı tercih ederler, ancak bazı anlatılar onları basit, toprak tonlarında kıyafetler giyerken tarif eder.

Browni'ler gece yaşayan yaratıklardır, en aktif oldukları zamanlar sessiz gecenin ilerleyen saatlerinde. Temizlik yapmak, kıyafetleri onarmak ve ocaktaki ateşle ilgilenmek gibi ev işlerini üstlenen çalışkan yapılarıyla tanınırlar. Bazıları hışırdayan kumaşın sesini veya gizemli bir şekilde süpürülen zemini ilk başta sinir bozucu bulsa da, browniler zarar vermek istemez.

Yardımları bir lütuf işaretidir, bir brownie'nin sunulan misafirperverlik için minnettarlığını ifade etme yoludur.

Kolayca ikna edilemese de, bir brownie'yi teşvik etmenin yolları vardır evinize yerleşmek için. Geceleri küçük bir kase krema veya süt bırakmak yaygın bir gelenektir. Ancak en önemli ikram onların mahremiyetine saygı göstermektir. Browniler rahatsız edilmekten hoşlanmaz ve istenmediklerini hissettiklerinde ortadan kaybolabilirler.

Evinizde bir brownie olması bir lütuf olabilir. İş yükünü hafifletir ve güvenlik hissi verirler. Ancak, birkaç şeyi unutmamak önemlidir:

Onların alanına saygı gösterin: Faaliyetlerine burnunuzu sokmayın veya etkileşime zorlamaya çalışmayın.

Teşekkürlerinizi sunun: Basit bir sözlü takdir uzun bir yol kat eder.

Temizliği koruyun: Dağınık bir ev, bir brownie için istenmeyen bir evdir.

Brownie'ler, hayatlarımızı dokuyan görünmeyen güçlerin bir hatırlatıcısıdır. Her zaman görünür olmasalar da, varlıkları sıradan olana sihirli bir dokunuş getirebilir. Doğalarını anlayarak ve sınırlarına saygı göstererek, bu yardımcı ev ruhlarıyla uyumlu bir ilişki geliştirebiliriz.

Bölüm 40

W Yurda o kadar yorgunum ki bir hafta boyunca uyumak istiyorum ama bu bir seçenek değil. Bir şey olduğunu kanıtlamam gerek. Düzen'deki iblisi taklit edin ve Val'in içinde ne sakladığını öğrenmek için bulmaca kutusunu açın.

Lucy kafasını yatak odasından çıkarır ve iç çeker. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim." Paltomu masa sandalyemin üzerine atıyorum. "?"

"Sipariş işi. Virüs bulaşmış bir kurt adamın izini sürdük."

Lucy aceleyle yanıma geldi ve kollarıma yapıştı. "Kurt adam mı? Ne oldu?"

Onu bilgilendiriyorum ve kurt adamın adını söylediğimde rahatlıyor. Lucy koltuktan kalkıp yatak odasına doğru yöneldi ama onu durdurdum.

"Hey, doğruluk iksiri bir Mimik iblis üzerinde işe yarar mı?"

Bana doğru dönüyor. "Evet, bir Mimik iblisi test etmenin en doğru yolu bu. Neden?"

Derin bir nefes alıyorum ve Mimik hakkındaki teorimi açıklıyorum. Ben konuştukça gözleri daha da açılıyor.

Bir noktada, masamdan aile günlüğümü aldım ve

. Büyüteç uygulamamı kullanarak Val'in bazı yazılarını tarıyorum ve henüz okumadığım bir tanesinde bazı Tarikat üyelerini Mimik olmadıklarından emin olmak için nasıl test ettiğinden bahsediyor. Günlüğü Lucy'ye veriyorum, o da Val'in okurken derin bir nefes alıyor.

"Ama koşuşlar onu dışarıda tutacaktır." Kaşlarını birbirine çatıyor. Tekrar konuştuğunda sesi titriyor. "Tabii biri içeri girmesine yetecek kadar uzun bir süre için korumaları kaldırmadıysa. O zaman her an herhangi biri olabilir." Val'in yazısını biraz daha inceliyor ve bir kısmını yüksek sesle okuyor.

"Gabriella da biliyor. Desteklerini almak için yakında Lonca ile temasa geçmeyi planlıyoruz. Oğlunun bir Mimik iblisi olup olmadığını bileceğini söyleyerek Asher'ı test etmek istemiyor. Asher benim en yakın arkadaşlarımdan biri ve umarım haklıdır ama bence muhakemesi bulanık. Asher'ı kendim test etmeli ve Mimik olmaması için dua ."

Lucy iç çeker ve alnını ovuşturur. "Bu konuda Bayan Crane'e gitmeliyiz."

Başımı sallıyorum ve günlüğü ondan geri alıyorum. "Ya Crane Mimik iblisiyse? Herhangi biri olabilir, değil mi? Ayrıca, önce kanıta ihtiyacımız var."

"Tanrım, haklısın," diyor Lucy. "Her seferinde bir tane test etmeliyiz."

"Doğru. Bu şekilde cevaplarımız olacak ve Lonca bize yardım etmek zorunda kalacak." Lucy ayağa kalkar ve adımlarını hızlandırır. "Bir doğruluk iksiri deneyebiliriz ama bunu onlara nasıl içireceğiz? İhtiyacımız olan her şey burada değil. Sullivan House' gidip bir şeyler olup olmadığını kontrol etmem gerekecek.

hiç doğruluk iksiri stoğu yok."

"Asher ile başlayabiliriz. Yarın onunla bir antrenman yapmam gerekiyor. Bir şeylerle karıştırsak nasıl olur?"

Lucy gözlerini kapatır ve başını sallar. "Bir fikrim var."

"Onu aldığında ne kadar zamanım olacak?"

"Bir saat."

"Peki ya elinizde iksir yoksa?" Ben soruyorum. Sadece tek bir şansımız olacağı için titiz davranmalı ve bu işi berbat etmemeliyiz.

"Merak etme. ."

§

O GECE, Lucy odanın öbür ucunda horlarken, gizlice ortak odaya çıktım ve yatak odasının kapısını kapattım. Sırt çantamdan bulmaca kutusunu çıkardım ve üzerinde çalışmak için kanepeye yerleştım.

Kolayca açılacağını umarak parmağımı kutunun üzerinde kaydırıyorum ama tabii ki açılmıyor. Geçitte hissettiğim his, kutuyu tuttuğumda daha da yoğunlaşıyor. İçinde bir şey olmalı. Val ne saklamıştı?

Kutuyu elimde evirip çeviriyorum ve içinde bir şey gümbürdüyor. Bazı düğmeleri ve çarkları çevirirken ellerim titriyor ama köşede sola dönen bir tane bulana kadar hareket etmiyorlar. Ondan sonra, bir sonraki seviyeyi bulmam birkaç dakikamı daha alıyor. Farkına varana kadar bir saat geçiyor ve kapıyı açmaya çok yaklaşıyorum.

Bir anahtar ve bir düğmeyi denedikten sonra, kutunun üstündeki büyük bir dişli çarkı çevirmeye karar veriyorum ve küçük bir açıklık ortaya çıkıyor.

Nihayet!

Dikkatle, sığabilecek bir düğme arıyorum. Sonunda, bir tane

dönüyor ve elimde çıkıyor. Yerine oturtuyorum ve aşağı bastırıyorum. Kutunun yan tarafından bir kol çıkıyor ve onu çekiyorum. Bunu yaptığımda kutunun üst kısmı açılıyor. Kapağı kaldırıp içine baktığımda uzun bir zincir üzerinde büyük gümüş bir madalyon görüyorum.

Asher'ın sesi kafamın içinde yankılanırken, onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Onu bir madalyona dönüştürdü.

Tarikatın sembolü Mezopotamya'dır.

Madalyonu çıkarıp parmaklarımı aslan gövdeli, kartal gibi büyük bir kuş kanatlı ve insan başlı tuhaf yaratıkların üzerinde gezdirdiğimde nabzım daha da hızlanıyor. Lanet . Anahtarı buldum. Val onu nasıl aldı? Gabriella Val'mi saklattı? Eğer sakladıysa, neden?

Ellerim kendiliğinden hareket ederek uzun zinciri başımın üzerinden geçiriyor. Soğuk metal tenime değdiğinde nefesimi tutuyorum. Neredeyse karıncalanıyor, eskisi gibi bitkin değil enerjik hissetmeme neden oluyor. Ne yapmalıyım? Loncaya söylemeli miyim, yoksa kutuyu Val'in bıraktığı yere geri koyup saklamalı mıyım?

Bölüm 41

SVerandanın basamaklarını tırmandığımızda ullivan Evi karanlık duruyor.

İçeri girip koridordan mutfağa doğru koşarken döşeme tahtaları ayaklarımızın altında gıcırıyor. Ben Lucy'yi beklerken, o da iksiri bulmak için kileri karıştırırken korku kalbimi sarıyor.

Sadece iksirle değil, anahtarla da ne yapacağımı düşünürken ellerim titriyor. Gardiyan ben olamam. Anahtarı kutuya saklar ve Val'in sakladığı yere geri koyarsam, anahtar güvende olacak. Lonca, Gardiyan yerine Bilge Gölge olmama izin verecek. Tek yapmam gereken anahtarı bulduğum yere koyarken kimsenin görmediğinden emin olmak.

Lucy döndüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme vardır. "Buldum," diye fısıldar.

"Bunun işe yarayacağından emin misin?"

Lucy dolaplarda malzeme arar ve cam bir turta tabağı çıkarır. "Tarçınlı ruloların tatlılığı iksirin tadını kapatacaktır. Ayrıca, erkekler yemeğe karşı koyamaz."

"Bunları diğerlerini test etmek için de kullanmalı mıyız?"

diye sordum. "Yapabiliriz. Fırını benim için önceden ısıtır mısın?"

Marketten aldığımız tarçınlı ruloları alışveriş poşetinden çıkarıyor ve bir patlamayla kabı açıyor. Nefesimi tutuyorum,

Birinin içeri girip bizi yakalamasını bekliyorduk. Yine de kimse görünmedi. İkimiz de daha rahat nefes alıyoruz ve görevlerimize devam ediyoruz.

Ocağın üzerine eğilip kontrol panelini seçmeye çalışıyorum. Tabii ki çok küçük ve uzakta, bu yüzden telefonumu kamera uygulamasını açıyorum. Yakınlaştırarak doğru düğmeleri buluyorum ve fırını ihtiyacımız olan sıcaklığa ayarlıyorum.

Birkaç dakika sonra, ekmeklerin tatlı kokusu mutfakı dolduruyor ve midem gurulduyor. Keşke ben de bir tane alabilseydim. Lucy krema ile iksiri karıştırıyor ve ruloların üzerine yayıyor.

"Tam dozu alamayacağı için yeterli olacak mı?" Ben soruyorum.

Bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken başını sallıyor. "Ondan istediğimiz cevapları almaya yetecek kadar."

Ayak sesleri merdivenleri gümbürdetiyor ve ikimiz de olduğumuz yerde donup kalıyoruz. Kapı açılıyor ve Asher ekose pijama pantolonu ve siyah tişörtüyle saçlarını karıştırmış bir halde karşımıza çıkıyor. Sadece pijama pantolonuyla görüldüğü geçen gecenin anıları içimde bir ateşin yükselmesine neden oluyor. Bu arzuyu bastırıyorum. Hiçbir şey beni yapılması gerekeni yapmaktan alıkoyamaz.

Bize bakıyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Bu kadar erken ne yapıyorsunuz burada?"

"Derslerden önce antrenman yapmak için saat yedide burada olmam gerektiğini söylemiştin, hatırladın mı?"

Ellerini yüzünde gezdiriyor. "Özür dilerim."

"Gece geç mi yattın?" Lucy sorar.

"Evet." Asher tarçınlı çörekleri işaret ediyor. "Bunları sen mi yapıyorsun?"

"Beklemekten sıkıldık ve ben yemek yapmayı seviyorum" diyor Lucy. "İstiyorum"

Biraz?" İçinde iki ekmek olan bir tabak uzatıyor.

Asher yemeği ağzına tıkıştırırken ben Lucy'ye rahatlamış bir bakış atıyorum. Bir üçüncüsünü kapıp onu da mideye indiriyor. Haklıydı, erkekler yemeğe karşı koyamıyor. İşi bittiğinde Asher bulaşıkları temizliyor ve bana dönüyor.

"Sizinle beş dakika içinde yedek odasında buluşacağım."

O mutfaktan ağır ağır çıkarken nefes almıyoruz, sonra üst katın kapısı kapandığında hep birlikte nefesimizi bırakıyoruz.

"Mümkün olduğunca çabuk ona sorular sorun." Lucy koşarak tezgâha gider ve kalan ekmekleri alır. Onları folyoya sarar ve alışveriş torbasına yerleştirir. "Onları daha sonra Hazel ve Oscar için kullanabiliriz. Ve belki Crane'in kahvesine biraz doğruluk iksiri koyup onu test edebilirim."

Onaylarcasına başımı sallıyorum ve turta kabını ondan alıyorum. En azından temizleyip bulaşık makinesine koyabilirim.

"Yardım için teşekkürler."

"İyi şanslar. İşlerin gittiğinden emin olmak için bekleyeceğim."

Asher'ı beklerken, onu nasıl sorgulayacağımı düşünüyorum. Val'in öldüğü geceden nasıl bahsetmeliyim? Onun bir Mimik olduğunu ifşa etme düşünceci midemi alt üst ediyor. Eğer o taklitiyse ne yapacağım? Lucy ve ben planımızı tam olarak bitiremedik.

Asher eğitim odasına giriyor ve nabzımın kulaklarımda atmasına neden oluyor.

Bana bir asa uzatıyor ve ben başımı sallıyorum. "Diğer silahları nasıl kullanacağımı da öğrenmem gerek. Neden bugün farklı bir şey yapmıyoruz?"

Omuz silkiyor ve duvara geri koyuyor. Bekleyemeyecek kadar gerginim.

"Val hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Sor."

"Val ile ne kadar yakındınız?"

Omuz silkiyor. "Birlikte yemin ettik ve benim için bir kız kardeş gibiydi."

"Ölmeden önce onu hiç gördün mü?"

"Günün erken saatlerinde mutfakta karşılaştık." Başının arkasını ovuşturuyor ve kaşları çatılıyor. "Neden?"

"Sadece merak ediyorum. Neden onun odasına gittin ki? Onu bulduğunuzu ve yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığını söylediniz."

Asher duvardan bir çift hançer alıyor ve ellerim terlemeye başlıyor.

"Uyumadan önce hep birbirimizi kontrol ederdik." Val'i her zamanki gibi kontrol mü ediyordu?

"Oscar, Hazel ile sipariş işine gittiğinizi söyledi. Başka biri odasına gitmek için koridoru kullanmış olabilir mi? Odasına zorla girildiğine dair herhangi bir kanıt var mıydı ya da yerde herhangi bir şey?"

Gözlerini bana dikti. "Bütün bunları neden şimdi soruyorsun? Sana bildiğim her şeyi anlattım."

"Akla yatkın değil. Sözde Hazel' birlikteydin, Rowen yatakta hastaydı ve Oscar kütüphanedeydi, sonra işitme cihazları olmadan yattı, böylece kimse bir şey duymadı ya da görmedi. Güvenlik kameraları bile. Sanki biri Val'e ulaşabilsin diye kurulmuş bir tuzaktı ya da hepiniz bu işin içindeydiniz." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Kulağa öyle geliyor, değil mi?" Asher başını eğiyor ve kaşlarını çatıyor. "Ama Oscar-"

"Val'i bulduğunda ilk söylediğin kişi oydu. Neden?"

Asher başını sallar. Sesinde bir parça eğlence var. "Öyle bir şey olmadı."

"O zaman bana Val'in öldüğü geceyle ilgili gerçeği anlat."

Parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor ve bir nefes üflüyor. "Sana söylediğimi belli etmemelisin. Hazel beni öldürür. Sana söylersem beni gerçekten öldürür. Ve Oscar bütün gece burada değildi. Evet, onu bulduğumda yatak ama yalnız değildi."

Kaşlarını kalktı. "Kiminle ?"

Asher çenesini ovuşturuyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "Kimseye söyleme. Yemin et."

"Yemin ederim." Serçe parmağını uzatıyorum, o da benimkiyle birleştiriyor. "Profesör Rodrigez."

Çenem düştü ve konuşamadım. Oscar profesörle yatıyor. Vay be. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. İşaretleri kaçırdım mı yoksa sınıfta birlikteyken herhangi bir yakınlık göstermemeye mi dikkat ediyorlardı? Başımı salladım. Önemli değil çünkü Oscar'ın seçimleri kendisine ait. Odaklandıktan sonra boğazımı temizliyorum.

"Tamam. Peki ya sen ve Hazel?"

"Enfekte bir cücenin icabına baktık ve stres atmak için bir süre takıldık."

"Bunu bana söylediğin için Hazel neden seni öldürmek istesin ki?"

Asher bakışlarını odanın karşısındaki aynaya çeviriyor. "Sarhoş olduk ve biz-"

"Birlikte yattınız."

"Hayır." hançer olan bir elini kaldırıyor. "O kadar uzağa gitmedi."

Bunun bir anlamı yemin ettik. Biz sadece arkadaşız."

Titrek bir nefes bırakıyorum. Kiminle yattığı önemli olmamalı, ama bir şekilde onu Hazel ile hayal etmek kalbimi parçalıyor.

"Sullivan House'a ne zaman döndünüz?"

"Sabah beş civarı." Hançerleri kurcalıyor. "Onu o zaman buldum." Sonunda bakışlarını bana doğru kaldırdı. "O gece hepimizin nerede olduğunu bilmek konusunda neden bu kadar ısrarcısın?"

Tepkisini almak için bunu ortaya koyabilirim. "Çünkü Val bir Mimik iblisin Tarikat'a sızdığına inanıyordu. Sana bundan hiç bahsetti mi?"

O kadar yaklaşıyor ki sabun ve selvi kokusu içimi kaplıyor. Hançerler ellerinde, yanlarında duruyor.

"Sen ciddi misin? Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir aile günlüğü." Ona söylemek istediğim tek şey bu.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve aklım Val'in öldüğü gece Hazel'i öpüşüne, sonra da maskeli baloda beni öpüşüne gidiyor. Anlamsız düşünceleri durdurmak için tırnaklarımı avuç içlerime bastırıyorum. Başımı dik tutmalı ve onun dikkatimi dağıtmasına izin vermemeliyim.

"Burada biri olabilir mi?" Kendimi onun cevabına hazırlamak için bir adım geri çekiliyorum.

"Hayır." Asher başını sallar. "Koğuşlar izin vermez ..." Asher'ın sesi azalır ve elini saçlarının arasında gezdirir. "Tabii Mimic korumaları aşmanın bir yolunu bulmadıysa. Allah kahretsin."

Lucy haklıydı. Bir Mimik iblisi bir şekilde içeri girebilir. Adımlarını hızlandırıyor ve ben de son sorumu sormak için ağzımı açıyorum ama kelimeleri bir araya getiremiyorum. Eğer Asher Val'in teorisini öğrendiği için bu kadar üzgünse, iksir

işe yarıyor olmalı ve doğruyu söylüyor. Kendi kendine mırıldandıkça ve adım attıkça nabzım daha da yavaşlıyor, Asher'ın Tarikat'ta bir Mimik olduğundan endişelendiğini biliyorum. Yine de haklı olduğumdan emin olmalıyım.

Önüne geçiyorum ve duruyor. "Aptalca gelse de sormam gerek. Sen Mimik misin?"

Asher'ın omuzları çöküyor ve hançerleri takırdayarak yere bırakırken iç çekiyor. Sanki yenilgiye uğramış gibi ellerini kaldırıyor. "Sana yemin ederim ki değilim. Eğer aramızda bir Mimik iblisi varsa, onu ve yaptıklarının bedelini ödeteceğim."

"Val'i öldürmedin, değil mi?"

Ağzı açık kalıyor ve sanki ona vurmuşum gibi elini göğsüne götürüyor. Yüzündeki acı, soruyu sorduğuma pişman olmama neden oluyor.

"Sana yemin ederim. Val'i ben öldürmedim."

Ciğerlerimden bir nefes kaçıyor ve kendimi durduramıyorum. Kollarımı boynuna doluyor ve kendimi ona doğru bastırıyorum. Asher tereddüt etmeden beni kendine çekiyor ve sıkıca sarılıyor. Sadece rahatlamış değil, bir yenilmiş de hissediyorum. Eğer Asher Mimik değilse, diğer herkesi sorgulamamız .

"Özür dilerim." Sesi gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi titriyor.

Bana sarıldıkça daha önce hissettiğim huzur ve rahatlık duygusu artıyor. Ondan asla şüphe etmemeliydim. "Senden şüphelendiğim için ben de özür dilerim."

"Hayır. Etrafta bir Mimik varsa kimseye güvenmemekte haklısın." Geri çekiliyor ve bana bakıyor. "Etrafta bir Mimic varsa

bir olmayı bitirdin mi?"

"O kadar ilerisini düşünmemiştim."

"Her zaman bir planınız olmalı. Bir dahaki sefere, ne yapacağınızı bilmeden ya da destek almadan birini sorgulamayın."

Kapı gıcırdayarak açılır ve Lucy içeri girer. "Nasıl gidiyor?" Sesinde alaycı bir ton var ve o zaman Asher'la hâlâ kucaklaştığımızı fark ediyorum.

Ondan uzaklaşıyorum ve örgümü düzeltiyorum. "O Mimik değil ve Val'i de o öldürmedi."

Asher bakıyor. "Sen de mi biliyordun?"

"Evet. İksir için üzgünüm ama emin olmamız gerekiyordu." "Ne iksiri?" Asher bana bakıyor.

"Henüz oraya varmamıştım." Lucy'ye ters ters baktım.

"Özür dilerim. Ben gideyim." Aceleyle dışarı çıkar ve geri döner.

"Gitmeden önce Hazel ve Oscar'ı test etmemi ister misin?"

"Hayır. Bu çok tehlikeli. Bunu asla tek başıma yapmamalıydım."

"Üçümüz sonra o zaman." Kapıyı arkasından kapatmadan önce el sallıyor.

Asher kollarını kavuşturup bana ters ters bakıyor. "Bana iksir mi verdin?"

"Tam olarak bir doğruluk iksiri." Hançerleri yerden topluyorum.

"Ve özür dilemeyeceğim. Cevaplara ihtiyacım vardı."

"Anlıyorum ama başından beri sana karşı dürüst oldum."

"Bana hemen doğru bir cevap vermedin ve titreşim yeteneğinle Val'in odasına kimsenin haberi olmadan girip çıkmadığını kim söyleyebilir? Ya da onun odasına girip çıkmak için odalarınız arasındaki tuhaf geçidi kullanabilirdiniz." I

parmağımla göğsünü dürtüyorum.

Gözleri genişliyor ve kolunu açıyor. "Gerekçeni anlayabiliyorum. Seni bir anda tüm bilgilerle boğmak istemedim. Hâlâ yas tutuyorsun."

"Teşekkürler, ama sana sorduğum her şeye dürüst cevaplar vermeni tercih ederim, unuttun mu?"

Hançerleri titreyen ellerimden aldı. "İleride başvurmak üzere, bir Mimik olup olmadığını test etmenin daha basit bir yolu var." Tişörtünün altından bir haç çıkardı. "Bu saf gümüş ve annem onu kutsal suyla kutsadı. Eğer bir Mimik olsaydım, bu büyük bir rahatsızlığa yol açardı, muhtemelen de bir yanığa."

"Emin olmak istedim ve doğruluk iksiri test etmenin en doğru yolu."

"Doğru." Başparmağını çene çizgimde gezdiriyor ve ben nefesimi içime çekiyorum. "Yorgun görünüyorsun. Bugün biraz ara verelim. Onun yerine yarın akşam antrenman yapmaya ne dersin?"

Asher haklı. Uykuya ihtiyacım var ama aynı zamanda bulmaca kutusunu ve anahtarı duvardaki gizli bölmeğe geri koymam gerekiyor.

"Ben iyiyim. Hadi yapalım şu işi."

Omuz silkiyor. "Sadece eminsen."

İki saat sonra Asher'ın çalışma odasının zeminine çarpıyor ve yenilgiyle ofluyor ama sonra dudakları kıpırdıyor. O izin sürece onu yenmem nadiren olur. Bu sefer her şeyi tek başıma yaptım ve bir yudum su içtikten sonra sırtımdan kendimi alamıyorum.

"Gittikçe güçleniyorsun."

"Teşekkürler." Alnımdaki teri siliyorum.

"Sormayı unuttum," diye duraksıyor ve yüzünü silmeden önce havlusuyla oynuyor. "Blair bizi hiç duydu mu?"

"Evet, ama sorun değil. O bizim tarafımızda."

Asher kaşlarını kaldırır. "Emin misin? Connor Abbott'la çıkıyor, değil mi?"

İçimi çekiyorum ve Blair'in bana anlattıklarına geçiyorum. Blair'in Magnus Venator'u nasıl alt etmek istediğini anlatırken Asher dikkatle dinliyor. Asher alnını ovuşturuyor ve gözlerini kapatıyor. "Hastalık hakkında yararlı hiçbir şey bilmiyor mu?"

"Hayır. Ama Val hakkında cevaplar bulmama ve doğaüstü canlılara bulaşan her neyse onu durdurmama yardım etmeye kararlı."

"Ona güvendiğin sürece."

"Güveniyorum."

Eğitim odasından çıktığımızda Asher kapıya doğru ilerliyor. "Seni geri götüreceğim."

"Aslında Rowen'in ziyarete gelip gelmediğini kontrol edecektim." Kısmen doğru olsa da yalanımı fark etmemesini umarak titreyen ellerimi birbirine kenetliyorum. Rowen'i tekrar kontrol etmek ve umarım bu sefer onunla konuşmak istiyorum.

"Gitmeye hazır olduğunuzda bana haber verin." Mutfığa doğru yürürken bir dolabın kapanma sesi duyulur.

Merdivenleri hızla çıkıp Val'in odasına giriyorum. Geçit karanlıktı, bu yüzden telefonumun el feneriyle ışık düğmesini aradım. Işığı yaktım ve doğru paneli buldum. Bunu yaptığımda, beni vurdu. Val'in şifreli mesajlarından biri sağdan dördüncü diyordu. Panelleri saydım ve kutuyu bulduğum panel, sağ taraftaki dördüncü paneldi.

geçitte.

Val bana anahtarı nereye sakladığını söylemeye çalışıyordu. Bunun farkına varınca derin bir nefes aldım. *Tanrım, Val, bizi neyin içine soktun?*

Telefonum Lucy'den gelen bir mesajla çalıyor.

Diğerlerini sorgulamaya hazır mısınız?

Cevap yazıyorum. *Birazdan. Bana beş dakika ver.*

Telefonumu cebime geri sokarken ellerim titriyor. Diğerlerini sorgulayacağız, Mimik iblisi ortaya çıkaracağız ve bedelini ödeteceğiz. Önce anahtarı saklamaya konsantre olmalıyım.

Yapboz kutusunu dikkatlice sırt çantamdan çıkarıyorum ve parmağımı kutunun üstünde gezdiriyorum. Çekiştirme hissi o kadar güçlü ki bir parçam anahtardan ayrılmak istemiyor. Son bir kez. Bir dakika tutup koyacağım. Kutuyu açmak ve madalyonu çıkarmak için gerekli adımları hızla atıyorum. Ellerimde titreşiyor, öyle güçlü bir enerji yayıyor ki, zinciri tekrar boynuma takıp anahtarı kalbime yakın tutmak istiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Asher büyüü bozuyor ve ben de ayağa fırlıyorum. Bakışları yerdeki kutuya ve zinciri dışarı sarkan madalyonu elimde sıkıttığım bana kayıyor.

"Val'in bulmaca kutularından birini buldum."

Kıkırdıyor. "O şeyleri severdi." "Severdi."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Ama sen neden buradasın? Ve bu nedir?" Elimle işaret ediyor.

"Hiçbir şey. Val'in kutuya koyduğu eski bir zincir."

Kaşlarını çattı ve öne doğru bir adım attı.

Geri çekil.

"Bakabilir miyim?"

"Neden?"

"Çünkü garip davranıyorsun."

"Sana bir şey olmadığını söyledim. Val'in bir sebepten dolayı sakladığı bir biblo."

Rowen, Asher'ın arkasından, "Yalan söylüyor," diyor.

Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kendimi Rowen'a doğru fırlatarak kollarımı onun ince bedenine doluyorum.

"İyisin," diye fısıldıyorum.

Kıkırdıyor ve geri adım atıyor. "Sonunda daha iyiyim."

Boynundaki kötü yaralar artık pembe yara izleri.

"Emin misin?"

"Evet." Bana sıırttı. "Şimdi. Neden Asher'a yalan söylüyorsun?"

Lanet . Yalan söylediğimi nasıl anlıyor?

Başını sallayıp parmağıyla beni işaret ettiğinde itiraz etmek için ağzımı açıyorum.

"Artık yalan

söylemek yok."

"Nasıl?"

Madalyonu sıkan elimi okşuyor, ben de geri çekiliyorum. Rowen önce aşağıya, sonra bana baktı. "Yalan söylediğinde büyük bir açık veriyorsun. Bir şeyler saklıyorsun. Neden?"

Bundan nasıl kurtulabilirim ve anahtarı nasıl saklayabilirim?

Yine de karar verme şansım olmadı. Asher zinciri öyle sert çekiyor ki parmaklarım madalyonu bırakıyor. Nefesini içine çekiyor ve bakıyor.

Sesi o kadar yumuşak ki neredeyse sözlerini yakalayamıyorum.
"Bulduğunu neden bana söylemedin?"

Rowen yaklaşıp Asher'ın elindeki madalyonu incelerken kendimi savunacak kelimeler bulamıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Annemindi." Anahtarı göğsüne bastırıyor. "Onu saklıyordun. Neden saklıyordun?"

"Bunu yapamam. Lütfen kimseye söyleme," diye fısıldıyorum.

Asher kaşlarını birbirine çatıyor ve bana doğru uzanıyor. Elinin koluma hafifçe değmesi yüzümün kızarmasına neden oluyor ve ona verdiğim tepkiyi fark etmemesini umarak yüzümü Rowen'a dönüyorum.

"Üzgünüm Ro, ama bilmem gerek." Asher kotunun cebinden bir şey çıkarıyor ve gümüş bir haçı kızın yanağına bastırıyor. Kız alnı kırıışmış bir halde ona .

"Ne oluyor lan?" Duraklıyor ve ikimizin arasına bakıyor. "Benim bir Mimik olduğumu mu düşündün? Ciddi misin sen? Bir Mimik'i test etmenin en iyi yolunun bu olmadığını biliyorsun."

"Sahip olduğum tek şey bu. Ve evet uzun hikaye. Sonra konuşuruz." Asher bana dönüyor ve madalyonu önünde sallanması için havaya kaldırıyor. "Bununla başa çıkmak zorundayız. Sen Gardiyan'sın. Bundan kaçamazsın."

"Ne?" Rowen nefes nefese kalıyor ama ikimiz de onu duymazdan geliyoruz.

"Anahtarı saklarsam olmaz. Lütfen," diye yalvarıyorum ikisine de. "Onu yerine koymama izin verin ve güvende olsun çünkü başka kimse onu nerede bulacağını bilmeyecek. Ve Lonca istediğim Gölge olmama izin verecek."

Adam başını sallıyor ve Rowen alt dudağını ısırtıyor.

"İşler öyle yürümüyor. Gardiyan seçildikten sonra

Yapabileceğin hiçbir şey yok," diyor Rowen yumuşak bir ses tonuyla, sanki teselli bir çocukmuşum gibi.

Madalyonu Asher'in elinden kapıyorum ve avucumu sıkıştırarak kadar sıkı tutuyorum.

"Anlamıyorsunuz. Ben Gardiyan olamam."

"Özür dilerim. Rowen'ın dediği gibi, başka seçeneğin yok. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Muhafız sensin ve yemin edebilmen için Lonca'ya anahtarı bulduğunu söylemen gerekiyor," diyor Asher.

Zinciri boynuma takıyorum, böylece madalyon kazağımın altında kalıyor ve bulmaca kutusunu sırt çantama sokuyorum. Tüm bunları yaparken yanaklarımdan aşağı dökülmek üzere olan sıcak hayal kırıklığı gözyaşlarımı tutuyorum.

"Lütfen, bilmem gerek." Asher bana yaklaşıyor ama ağladığımı görmesine izin vermeyerek koridordan çıkıyorum ama ikisi de beni Val'in yatak odasına kadar takip ediyor. "Buraya nasıl geldiğini biliyor musun?"

"Tek bildiğim Val'in onu bulmaca kutusuna ve duvara sakladığı." Ona ve Rowen'a bakmadan geçidi işaret ediyorum.

"Neden nasıl oldu?" Asher bana soruyor. Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Kahretsin. Ya öyle olsaydı?"

Rowen mırıldanıyor. "Bu mümkün," diyor Asher.

Gözyaşlarımı yanaklarımdan silip onlara dönüyorum. "Ne?"

Asher adımlardaha yakın ve klipsler benim el. "Ne Eğer Birisi bir şekilde anahtarın onda olduğunu öğrenmiş ve onu almak için Val'i öldürmüş olabilir mi?"

Dişlerim alt dudağıma öyle sert bastırıyor ki ağzıma metalik bir kan tadı doluyor. Val biri ya da bir şey yüzünden öldüyse

madalyonun onda olduğunu öğrenirse, sıradaki ben olabilirim.

"Eğer bu doğruysa, onu saklamamalıyım. Ya Muhafız olmak için daha nitelikli başka birine verdiysem ve o da yemin ettiyse?"

Elimi sıktı. "Bu işe yaramaz. Sen seçilmiş Muhafızsın. Anahtarla birlikte yemin etmeli ve Koruyucu rolüne tam olarak adım atmalısın. O zaman anahtarı yeniden biçimlendirebilir ve saklı tutabilirsin."

Kahretsin, hayır. Gardiyan Val olmalıydı, ben değil.

Elimi onunkinden çekiyorum ve titrek bir nefes alıyorum. "Anlamıyorsun. İyi bir Gardiyan olmadığımı çoktan kanıtladım. İnsanlar benim yüzümden öldü." Elim Rowen'a doğru sallıyorum. "Ve sen de benim yüzümden yaralandın ve neredeyse ölüyordun."

"Kendine çok yükleniyorsun," diyor Rowen. "Cehennem köpekleri senin suçun değildi."

"O haklı. Bunaldığımı biliyorum ama yalnız değilsin. Senin için buradayız. Ve sen harika bir Gardiyan olacaksın."

Başımı sallıyorum. Asla anlamayacaklar. Gözlerimden yaşlar dökülmeden önce Val'in yatak odasından aceleyle çıkıp merdivenlerden ön kapıya doğru iniyorum ve Oscar'a çarpıyorum. Titreyen omuzlarımı tutuyor ve bana bakıyor.

"İyi misin?"

"Üzgünüm, benim hatam." Aceleyle kapıdan çıktım ve merdivenlerden indim. Burada bir saniye daha kalmaya dayanamıyorum. Kafamda çok fazla düşünce dönüyor ve endişe boğazıma bir ilmik geçiriyor.

Bölüm 42

Myoğun fırtına bulutları güneşi örtüyor ve ağır, bunaltıcı bir sis yere yapışarak Viktorya döneminden kalma evleri gizliyor.

sokakta. Evlerden gelen loş, titrek ışıklar sisin içinde dans eden ve bozulan ürkütücü, uzun gölgeler oluşturuyor.

O kadar yoğun ki, takılıp düşmemek için bastonumu çekiyorum. Soğuk bir rüzgâr örgümden kurtulan saçlarımı savuruyor. sisli kaldırım sınırlı görüşümü engellemesin diye yüzümden uzak tutarken homurdanıyorum. Ellerim dondu ve keşke eldivenlerimi bugün daha önce alsaydım diyorum.

Dehşet kalbimi sıkıştırdığında sezgisel yeteneğim alevleniyor ve caddenin karşısından gelen cılız bir ses beni çağırıyor. Çok üşümüş ve dikkatim dağılmış bir halde patikada ilerlemeye devam ediyorum. Ses yaklaşıyor ve tanıdık geldiği için duraklıyorum.

"Blair?"

Nefes nefese ve yan tarafını tutarak sisin içinden beliriyor. Blair önümde durduğunda saçlarını pembe yüzünden uzaklaştırıyor. Palto giymemesine rağmen titremiyor.

"Acelen ne? İyi misin?" Sesinde tatlı bir endişe var.

"Yorgun ve üşümüş." İçime buz gibi bir korku sızıyor ve

etrafımızı saran sis. Her an bir şey saldıracak gibi ve biz onun geldiğini göremezdik. "Geri dönmem gerek. Sonra konuşalım."

"Neden şimdi değil? Seninle yürüyeceğim." Blair gülümsüyor ve mavi gözleri parlıyor.

Korkunç his artıyor ve bedenim geriliyor. Cehennem köpekleri mi yoksa vampir mi? Buradan çıkmamız gerek.

"Nuri?" Blair uzanıp elini benimkine değdiriyor. Temastan sonra geri .

"Burası güvenli değil. Astor House'a geri dönmelisin." inandığım yönü işaret ettim. "Yarın görüşürüz."

"Peki ya sen?" "İyi olacağım."

Başını yana eğiyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun." Konuştuğunda, Blair'in sesi kendi sesi değil, derin ve hırıltılı.

Sırıttırıyor ve bir parmağını dudaklarına götürerek, bozulmamış güzellik kraliçesi gülümsemesi yerine sivri siyah dişlerini ortaya çıkarıyor. Blair kocaman kırmızı gözleriyle bana bakıyor. Hayır. Bu bir Mimik olamaz. Lütfen haklı olmama izin verme.

"Blair?"

"İyi davranmaya çalıştım. Ama sen eğlencemi mahvettin."

Kolumu kavıyor ve içimde korku titreşiyor. Ne kadar aptalım. Yeteneğim beni onun hakkında uyarıyordu, başka bir doğüstü hakkında değil. Tısladı ve önce eline, sonra da bana bakarak geri çekildi.

"Burada neyimiz var?" diye . "Bu ."

Tökezleyerek geri dönerken, Oscar'ın bana verdiği Michael tüyüne minnettarım. Korkunç his arttıkça ondan kaçmaya çalışıyorum ama o çok hızlı.

Blair akıcı bir hareketle tüyü tutan zincirimi koparıyor ve çimenlere fırlatıyor.

"Hayır!" Yerde s r n yorum, ellerimi çimlerin üzerinde kaydırarak tılsımı arıyorum. Oscar kaybetti im için çok kızacak ve onu uzak tutmak için buna ihtiyacım var.

Korkunç bir his beni uyarıyor ve Blair'in elinden kaçıyorum. Onu bulmak için zamanım yok. Onun yerine, Sullivan House'a doğru ko uyorum. Ama tekrar Blair'e çarpıyorum ve o da tekrar koluma yapışıyor.

"Bunu bütün gün yapabiliriz ya da iyi bir kız olur ve verirsin," diye homurdanıyor.

"Ne istiyorsun?" Onun kışkacından kurtulmak için mücadele ediyorum ama beni kaldırımdan çalıların arasına çekiyor. "Blair nerede?"

"Blair gitti. Bo azını kendim kestim." Mimic'in yüzündeki kötü niyetli sırıtış içimi deh ete d   r yor.

Aman Tanrım. Hayır. Blair'in Val gibi  ld   düşüncesine katlanamıyorum. Tüm vücudum titrerken çenemi sıkıyorum, ayakta zor duruyorum.

"Hayır."

"Ver onu bana." Mimik iblisi köprücük kemi imin üzerine bir bıçak bastırıyor ve derime kan damladığında irkiliyorum.

"Dur lütfen! Ne istediğinizi bilmiyorum."

"Yalancı! Efendim senin Gardiyan olduğunu biliyor. Onu bana vereceksin." Mimik iblisi alay ediyor ve hançeri . Bunu yaparken, kırmızı bir parıltı dikkatimi çekiyor. Hançerin Val'in odasında bulduğum gibi birkaç kırmızı değerli ta  var. Bu iblis karde imi öldüren silaha sahip olabilir.

Mimik iblisi bıçağı boğazıma daha sert bastırıyor ve irkiliyorum.

"Eğer vermezsen, bunu zor yoldan yapmak zorunda kalacağız. Geçen sefer seni çok kolay bıraktım."

Geçen sefer mi? Kahretsin. Daha önce bana saldıran ve Connor'dan kaçan aynı Mimik iblis. Ama Sullivan Evi'nde başka bir tane daha olabilir mi? Ben tam bir aptalım. Şimdi Blair benim yüzümden öldü. Damarlarımda öfke atarken ellerimi yumruk yapıyorum.

"Neden Blair?" Eğer dikkatimi yeterince dağıtırsam, belki bir şekilde Asher ya da Lucy'ye bir mesaj gönderebilirim. "Peki gerçekten o muydu?"

Blair'i taklit eden iblis kaşlarını çatıyor. "Onu taklit etmeme gerek yoktu. Efendim onun ihanetini rahatsız edici buldu, ben de dün gece onu ortadan kaldırdım." Taklitçi'nin gülüşünde karanlık bir hava var ve bu da daha fazla ürpermeme neden oluyor.

Lanet olsun. Blair'in bana yardım ettiğini öğrendiler. Mimic'in efendisini bulmam gerek. "Kendine hizmet etmiyorsun."

Kolumu arkamdan çekiştiriyor ve acı omzumdan koluma doğru haykırıyorum. Kaçmanın bir yolu olmalı. Yaptığım onca eğitimden sonra ne yapacağımı bilmem gerekirdi ama beynim bomboş kalıyor ve olduğum yerde çakılıp kalıyorum.

"Anahtarı verene kadar her parmağını teker teker alacağım," diye kulağıma hırlıyor Mimik iblisi. Korkunç nefesi beni boğuyor.

Hayır. Hayır. Nereden biliyor? Sullivan House'u anahtarla bırakmamalıydım.

Soğuk ve keskin bir şey derimi kesiyor. Bir çığlığı daha bastırıyorum ve Mimik'in ayağına basıyorum. Küfür ediyor ve ayağımı

Kolumu daha sert geri çekiyorum. Yakıcı bir acı kolumu kesiyor ve görüşüm bembeyaz oluyor. Daha fazla kendimde kalabileceğimden şüpheliyim.

"Bana zarar vermek zorunda değilsin. Eğer bende düşünüyorsan, neden almıyorsun? Efendin sana kız kardeşimi öldürmeni mi söyledi? Sullivan Evi'ne nasıl girdin?" Talep ediyorum. "Eğer beni öldürecekse, bilmeyi hak ediyorum!"

Mimik iblisi duraklar. "Tarikat'ı kandırmak zor olmadı. Evin içinde bile sırayla yaptık." Elimi kavrayışını sıkılaştırıyor ve ben haykırıyorum. "Gardiyan bunu isteyerek vermeli, ama sen çok inatçısın, bu yüzden kurallara göre oynamayı bıraktım." Mimik öne doğru eğiliyor ve ondan yayılan çürümüş koku midemi bulandırıyor. "Kız kardeşinden birçok nedenden dolayı kurtuldular."

"Kim onlar?" Daha fazla dikkat dağıtıcı şeyle onu savuşturmayı umarak soruyorum.

Mimik tekrar güler. "Sen de onun gibi öleceksin. Anahtarı istiyorlar ve bunu onlara ulaştıracak kişi ben olacağım."

"Efendileriniz kim? Bunu neden istiyorlar?"

"Kapa çenen!"

Bıçak daha derine saplanıyor, kasları ve tendonları kesiyor. Bu sefer acı içinde inledim ve dizlerim tutmaz oldu ama iblis parmağımı kesmeye devam ederken beni ayakta tuttu. Bir saniye sonra beni bıraktı ve nemli çimlere yığıldım. Küfürler ve çığlıklar yankılanıyor, sonra sessizlik çöküyor.

Mide bulantısı kabarıyor ve ben onu tutmaya çalışıyorum. Yumuşak bir el omzuma . Gözlerim nihayet odaklandığında Lucy'nin önümde diz çöktüğünü görüyorum.

"Aman Tanrım. Çok fazla kan kaybediyorsun. Seni Sullivan House'a götürmeliyiz."

"Bir Mimik Blair'di," diye fısıldadım. "Onu öldürdü."

"Üzgünüm ama buradan çıkmamız gerekiyor. Yürüyebilir misin?"

"Bilmiyorum." Dişlerim takırdıyor. Çok üşüyorum, yine de alnımda boncuk boncuk ter var ve bedenim daha da titriyor.

"Lanet olsun. Şoka girmişsin. Bekle biraz." Telefonunda bir mesaja dokunuyor, sonra elime baskı uyguluyor. Bunu yaptığında, omzuma doğru bir acı yükseliyor.

Alt dudağımı ısırdım ve sızlandım. "Omzum."

"Mimik iblisi onu yerinden oynatmış olabilir. Bunu düzeltmemiz gerekecek." Ceketinin kolunu Mimik'in parmaklarımı kesmeye çalıştığı elimin etrafına sarmaya devam ediyor. "Merak etme, iyi olacaksın."

Birkaç metre ötede Max, ellerinde karanlık bir şeyle ölü iblisin başında duruyor. "Max?"

"Hey, Nor." Ellerini yumruk yapıp sıkıyor ve bakışlarını ayaklarının dibindeki cesede kilitliyor. Yaklaşıyorum ve hançeri ölü Mimik'in elinden kapıyorum.

"Ne yapıyorsun? Max soruyor. "Bu bir kanıt. Ona ihtiyacımız var," diyorum.

İblis'e bakarken beni sorgulamıyorlar ve ayağa kalkmama yardım ediyorlar.

Max bıçağı gömleğiyle siler. "Sırt çantası, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve o da çantamın fermuarını açıp hançeri içine yerleştirdikten sonra tekrar kapatıyor.

"Max onu öldürmeme yardım etti. Keşke buraya daha erken gelseydik." Lucy

beni kaldırıma doğru yönlendirirken bir lastik gıcirtısı duyuldu ve bir kamyon çarparak durdu. Asher koşarak yanımıza geliyor ve iblisi incelemek için çömeliyor.

"Ne oldu böyle?"

"Bir Mimik ona saldırdı," diyor Max.

"Onu Sullivan House'a geri götürelim."

"Acil servise gitmem gerek. Daha fazla Mimik olabilir."

Asher elimi incelerken isteğimi görmezden geliyor ve sanki ben orada değilmişim gibi konuşuyor. "Çok fazla kan kaybediyor."

"O zaman eve geri gönder," diye çıkışır Lucy.

Çok uzak olduğu hakkında bir şeyler homurdanıyor ve beni dikkatlice kollarına alıyor. İtip kakma hareketi koluma ve omzuma şiddetli bir acı gönderiyor. O kadar yüksek sesle bağırdım ki neredeyse beni düşürüyordu.

"Oh, ve omzu büyük ihtimalle çıkık."

Asher yavaşça tutuşunu ayarlıyor. "Beni ısıtabilirdin."

Bildiğim bir sonraki şey, Lucy'nin çığlık attığı ve Asher'ın ona doğru döndüğü. Kanatlı, hırıltılı, gri tenli bir şey pençeli elleriyle Lucy'yi tutuyor.

Bölüm 43

M Balta ileri atılır, ama Lucy'yi tutan şey onu öyle sert iter ki, sisli sokağa uçar ve bir kemikle yere düşer çıtırdıyor. İrkildim ve iyi olduğunu umdum.

"Bırak onu da sana yardım edelim," diyor Asher.

Meleğe benzeyen tuhaf yaratık bir şeyler mırıldanıyor ve Lucy'yi yere itiyor. Yaratık bize doğru yaklaşıırken Asher beni yere bırakıyor.

Asher bana "Lucy ile Sullivan House'a git" dedi.

Melek bundan memnun görünmüyor ve daha da yaklaşıyor. Asher elini uzatarak saldırmaması için yalvarıyor. Bir an duraksıyor, sonra sanki bir şeyi durdurmaya çalışıyormuş gibi kafasını vuruyor.

"Yardım edebiliriz. Lütfen size yardım etmeme izin verin." Asher yaratığı yatıştırmaya çalışmaya devam eder.

Lucy beni kaldırımdan çekip sokağa çıkardı. İnleyen ve ayağa kalkan Max'i kontrol etmek için diz çöküyor. Onu yanağından öpüyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Max başıyla Sullivan House'u işaret ediyor.

Lucy ve ben sokakta aceleyle ilerlerken, yaratık delici, insanlık dışı bir öfke uluması çıkarıyor ve Lucy bir şey söylediğinde sesini bastırıyor. Sis Asher ve Max'i sararken arkama bakıyorum. Sesler

Yumrukların ete çarpması durgun havada yankılanıyor.

Kafamda tek bir düşünce tekrarlanıyor. *Bunların hepsi benim hatam.*

Elimdeki zonklama durmadı ve gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Bacaklarımın hareket etme isteğine zar zor yanıt verdiğinden bahsetmiyorum bile.

Lucy kanamayı durdurmak için elimi tutmaya devam ederken midemde bulantı dönüyor. Her an hasta olabileceğimden eminim. Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, Lucy beni nazikçe daha hızlı ileri çekiyor.

". Eve varmak üzereyiz."

Sullivan House'a yaklaştığımızda korkunç bir his beni öyle bir çarpıyor ki nefes alamıyorum. Siyah bir bulanıklık bize doğru zum yaptığında onun adını zar zor söylüyorum. Lucy'ye çarptı ve ben asfalt sokağa düştüm.

"Lucy!" Birinin beni duyup yardım edeceğini umarak çığlık atıyorum.

Telefonumun feneri sisi yararak Lucy'nin iki figürle boğuştuğunu ortaya çıkartıyor. Siyah pelerinlerinin kapüşonlarının altında yüzlerini örten bir şey var.

Lucy onlarla savaşmaya devam eder, ancak kurtulamaz.

Lucy bana "Git," diyor ama ben başımı sallıyorum ve tökezleyerek ayağa kalkıyorum. Ona yardım etmek zorundayım.

"onu," diye bağıyorum ve tüm vücudumu yakıcı bir acının kaplamasına neden oluyorum.

"Sullivan House'a git," diye bağıır

Lucy. "Seni bırakmayacağım."

Max figürlerden birinin arkasında belirir ve onu Lucy'den koparır. Artık eşit bir ma. Lucy savuruyor ve kişiyi geri savuruyor.

Max hamle yapar ve diğeri sokağı indirir. Figürden bir çığlık kopar.

Lucy'ye yardım etmek için öne doğru sendeliyorum ama adam onu geçiyor ve boğazına bir hançer dayıyor.

Kukuletalı pelerinin altından derin bir ses, "Kımıldarsan ölür," diyor.

Max adamı takip eder ve adam Lucy'yi kalkan olarak kullanarak ona döner. "Onu bırakırsan yaşamana izin veririm."

Pelerinli figür güler. "Sen küçük bir yavrusun. Senden korkmuyorum."

"Gerçekten mi?" Max yerde yatan diğer cüppeli kişiyi işaret ediyor. Kesik bir kafadan koyu kan akarken, yüzükoyun yatan bir ceset yakınlarda duruyor. Boğazıma tırmanan safrayı bastırıyorum ve bakışlarımı tekrar Lucy'ye çeviriyorum.

Lucy'yi tutan şey hiç tereddüt etmez. Sislin içinden üç pelerinli figür daha belirip Max'in etrafını sararken tekrar gülme cüretini gösterir.

Lucy'yi tutan kişi, "Ona iyi bakın," diyor.

Max'i yakalarlar ve Max var gücüyle savaşıyor, ancak onu etkisiz hale getirip sürükleyerek götürürler.

Lucy çığlık atıyor, "Hayır! Max!"

Figür gülüyor ve bana dönüyor. O daha konuşmadan parlak bir ışık sisli sokağı dolduruyor ve Asher Lucy ile figürün arkasında beliriyor. Figür tepki vermeden önce onu Lucy'den uzaklaştırıyor. Ama Asher o şeyle savaşıyor, Lucy'nin arkasından dört tane daha beliriyor.

Bu da ne ? Kim bunlar ve nasıl bu kadar çoklar?

Lucy'ye uzanıyorum ve başka bir pelerinli şey saçından tutup onu geri çekerken ellerimiz birbirine değiyor. İki kişi daha Asher'a doğru ilerliyor ve ona bir şey fırlatarak geri düşmesine neden oluyor.

Dördüncü bir figür öne doğru fırlıyor ve Asher'a tekrar vuruyor. Kaldırıma yığıldı, ben de sendeleyerek yanına gittim. Figürler Lucy'yi sanki değerli bir hazineymiş gibi koruyorlar. Yaklaşıyorum ve bir tür kafatası maskesinin dış hatları yüzlerini kaplıyor. İçlerinden biri derin bir sesle benimle konuşurken kafatasının çenesi bile hareket ediyor.

"Ustamız talimatlarla birlikte yakında sizinle irtibata geçecek." "Hayır, bekleyin!"

Pelerinli figürlerin hepsi Lucy'nin protesto çığlıklarıyla sisle kaplı caddede gözden kayboluyor. Boğazımdan acı dolu bir hıçkırık dökülüyor. Onlara yetişmemin yok. Daha fazla Tarikat üyesine ihtiyacımız var. Asher'ın yanına diz çöktüğümde, bilincinin yerinde olmadığını görüyorum.

"Asher! Lütfen iyi ol. Lucy'yi kurtarmalıyız!"

Elimi tutarken sallanıyor ve dizlerinin üzerinde debeleniyor. "Sıkı tutun."

Sesi o kadar zayıf ki, bayılacağından korkuyorum. Ama sokak kayboluyor ve Sullivan Evi'nin girişindeki ahşap zemine iniyoruz. Kan birikmeye ve ahşabı lekelemeye başladı. Kahretsin, olamaz. Asher'ın yanımda kanaması Val'in yatak odasında yerde ölü yattığı fotoğrafı aklıma getiriyor. Hayır, lütfen, yine olmasın.

Sahip olduğum enerji kayboluyor ve midem sıkışıyor. Bu sefer mide bulantımı tutamıyorum ve yere kusuyorum, sonra da Asher'ın yanına yığılıyorum.

Bölüm 44

Arguing sesleri etrafımda dolaşıyor ve nazik parmaklar yaralı elimi tutuyor, batan dikenlere neden oluyor. Kendimi çekiyorum ama acı omzumu dağılıyor. Haykırmak istiyorum ama pamuk gibi kuru ağızımdan hiçbir şey kaçmıyor. Biri hareketsiz kalmam için mırıldanıyor ama acı çok fazla. Tek istediğim beni yalnız bırakmaları. Kısa süre sonra sesleri netleşiyor ve bulanık zihnim odaklanır.

"," diyor Oscar'ın sesi bir yerde.

"Phanuel . Omzunu henüz iyileştirmedim," diyor Rowen. Göğsümde bir rahatlama hissettim. Hâlâ daha iyi durumda.

"Ona acısında yardım , değil mi?" Asher sorar.

Sesini duyunca sertçe nefes alıyorum. O iyi. Şimdi Lucy ve Max'e yardım etmeliyiz. Benim için endişelenmemeliler.

"Evet, ama onu iyileştirmeyi bitiremez misin?" Rowen sorar. "Hâlâ çok zayıfım. Daha fazla zamana ihtiyacım var," diyor Asher.

Rowen, "O halde, en azından düzgün bir şekilde iyileşmesi için onu ayarlamalıyız," diyor.

Bekle, omzumu mu ayarlamak istiyor? Oh, lanet olsun, hayır. Kimse bana dokunmuyor. Kurşuni göz kapaklarımı açmaya çalışıyorum. Bir yatak odası gibi görünen bir yerde renk lekeleri duruyor. Benim için bir koza olan geniş ve yumuşak bir yatağı olan lüks bir yatak odası. O kadar rahat ki daha fazla uyumak istiyorum.

Asher'in sesi yaklaşıyor ve yanımda beliriyor.

"Hey. Seni iyileştireceğiz ama sözümüzü dinlemen ve dediğimizi yapman gerekiyor. Bunu yapabilir misin?" Asher soruyor.

Zımpara dilimle dudaklarımı yalıyorum ve konuşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

"İşte." Tessa ortaya çıkıyor. Bana pipetli bir bardak su uzatıyor.

Kuruyan boğazımı isimlerini ciyak ciyak söyleyecek kadar rahatlatıyor.
"Lucy ve Max."

"Max kaçtı. Hazel'la birlikte ve Lucy'yi bulmaya çalışıyorlar. Merak etme," diyor Rowen.

Derin bir nefes alıyorum, Max kaçtığı için şükrediyorum.

Asher bana doğru eğilen Rowen'a işaret ediyor. Saçları mis gibi kokuyor ve o omzumu kavrarken ben yatağın üstündeki parıldayan küçük avizeye bakarak saçlarına odaklanıyorum. Belki çabuk olur ve acıtmaz. Kendime söylediğim yalana inanmıyorum ve Rowen'dan uzaklaşıyorum.

"Rahatlamaya çalışın" diyor.

"Peki ağrı iksiri?" Oscar sorar.

Rowen onunla yüzleşir. "Getir biraz. Nerede sakladığınızı biliyorsun."

Oscar aceleyle uzaklaşıyor ve Rowen elimi okşuyor. "Phanuel elini kurtardı." Parmaklarıma bakarak yüzünü buruşturuyor. "Serçe parmağın zar zor tutundu."

Keşke bana söylemeseydi. Bunu düşününce midem bulanıyor, sonra da girişte midem bulandığı için utanıyorum. En azından parçalanmış elime hiç bakmadım. Eğer ben

olsaydı, hiçbir şey yapamazdım.

Bir dakika sonra Oscar koşarak geldi ve Rowen'a bir şişe verdi. Yatakta yanıma oturdu. "Al bakalım. Hepsini içmen gerek. Omzunu ayarladığımızda ağrıya iyi gelecektir."

Başımı salladım. "Peki ya Hazel'ın babası?"

"O meşgul. Ama ben ne yaptığımı biliyorum," diyor Rowen.

Asher diğer tarafıma oturuyor ve yatak aşağı doğru eğiliyor. "Bunu şimdi ayarlamamız gerekiyor."

Rowen bir elini kaldırır. "En azından önce bunu iç."

Yardıma olacaksa, tamam. Ben buna varım ama yine de içinde ne olduğunu bilmek isterdim. İksir şişesini dudaklarıma ve yeşil sıvıyı geri kismamaya çalışarak öğürüyorum.

"Hazel herhangi bir iksirin tadını güzelleştiremez mi?"

Asher soruyor. Rowen omuz silkiyor ve bana bakıyor.

Sıvı, kuruyan boğazımı biraz daha rahatlatıyor ve sonunda bir şey beni boğmadan yutkunabiliyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Tessa gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve ellerini önünde kavuşturuyor.

"Uykulu." Yalan değil.

"Acı ve uyku iksirlerini mi karıştırdın?" Tessa soruyor.

"İşimi kolaylaştıracak," diyor Oscar.

Rowen onaylarcasına başını sallar. "Kesinlikle."

Asher'ın yüzü bulanıklaşıyor ve dönüyor. "Sadece rahatla ve uyu."

Asher'ın sesi beni rahatlatıyor ve huzurlu bir uykuya dalıyorum, ta ki yakıcı bir acı beni kendime getirene kadar. Kulaklarımı acıtacak kadar yüksek sesle çığlık atıyorum. Asher elimi tutuyor ve nemli saçlarımı

Yüzüme. Nazik dokunuşu kaslarımı gevşetecek kadar sakınleştiriyor beni. "Her şey bitti. Rowen omzunu ayarladı. Şimdi dinlen."

Şu anda sahip olduğum tek şey Lucy için duyduğum acı ve endişe. Bir parçam onlara saldırmak, gidip Lucy'yi bulmalarını ve beni terk etmelerini söylemek istiyor. Ama Oscar'ın bana verdiği şey beni bir kez daha etkisi altına alıyor ve derin, rüyasız bir uyku beni ele geçirene kadar acımı azaltıyor.

GÜNEŞ IŞIĞI yüksek pencerelerden içeri süzülüyor ve ben ondan saklanmak için battaniyeyi yüzüme çekiyorum. Parlaklık gözlerimi ve başımı çok fazla acıtıyor. Yataktan fırlamak ve perdeleri kapatmak için can atıyorum ama ışıkla yüzleşmek istemiyorum. Perdelerin kapanışından boğuk bir ses geliyor ve odayı karanlık dolduruyor. Yorganın altından dışarı bakıyorum. Asher pencereye bakıyor ve son gri perdeyi kapatıyor. Ayak sesleri yatağa yaklaşırken battaniyenin altına saklanıyorum. Kenara oturduğunda yatak eğiliyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Sesi alçak ve hırıltılı, sanki o da uyuyormuş gibi. Burada oturup beni mi izliyordu? Kalbimde farklı türde bir sızı çarpıyor. Benim için endişeleniyor muydu?

Yatak örtüsünü aşağı çekip omzumu oynatmaya çalışıyorum ama bir askı kolumu yerinde tutuyor. Ağrı nabız gibi atıyor ama eskisi kadar kötü değil. "Acıyor."

"Rowen'a sana daha fazla ağrı kesici getirmesini söyleyebilirim. Phanuel döner dönmez seni iyileştirmeyi bitirecek." Gitmek için ayağa kalktı ama ben elini uzattım.

"Hayır. Lucy'ye yardım etmeliyiz."

"çalışıyoruz." Parmaklarını siyah saçlarının arasında gezdiriyor,

darmadağınık görünmesine neden oldu. "Çok erken olabilir ama sana karşı dürüst olacağıma yemin ettim." Başımı salladım ve devam etti. "Phanuel sana bir mesaj iletmemi istedi."

"Dur tahmin edeyim, Lonca beni görmek istiyor." Başını salladı. "Yemin edeceksin."

"Onlara anahtardan bahsetmişsin," diyorum sesimde amaçladığımdan daha fazla buzla.

"Yapmak zorundaydım. Dün gece bir Mimik iblisi sana saldırdı çünkü anahtar ve-"

"O şeyler Lucy'yi aldı. Biliyorum. Bunu yüzüme vurmana gerek yok," diye homurdandım. "Ne yapmamı istiyorsun, haklı olduğunu kabul etmemi mi? Haklısın. Dinlemeliydim. Eğer , bunların hiçbiri ."

Bunu daha fazla yapamam. Önce Val, sonra Blair. Şimdi Lucy gitti, Asher ve Max de yaralandı. Hepsi benim yüzümden. Buna bir son vermemeliyim.

Asher haklı. Yemin etmeliyim. Ama korkuyorum. Dünyayı cehennemden kaçan iblislerden korumak muazzam bir sorumluluk, gelebileceğimden emin değilim. Ya daha fazla hata yaparsam ve diğerleri ölürse? Her şey benden çok daha büyük ve bu beni Asher'a karşı hissettiklerimden daha çok korkutuyor.

Asher başını sallar. "Seni suçlamıyorum ve sen de kendini suçlamamalısın."

"Neden olmasın? Lucy'yi almaları benim suçum. Bana ulaşmak için onu kullanıyorlar."

"Onu geri getireceğiz."

Bir nefes üfledim. "Ya çok geç kaldıysak? Blair öldü. Blair öldü.

Mimic onu öldürdüğünü söyledi ve anahtarı istediler."

Daha yakına eğiliyor. "Sana herhangi bir isim ya da devam edebileceğin başka bir şey verdi mi?"

"Hayır." Bir elimi omzuma koyuyorum ve hançerin görüntüsü süzülüyor. "Bekle. Hançer."

Asher kırıksık kaşlarıyla bana bakıyor.

"Mimic'in bir hançeri vardı ve Max onu sırt çantama koydu. Nerede o?"

Omuz silkiyor. "Belki Oscar bir yere koymuştur. Hançeri neden istiyorsun?"

"Val'in odasında bir yakut buldum. Sanırım hançerin sapından geliyordu."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Mimic iblisin Val'i dün gece sana saldırdığı hançerle mi öldürdüğünü söylüyorsun?"

"Sanırım öyle." Şüpheler peşimi bırakmıyor. Haklı mıyım? Bulduğum yakut hançerin sapına mı ait? Emin olmak için tekrar görmeliyim.

"kontrol edeceğim." Asher elimi sıktı. "Teşekkürler ama acele edip Lucy'yi bulmalıyız."

"İlerlemelerini kontrol edeceğim. Ama kaçırانlar onu gizleme büyüsü yapmışlarsa, bu biraz zaman alabilir."

"Umalım da durum böyle olmasın." Ağırılığımı yatağın üzerinde kaydırıyorum, böylece ona daha fazla bakıyorum. "Anlamadığım bir şey var."

"Ne?"

"Lucy nerede olduğumu ve tehlikede olduğumu nasıl bildi?"

Asher ensesini ovuşturuyor ve benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor.

"Bana yeni Gardiyan olduğunu söyledikten sonra, Lucy'ye nerede olduğunu ve bize ihtiyacın olup olmadığını söylemesi için sana bir izleme büyüsü yaptırdım."

Gizliliğin ihlali ve daha fazlası hakkında çığlık atmak istiyorum ama kendimi tutuyorum ve dişlerimi sıkıyorum. "Bana gvenmedin mi?"

"Elbette, ama seni korumak istedik." "Ben ocuk değilim."

"Hayır, ama açıldığında hepimizi yok edecek bir iblis kıyametine yol aabilecek cehennem kapısının anahtarını elinde tutan Muhafız sensin."

Mor yatak örtüsünü ellerimde evirip çeviriyorum. Haklı olduğu bir nokta var ama ben bunu kabul etmekten hâlâ korkuyorum.

Bekle. Mor.

Odayı tarıyorum ve yatak takımlarını daha yakından inceliyorum. Farklı olan tek şey perdeler. Beyaz dantel yerine siyah perdeler.

Oh, Tanrım, hayır. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayıp ayağa kalkıyorum.

Sallandığımda Asher yanıma koşuyor ama onu uzaklaştırıyorum.

"Val'in odası. Bir Mimik iblisin onu öldürdüğü oda! Beni o yatağa nasıl koyarsın?"

"Elimizdeki tek şey buydu ve kararı ben vermedim. Crane verdi."

Bir hıçkırık boğazımı parçaladığında nefesim kesiliyor. Bir an beni sıkıca tutuyor, sonra kulağıma fısıldıyor. "Eğer burada çok rahatsız oluyorsan, benim odamı alabilirsin. Ben burada kalacağım."

Onun nezaketi içimdeki öfkeyi boşaltıyor ve derin bir nefes alarak başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yok. şok oldum.

Hepsi bu. Özür dilerim."

"Üzgün olmanı bir şey yok."

Ama ben biliyorum. Hepsi benim hatam. İşte bu yüzden Guardian olmamalıyım.

Altın rengi gözleriyle bana bakıyor ve parmağı çene çizgimde gezinerek içime bir titreme gönderiyor. Asher eğiliyor, dudakları dudaklarıma değiyor. Öpücük ilk başta yumuşak ama sonra yoğunluğu ve ihtiyacı . Asher'ın elleri sırtımdan kalçalarımaya doğru kayıyor ve beni ona doğru bastırıyor. Lanet askıya lanet okuyorum, kolumu aramızda tutarken içime bir acı saplanıyor ve irkiliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Asher, bir elini yaralı koluma koyarak.

"Ben mi

seni incitti mi?"

"Ben iyiyim. Bu senin hatan değil."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve alnımdan öpüyor. "Eleanor."

Dudaklarında isminin sesini duyunca iç çekiyorum. Tam adımlı her söylediğinde vücudum karıncalanıyor. Bunu söylemeyi asla bırakmamasını istiyorum. Asher'a karşı hissettiklerimi artık inkâr edemiyorum. Bunu kabul etmem için ikimizin de neredeyse ölmesi gerekti.

"Bunu tek başına yapmana gerek yok. Ben buradayım. Sana yardım edebilirim."

Kapı çalınıyor. Geri çekiliyorum ama Asher gitmeme izin vermiyor. "İçeri gel."

Oscar kafasını içeri sokar. "Böldüğüm için özür dilerim. Bayan Crane herkesi aşağıya çağırıyor."

"Bu Lucy ile mi ilgili?" Ben soruyorum.

"Evet." Oscar kapıda bekler. "O zaman gidelim."

Bölüm 45

(Asher'ı beklemeden Oscar'ı geçip merdivenlerden aşağı koşuyorum. Her hareketimde kaslar kasılıyor, sarsıntılara neden oluyor.

Kolumdan aşağı bir acı iniyor. Her şeye rağmen, askıyı yanımda tutarak devam ediyorum.

Herkes salona geldiğinde, Bayan Crane ellerini önünde birleştirir.

"Lucy'yi henüz bulamadık ama aramada bize yardımcı olabilecek başka yaşlı Tarikat üyeleri de var. Onlarla temasa geçtim ve yakında burada olacaklar."

"Bu mı?" Ben soruyorum.

Başını eğiyor. "Korkarım öyle."

"Ama hemen şimdi bir şeyler yapmalıyız. Lucy'yi öldürebilirler."

Asher sanki daha fazla ayrıntıya girmemem konusunda beni uyarıyormuş gibi bir elini yaralanmamış omzuma koyuyor. O haklı. Konuşmadan önce sakinleşmeli ve düşünmeliyim. Ya burada başka bir Mimik varsa? İşe yaramayacağını bilsem de, daha fazlasını yapmalarını sağlamak için bağırarak ya da bir şeyler fırlatmak istiyorum. Lucy'yi daha hızlı bulmanın bir yolu olmalı.

"Belki Rowen ve Hazel'a yardım edersem Lucy'yi daha çabuk bulabiliriz," diyorum.

Rowen aynı fikirdeymiş gibi ağzını açıyor ve ayakta duran Tessa

, benim onaylar şekilde başını sallıyor.

Ama Bayan Crane yaklaşıp dar burnunun ucuyla bana bakınca ikisi de donup kalıyor. Tatlı sesinde ilk kez bir küçümseme vardı.

"Yeterince şey yaptığınızı söyleyebilirim, Bayan. Porter. Lonca'nın size özellikle bulmanızı emrettiği bilgileri saklamanın ve ardından kendinizi ve başkalarını tehlikeye atmaya devam etmenin sonuçları olacaktır."

Odanın ortasına doğru yürüyor ve ben gözyaşlarımın kaçmasını engellemek için gözlerimi sıkıyorum. Sözleri canımı yakıyor ama haklı. Anahtarı bulur bulmaz Lonca'ya haber vermeliydim. Eğer söyleseydim, Lucy kayıp olmazdı.

"Yapacağın şey Lonca'nın huzuruna çıkmak ve kendini açıklamak. Ama önce değişmelisin."

Bu beni düşüncelerimden kopardı. "Burada giyecek hiçbir şeyim yok."

"Bayan Roberts, Bayan Thorneheart, veya Bayan Taylor olabilir.

ödünç alman için uygun bir şey." Parmaklarını şıklattı. "Bayan Roberts, Bayan Porter'a üst kata kadar eşlik edin ve onu Lonca'nın huzuruna çıkmaya hazırlayın."

Herkesin bakışları beni bıçak gibi deliyor. Gardiyan yemini etmem gerektiğini biliyorlar mı? Bayan Crane kesin bir şey söylemedi ama Asher ya da Rowen onlara söyledi mi? Max kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik bakana kadar söylediklerinden şüpheliyim.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ona.

Alay eder ve mutfığa doğru hışımla uzaklaşır.

Oscar geçerken beni inceliyor, de duraklıyorum. "Tüy işe yaradı.

Sonra Mimik iblisi onu boğazımdan kopardı." Gülümsemesi azalıyor ve alnını ovuşturuyor. "Çimlerin arasında bir yerde."

Oscar anlayışla başını sallar. "Onu bulacağım. Merak etme."

Rowen salondan çıkıp merdivenin dibinde duruyor ve Tessa elini koluma koyarken beni bekliyor. Okul, eğitim ve Val'in ölümünü araştırmakla o kadar meşguldüm ki onu bir süredir görmemiştim.

"Ben de yardım edebilir miyim?" Nazik bir sesle soruyor.

Başımı sallıyorum ve Tessa merdivenleri birlikte çıkmadan önce bana dikkatlice yandan sarılıyor. En azından Tessa benden nefret etmiyor.

Üst katta Rowen dolabını karıştırıp bir şeyler buluyor ve Val'in odasına doğru ilerliyor. Onu takip etmekte tereddüt ediyorum ama Tessa beni cesaretlendirmek için elimi tutuyor.

Rowen, şeffaf kollu ve belden oturtmalı sade beyaz bir elbise uzatıyor.

"Bu banyo daha iyi. Üstünü değiştirmeden önce temizlenebilirsin." Yatak odasına geri dönmek istemediğimden, odada bir şeyin titreşimi dikkatimi çekene kadar kapıda kalıyorum.

Odayı tarayarak ilerliyorum ama hiçbir şey yok. "İyi misin?" Rowen soruyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Elbiseyi bana uzattı. "Acele etsen iyi olur."

Val hakkındaki gerçeği benden sakladığı için Rowen'la yüzleşmek istememe ve tüm bunlardan kaçma dürtüsü duymama rağmen, ikisinin de bir seçenek olmadığını biliyorum. Lonca'yla yüzleşme vaktim geldi. Yutkundum ve bir kapının lüks bir banyoya açıldığı uzak köşeye . A

duş yardımcı olabilir.

"Saçın için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Ben burada beklerim," diyor Rowen.

Başımı salladım ve aceleyle banyoya girdim. Derin beyaz bir küveti ve cam bir duşu var. Siyah-beyaz zemin lekesiz ve serin. Aynada kendimi incelediğimde uzun, karışık saçlarımın omuzlarıma döküldüğünü ve gözlerimin altındaki koyu halkaların açık tenimi daha da solgunlaştırdığını görüyorum.

Madalyonlu zincir hâlâ boynumda, kazağımın altında asılı duruyor. Onu çıkarıp soğuk metali okşuyorum ve ondan yayılan gücü içime çekiyorum.

"Val onu Asher'a vermeliydi," diyor arkamdan bir ses.

Kısa, koyu sarı saçlı, dökümlü siyah bir elbise giymiş bir kadınla karşılaşmak için kapıya doğru ilerliyorum.

"Gabriella."

Gülümsüyor. "Evet. Seni izliyordum. Sana odasını bile gösterdim."

"Bekle," cümlemi bitiremiyorum, büyük bir şok içindeyim. Sullivan House'a geldiğim ve Val'in odasını bulduğum ilk gece gördüğüm kişi Gabriella'ydı. "Neden? Seni şimdi nasıl görebilirim?"

"Sana yardım etmek için. Mezarlıktaki gibi." Gabriella bana doğru süzülüyor ve madalyona uzanıyor, ama şeffaf elleri sadece üzerinde geziniyor. "İlk gece, tüm enerjimi senin dikkatini çekmek için kullandım. Şimdi anahtar sende olduğu için birbirimize bağlıyız ve kendimi sana göstermek benim için biraz daha kolay. Diğer zamanlarda beni görmene izin vermeye çalıştım ama çok güçsüzdüm."

"Mezarlıkta duyduğum sen miydin?"

Başını sallıyor, hâlâ madalyona bakıyor. "Val bunu Asher'a verecekti."

"Val'e mi verdin?"

"Aramızda bir Mimik olduğunu biliyorduk. Val'e anahtarı güvende tutması için Asher'a vermesini söyledim. O ne yapacağını bilir." Yüzü karardı. "Neden vermedi?"

"Bilmiyorum. Onunla ruhlar tarafında konuşamaz mısın?" Ona işaret ediyorum. "Ya da hayaletlerin olduğu ?"

Pembe dudaklarını birbirine bastırıyor. "Hayır. Özür dilerim." "Mimik kimmiş gibi davranıyordu?"

"değişiyordu. Tam belirleyemedik."

"Sana ne oldu?" Kalbim Asher için acıyor, keşke burada olup annesiyle konuşabilseydi. Gidip onu bulmalı mıyım? Banyo kapısını açmak için uzanıyorum ama o önümde süzülüyor. "Asher. Seninle konuşmak isteyecektir."

"Fazla zamanım yok. Anahtarla ve seninle olan bağlantıma rağmen, koğuşlar beni zayıflatıyor." Sönmek üzere olan bir ışık gibi titriyor. "Mimik iblisi bana saldırdı ve hastalık beni zayıflattı."

"Doğaüstü hastalık mı?"

"Ben yarı meleğim ve bu yüzden beni etkiledi. Mimik boğazımı kesti. Bir bakıma minnettardım."

"Neden?" Sözlerinden dehşete düşerek soruyorum.

"Tedavisi yok ve ben zaten ölecektim. En azından iblis ölümümü çabuklaştırdı."

"Ama Asher."

"Oğlum güçlüdür. Ve şimdi, sen yanındayken, iyi olacak."

Sözlerini duymazdan geliyorum çünkü aklımda çok fazla soru var.

"Hastalığı kimin yaydığını biliyor musun?"

"Sen-" Sesi daha yarı saydam hale gelirken azalıyor, sonra tamamen kayboluyor.

Bana anlattıklarının ağırlığıyla omuzlarım çöktü. Keşke Gabriella her şeyin arkasında kimin olduğunu bulmama yardım edebilseydi. Kapının çalınmasıyla irkiliyorum ve cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum.

"Kim o?"

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Rowen sorar.

Duş alabilmek için askıyı dikkatlice çıkarıyorum. "Hayır. Ben iyiyim, teşekkürler."

Keşke Asher burada olsaydı da ona annesinin söylediklerini söyleyebilseydim. Ama belki de söylememeliyim. Ya onunla onsuz konuşmam onu üzerse? Asher'ı incitmek istemiyorum.

Kolay değil ama bir şekilde tek elle saçımı yıkamayı başarıyorum. Giyindikten sonra banyodan çıkıyorum.

"Mükemmel," diyor Rowen.

Rowen makyaj masasına oturmamı işaret ediyor ve saçlarımı kurutup kıvırmaya başlarken, Tessa da nötr ve doğal görünmesi için biraz makyaj yapıyor.

"Teşekkür."

"Dolabımda kullanabileceği bir hırka var. Benim için getirebilir misin?" Rowen Tessa'ya sorar.

Tessa bana sıkıca sarıldı. "İyi şanslar." Aceleyle odadan çıktı.

O gittikten sonra Rowen ellerimi sıktı. "İyi olacaksın."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Şimdiye kadar bulamadım." "Onu bulacağız."

Kapının çalınması ikimizin de geri adım atmasına neden oluyor ve Asher'ı kapı aralığında durmuş bana bakarken buluyorum. anda düğmeli siyah bir gömlek ve gri bir pantolon giyiyor, elinde de beyaz bir hırka ve başka bir şey var.

Asher kapıyı arkasından kapatıyor ve eski bir havluya benzeyen bir şeyi açarken işaret parmağını dudaklarına götürüyor.

"Haklıydın," diyor.

Rowen ve ben yaklaşıp mücevherlerle kaplı hançere bakıyoruz. Nefesim kesiliyor ve parmağımı Val'in odasında bulduğumla aynı büyüklükte kayıp bir yakutun olduğu boş noktada gezdirmek için uzanıyorum. Yine de dokunmadan önce kendimi durduruyorum.

Mimik iblisi bu odada kız kardeşimi öldürmek için bunu kullandı. Midem bulanıyor ve ellerim titriyor. Bir parçam haklı olmak istemiyordu ama Mimic'i hançerle gördüğüm andan beri bunu biliyordum. Kendimi bıçaktan uzaklaştırıyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için bir nefes çekiyorum.

"Nedir bu?" Rowen sorar.

Havluyu hançerin üzerine tekrar sarar ve yatağın üzerine koyar, ardından telefonuna yazar. Rowen omzunun üzerinden okur ve nefesi kesilir.

"Aman Tanrım." Ağzını kapattı ve dehşet içinde bana baktı.

"Bunu burada tartışmamalıyız," diye fısıldıyor Asher.

"Doğru," diyor Rowen.

Asher boğazını temizler ve elini uzatır. "Gitmeliyiz." Hırkayı omuzlarıma örtüyor ve hançerin bulunduğu havluyu alıyor, sonra da elimi tutuyor. Yatak odasının kapısına yönelmek yerine beni Val'in odasıyla kendi odası arasındaki geçide götürüyor. Asher duvarı ve hançeri işaret ettiğinde, benden ne yapmamı istediğini hemen anlıyorum.

Panelleri sayıyorum ve tahtadaki düğümü bulup bastırıyorum. Panel benim için kayarak açılıyor ve Asher'dan havluyu alıp içine yerleştiriyorum. Duvarı tekrar kapattıktan sonra Asher ayağa kalkmama ve yatak odasına geri dönmeme yardım ediyor.

İçimde pek çok duygu titreşiyor ama kendimi yapmam gereken şeye odaklanmaya zorluyorum. Asher titreyen ellerimi tutuyor.

"Hazır mısın?"

"Hayır."

"Harika bir Gardiyan olacaksın." Buklelerimi yüzümden uzaklaştırıyor ve beni nazikçe öpüyor. Onunla yaşadığım güvenli ve huzurlu hissin sonsuza dek sürmesini istiyorum ama Rowen boğazını temizliyor ve birbirimizden ayrılıyor.

Bana gülümsüyor ve parmağıyla Asher'ı işaret ediyor. "Eğer ona zarar verirsen, yavaş ve son derece acı verici bir şekilde ölmeni sağlarım."

Asher o kadar sert güler ki omuzları titrer ve Rowen ellerini kaldırarak ona doğru yürür. Asher onun ellerini yakalıyor ve nazikçe indiriyor. "Eleanor'u asla incitmeyeceğime yemin ederim."

"Güzel. Şimdi anlaştık." Topuklarının üzerinde dönüyor ve hiçbir şey olmamış gibi odadan çıkıyor. Biz onu takip ederken Asher elimi tutuyor.

Onu.

"Lucy'yi aramaya devam edecek misin?" Merdivenlerden aşağı inip yedek odaya geçerken Rowen'a soruyorum.

"Evet. Gardiyan olmak çok zor olacak, bu yüzden yapmanız gerekenleri yapmaya konsantre olun. Biz de Lucy'ye konsantre olalım."

Lonca'nın alanına açılan büyülü kapıdan geçerken Asher titreyen elimi tutuyor ve tek istediğim bana tekrar sarılması.

Bölüm 46

Dairesel alanın ortasında, Tarikat'ın amblemini çevreleyen muhteşem ahşap sandalyelerde yedi Lonca üyesi oturuyor.

Asher tam önlerine gelene kadar beni yaklaştırıyor.

Phanuel ortadaki sandalyede oturuyor ve sağında Lucy'nin bana yetenekli bir cadı olduğunu söylediği Bayan Jameson var. Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor ve ben de ondan kaçmak için bakışlarımı kaydırıyorum.

Onun yanında Amice oturuyor. Lucy onun hakkında ne demişti? Şehrimizdeki en eski ve en güçlü cadılardan biri. Amice'in kıyafetleri hala oldukça demode görünüyor, sanki geçmişte kalmış gibi.

Lonca'daki kara fae onaylamaz bir şekilde bana bakarken, beyaz saçlı fae burada olduğumu fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyor. Gözlüklü ve sakallı adam ise inisiyasyonum sırasında olduğu gibi bana nazikçe gülümsüyor. Sıranın sonunda, garip yüzsüz adam oturuyor. Duyularım kasılıyor. Sanki etrafımdaki dünya renk ve sestten arınmış gibi. Azrail'in boş yüzü, nefes alamayana kadar içimde garip bir sıkışma yaratıyor.

Asher beni öne çekip Phanuel'le konuşarak büyüyü bozuyor. Nefes alıyorum ve Asher'ın sözlerine odaklanmadan önce son bir kez Azrail'e bakıyorum.

"Başlamadan önce, lütfen omzunu iyileştirir misiniz?"

Phanuel süslü sandalyeden ayağa kalkıyor ve bize yaklaşıyor. Elini üzerime koyduğunda yumuşak bir karıncalanma hissediyorum ve acı kayboluyor. Askıyı çıkarıp omzumu döndürüyorum. Acı yok ve tekrar hareket ettirebildiğim için çok rahatladım.

"Teşekkür ."

"Şimdi Muhafız olmak için neden yemin etmen gerektiğini anlıyor musun? Güçlerine sahip olabilir ve onlarla savaşmasına yardım edebilirdin. Arkadaşın Lucy kim bilir nerede olmak yerine burada olurdu," diyor Phanuel. Kendimi savunamadan, gevşek bir çeneyle ona bakıyorum. Asher'a dönüyor. "Herhangi bir ipucu var mı?"

"Bir Mimik iblisi Eleanor'a saldırdı. Max onu öldürdü ama sonra biz onu Sullivan House'a geri götürmeye çalışırken virüslü bir melek ortaya çıktı. Emin değiliz ama vampirlerin ya da muhtemelen daha fazla Mimik iblisin Eleanor'a ulaşmak için Lucy'yi aldığından şüpheleniyorum. Elbette anahtarı istiyorlar."

"Onu hâlâ bulamadınız mı?" Bayan Jameson soruyor.

"Hayır," diyor Asher. "Bayan Crane yardım etmeleri için bazı eski Tarikat üyeleriyle temasa geçti."

"Neden benimle irtibata geçilmedi?" Bayan Jameson mırıldanıyor. "Ya da ben," diye katılıyor Amice.

"Katherine mayıs var varsayıldı sen vardı her ikisi de çok Meşgul. Ne yapman gerekiyorsa yap," diyor Phanuel.

Phanuel bana dönerken iki cadı ayağa kalkıp odanın kenarına gidiyor.

"Anahtarı yeniden biçimlendirmek ve bize yardım etmek için tüm yeteneklerinize sahip olmak üzere şimdi yemin etmelisiniz."

Muhafız'ın yetenekleri hakkındaki bilgileri hatırlamak için günlüğümdeki Muhafız yazısını hafızamdan geçiriyorum.

"Güç ve çeviklik, değil mi?" Ben soruyorum.

"Evet ve gelişmiş işitme" diyor Phanuel. "Hazır mısınız?"

Keşke bu yeteneklere daha önce sahip olsaydım. Phanuel haklı. Lucy'yi kaçıran şeylerle savaşmaya yardım edebilirdim ve o burada olurdu. Ne kadar bencil bir aptalım.

Başka kimseyi kaybedemem. Lucy'i bulmak zorundayız. Arkadaşımı geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım, bu dünyayı korumak için yemin etmem anlamına gelse bile. Bu düşünceyle göğsümde bir sıkışma oluyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Yine hiperventilasyon mu yapıyorum? Kaslarım geriliyor ve ellerim yumruk oluyor.

Tanrım, hava almam lazım!

Asher'ın sıcak eli elimi okşuyor ve nazik sesi beni şimdiki zamana geri götürüyor. "Burnundan gir ve ağzından çık."

Dediğini yapıyorum ve teşekkür etmek için elini sıkıyorum. Kısa süre sonra nefes alış verişim normale dönüyor.

"Evet. Lucy'nin geri gelmesine yardım edeceksem bunu yaparım." Phanuel başını salladı ve bana doğru uzandı.

"Bekle," diyor Asher. İtirazı beni o kadar ürkütüyor ki midem bulanıyor. "Şu anki Bilge Gölgelerimiz Oscar ve Tessa, geçmişte Muhafız'ın bir Koruyucusu olduğunu söylediler."

"Bu doğru," diyor Phanuel.

"Annemin neden bir tane yoktu?"

Phanuel, Asher'in bakışlarından kaçıyor ve gözlerini bir duvara dikeyor. "Reddetti."

Asher elimi sıkıca kavırıyor. "Eleanor'un Koruyucusu olmak için yemin etmeye gönüllü oluyorum."

"Ama güçlerim olacaksa, kendimi savunabilmem gerekmez mi?"

"Evet ve hayır." Bayan Jameson sandalyesine geri oturur ve Amice de onu takip eder. "Koruyucusu olmayan Koruyucular daha savunmasızdı ve Koruyucusu olanlar kadar uzun süre hayatta kalamadılar. Ben oyumu Asher'ın yemin etmesinden yana kullanıyorum."

Phanuel başını sallayarak onaylıyor. "Ben de katılıyorum."

Sakallı ve gözlüklü adam "Ve ben üçüncüyüm," diyor.

Asher elimi tutmaya devam ediyor ve geri yürürken verdiği destek için minnettarım, böylece amblemin ortasında duruyoruz.

"Hayır." Amice ayağa kalktı ve bize doğru yaklaştı. "Bu . Hâlâ aynı fikirde değilim. Onun yetenekli olduğunu nereden bileceğiz? İblis gözleri-"

"O bir iblis değil," diye tersliyor Asher onları. "Gözlerinde sadece iris yok."

Amice sırtıyor ve çenesini kaldırıyor. "Evet, belli ki rolünü ciddiye almıyor. Anahtardan bizi haberdar etmedi ve onun yüzünden bir Tarikat üyesi kayıp. Ben oyumu lağvetme töreninden yana kullanıyorum. Bu kız buna layık değil."

"Gardiyan'ı biz seçmiyoruz. Bunu biliyorsun," diyor Phanuel.

"Amice'e katılıyorum. Kız muhtemelen işini düzgün bir şekilde yapacak kadar iyi göremiyor," diyor karanlık fae.

Kendi aralarında didişmeye devam ediyorlar. Benden nefret ediyorlar ve Lucy'ye asla yardım edemeyeceğim. Bir parçam Amice ve Fae'lere katılıyor. Eğer tekrar batırırsam, iblisler dünyayı yok edebilir.

"Kaldırma töreni nedir?" Asher'a fısıldıyorum.

Daha yakına eğiliyor. "Seni anahtar ve rolden kurtarmak için

Guardian."

"Bu mümkün mü? Neden bana söylemedin? Haklılar, bunu yapmamalıyım. Yeni, daha iyi bir Gardiyan bulabilir ve Lucy'yi geri alabilirsin."

"Hayır." Asher elimi sıkıca kavırıyor. "Töreni yaparlarsa seni öldürebilirler. Onlara izin vermeyeceğim." Boğazını temizliyor ve öne doğru adım atıyor. "Yeter!"

Tüm Lonca şaşkın bakışlarını ona çevirirken odayı sessizlik kaplar. Asher, Lonca üyelerinin her birine ters ters bakar.

"Eleanor değerli biri. Az görmesine rağmen cesur, sadık, zeki ve azimli. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde çeyrek asa ve dövüş sanatlarını kullanarak kendini savunmayı çabucak öğrendi. Eleanor saldıran bir cehennem köpeğini bile öldürdü. Adil olmanız gerekirken, Eleanor'u kontrol edemediği ve istemediği bir şey için yargılıyorsunuz."

Kalbim acıyor ve gözlerim yaşıyor. Asher beni daha önce hiç kimsenin savunmadığı gibi savunuyor, Val'in bile.

"Görme yetisi Eleanor'un aklına koyduğu her şeyi yapmasına engel değil. Ona bir şans verin çünkü bunu yapmazsanız, bazılarınızın hor gördüğü ayrımcı insanlardan farkınız kalmaz."

Asher Lonca üyelerine işaret eder. "Ayrıca, tartışmak için vaktimiz yok. Hayatlar tehlikede. Bir Mimik iblisi aylar önce Tarikat'a sızdı ve annemle Eleanor'un kız kardeşini öldürdü. Dışarıda saldırmaya hazır daha fazlası olmadığını kim söyleyebilir? Şimdi şu lanet yemin törenini yap ki Lucy'yi geri alabilelim ve tüm bunların arkasında kim varsa onu durdurabilelim."

"Bunun için ne kanıtınız var?" Amice ona sorar. "Valerie'yi öldürmek için kullanılan bir hançer," diyor Asher ona. "Ve Gabriella benimle konuştu," diyorum.

Odayı toplu bir nefes alma sesi dolduruyor ve Asher kocaman gözlerle bana dönüyor.

"Özür dilerim. Kıyafetlerimi değiştirmeden önce yanıma geldi."

"Gabriella sana ne söyledi?" Phanuel sorar.

Söylediği her şeyi aktarıyorum ve ben aktarırken Phanuel önümde adım atıyor.

"Gabriella sana Mimik iblisi kimin gönderdiğini söylemedi mi?"

"önce koğuşlar onu çok zayıflattı."

Asher alnını ovuşturur. "Stolas'a dair başka bir kanıt buldun mu? Asher sorar. "Ya bütün bunların arkasında o varsa?"

"Stolas'ın cehennemden kaçtığına dair bir kanıt yok," diyor

Phanuel. "Peki ya baykuş?" diye soruyorum.

"Stolas burada olsaydı ve sana Eleanor, hayatta kalamazdın." Phanuel sakalını ovuşturur ve diğerlerine döner. "Ama dev baykuşu açıklayamıyorum. Siz açıklayabilir misiniz?"

Umutsuz bir sessizlik ortamı dolduruyor ve Asher kolunu belime beni yanına çekiyor.

"Başka bir deyişle, her şeyin arkasında Stolas'ın mı yoksa başka birinin mi olduğunu için Muhafız'a her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var." Asher beni işaret ediyor. "Bu da Eleanor'un yemin etmesi gerektiği anlamına geliyor." Amice ve karanlık fae'lerden gelen öfkeli mırıltılar onu devam etmekten alıkoymuyor. "Görünüşe bakılırsa, önceki Gardiyan olan annem Eleanor'un değerli olduğuna inanıyor. Neden hepiniz bunu göremiyorsunuz?"

ve şu anda yemin etmesine izin verelim mi?"

Asher'ın saygısı ve nazik sözleri, Gabriella, Rowen, Tessa ve Lucy'nin bana olan inançları içimde özsaygı gibi bir şeyin yeşermesine neden oluyor. Val'in yanında kendimi hep vasatın altında hissettim ama şimdi burada Asher'ın yanında dururken, doğru olanı yaparak Val'i ve bana inananları onurlandırmak istiyorum.

Bayan Jameson öne çıkıyor. "Yemin törenini yaptığımızı ve Eleanor Porter'ı Koruyucu, Asher Armstrong'u da onun Koruyucusu olarak kabul ettiğimizi beyan ederim."

"Ben katılıyorum," diyor Phaniel.

Gözlüklü ve sakallı adam yaklaşana kadar diğerk beş üye birbirlerine bakıyorlar. Bir şekilde tanıdık geliyor ama nasıl olduğundan emin değılim.

"Yeğenim senden övgüyle bahsetti Eleanor. Ben de evet diyorum."

"Yeğen mi?" diye sordum.

Gülümsüyor, "Maxwell. Sana söylemedi mi?" Göz kırpıyorum ve başımı sallıyorum.

"Şaşırtıcı değıl. Maxwell kurt adam soyu konusunda her zaman utangaç olmuştur. Gurur duymalı." Başını daha yukarı kaldırıyor. "Ama Maxwell daha çok bilgisayarlarla ve şimdi de Lucy ile ilgileniyor."

"Teşekkür ederim, Vincent." Phaniel diğerk üyelere göz gezdirir. "Üç oyumuz var. Bir oya daha ihtiyacımız var."

Amice kollarını kavuşturur ve ona ters ters bakar. "Ben oyumu törenin kaldırılması yönünde kullanıyorum."

"Katılıyorum. Yemin törenine hayır oyu veriyorum," diyor karanlık fae.

"Amice ve Bane'in hayır oyu verdiği kayıtlara geçsin. Goren, sen ne yapıyorsun?"

ne diyorsun?" Phanuel sorar.

Beyaz saçlı fae etrafına bakar. O daha konuşmadan uzun boylu yüz­süz adamdan derin bir ses yankılanır.

"Evet."

"Güzel. Teşekkürler, Reaper. Çoğunluk kuralları. Yemin törenine devam edeceğiz," diyor Phanuel Bana dönüyor. "Lonca için tam adınızı söyleyin."

Çatlamış dudaklarımı yalıyorum ve Asher'a bakıyorum. Beni cesaretlendirmek için elimi sıkıyor ve konuşmam için başını eğiyor.

"Eleanor Grace Porter."

"Amblemin üzerinde diz çök," diyor Phanuel. "Ve benden sonra tekrar et." Dizlerimin üzerine çöküyorum ve Phanuel'in bana söylediği her kelimeyi tekrar ediyorum.

"Ben, Eleanor Grace Porter, bu kutsal düzenin ilkelerini koruyacağıma yemin ederim. Bu yeminle kendimi sadece onun gölgelerine değil, dünyamızı yöneten hassas dengeye de bağlıyorum.

Diyarlarımız arasındaki perdeyi korumaya yemin ediyorum. Perde görülmeden, duyulmadan ve kirletilmeden kalmalıdır. Eylemlerim, insan dünyasını ötesinde yatan harikalar ve dehşetten korumaya ve doğaüstünü insanlığın korku ve sömürsünden korumaya hizmet edecektir.

İster insan ister doğaüstü olsun, masumları savunacağıma yemin ederim. Kendilerini savunmaktan aciz olanlar benim gücümde sığınak bulacaklar. Yeteneklerimi kişisel kazanç için değil, cehennem kapısı anahtarını hayatım pahasına koruyarak herkesin güvenliğini sağlamak için kullanan bir Gardiyan olacağım.

Âlemler arasındaki dengeyi koruyacağıma söz veriyorum. anlamak ve bu dengeye saygı göstermek, sadece aşağıdaki durumlarda müdahale etmek

felaket boyutuna ulaşmasını önlemek için gerekli.

Bu yemine bağlı olarak, Gölgelel Tarikatı üyesi dostlarımlın yanında duruyorum. Birlikte daha güçlüyüz, ortak bilgeliğimiz tehditlere karşı bir kalkan.

Tarikat'ın sırlarını koruyacağıma yemin ediyorum, zorluklar karşısında bile dudaklarım mühürlü. Sessizliğim bir söz, varlığımızın devamı için bir anahtar.

Bu yeminle birlikte, herkesin Koruyucusu olarak sonsuza dek denge ve koruma amacına bağlı kalarak gölgelere adım atıyorum."

Başımı öne eğip Lucy'yi zamanında kurtarabilmek için dua ediyorum.

Bölüm 47

A Sher, duvarın içinden Sullivan House'a doğru ilerlerken beni sıkıca tutuyor. Damarlarımda coşkulu bir güç dolaşıyor. Daha önce hiç çok uyanık hissettim. Hayır, öyle değil. Canlı. Artık hayattayım ve çok daha fazlasının farkındayım ve sanki her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyorum, hatta bir iblis sürüsünü tek başıma yenebilirmişim gibi. Bir iblisle savaşıma düşüncesi beni korkutmuyor ya da yeteneklerimi inkâr ettirmiyor. Bu güç bana hayatımda hiç sahip olmadığım bir güven verdi.

Kendimi bu kadar güçlü ve enerjik hissetmeme rağmen görüşümün iyileşmemesi çok garip. Neden ki? Töreni Gardiyan olmak ve bununla birlikte gelen güçleri elde etmek için yaptım. Daha iyi bir görüşe sahip olmak anlaşmanın bir parçası değildi. En azından tören acı verici değildi.

Lucy olmadan burası çok sessiz. Asher beni nazikçe kendisine doğru çeviriyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, sonra anahtarı tuttuğum elimi kaldırıyor.

Bir madalyon yerine, anahtarı Val ve Gabriella'yı hatırlayacak ve onurlandıracak bir şeye dönüştürmeyi seçtim, ama aynı zamanda kimsenin sahip olmamı sorgulamayacağı bir eşya seçtim.

Bayan Jameson'ın yardımıyla metali manipüle ederek neredeyse bir mektup açacağını andıran dar bir gümüş kitap ayracı oluşturdum.

Üzerinde kabartmalı kelebekler ve bir ucunda küçük bir büyüteç merceği vardı. Daha sonra anahtarı gizlemem için bana bir gizleme büyüsü ile yardım etti. Doğaüstü varlıklar da dahil olmak üzere herkese, sahip olduğum diğer tüm anahtarlar gibi sıradan bir metal antika kitap ayracı olarak görünüyor. Sadece Lonca ve Asher onun gerçek şeklini biliyor.

Lonca, anahtarı henüz düzeltmediğim ya da gizlemediğim için Mimik iblisin onu üzerimde hissetmiş olabileceğini söyledi.

Sullivan Evi'nin etrafında hâlâ başka bir Mimik iblisi olup olmadığını bilmediğimizden, meraklı gözlerden uzak tutmak için kitap ayracını sütyenimin içine sokuyorum. Sonunda, anahtarı ilk bulduğum gizli bölmeye saklayabilirim.

"İyi misin?" Asher sorar.

", ama yine de bir şekilde biraz dengesizim."

"Bu normal. ve yarın eğitime başlayabiliriz, böylece yeteneklerini nasıl kullanacağını öğrenebilirsin."

"Ama Lucy!" Geri çekiliyorum. Onu iblislerle, vampirlerle ya da Lucy'yi her ne aldıysa bırakacağımı sanıyorsa yanılıyor.

"Rowen ve diğer herkes arıyor. Haber alır almaz-" "Çok uzun sürüyor."

Elini uzatıyor, ama ben elini öyle hızlı geri çekiyorum ki, nasıl bu kadar çabuk tepki verdiğimi anlayamadan kendi ellerime bakıyorum.

Asher bana sırtıttı. "Bu senin yeni yeteneklerinin bir parçası."

Şaşkınlık içindeyim ama konuyu değiştirmesine izin vermeyeceğim. "Sana bağırarak dikkatimi dağıtmaya çalışma. Kız kardeşim, Tarikat'a sızdığını fark etmediğin bir iblis yüzünden öldü. Ve şimdi de arkadaşım kayıp."

Ellerini havaya kaldırır. "Mimik iblisi buraya girip Val'i öldürdüğü için kendimi kötü hissetmediğimi mi sanıyorsun? Hissediyorum. O benim arkadaşımdı. Onun ölümü için kendimi suçluyorum, tıpkı senin Lucy kaçırıldığı için kendini suçladığın gibi." Parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "Annemi de öldürdüğünü unutma! Tüm bunları değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

O haklı. İkimiz de sıçtık ve bunu değiştiremeyiz. Ama bu yutkunmamı kolaylaştırmıyor ya da içimdeki öfkeyi kontrol etmeme yardımcı olmuyor.

"Haklısın, özür dilerim. Ama şimdi bir şeyler yapmamız gerekiyor. Daha fazla beklemek yok." Kapıya doğru dönüyorum ama bileğimi yakalıyor ve beni kendisine doğru döndürüyor.

Vücudunun sıcaklığı yayılıyor ve şekilde içimdeki öfkeyi bastırarak onu çalışıyor. Koruyucu yemini ettiği için mi? Tüm bunlar tam olarak ne anlama geliyor? Loncaya daha fazla soru sormalıyım.

Ani bir yorgunluk çöküyor üzerime ve Val öldüğünden beri içimde biriktirdiğim tüm duyguları boşaltmak için onun kollarına kıvrılmayı diliyorum. Ama yapamıyorum. İçimdeki bu güç beni her an patlayacakmışım gibi hissettiriyor. Ve kendimi kaybetmeme izin veremem. Şimdi olmaz. Kendimi toparlamalı ve Lucy'yi geri almalıyım. Asher buklelerimi yüzümden uzaklaştırıyor.

"Lucy'yi bulup eve getireceğiz. Yemin ederim. Ama içine gireceğimiz şeye hazırlıklı olmamız gerekiyor."

Gözlerimin arkasında bir ağrı başlarken şakaklarımı ovuşturuyorum.

"Biliyorum ama

."

Ayak sesleri merdivenleri gürültüyle iniyor. Tarikat üyelerinin başını Oscar çekiyor. Rowen hemen arkasından geliyor, onu Hazel, Max ve Tessa takip ediyor. Etrafımızı sarıyorlar, hepsi bana sorularla bakıyor.

Artık Gardiyan olduğum konusunda onlara açıkça yalan söylemek istemediğim için onları görmezden geliyorum. Onun yerine Asher benim için haberleri aktarıyor.

"Lonca bize yeni bir Muhafız olduğunu ve saldırıların ve hastalığın arkasında kimin olduğunu bulmak için onunla birlikte çalıştıklarını bildirdi."

"Zamanı gelmişti," diye homurdanıyor Hazel.

Bana ters ters bakmaya devam eden Max dışında diğerleri nefeslerini bırakıyor ve rahatlıyor gibi görünüyorlar. Onu suçlamıyorum ve keşke ona her şeyi anlatabilseydim diyorum.

Rowen öne atılıyor ve beni kucaklıyor. "Val gurur duyardı," diye fısıldıyor kulağıma.

Haklı olup olmadığından emin olamıyorum. Val, Gardiyan olduğum için mutlu olur ya da gurur duyar mıydı? Yoksa Val'in beni burada istemeyeceğini söylediğinde Asher'ı dinlemediğim için hayal kırıklığına mı uğrar? Geri çekiliyorum ve gülümsemeye zorluyorum.

"Lucy'den haber var mı?" diye sordum.

Topuklu ayakkabıların ahşap zeminde çıkardığı tıkırtılar Bayan Crane'in mutfaktan haber veriyor. Yanımda durup bir süre beni inceliyor ve gülümsüyor, sonra dikkatini gruba çeviriyor.

"Lonca'dan haber aldım. Batı Caddesi'nde bir yuva bulmuşlar."

"Yuva mı?" Ben soruyorum.

"Lucy'nin orada olabileceğini düşünüyorlar mı?" Tessa sorar. Elleri önünde kenetlenmiş halde parmak uçlarında duruyor.

"Bir vampir yuvası ve evet." Bayan Crane başını Max'e doğru eğiyor. "Vincent Amcan ve ben görevi denetliyoruz ve araştırmak bazı eski Tarikat üyeleriyle birlikte çalışıyoruz."

"Biz de gitmeliyiz," diyorum.

Bayan Crane onun elini sıkar. "Hayır. Lonca'nın emri hepinizin burada kalması yönünde. Eğer bir şey bulurlarsa, ilk öğrenen siz olacaksınız."

"Ama-" Tartışmaya çalışıyorum ve Bayan Crane bir elini omzuma koyuyor. "Böylesi herkes için daha güvenli. Gelecekte hepiniz başka görevler yapma şansına sahip olacaksınız." Bayan Crane elini kapının koluna koyarken ceketini kapıyor. "Lütfen bir daha aptallık etmeyin. burada kalın. Bir şey öğrenmez sizi arayacağım."

Bununla birlikte Bayan Crane ön kapıyı kapatıyor ve hepimizi geride bırakıyor.

"Her şey yoluna girecek." Hazel sessizliği bozar. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

Max bana ters ters bakarken "Öyle olsa iyi olur," diye homurdanıyor ve ben onun beni affetmesi için yalvarmak istiyorum. "Peki, kendini açıklayacak mısın, açıklamayacak mısın?"

Çenem düşüyor ve konuşamıyorum. "Bu onun hatası değil," diyor Tessa.

"Gerçekten mi? Nasıl yani? Cehennem köpekleri saldırdı, Rowen yaralandı ve Emily öldü. Bir Mimik iblisi saldırdı ve şimdi Lucy kayıp," diye tersliyor Max. "Lonca seni neden görmek istesin ki? Bizden ne saklıyorsun? Tüm bu saldırılar tesadüf değil, değil mi? Emily haklıydı. Bir şekilde buna sen sebep oldun."

Ağzım o kadar kuru ki açıklayacak kelime bulamıyorum. Konuşabilsem bile, ne söyleyebilirim ki herkese

Guardian mı?

Max bana doğru yaklaşıp beni geri adım atmaya zorluyor. "Söyle bana. Ne haltlar dönüyor? Bunun o lanet fotoğrafla bir ilgisi var mı?"

Gruba göz gezdiriyorum ve kayan Asher hariç hepsi bana bakıyor, yanıtları bekliyorlar.

"Konuşamayacağımız bazı şeyler var. Lonca, soruşturmaya müdahale etmemek için sessiz kalmamızı emretti."

"Bu saçmalık." Max bana ulaşmak için Asher'ı geçmeye çalışıyor.

"Yeter!" Asher onu iter ve Max tökezleyerek geri çekilir. "Biz alacağız Lucy geri döndü, ama bu şekilde değil. Birlikte çalışmamız gerekiyor." "O zaman sorulara cevap verin!" Max diyor ki.

"Senin için hangisi daha önemli, Lucy'yi geri almak mı yoksa cevaplar mı?" diye sordum. "Çünkü ben yuvaya gidip onu geri getirelim diyorum."

Max'in omuzları gevşer ve Asher'dan uzaklaşır. "Lucy. Her zaman Lucy. Onu geri getirmeliyiz."

Asher'ın etrafından dolanıyorum ve bir elimi Max'in koluna koyuyorum. Bir an için sertleşiyor ama sonra dokunuşumla rahatlıyor. "Söz veriyorum. Lucy'yi bulur bulmaz sana elimden geleni yapacağım," diye fısıldıyorum.

Max başının arkasındaki saçları karıştırıyor ve konuşmadan önce derin bir nefes alıyor. "Anlaştık." Bakışlarını diğerlerine çevirir. "Ben Nori'yle birlikteyim. Gidip yardım etmeliyiz."

"Bize ihtiyaçları olursa yaparız. Amcan ve diğerleri daha hazırlıklı ve güçlüler. Bence şimdilik onlara güvenmeli ve haber beklemeliyiz." Asher okşuyor ve içimde bir şeyler tutuşuyor. Nefesimi tutuyorum ve dokunuşundan kaçınmak için yan adım atıyorum.

Onlara güvenmek mi? Ama bir Mimik iblisi Tarikat'a sızdı ve

kız kardeşi, annesi ve Blair. İçlerinden birinin Mimik iblis'e yardım etmediğini kim söyleyebilir? Amice ve karanlık fae gibi, ya onlardan biri tüm saldırıların arkasındaki kişiye yardım ediyorsa ve Max'in amcasını ve yaşlı Tarikat üyelerini bir tuzağa gönderiyorsa? Ya onlardan biri koğuşlara bir şey yaparak Mimik iblisin Sullivan Evi'ne girmesini sağladıysa? Amice ve karanlık fae benim Gardiyan olmama çok karşıydı. Lonca Val'in fotoğrafını kimin gönderdiğini ya da onu kimin öldürdüğünü bulamadıklarını söylüyor, ama ya gerçeğı biliyorlarsa ve bana söylemeyi reddediyorlarsa? Hayır. Onlara güvenmiyorum. Ne pahasına olursa olsun Lucy'yi bulup geri getireceğim. Kimse beni durduramaz. Şimdi durduramaz. Beni ileri iten bu muazzam güçle olmaz.

Yüzleri birbirine karışıp dev bir leke haline geldiğinde bunu onlara söylemek istiyorum. Odaklanmak için gözlerimi kırıştırıyorum ama sanki kafeinin etkisiyle yere yığılıyorum. Bir başka yorgunluk dalgası bana öyle sert çarpıyor ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Bacaklarım sallanıyor ve Asher kolunu belime dolayarak beni merdivenlere doğru itiyor.

"Git dinlen. Bir şey olursa gelip seni ," diyor Asher. "Hayır. Ben iyiyim." İtiraz etmeye çalışıyorum ama sallanıyorum ve Asher beni sabitliyor. "Yorgunsun ve uykuya ihtiyacın var. Seni bayıltmak zorunda bırakma beni.

Hazel'in iğrenç iksirlerinden biriyle." diyor Rowen.

"Hey." Hazel ellerini kalçalarının üzerine koyar.

Asher ve Tessa kıs kıs gülerken, Max sırtmasını bastırmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor.

Oscar bir kolunu Hazel'in omuzlarına doluyor. "Üzgünüm ama o haklı." Hazel sırtıyor ve bir sineğı kovalar gibi elini sallıyor. "Her neyse."

Dinlenmek istemiyorum ama hepsi yine bana bakıyor. Lucy bana haftalar önce seni uyanık ve enerjik tutmaya yardımcı olacak bir iksir göstermişti. Belki daha sonra kilere gizlice girip bir tane bulabilirim.

Asher'dan uzaklaşıyorum. "Tamam."

Asher beni Val'in eski yatak odasına kadar takip etti. İçeride, yatağın üzerinde bir çanta duruyordu. Asher çantayı hareket ettirince günlük yere düşüyor. Onu aldı ve bana verdi.

"Crane, Hazel ve Rowen'a senin için bazı eşyalarını aldırıldı."

"İçeri nasıl girdiler?"

Sırıttıyor. "Hazel'in kendine has yöntemleri var."

Ne kadar yorgun olsam da Val'in mesajının geri kalanını öğrenmeliyim. Belki de Mimik iblisleri kimin gönderdiğine dair kullanabileceğimiz bilgiler bulmuştur. Hiç düşünmeden elini tutup onu yatağa götürüyorum ve kenarına oturtuyorum.

"Val benim için şifreli mesajlar gönderdi. Bir tanesi Asher'ın bildiğini söylüyordu." Gözleri açılıyor ama devam etmeme izin veriyor.

"Diğer ikisi Mezopotamya ve madalyon dedi." Asher'in gözleri daha da büyür.

"Sanırım bana anahtar hakkında bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ama henüz her şeyi çözemedim çünkü büyüteç uygulamamı kullanmam ve bir şeyler yazmam biraz zaman alıyor. Bitirmeme yardım eder misin?"

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Günlüğü ona uzattım ve şifreli bir cümleyi işaret ettim. "Bana oku." Telefonumdaki notlar uygulamasını açıyorum ve o okurken yazıyorum.

Asher'ın yardımıyla çok daha hızlı ilerliyorum.

Val'in son kayıtlarında daha fazla şifreli kelime var. Keşke Lucy'nin yardımını daha önce alsaydım. Val'in mesajını haftalar önce çözebilirdik. Ama şimdiye kadar bunu düşünemeyecek kadar inatçıydım.

Son yazıyı bitirdiğimizde Asher günlüğü kapatıyor ve bana dönüyor.

"Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Val'in yazılarındaki kelime ve cümleleri tarayıp kapsamlı bir mesaj haline getirmeye çalışıyorum ve yüksek sesle okuyorum.

Özür dilerim. Umarım bu mesajı bulursunuz. Kimsenin uyarımı bulmasına izin veremezdim, bu yüzden kodumuzu kullandım. Lütfen ne olursa olsun güvende kalın.

İblis Prens Stolas burada ve Mimiklere komuta ediyor. Stolas doğaüstü canlıları etkileyen bir hastalık yarattı. Kimseye güvenmeyin ya da söylemeyin. Tarikat'ta bir Mimik İblisi var.

Asher Mezopotamya madalyonunu biliyor. Yeni Gardiyan seçilene kadar sağdaki dördüncü panelde saklı tutun.

"Val onun Stolas olduğunu keşfetti," diye fısıldadım. "Neden bana söylemedi?"

Asher soruyor.

"Bence çok korkmuştu ve Mimik sürekli insanları değiştirdiği için kimseye güvenemeyeceğini düşünüyordu."

Tüm bilgiler bir araya geliyor ve titreyen ellerimle telefonu yere bırakıyorum. "Stolas, Val ve anneni Mimik iblislerine öldürttü."

Başparmağı yanağımdaki bir damla gözyaşını siliyor. "Yemin ederim Lucy'yi bulacağız ve Stolas'ın başkalarına zarar vermesini engelleyeceğiz. Şu anda biraz dinlenmelisin ve ben de Lonca'yı bu yeni olaydan haberdar etmeliyim.

bilgi." Beni alnımdan öpüyor ve ben itiraz edemedim gidiyor.

Önümdeki özenle hazırlanmış yatak odasına bakıyorum ve tüm bedenim kaskatı kesiliyor. Buradaki yerimi almamın zamanı geldi mi? Bir Mimik iblisin kız kardeşimi öldürdüğü odada uyuyabilir miyim? Emin değilim. Ama artık Gardiyan ve ne olursa olsun Lucy'yi kurtaracağım ve Stolas'a yaptıklarının bedelini ödeteceğim.

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakarak yazarı desteklemeyi düşünün.

Yazarın Notu

Göz rahatsızlığım olan Aniridia Sendromu'na sahip bir karakter yaratmaya karar verdim, çünkü bu çok nadir görülen bir durum ve pek çok insan bunu bilmiyor. 'Aniridia' kelimesi tam anlamıyla irisin (gözlerin renkli kısmı) tamamen veya kısmen yokluğu anlamına geliyor. Dolayısıyla, benim ve Aniridia Sendromu olan diğerlerinin gözleri siyahtır. Genetik olarak mavi gözlerim olması gerekirdi ve bazı ışıklandırmalarda irisim olması gereken ince mavi bir çizgi görebilirsiniz.

Bu kitapla umudum sadece başkalarını bu durum hakkında bilgilendirmek ve eğitmek değil, aynı zamanda siyah gözlerin kötü olarak kabul edilenler için ortak bir karakter özelliği olduğu gerçeğini ele almaktır, bu da bireyleri eylemlerinden bağımsız olarak şeytanlaştıran bir şeydir. Kitaplarda siyah gözlü karakterlerin şu anda olduğu gibi tasvir edildiğini görmek beni rahatsız ediyor, çünkü Aniridia Sendromu olan genç insanları ve onların yaşlarında ne kadar etkilenebilir olduklarını düşünüyorum. Okurlar olarak hepimiz kitaplarda karşılaştığımız karakterlerde kendimizi görmek isteriz. Ancak Aniridia Sendromlu genç bir kızın, "Şeytanın ta kendisi" ya da "Onun gözlerine bakmak cehennem çukurlarına bakmak gibidir" şeklinde tanımlanan siyah gözlü karakterleri içeren kitapları okuduğunu düşünün. Hepsi de karakterin siyah gözleri olduğu için. okuduğum tek şey bu tür kitaplar olsaydı, okumayı bu kadar sevmeyebilirdim ya da kitaplardan tamamen vazgeçebilirdim. Nori ile dünyada siyah gözlü insanlar olduğunu göstermek istiyorum ve spoiler uyarısı, biz kötü değiliz.

Bu kitap üzerinde çalışmaya başladığımda, kendimle benzer görüşe sahip görme engelli bir karakterin bakış açısından yazmanın basit olacağını düşünmüştüm. Ancak geri bildirim aldıktan sonra, Nori'yi tamamen gören bir karakter gibi yazdığımı, Nori'nin hemen göremediği, hatta hiç göremediği çok fazla ayrıntılı açıklama yaptığımı fark ettim. Bu yüzden, eleştirmen partnerlerimden biriyle sohbet ettikten sonra, Nori'yi ve görme bozukluğunu doğru bir şekilde tasvir etmek için Nori'yi yazmaya nasıl yaklaşacağımı buldum. Bu amaçla, Nori'yi ve görme yetisini daha iyi anlamanıza yardımcı olacak birkaç şey paylaşmak istiyorum:

Öncelikle, görme engelliler ve körler topluluğu içinde bir görüş yelpazesi olduğunu anlamak önemlidir. Her birey aynı şekilde görmez. Aniridia Sendromu olan iki kişi bile aynı şekilde görmez ve her birimizin belirli bir derecede ışık hassasiyeti vardır. Bu kitapta Nori'den Aniridia Sendromu hakkında daha fazla bilgi edineceksiniz, ancak hızlı bir referans olarak, Aniridia Sendromu olan birçok kişide nistagmus (titrek gözler), pitoz (sarkık göz kapakları), glokom, katarakt, korneal skar ve daha fazlası gibi başka sorunlar da vardır. Şahsen benim de görüşümü anirididen daha fazla etkileyen nistagmusum var. Hikayede bunu da vurguladığımdan emin oldum.

İkincisi, yıllar önce gördüğüm şeyi nasıl/ne şekilde açıklayacağımı öğrendim

Bir konferansta konuşan bir göz doktorundan. Nori bir karakterle konuşurken bu örneği kullanıyor, bu yüzden burada tekrar etmeyeceğim, ancak kişisel olarak ışığa karşı aşırı derecede hassasım, hem yakın hem de uzak görüşlüyüm ve derinlik algısıyla ilgili sorunlarım var. Bir odaya girdiğimde, ayrıntıları tamamen gören bir insan gibi göremiyorum. Yine de

Mobilyaları ve kitap raflarındaki kitapları ama yaklaşana kadar raflarda ne tür kitaplar olduğu gibi başka bir şey söyleyemiyorum.

Üçüncü ve son olarak, eskiden kitapları normal bir şekilde okuyabiliyordum, ancak şimdi telefonumda bir büyüteç uygulaması kullanmadan basılı hiçbir şeyi (postadaki mektupları veya faturaları bile) okuyamıyorum. Bu yüzden keyif için okuduğumda, e-Kitap veya sesli kitap okuyorum. Sosyal medyada sesli kitapların okuma sayılmadığına dair yapılan tartışmalar beni üzüntüyle başımı sallamaya itti. Acaba hiçbirisi bu dünyada okumak için sesli kitaplara ihtiyaç duyan insanları hiç düşündü mü? (Sadece görme engelliler/körler değil; farklı ihtiyaçları olan pek çok kişi sesli kitapları kullanıyor ve onlardan faydalanıyor).

Gençken, yasal olarak kör sınırındaydım. Düzeltme (gözlük veya lens) ile görüşüm 20/200 idi. Yasal olarak kör sayılmak için, düzeltme ile daha iyi olan gözünüzde 20/200 veya daha kötü bir keskinliğe sahip olmanız gerekir. Ne yazık ki, Aniridia Sendromu olan birçok kişinin yaşlandıkça karşılaştığı bir durum olan kornea skarlaşması nedeniyle görüşüm yaşla birlikte daha da kötüleşti. Kornea yara izi için mevcut tedavi, kornea nakli ve kornea kök hücre nakli yaptırmaktır. Bununla birlikte, daha az invaziv olan ve hastaların ameliyattan sonra bağışıklık baskılayıcı ilaç almasını gerektirmeyen yeni bir klinik çalışma da var. Mayıs 2024'te bu klinik araştırmaya katılmak için Minneapolis'e gittim. Kornea cerrahı prosedürü sağ gözümde uyguladı ve şu anda iyi durumdayım. Göz çizelgesinde bir çizgi kazandım. Gelecekte bu işlemi sol gözüme de yaptırabilirim.

Uzun zaman önce yasal olarak kör olduğumu söylemeyi bıraktım çünkü insanlar bunu ya söylediler ya da birkaç şekilde tepki gösterdiler:

1. "Evet, gözlüklerimi yasal olarak kör oluyorum." Bu nedenle, insanların 'yasal olarak kör' terimini genellikle yanlış anladıklarını öğrendim. Görüşleri düzeltilebilir olduğu için, yasal olarak kör sayılmıyorlar.

2. Bana tamamen körmüşüm gibi davrandılar ve onlara ihtiyacım rağmen bana rehberlik etmeye çalıştılar.

3. Ya da bana kendi başıma bir şey yapamayacakmışım gibi davrandılar, bu da beni her zaman aşağılanmış hissettirdi.

Tüm bunlarla birlikte, lütfen bu kitapta her şeyi elimden Nori'nin görebileceği şekilde anlatmaya çalıştığımı unutmayın. Son olarak, birçok görme engelli insan beyaz baston ya da rehber köpek kullanmıyor. Ben de onlardan biriyim (ihtiyacım olana kadar). Bir dahaki sefere görme engelli olduğumu söyleyen (bastonlu ya da) biriyle tanıştığınızda lütfen saygılı olun, çünkü hayal ettiğinizden çok daha fazlasını yapabilirler. Eğer yardıma ihtiyaçları varsa, yardım isteyeceklerdir.

Aniridia Sendromu hakkında daha fazla bilgi için Aniridia & WAGR Sendromu adlı ortak bir kitap yazdı: Amazon.com'da bulabileceğiniz A Guide for Patients & Families. Ya da www.make-a-miracle.org adresinden Aniridia Foundation International'a (Aniridia Sendromundan etkilenenlere yardım eden 501-3 kar amacı gütmeyen bir kuruluş) göz atın.

J.J.'nin Kitap Nook'una Katılın

J.J.'nin kitapları ve daha fazlası hakkında içeriden bilgi alan ilk kişi siz olun.

J.J.'in haber bültenine abone , kitap bonuslarıyla dolu J.J.'in Okuyucu
Arşivlerine erişebileceksiniz.

www.jjotis.com

Teşekkür

Dürüst olacağım, bu kitabı yazmak benim için zordu çünkü Nori'nin benim gibi Aniridia Sendromu'na sahip olması benim için çok daha kişisel hissettiriyor. Sanki ruhumun bir parçasını size taşıyor gibiyim. Neyse ki, arkadaşlarımla ve ailemin desteği ve cesaretlendirmesiyle, şüphelere ve sahtekârlık sendromuna rağmen ilerledim. Öncelikle, Rabbim ve kurtarıcım olmasaydı burada olamazdım. Beni ailemle, arkadaşlarımla, fikirlerimle ve bu konuda bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Bu kitabı dünyaya duyurmam gerekiyordu.

Kocam Reid'e: Hayatımın aşkı, dayanağım, her şeyim. Bana her zaman inandığın, beni ve hayallerimi desteklediğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Çocuklarıma: Sizi kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum. Beni dünyanın okurları ve yazarlarıyla paylaştığınız için teşekkür ederim. Umarım bir gün bu kitaptaki mesajı görürsünüz. Asla pes etmeyin ve yıldızlara ateş edin!

Aileme: Sonsuz sevginiz, teşvikiniz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel.

Eleştirmen ortaklarıma: Katerina - Arkadaşlığınız, sonsuz desteğiniz, geri bildiriminiz ve cesaretlendirmeniz için teşekkür ederim. Karakterleri ve hikâyeyi benim kadar sevdiğin için teşekkür ederim. Jennifer--Desteğiniz, cesaretlendirmeniz ve bitmek bilmeyen sorularınızı yanıtladığınız için teşekkür ederim. Yazma yolculuğunuzun bir parçası olmayı dört gözle bekliyorum.

Editörlerime: Fiona McLaren-- Sizinle çalışmayı seviyorum. Teşekkür ederim.

Hikayelerime ve karakterlerime olan sonsuz desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederim. Anlayışlı önerileriniz ve yazımı ve bu hikayeyi bir sonraki seviyeye taşımama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Jenna O'Malley--Hikayenin ve kelimelerin sayfada parlamasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Beta okuyucularıma: Amanda Creek, Ashley Williams, Elizabeth Gregory ve R.J. Lavender. Desteğiniz, hikâyeye ve karakterlere olan hevesiniz ve harika geri bildirimleriniz için teşekkür ederim. Bu hikâyenin bugünkü haline gelmesine gerçekten yardımcı oldunuz. Son olarak, tüm ARC okuyucularıma teşekkür ederim: sevginiz ve desteğiniz benim için tahmin ettiğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor. Hepinize içtenlikle minnettarım.

Yazar Hakkında

J.J. Michigan'da yaşayan görme engelli bir Paranormal Fantezi yazarıdır. J.J. 1999 yılında Western Michigan Üniversitesi'nden yaratıcı yazarlık ağırlıklı İngilizce lisans derecesi almıştır. J.J. yazmadığı zamanlarda kitapların fantastik dünyasına kaçmayı, müzik dinlemeyi, arkadaşlarıyla NKOTB konserlerine gitmeyi ve ailesiyle vakit geçirmeyi seviyor. J.J. boş zamanlarında Uluslararası Aniridia Vakfı'nın (AFI) aktif bir gönüllüsüdür ve AFI'nin haber yayını olan Eye On Aniridia'nın editörlüğünü yapmaktadır.

J.J. ile bağlantı

kurun Web sitesi:

jjotis.com

Instagram & Tiktok: [@authorjjotis](https://www.instagram.com/authorjjotis)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

